

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ДЕЙЗИ

Част 5 от „Седем невести за седмина братя“

Превод от английски: Анелия Маринова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Уморен и премръзнал, Франк Сторак се втурна побеснял в полуразрушената къщурка. Не си свали палтото, тъй като температурата вътре беше малко над нулата. Все пак това бе едно желано убежище от снежната буря, която вилнееше навън. Двама мъже вдигнаха поглед, когато той тресна вратата зад себе си. Единият, възрастен, с прошарена коса, наблюдаваше съда с кафе на печката. Вторият — строен млад мъж, голоблад, с тъмноруса коса и жестоки очи — се беше излегнал на един нар.

— Какво откри? — попита нервно по-възрастният.

— Казах ти, че няма нужда да се връщам. — Държанието на младия мъж беше грубо, почти предизвикателно. — Нищо не можеше да се обърка.

— Ами, не можеше! — изруга Франк, а в тъмносивите му очи проблесна раздразнение и пролича умора. — Старецът е погребан в хубав гроб. Момичето беше изчезнало.

— Какво? — възкликна по-възрастният мъж. — Как е възможно?

Другият се извърна и се облегна на лакът, ококорил очи от изненада.

Франк взе съда с кафе и си наля чашка.

— Двама мъже са я отвели.

— Щом не са я погребали със стареца, значи все още е жива — каза по-възрастният.

— Ама наистина си умен, чичо Ед — подигравателно се усмихна Франк. — И аз туй си помислих, та затуй ги проследих.

— Приключи ли с нея? — попита по-младият.

Франк изгълта кафето и си сипа още.

— Някакво копеле взе да стреля по мен точно като се канех да я застрелям. Все пак успях да улуча другия.

— Накъде отидоха? — попита младият мъж. Той седна на леглото и в погледа му трепна слаб интерес.

— Не зная, Тоби, но са някъде из тези планини. Опитвах се да ги проследя, но ги загубих във виелицата.

— Викам да ги забравим — рече Ед. Безпокойството му се беше увеличило. — Тя и без друго не те е видяла да убиваш никого.

— Абе, все си мисля, че може да свърже смъртта на стареца и куршума в главата си с мен — отговори Франк с глас, пропит със сарказъм.

— На шефа няма да му хареса — каза Ед, като нервно прокараваше ръка през оредялата си коса.

— Тогаз трябваше да се увери, че нея няма да я има, докато ние си вършим работата. Само че той не го направи и сега ние сърбаме попарата.

— Аз не сърбам нищо — каза Тоби. Безизразните му очи напомняха на Франк тези на змия. Момчето сякаш нямаше нерви. Би убил всеки. Точно затова Франк го беше наел. Но като го гледаше сега, сякаш свит на кълбо и готов да ухапе, Франк се чудеше дали това, че му беше братовчед, бе достатъчно, за да го предпази от импулса да убива.

— Мислех си дали да не отидем до Берналило — каза Тоби. — Има една синьорита там, която въздиша по моето завръщане.

— Никой никъде няма да отива, докато онази женска е жива.

ГЛАВА ПЪРВА

Тайлър Рандолф влезе в хижата с един порив на снежния вихър и с фученето на ледения вятър. Затвори с крак вратата зад себе си и остави товара дърва в един сандък до стената. Окачи палтото си и провери огъня в печката. Гореше добре. Горещи пластове бяха започнали да браздят повърхността на водата в гърнето върху печката. Скоро в хижата щеше да стане топло.

Отиде до леглото и погледна жената, която лежеше там. Не можеше да е на повече от двадесет години. Тъмнокафявата ѝ коса беше зле опърлена от едната страна на главата ѝ пропита с кръв от другата. Кожата ѝ беше загубила цвета си и това правеше луничките, които осейваха бузите ѝ, да изпъкват още повече. Лицето ѝ беше безизразно, а устата ѝ — полуотворена.

Тя тихо простена, но не се събуди. Беше в безсъзнание вече повече от двадесет и четири часа.

Беше най-високата жена, която някога бе виждал — почти шест фута, но това му харесваше. Никога не бе обичал дребничките, нежни жени. Харесваше му, когато може да прегръща жената с целите си ръце. Но въпреки ръста ѝ, в нея имаше нещо детинско. Тя изглеждаше невинна и свежа. Това като че ли беше една от причините за решението му да я доведе в хижата си. Не можеше да намери задоволително обяснение за това си решение, освен че някакъв първичен инстинкт му бе подсказал, че в Албакерк тя не е в безопасност. Трима мъже на два пъти се бяха опитвали да я убият. Той беше сигурен, че ще опитат отново.

Тайлър се обърна и премести масата до леглото, после и един стол, след което сипа вода в легена, сложи го на масата и взе няколко ивици плат и кутийка с мехлем от рафта. Седна на стола до леглото и започна да почиства раните ѝ.

Жената отново простена, този път по-силно, и обърна глава на другата страна. Тайлър се опасяваше, че тя може да се нарани и затова

задържа неподвижно главата ѝ. Тя се опита да преодолее ръцете му, а от устата ѝ се откъсна само нещо полуразбираемо.

Тайлър избърса част от кръвта от бузата ѝ — беше засъхнала, но той успя да почисти лицето и челото ѝ. Имаше нещо пленително в тази жена, нещо друго, освен ръста и невинността ѝ. Може би това беше начинът, по който тя беше лежала безжизнено, докато той я бе докосвал — уязвима и безпомощна. А може би се дължеше на факта, че ако не се беше погрижил за нея, тя щеше да умре.

Жената престана да движи главата си. Продължаваше да се опитва да каже нещо, но от устата ѝ не излизаше звук.

Той попи кръвта от косите ѝ и видя мястото, където куршумът бе одраскал главата ѝ и бе оставил рана, дълга поне пет инча. Той бе проникнал под кожата и следвал извивката на черепа. Жената щеше да носи белег до края на живота си, но щеше да оживее.

Миглите ѝ трепнаха. Тя сякаш се опитваше да каже нещо, което започваше с „к“. Клепачите ѝ помръднаха — лекичко се отвориха, но веднага се затвориха.

— Всичко е наред — каза Тайлър успокоително. — Ти си в безопасност, можеш да поспиш.

Той покри отворената рана с дебел пласт от белезникавия мехлем, после започна да увива платнените ленти около главата ѝ.

Тя каза „тате“. Поне на това приличаше.

— Лежи неподвижно. Не се опитвай да говориш — каза Тайлър. — Нищо лошо няма да ти се случи.

Тя се опита да каже още нещо, но той не можа да разбере какво: отвори уста, очите ѝ гледаха, без да виждат, но после ги затвори.

Лежеше неподвижно.

Тайлър приключи с превръзката на главата ѝ и стана. Не можеше да престане да се чуди дали не бе сгрешил, че я бе довел тук. Нямахме време да се грижи за една жена, ранена в главата, дори и ако снегът бе твърде дълбок за търсене на злато. Пресегна се за палтото си. По-добре да иде да насече още малко дърва, защото щом тя дойде в съзнание, няма да може да я остави сама.

Спря. Тя сигурно щеше скоро да се събуди. Няма още да ѝ казва за баща ѝ, защото не смяташе, че е достатъчно укрепнала да понесе такъв шок.

Дейзи отвори очи. Чувстваше, че е била в безсъзнание дълго време, и все пак зрението ѝ беше учудващо ясно. Една газена лампа с намален фитил беше единственият източник на светлина в хижата, но тя със сигурност можеше да различи заобикалящите я предмети.

Не разпознаваше нищо от обстановката — това беше чуждо жилище. Нямаше представа къде е или как е попаднала там.

Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ сякаш се бе стаил споменът за някакво поклащащо се движение. Предположи, че трябва да е яздила. Не можеше обаче да си обясни чувството за сигурност, което не ѝ позволяваше да изпадне в паника. Да лежи в непозната хижа, донесена тук от някого, когото не познава и за чиято цел може само да се догажда, това би трябвало да я плаши до полуда.

Опита се да си спомни къде е била, какво се е случило и как е попаднала тук, кой я е довел и кога, но паметта ѝ беше празна.

Последното нещо, което си спомняше, беше, че се връща вкъщи. Не можеше да си спомни къде е била, но знаеше, че се е прибирала вкъщи. Виждаше къщата и познатата ѝ околност — беше студено, канеше се да вали сняг, но не можеше да си спомни нищо друго, освен някакво избухване и болка. Трябва да се е случило нещо ужасно, иначе тя нямаше да е тук.

Къде беше баща ѝ? Той ли я беше довел тук? Защо го нямаше сега?

Опита се да седне в леглото, но не можа да се помръдне. Първо си помисли, че е вързана, и усети, че я обхваща паника. Отне ѝ няколко мига да осъзнае, че беше плътно увита в одеяло. То я топлеше, защото въздухът в хижата бе студен, но това, което я притесни, беше, че не можеше да се движи. Беше напълно безпомощна, освен ако някой не я отвиеше.

Тя завъртя глава и огледа наоколо, но не видя никого. Над нея имаше още една койка, но не можеше да каже дали там лежи човек. Не чуваше дишане, нито усещаше някой да се върти. Тя беше сама в непозната хижа. Сигурно някой щеше да дойде скоро.

Опита се да вдигне глава, но ослепителна болка я принуди да се отпусне отново на възглавницата. Избухването, което си спомняше, трябва да имаше нещо общо с болката в главата ѝ, но тя не си спомняше да е падала.

Усилието от напъгането на паметта я беше замаяло. Почувства, че тъмнината отново заплашва да я погълне. Опитва се да се пребори с това. Няма отново да изгуби съзнание. Ще лежи неподвижно и търпеливо ще чака завръщането на баща си. Трябва да е баща ѝ. Вероятността, че може да не е той, я плашеше.

Не чака дълго да чуе как вратата се отваря. Тя тревожно изпъшка, когато видя мъжа, който влезе. Той изглеждаше по-едър от всички други мъже. Трябваше да се наведе, за да мине. С дългото до коленете палто, с качулка, поръбена с кожа, и побеляло от сняг лице, той изглеждаше като гигант. Гъста кафява брада покриваше лицето му. Кафявите му очи втренчено я пронизваха под гъстите мигли, покрити със сняг. Краката му бяха обути в най-големите ботуши, които Дейзи някога бе виждала.

Обхвана я паника. Почувства как сърцето ѝ лудо бие, сякаш ще изхвъркне.

— Кой сте вие? — настойчиво попита тя, но гласът ѝ трепереше.
— Какво правя аз тук? Къде е баща ми?

Мъжът се приближи до леглото. Дейзи се опита да се отдръпне, но одеялата я държаха като вързана. Страхът ѝ бе толкова голям, че го усещаше почти болезнено. Какво искаше той? Защо не ѝ отговори? Какво щеше да ѝ направи? Защо не можеше да се движи?

Мъжът свали ръкавиците си. Една ръка, голяма почти колкото краката му, се протегна към нея. Дейзи имаше чувството, че сърцето ѝ е спряло да бие.

— Какво правите? — попита тя, а гласът ѝ се бе превърнал в шепот.

Мъжът сложи студена ръка върху челото ѝ.

— Студена сте — каза той. — Боли ли ви все още главата?

Тя се надяваше, че очите ѝ не издават страха, който изпитваше.

— Да, ужасно. Какво се случи?

— Простреляха ви.

Простреляна! Това трябва да е била експлозията, която си спомняше, но не можеше да си представи защо някой ще иска да я убие. Къде беше баща ѝ и защо именно той не ѝ обясни какво става.

— Все още не сте отговорили на въпросите ми — припомни му Дейзи. — Кой сте и защо ме доведохте тук?

— Лежете неподвижно. Трябва ви много спокойствие. Едва не умряхте. Можете да говорите едва когато поукрепнете.

— И сега съм достатъчно укрепнала — настоя Дейзи, но той не гледаше повече към нея.

— Добре ли се чувстваш? — попита я той.

Но не говореше на нея, а на някой на горната койка. Трябва да е баща ѝ. Почувства облекчение — и той беше в безопасност.

— Дяволски боли. Ако някой трябваше да бъде ранен заради тази жена, трябваше да си ти. Ти настояваше да я доведем тук.

Не беше гласът на баща ѝ. Страхът, подобно менгеме, я притисна с нова сила.

— На кого говорите? — попита Дейзи.

— На брат си.

Значи тя беше тук с двама непознати, единият от които — ранен. Болката в главата бе толкова силна, че очите ѝ престанаха да виждат ясно. Не можеше да мисли, нищо не разбираше. Искаше баща ѝ да дойде.

— Какво иска да каже с това, че е бил ранен заради някаква жена? — попита тя. — Мен ли има предвид?

Един млад мъж провеси глава от ръба на леглото.

— Че за кой друг мога да говоря? Не виждате други жени наоколо, нали?

Дейзи се ококори невярващо. Дори и като го гледаше отдолу нагоре, тя можеше да каже, че пред нея е лицето на най-красивия мъж, който някога бе виждала, един истински Адонис. Той просто не можеше да бъде брат на мъжа с големите крака. Те изобщо не си приличаха.

— Кой стреля по вас? — попита Дейзи.

— Не зная. Не се представи, но пушката му сочеше към вас, когато се събудих.

— Събудихте? — повтори Дейзи напълно изумена. — Къде стана това? Кога?

Тя отново се почувства замаяна.

— Не разбирам. Нищичко не разбирам.

— Помогни ми да сляза — каза Адонис на Големите крака. — Не мога да говоря така от горе на долу.

— Брат ми и аз ви намерихме с рана от куршум в главата — каза Големите крака, докато помагаше на брат си да седне на стола до масата. — Не знаехме къде да ви заведем и затова ви взехме с нас.

Адонис погледна особено брат си, докато придръпваше одеялата плътно около себе си:

— Ти луд ли си? Намерихме я...

— Бродеща из хълмовете — довърши брат му, като рязко го прекъсна. — Не можехте да отговорите на въпросите ни, а по-късно припаднахте.

Дейзи разбра, че има нещо, което едрият мъж не искаше брат му да ѝ каже. Размениха си особени погледи. Откъм корема ѝ се надигна вълна от страх. Какво криеха от нея?

Големите крака се премести извън погледа ѝ. Така можеше да чува само гласа му. Той не звучеше заплашително. Бе много дълбок, много успокоителен. Мъжът говореше бавно и добре премерено, без оживлението и енергичността на брат си, ако наистина Адонис му беше брат. Тя все още не можеше да повярва, че двама толкова различни мъже може да са братя.

— Къде е баща ми? — попита Дейзи.

— Не знаем — отговори Големите крака. — Надявахме се вие да ни кажете.

В главата на Дейзи избухна болка и тя си спомни. Връщаше се към къщи, когато чу изстрел. Предположи, че са ловци. Бяха плъзнали по всички хълмове тази зима, та дори по земите на баща ѝ. Изненада се, като видя три коня до къщата. Все пак нищо в нея не трепна тревожно, когато зави зад ъгъла и се оказа лице в лице с някакъв непознат мъж, който излизаше от тяхната къща. Точно тогава в главата ѝ избухна болката.

Стреляли са по нея.

Тя просто не можеше да го възприеме. Изглеждаше неразбираемо. Дали мъжете не са били крадци, които тя е изненадала? Какво бе станало с баща ѝ? Дали, когато мъжете са дошли, той не е бил навън? И ако не, какво са направили с него?

— Защо не ме заведохте вкъщи? — попита тя. — Не може да съм отишла много далеч.

— Намерихме ви сред хълмовете — повтори мъжът с брадата. — Не знаехме коя сте.

— Аз съм Дейзи Сингълтън. Баща ми е собственик на ранчото между Берналило и Албакерк. Всеки би могъл да ви каже това.

— Не видяхме никого, когото да попитаме.

— Можехте да попитате в града. Защо ме доведохте тук? — Дейзи чу как гласът ѝ изтънява в истерия. Опита се да остане колкото се може по-спокойна.

Големите крака отново се върна в полезрението ѝ. Кафявите му очи я гледаха напрегнато като орел, който е готов да връхлети плячката си:

— Не зная кой се опита да ви убие. Не зная къде можех да ви оставя в безопасност.

— Кои сте вие? Къде съм? — попита отново тя. Чувстваше отчаяна нужда от отговорите на тези въпроси, от някакво обяснение за ужасяващия кошмар.

— Аз съм Тайлър Рандолф — отговори мъжът, като се обърна. Отиде до някакви рафтове и започна да сваля оттам разни съдове.

— А аз съм брат му Зак — отговори Адонис. — Ние сме на върха на някаква проклета планина, буквално заровени живи в снега.

Тя сметна, че случилото се е твърде невероятно, но главата я болеше непоносимо и тя не се и опита да си доизясни всичко. Баща ѝ ще се притеснява. Той не можеше да се справя без нея. Но тя нищо не можеше да направи, докато не поукрепне толкова, че да може да се прибере вкъщи. Отказваше да повярва, че нещо може да му се е случило. Той беше груб и често не беше за обичане, но беше единственият човек, който си имаше.

— Трябва да пратите съобщение на баща ми. Ще се поболее от притеснение.

— Никъде не можем да отидем — отговори Тайлър все още съсредоточен в работата си. — Навън вилнее снежна буря.

— Това е абсурдно. Тук никога няма снежни бури.

— Вие сте на девет хиляди фута височина — обясни Тайлър. — Има повече от три фута сняг, а все още вали по-силно от всякога.

— Валеше ли, когато ме открихте?

— Не, но започна скоро след това. Не можехме да обикаляме наоколо и да търсим хора, които не познаваме. С тази рана на главата щяхте да сте мъртва, преди да се е разсъмнало.

Дейзи се опита да вдигне ръка към главата си, но одеялата я държаха добре увита.

— Махнете тези одеяла от мен — каза тя. — Лоша ли е раната? Много ли кървах?

— Като заклано прасе — осведоми я Зак. — Косата ви беше пропита с кръв. Или поне онази част от нея, която не беше опърлена.

— Опърлена! — извика Дейзи. — Какво искате да кажете с това, че косата ми е била опърлена! — Тя инстинктивно се опита да докосне косата си, за да се увери сама, че наистина се е случило, но ръцете ѝ бяха като привързани към тялото. Понечи да се измъкне от одеялата, но успя само да увеличи болката така, че едва не припадна.

— Не трябва да се вълнувате — каза Зак. — Вече я няма. Но нали пак ще израсне.

— Пуснете ме — жално рече Дейзи. — Моля ви!

— Трябва да седите увита, докато се стопли хижата — каза Тайлър. Той я наблюдаваше от мястото си до печката. Очите му бяха загрижени. Брадата му криеше изражението на лицето.

— Добре е да се отпуснете — посъветва я Зак. — Тайлър приготвя вечерята. Трябва да сте вече прегладняла. Опитвахме се да ви храним, но вие плюехте храната и тя потичаше по брадичката ви. Тайлър трябваше да бърше лицето ви не зная колко пъти.

Дейзи не знаеше защо изобщо бе помислила, че Зак изглежда добре. Той беше най-безсърдечният и неучтив човек, който някога беше срещала.

Зак ѝ хвърли един дълбокомислен поглед:

— Ако бях на ваше място, нямаше да бързам толкова да се огледам. Видът ви ще ви накара да изпаднете в депресия. Всъщност не бих си и помислил, че това ще се отрази добре на някого, който се опитва да се оправи от огнестрелна рана в главата.

Дейзи изстена отчаяно.

— Косата ви пак ще порасне — каза Зак окуражително. — След няколко години въобще няма да личи, че имате белег.

Дейзи си помисли, че сигурно ще умре от унижение. Но първо ѝ се искаше да размаже с юмрук лицето на този безсърдечен млад мъж, който говореше за нейното обезобразяване така, сякаш то беше без значение.

— Искам да се надигна — изстена тя. — Трябва да стана.

— Може да извади ръцете си изпод одеялото — каза Тайлър на Зак, — но трябва да остане в леглото.

— Може да говорите на мен! — почти му изкрещя Дейзи. — Това са си моите ръце.

— Не сте на себе си — отговори Зак. — Няма да знаете какво да правите с тях.

— Бих могла да ви фрасна в лицето.

— Виждате ли, казах ви, че не сте на себе си. Защо ще искате да ме удряте, след като снощи спях с вас?

ГЛАВА ВТОРА

— Какво сте направили? — Дейзи бе почти онемяла от учудване.

— И Тайлър спа с вас.

Дейзи поиска тъмнината да я погълне, но остана мъчително напрегната. Тя беше чула всяка дума и не беше разбрала погрешно нито една.

— Опасявах се, че можете да замръзнете — обясни Тайлър.

Дейзи почувства вълна от облекчение, която я замая, но в момента не беше сигурна дали една хубава тиха смърт не би била за предпочитане пред лудостта, която сякаш я заобикаляше. Тя знаеше, че главата ѝ не е в ред, но със сигурност една рана от куршум не можеше да е причината за всичко.

— Помогнете ми да освободя ръцете си — каза тя на Зак. Може би, ако можеше да седне в леглото, нямаше да се чувства толкова смазана.

— Трябва да обещаете, че няма да ставате. Тайлър става наистина страшен, когато някой не прави това, което той иска.

— Просто искам да се поизправа малко, за да виждам. Чувствам се толкова безпомощна, като лежа тук омотана като мумия.

— Помогни ѝ да се надигне — рече Тайлър.

Дейзи не знаеше защо Тайлър се държи така, сякаш е самият Господ, но един наистина божествен аромат се носеше из хижата. Стомахът ѝ започна да къркори и устата ѝ се изпълни със слюнки. Беше прегладняла.

Зак подръпна одеялата, но те не се отпуснаха.

— Обърни се. Не мога да хвана края.

— Ако можех да се обърна, нямаше да имам нужда от теб — отговори му тя, а умът ѝ все още бе зает с уханието на печено.

Зак се държеше така, сякаш никога през живота си не бе се грижил за когото и да било, но накрая успя да развие одеялата и Дейзи освободи ръцете си. Тя се придърпа до стената и седна. Главата

жестоко я болеше, но трябваше да се изправи. Чувстваше, че е в крайно неизгодна позиция, докато лежи така по гръб.

Тайлър ѝ подаде чаша кафе: горещо, черно и с много захар и сухо мляко. Тя почти се задави с него. Без да каже дума, Тайлър взе чашата от ръцете ѝ, разрежи го малко с гореща вода и отново ѝ го подаде. Той се отнасяше с нея като с бебе, но тя преглътна гордостта си и прие кафето. То я стопли. Дори завита усещаше студа.

— Колко възнамерявате да ме държите тук? — попита тя.

— Да те държим тук! — повтори Зак. — Влачихме те не знам колко мили нагоре в планината през най-лошата снежна виелица, която някога съм виждал, получих рана от куршум, който трябваше да попадне в главата ти, а ти искаш да знаеш колко смятаме да те държим тук. Ако зависеше от мен, можеш да си тръгваш още сега.

Дейзи реши, че е по-добре да зададе въпроса си по друг начин. Братият до печката явно не смяташе да говори, а Адонис беше готов да се докачи от половината от нещата, които тя казваше. Тя не мислеше, че ще ѝ направят нещо лошо, но все пак бяха непознати. Въпреки жестоката прищявка на съдбата, от която бе страдала през целия си живот — да бъде шест фута висока — и двамата мъже бяха по-високи от нея.

— Колко време, мислите, ще мине, докато съм в състояние да пътувам? — попита тя. — Баща ми ще се поболее.

— Не зная — отговори Зак. Тонът му бе леко смекчен. — Беше в безсъзнание около двадесет и четири часа. Не можеш да очакваш, че ще тръгнеш да се разхождаш из планината пет минути след като се свестиш.

— Но баща ми...

— Просто ще оставим баща ти да се притеснява — каза ѝ Тайлър. — Не си достатъчно укрепнала да пътуваш.

Той се обърна с гръб. Явно бе казал всичко, което възнамеряваше. Това вбеси Дейзи. И той беше като баща ѝ: раздаваше заповеди, като очакваше тя да им се подчинява, без да пита. Е, тя можеше да понася баща си, но не и него. Усети още един пристъп на замайване, който отне и малкото останала ѝ сила. Щеше да му го каже по-късно, когато се почувства в състояние да го направи.

Съжаляваше, че точно той я бе намерил. Но още повече съжаляваше, защото е трябвало да я носи из планината и да я сложи в

леглото си. Вината обаче не беше нейна. Имаше десетки хора в Албакерк, при които можеше да я остави. Всеки би могъл да му каже, че най-добрата ѝ приятелка е Адора Кокрейн, дъщерята на най-богатия човек в Албакерк. Те биха били радостни да се погрижат за нея. Щяха да уведомят баща ѝ веднага, така че той нямаше да се притеснява.

— Къде ви простреляха? — попита тя Зак.

— В хълбока.

— Зле ли?

— И това е достатъчно.

Тя му подаде чашата си.

— Мислиш ли, че можеш да ми дадеш още малко кафе?

— Предполагам, че мога. — Зак направи физиономия, докато се изправяше. Куцайки силно, прекоси стаята и се върна с кафето ѝ. Дейзи си помисли, че той може и да не се преструва, но все пак тя не му вярваше. Беше невъзможно да прецени доколко куца от болка и доколко — за пред нея. Тя реши, че Зак обича да бъде ценен.

— Нека видя раната ти — каза Дейзи, когато Зак ѝ подаде кафето. — Мога добре да се грижа за рани.

Зак се отдръпна:

— Никоя жена няма да ме пипне!

— Просто искам да помогна. Още повече, нали каза, че заради мен са те ранили.

— Време е за хранене — обяви Тайлър. — Зак, ела да вземеш твоето. А ти — каза той, като просто посочи Дейзи, — не мърдай. Аз ще те нахраня.

Дейзи отметна одеялата:

— Сега се чувствам много по-добре. Аз...

— Не мърдай!

Тази команда я закова на леглото, сякаш бе използвал чук и гвоздей. Дейзи буквално замръзна на мястото си. Не можеше да направи друго, освен да се дръпне назад, когато той придърпа един стол и седна до леглото.

— Няма нужда да крещиш — каза тя.

— Не крещях.

— О, напротив. — Може и да не беше изкрещял, но ефектът бе същият.

— Не трябва да се завираш в ъгъла. Нямам навика да насилвам момичета.

— Аз не съм момиче — отговори Дейзи, връщайки малко от куража си. — Аз съм жена. Преди няколко месеца навърших двадесет.

— Сигурно луничките са те заблудили — с готовност забеляза Зак. — Заради тях прилича на момче, въпреки че е дълга като жираф.

Дейзи реши, че е добре, дето Зак е толкова хубав. Иначе някой със сигурност щеше да го е удушил още преди години. Мразеше луничките си. Майка ѝ беше опитала всички средства, за да я отърве от тях, но успя само в едно — да направи Дейзи още по-чувствителна на тази тема.

— Колко ще трябва да остана на легло? — попита тя.

— Вероятно утре ще можеш да станеш — отговори Тайлър.

Дейзи преглътна съдържанието на лъжицата, която Тайлър държеше пред устата ѝ. Чувстваше се глупаво, задето я хранят, но беше гладна, а храната беше вкусна.

— Не мога ли поне да се храня сама?

— Не.

— Обещавам да не капя и да не се лигавя. — Е, добре, не беше много забавно, но той не трябваше да гледа на нея като на ученичка, която не се е държала добре. Никога ли не се усмихваше този човек? Той изглеждаше така, сякаш е взел лек против запек, който не е действал.

Наведе се по-близо към нея, и тя трябваше да се насили да не се отдръпне. Почувства се неудобно при такава близост. Не му вярваше напълно и се възмущаваше от това, че той постоянно ѝ казва какво да прави. Освен това, мразеше брадата му. С нея приличаше на някакво животно.

Очакваше и че ще мирише неприятно, защото всеки мъж, живеещ в планината, който тя беше срещала досега, миришеше по-лошо и от купчина смет, но не и Тайлър. Всичко, което можа да подуши, беше вкусният аромат, идващ от купата в ръцете му. Освен това и ноктите на ръцете му бяха безупречно чисти. Той всъщност имаше доста добър вид. Дрехите му не бяха нови, но бяха чисти.

Защо един мъж, който живееше сам, ще си прави труда да се поддържа спретнат и чист?

Мъж, който можеше да сготви нещо, което ухаеше така приятно като това задушено, бе достатъчно необикновен, така че би могъл да прави всичко. Тя отвори уста да лапне следващата лъжица. Беше твърде горещо, за да усети напълно вкуса му, но все пак беше най-хубавата храна, която някога бе опитвала.

— Какво е това? — попита тя веднага след като преглътна.

— Еленско месо. Тъкмо се канех да убия още един елен, когато те намерихме.

Приличаше на нещо още по-вкусно.

— Почакай да опиташ другите неща — каза Зак, в чиято паница бе останало съвсем малко. — Когато готви, изглежда отвратително — слага в тенджерата каквото му падне, но става страхотно на вкус.

Дейзи изяде още една лъжица. Не знаеше какви подправки има, но беше хубаво.

— Трябва да ми кажеш как го приготвяш — каза тя.

— Тайлър на никого не дава рецептите си — каза Зак. Даже често не допуска някой да се върти наоколо му, докато той готви.

— Аз също мразя да се въртят из кухнята ми — каза Дейзи. — Така не мога да се съсредоточа.

— Не е заради съсредоточаването — осведоми я Зак. — Той просто не обича хората. Опитва се да се отърве от мен, откакто пристигнах.

— Повече яж, по-малко говори — рече Тайлър.

Зак така и направи, но Дейзи реши, че това е, защото е гладен, а не защото се е уплашил от Тайлър.

Тя се хранеше мълчаливо. Прекара повечето от времето в опити да си обясни що за хора са тези двама братя, ако изобщо бяха братя. Доколкото можеше да види, единственото общо между тях бе ръстът им. Зак беше по-представителен, но Тайлър беше този, който разпалваше любопитството ѝ. Чудеше се дали наистина мрази хората. Много от мъжете в планината ги мразеха.

Забеляза, че той не я поглежда. Тъкмо се чудеше каква може да е причината, когато си спомни Зак да казва, че половината от косата ѝ я няма, а другата половина е сплътена от кръв. Вдигна ръка към главата си. Пръстите ѝ напипаха превръзката. Почувства се покрусена. Той вероятно не я поглеждаше, защото гледката не му понася. Самата

мисъл за това, как може да изглежда отстрани, почти уби апетита ѝ, но Тайлър продължаваше да ѝ подава лъжици от гъстата яхния.

Беше отчаяна. Никога не е била красавица. Луничките и ръстът ѝ бяха убили всяка подобна надежда, но знаеше, че е привлекателна. Мразеше мисълта, че може да му изглежда грозна. Той явно не е имал особено желание да я спасява и също така без желание се грижеше сега за нея. Тя никога не бе виждала жена с опърлена коса, но картината, която въображението ѝ рисуваше, бе доста отчайваща. Вероятно изглеждаше по-зле и от полуудавено теле.

Дейзи се успокои с мисълта, че също не го намира за привлекателен. Имаше хубави очи и високо чело, но брадата му го загрозяваше.

— Имате ли огледало?

— Не ти трябва.

— Искам да видя как изглеждам.

Той не отговори, просто ѝ подаде още яхния. Дейзи опита отново:

— Трябва да сменя превръзката си, много ми стяга.

— Аз ще я сменя.

— И аз мога. Сега съм по-добре.

— Не.

Мъжът стана. Тя беше така смаяна от резкия му отказ, че почти не забеляза, че отнася вкусната гозба.

— Още съм гладна — каза тя.

— Това ти е достатъчно.

Дейзи не можеше да повярва на ушите си. Досега никой не ѝ беше отказвал храна и не беше ѝ казвал, че е яла достатъчно.

— Даде ми само една малка купичка. Умирам от глад.

— Не си яла повече от двадесет и четири часа. Не бива изведнъж да прекалиш.

— Мисля, че най-добре мога да преценя кога съм прекалила.

Той не се обърна. Дори нямаше да спори с нея. Явно мнението ѝ нямаше никакво значение. Беше по-лош и от баща ѝ. Той поне не се беше опитвал да я умори от глад. Искаше да му изкрещи, да му каже поне малко от това, което мисли.

Но когато отвори уста, изведнъж я порази мисълта, че като ѝ налага да прави това, което той иска, Тайлър всъщност се грижеше за

нея. Не очакваше от нея да върши каквато и да било работа. Нямахше да я остави дори да опита. Досега не беше срещала мъж, който не очакваше жената да прави всичко вместо него. Той се грижеше дори за Зак.

Това беше ново за Дейзи. Искаше да помисли върху него, но след топлата храна ѝ се спеше. Мисълта да подремне ѝ се виждаше примамлива. Много скоро загуби желание да прави каквото и да е друго, освен да остави Тайлър да върши това, което тъй или иначе щеше да направи.

— Колко е часът?

— Около пет следобед — отговори Тайлър. В съд с топла вода той сипа малко от прозрачната течност от едно малко шишенце. Взе някакви дълги платнени ленти.

— Лежи, без да мърдаш — каза той, докато сядаше до нея отново. — Може да те заболи малко.

— Какво сложи във водата? — попита Дейзи.

— Нещо за дезинфекция.

Тайлър придържаше главата ѝ над възглавницата, докато размотаваше превръзката. Зак буквално завря лице в нейното, за да види раната ѝ:

— Струва ми се, че не изглежда чак толкова зле — отбеляза той. — Вчера беше много по-зле.

Наистина я болеше. Онова, което той използваше за дезинфекция, щипеше болезнено, но мъжът се опитваше да бъде внимателен. Тя се чудеше дали някога се е застоявал при някоя жена за повече от пет минути. Определено се държеше като човек, който не е запознат с техните маниери.

Тя се чудеше дали има желание да ги изучи.

— Ще остане ли белег?

— Да.

— Голям ли?

— Можеш да го прикриваш с косата си.

— След две или три години, когато отново израсте!

Можеше да си представи себе си с половината коса, опърлена до кожа, а другата половина от главата ѝ — покрита с голям червен белег. Почти избухна в сълзи. Сигурно ще плаши малките деца. Никой мъж няма да иска да говори с нея, камо ли да се ожени за нея.

— Искам да си отида вкъщи — каза тя със сърце, натежало от мъка заради всички беди, които се изсипаха отгоре ѝ. Нещата някак си щяха да се оправят само ако можеше да се прибере у дома, далеч от Адонис и неговото съвършенство, от Големите крака с неговата пълна увереност, че знае кое е най-добре за нея. Не беше достатъчно силна, за да излезе насреща им. Поне не сега.

— Никъде не можеш да отидеш — съобщи ѝ Тайлър. — Толкова си слаба, че ще паднеш от седлото.

— Тайлър трябваше да те държи здраво в ръцете си през целия път нагоре в планината, иначе сега щеше да лежиш в някоя клисура — каза ѝ Зак.

— В ръцете си?

— Как иначе можеше да те държи на седлото? Да те върже за него ли?

Дейзи почувства как бузите ѝ пламват. Не знаеше защо, но новината, че е яздила в прегръдките на Тайлър, а телата им дълго са се докосвали, я караше да се чувства още по-смутена, отколкото беше след забележката на Зак, че е спал с нея. Това я беше шокирало, но не го повярва. Сега обаче тя беше объркана, защото това наистина беше най-очевидното обяснение за начина, по който са я довели дотук. Тя затвори очи. Не можеше да погледне Тайлър в лицето.

— Някой трябва да ти зашие устата, че да млъкнеш — рече Тайлър на Зак.

— Не разбирам...

— Я ми подай онази кутийка с мехлема.

Дейзи продължаваше да стиска очи. Тя слушаше неравномерните крачки на Зак, докато той ходеше из стаята.

Мехлемът беше успокоително хладен. Не миришеше много приятно, но за нея нямаше значение. Тя се надяваше само, че Тайлър ще приключи по-бързо. Искаше да се обърне към стената и никога повече да не го погледне в очите.

Не знаеше защо се е загрижила за това какво мисли той за нея. Беше мълчалив почти до грубост. Държеше се така, сякаш грижите за нея бяха едно задължение, от което съвестта не му позволяваше да избяга. Колкото по-скоро си замине, толкова по-добре и за двамата.

— Стой мирно. Искам отново да превържа главата ти.

Дейзи отвори очи и го стрелна с поглед:

— И какво ще направиш, ако не мирувам? Ще ме завържеш за леглото?

— Ако се наложи.

Дейзи разбра, че той наистина го мисли, затова остана неподвижно, докато той намотаваше новата превръзка около главата ѝ. Продължи да я увива, докато тя почувства, че вече сигурно прилича на мумия.

— Може превръзката да е доста дебела, но исках да съм сигурен, че е достатъчно, да предпазва раната — каза той. — Не ме бива много в превръзките. Не съм бил раняван често.

— Даже никога не е раняван — забеляза Зак, а в гласа му пролича леко раздразнение. — Мен са ме ранявали, падал съм в планината и даже едва се спасих, след като една скала се свлече, докато идвахме насам. А той никога не е имал по-голяма рана от ожулени кокалчета на ръцете.

— Тогава защо има превръзка на ръката?

— Получи я...

— Получих я, когато убиецът тръгна след теб за втори път — отговори Тайлър.

Точно когато беше готова да му се ядоса, той я караше да се чувства виновна.

— Съжалявам. Ще лежа по-неподвижно и от мишле.

— Ако си мислиш, че мишките са кротки, трябва да видиш онази малка гадинка, която живее в купчината дърва — каза Зак. — Тя...

— Не мисля, че госпожица Сингълтън иска да слуша за мишките — каза Тайлър. — Вдигни си ризата да погледна хълбока ти.

Дейзи изключи бръцолевенето на Зак и резките отговори на Тайлър от съзнанието си и се отпусна в леглото. Представи си как изглежда с ярдовите превръзки, намотани около главата ѝ, и ѝ се прииска да се завре под завивките и да не се покаже вече. Освен това главата я болеше силно. Чувстваше се така, сякаш тялото ѝ тежи цял тон, беше уморена и ѝ се спеше. Притесняваше се също така за баща си. На всичкото отгоре, явно щеше да прекара няколко дни завряна в една хижа с брататия Големите крака и неговия придворен шут. Помисли си, че може да полудее.

Но звукът на вятъра, който свиреше сред дърветата, в ъглите на хижата и в стрехите, ѝ казваше, че скоро едва ли ще може да си тръгне.

Дано поне снегът се стопи. В долината на Рио Гранде почти никога не валеше сняг, а дори и в планината Сандиа. А когато това се случеше, бързо се топеше.

Но един поглед към заледените прозорци ѝ подсказваше, че каквото и да е обичайното състояние на нещата, сега навън валеше силно и нямаше изгледи да престане.

Дейзи затвори очи. Беше твърде уморена да продължава да се бори със съня. Искаше да избяга. А може би всичко бе просто един лош сън. Може би ще се събуди и ще се озове отново в собственото си легло в бащината си къща, а брадатият Големи крака ще бъде просто един кошмар.

Но дори когато се отпускате в дрямка, не можеше да престане да се чуди как ли изглежда той без тази ужасна брада.

— Мислиш ли, че се преструва? — попита Зак.

— Спи — отговори Тайлър, — въпреки че не хърка като теб.

— Аз не хъркам.

— Не и когато си буден. — Тайлър започна да почиства раната на Зак, който трепна при допира.

— Ей, по-леко. Не съм някое от проклетите ти мулета.

— Дейзи не се оплакваше, а нейната рана е по-лоша от твоята.

— Ама и ти си един брат, изкарваш ме по-лош и от момиче.

Тайлър обърна втренчен поглед към леглото, където спеше Дейзи.

— Жена — поправи го той. Досега нито едно момиче не беше предизвиквало у него толкова силно плътско желание. Дори луничките и превръзката не можеха да го накарат да забрави изваяното тяло, което бе прегръщал през целия път в планината. И сега само при мисълта за това се стягаше.

— Може и да е — съгласи се Зак, — особено ако наистина е на двадесет, както казва, но не може да се сравни с Лаура.

— Лаура стана майка, когато навърши седемнадесет. А това състарява жената.

— Всяка жена би била състарена, ако е майка на Джорди — рече Зак. — Не зная как Хен я убеди да го осинови.

Тайлър се усмихна:

— Той е трудно дете.

— Не дете, а ужас. Привърши ли с моето изтезание?

Тайлър се изсмя под мустак:

— Бих искал наистина да те изтезвам за няколко минути, за да разбера дали поне имаш някакъв кураж при всичката ти глупост.

— Имам толкова смелост, колкото всички вас — отвърна Зак. — Само защото не обичам крави, които скитат из полето, или стрелци, които стрелят в ребрата ми, не значи, че съм страхливец. Просто обичам градовете повече от селото.

— Там е по-опасно отколкото на село.

— В кой град има снежни фъртуни, планини и хора, които стрелят по теб и се опитват да изгорят покрива над главата ти?

— Не се разбирам много с хората.

— Защото не знаеш как да се оправяш с тях. А аз зная.

Тайлър трябваше да признае, че това е вярно. Той никога не бе знаел как да се оправя със собственото си семейство. А с непознати дори и не опитваше. Но имаше едно противоречие, което братята му не бяха пропуснали да отбележат поне веднъж — това, че той с удоволствие би заменил скитанията си из пустошта с осъществяването на мечтата си да има собствени хотели, които да управлява както намери за добре.

Тайлър не се сърдеше на Мадисън и Джеф, че бяха гласували срещу продажбата на част от семейното имущество, която да му набави необходимите средства. Никой не можеше да си го представи като човек, който добре управлява хотел. Но и той не възнамеряваше да променя решението си. Искаше хотелите само за себе си. Що се отнася до него, нямаше нужда семейството му да има нещо общо с тях.

Тайлър въздъхна мислено и хвърли последен поглед на раната на Зак:

— Ти също можеш да си лягаш. Ще те заболи малко, но нищо ти няма.

— Лесно ти е да го кажеш — рече Зак, — но не ти ще се катериш на одъра с хълбок, който адски боли всеки път, щом се мръднеш.

Тайлър хвана Зак за яката и за дъното на панталоните и го хвърли на одъра само с едно мощно изтласкване.

— Мили боже! — възкликна Зак. — Да ме убиеш ли се опитваш?

— Така не те боля дълго.

— Исусе! — измърмори Зак. — Самотата те е побъркала.

— Заспивай, преди да съм те хвърлил на купа дърва при твоята мишка.

Тайлър вдигна легена и превръзките и отиде до печката, за да почисти. Другата част от месото скоро щеше да се разтопи. Трябваше да отреже още малко месо, но докато почистваше, умът му беше по-зает с Дейзи.

Не ѝ беше казал за баща ѝ, защото не мислеше, че е достатъчно силна да понесе такъв удар. Но колкото по-дълго изчакваше, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде и на нея. Той самият не знаеше как да се справи с една покрусена жена, а беше уверен, че и Зак няма да му е от помощ.

Той никога не бе знаел как да се справя с мъката, защото никога не бе я изпитвал. Можеше да си спомни колко страда Хен, когато майка им почина. За Тайлър това означаваше само, че ще трябва да се заеме с готвенето. А вестта за смъртта на баща му донесе облекчение.

Тайлър бе презирал баща си.

Ужасяваше се при мисълта, че ще трябва да слуша плача ѝ. Беше напълно безпомощен пред сълзите. Чудеше се дали тя няма да изпадне в истерия и да пищи или ще седи в някой ъгъл и ще циври часове наред. Предполагаше, че ще е първото. Така поне щеше да свърши бързо.

От онзи далечен ден не можеше да понася ничий плач.

Спомни си как Роуз бе тъгувала, когато роди мъртво бебе. Той не беше сигурен дали тя го е изживяла дори след раждането на Елизабет Роуз. Това време беше тежко дори за Джордж, а той можеше да преодолее всичко.

Не би помолил Зак да ѝ каже, въпреки че тази мисъл го изкушаваше. Негодникът би го направил, без окото му да мигне. А може да заведе Дейзи при Лаура. Тя ще знае какво да каже. Не, това ще бъде проява на страх. Колкото и да се ужасяваше да го направи, това беше негово задължение.

Тъкмо посягаше да вземе палтото си, за да излезе и донесе още дърва, когато един писък го накара да замръзне.

ГЛАВА ТРЕТА

Дейзи седеше в леглото, подпряла бинтованата си глава с ръце, и пицеше, без да спира. Главата ѝ се удари в летвите на леглото над нея.

— По дяволите! — възкликна Зак, като ставаше. — Пици, сякаш я колят.

Тайлър прекоси стаята бързо. Издърпа ръцете на Дейзи, но писъците не спряха. Движен единствено от инстинкта си, той я придърпа към себе си и притисна главата ѝ към гърдите си, като здраво я прегърна.

Писъците веднага спряха.

— Благодаря ти, Боже! — рече Зак с облекчение. — Какво я накара да се разпици?

— Той е мъртъв! — изстена Дейзи с лице на гърдите на Тайлър. — Баща ми е мъртъв.

Зак се отпусна в леглото си:

— Тя си спомни.

Дейзи плачеше, като хлипаше от време на време. Тя обгърна Тайлър с ръце и се притисна в него. Той нямаше представа какво да направи. Никога не бе прегръщал жена, освен в моментите на плътско удоволствие.

Това нямаше нищо общо с онези моменти.

— Какво ще правиш с нея? — попита Зак.

— Не зная. Ти имаш ли някаква представа?

— Да, но е твърде студено за бягство.

Това беше първата мисъл, която беше минала през главата на Тайлър. Снежната виелица изключваше подобна възможност, но, разбира се, той не би избягал. Единственото, което можеше да направи, бе да ѝ помогне да преодолее тежкия шок.

Той си спомни онзи следобед, когато неговото собствено тяло бе разкъсвано от ридания. Спомни си и боя, който баща му му хвърли заради това.

Тялото на Дейзи трепереше от сърцераздирателни хлипания. Тайлър почувства как топлите ѝ сълзи попиват в ризата му и се почувства виновен, че не може да направи нищо, освен да седи и да я прегръща, докато чака да се наплаче и да му каже какво да прави.

Постепенно се почувства по-малко странно. Ръцете му се поотпуснаха и той вече не беше обгърнал тялото ѝ с тях подобно на железен обръч, обхващащ дървените дъги на бъчва, а просто я прегръщаше. Това беше едно ново усещане.

След малко дори му хареса да чувства топлината ѝ, да усеща тялото ѝ под грубия плат на роклята. Дебелата превръзка, опряна в бузата му, не му пречеше. Тя бе учудващо слаба за толкова висока жена. До носа му достигна миризмата на мехлема, но дори тя му беше приятна.

— Колко ли дълго ще продължи да плаче? — попита Зак.

— Шшт! — изсъска Тайлър. Това, че той и Зак нямаха никаква причина да оплакват родителите си, не значеше, че и другите хора нямат. От всичко, което беше чувал досега за такива случаи, знаеше, че най-силно страдаха жените?

— Ами тя няма вид, че ще спре.

— Веднага спирам — измънка Дейзи в гърдите на Тайлър с треперлив шепот. — Обещавам, че повече няма да плача.

— Не исках да кажа, че не може да плачеш — каза Зак, който очевидно не беше чак толкова безчувствен. — Просто се чудех колко ли време ще бъдеш твърде разстроена. Роуз винаги е казвала, че сънят е най-доброто лекарство.

— Не зная дали ще мога да спя, но няма да те държа буден — обеща Дейзи.

Тя отново беше започнала да плаче, после изведнъж спря. Избърса очите си с ръце. Опита се да седне, но погледна въпросително Тайлър, който не съзнаваше, че я държи. Той се изчерви и веднага отпусна ръцете си. За своя голяма изненада, се беше чувствал поудобно, докато я прегръщаше. Сега усещаше ръцете си празни и остро съзнаваше близостта ѝ. Чувстваше се неспокоен, не можеше да я погледне в очите. Струваше му се, че трябва да каже нещо, да направи нещо, но нямаше представа какво.

— Какво стана? — попита тя Тайлър. — Спомням си само, че погледнах през вратата и видях татко да лежи на пода. — За малко да

изпусне отново нервите си, но след известно усилие успя да се овладее.

— Не знаем — отговори той, като се опитваше да не се смути от погледа ѝ.

Никоя жена досега не е била толкова близко до него, никоя не го е гледала с големи кафяви очи, пълни с неизплакани сълзи. Той съзнаваше, че слабостта ѝ е само временна, но от това нуждата ѝ от него в момента не ставаше по-малка. Тя нямаше друг, на когото да разчита, а той се беше провалил. Никога досега не се бе чувствал толкова непохватен.

— Чухме изстрелите, но си помислих, че са ловци. Отидохме да разузнаем чак след като осъзнах, че това беше пистолетен, а не пушечен изстрел.

— Кажете ми какво видяхте — каза Дейзи с малко по-уверен глас.

— Нямаше много за гледане. Къщата гореше, а вие и двамата бяхте вътре. Издърпахме ви навън, но баща ти беше вече мъртъв.

— Това ли е всичко?

— Видяхме следи от три коня в снега.

— Не ги ли проследихте?

— Трябваше да се погрижим за теб. Освен това нашите мулета никога нямаше да настигнат конете. Имаш ли някаква представа кой може да иска да убие теб и баща ти?

— Не. Той нямаше врагове. А и бяхме твърде бедни, за да бъдем ограбени.

— Баща ти държеше ли пари в къщата?

— Татко не можеше да държи пари, където и да било. Ако не ги харчеше из хотелите, ги пръскаше в търсене на своите изоставени златни мини. — След като го каза, ѝ се прииска да не беше го сторила. Беше ядосана.

Зак отвори уста да каже нещо, но Тайлър го погледна така, че той замълча.

— Намирал ли е някога злато? — попита Тайлър.

— По малко от време на време, но никога толкова, че да си заслужава. Не казваше на никого къде ходи, но никой и не искаше да знае.

— Ти каза, че имате добитък.

— Да, но татко никога не е имал много крави за продан. Всичко, което припечелваше, можеше да пръсне за хубав коняк за по-малко от месец.

Може да са били и конекрадци, но фермата на Уолтър Сингълтън беше малка и Тайлър се съмняваше, че някой конекрадец е имал причина да го убие. Или поне не достатъчна, та да го причака в собствената му къща и да я изгори заедно с него.

— Ако крадци са задигнали добитъка ви, може би ще накараш Тайлър да търси вашата мина — предложи Зак.

— Само глупак ще прекара живота си в търсене на изоставени златни мини — каза Дейзи с раздразнение, което учуди Тайлър. — Това погуби живота на баща ми. Той беше винаги толкова уверен, че е на прага на големия си удар. Не можеше да мисли за нищо друго, освен ако това друго не беше да пие коняк и да казва на хората какво ще направи, когато забогатее. Това уби и майка ми. Тя мразеше пустинята. Мразеше горещината, самотата и скорпионите. Била отгледана в разкош и разглезена, но заради татко се трепеше от работа. Не искаше и дума да чуе против неговата златна мина. — Дейзи стрелна Тайлър с поглед. — Да си чувал нещо по-глупаво от това?

Зак потърси с поглед Тайлър в последвалата неловка тишина, но никой от двамата не отговори на въпроса ѝ.

— Семейството ти от Берналило ли е, или от Албакерк? — попита Тайлър.

— От никъде. Нямам никакви роднини.

— Всеки има роднини — каза Зак. — Ние имаме купища роднини на Изток.

— Е, ами и аз сигурно също имам купища от тях на Изток — изимитира го Дейзи, — но няма да прекарам и една минута под техните покриви.

— Защо?

— Не е твоя работа.

— Няма нужда да се обиждаш. Попитах от учтивост.

— Можеше да ме заведете при семейство Кокрейн и Албакерк — каза Дейзи. — Адора Кокрейн е най-добрата ми приятелка.

— Добре — рече Зак, но все още бе засегнат. — Ще се постареем да те закараме дотам веднага щом снегът престане.

— Няма нужда да ме придружавате. Просто ми дайте назаем едно от вашите мулета. Господин Кокрейн ще се погрижи да ви бъде върнато.

— Да ти дадем муле! — възкликна Зак. — Че ние можем да го дадем и на първия конекрадец, който случайно мине насам.

Тайлър стана и бутна Зак обратно в леглото:

— Имаш нужда от почивка. От цялото това бърборене получи треска.

— Нямам треска.

— Ще имаш счупена глава, ако не млъкнеш.

— Защо си такъв заядлив?

— Защото съм с теб. — Тайлър се обърна към Дейзи. — Брат ми и жена му точно сега са в Албакерк. Ще те заведе при тях.

— Не искам да ходя при брат ти — възпротиви се Дейзи. — Искам да ида при семейство Кокрейн.

— Ще оставя Хен да реши дали това е добра идея.

— Какво ще направиш?

— Той много по-добре преценява хората от мен.

— Той...

— Аз чудесно мога да преценявам сама за себе си — обяви Дейзи. — Настоявам да ме заведеш при семейство Кокрейн.

— В момента не отиваме никъде. Има няколко проблема.

— Като например?

— По-късно ще говорим за това — отговори Тайлър. — Ти току-що получи тежък удар. Трябва да си починеш. Мислиш ли, че ще можеш да заспиш?

— Не и преди да ми обещаеш, че ще ме заведеш при Кокрейнови.

— Опитай да поспиш.

— Няма нищо да обещаеш, така ли?

— Уморена си. Ще говорим за това по-късно.

Тя се отпусна в леглото, но Тайлър предположи, че няма да заспи, или поне не сега. Не искаше да я остави, но тя се нуждаеше от почивка. По очите ѝ личеше колко е изморена. Освен това той трябваше да се погрижи за животните и да нареже месото. Ако не започнеше веднага, вечерята щеше да закъснее.

— Трябва да свърша малко работа навън — каза ѝ той. — Ако имаш нужда от нещо, помоли Зак.

— Не, благодаря.

— Извикай ме, ако ти потрябвам.

— Не, благодаря.

Е, тя искаше да се цупи. Това не му пречеше. Той седна, за да обуе големите си обувки. Когато ги завърза догоре, сложи чифт ръкавици с отрязани пръсти и дебелото си палто от овчи кожи с качулка:

— Ще се върна след час. Опитай се да поспиш.

Той отвори вратата и излезе сред виещата буря.

Опитай се да поспиш!

Тя току-що си бе спомнила, че баща ѝ е мъртъв, а той я караше да спи. Всичко, което ѝ се искаше сега, беше да отиде при Кокрейнови. И все пак той настояваше да я заведе при други непознати, които просто нямаше да могат да разберат тъгата ѝ. Тя не искаше хората да я съжаляват или да я отрупват със съчувствие, но малко разбиране би ѝ помогнало. Тези мъже нямаха ли родители? Нямаха ли представа какво значеше за нея да изгуби последния член на семейството си?

Тя си спомни за вечерите, когато като малко момиченце седеше в скута на баща си, докато той ѝ четеше. Дълго след като вече можеше да си чете сама, продължаваше да седи като омаяна, докато той четеше, добавяйки всички подробности, които въображението му раждаше. Той имаше начин да я накара да забрави дългите седмици и месеци на отсъствията му.

Дори след като порасна и отношението му към нея се промени, тя се опитваше да го обича. Чувстваше се виновна, че не успява. Той беше толкова неспособен да осъзнае болката, която ѝ причинява, колкото и да се промени.

Майка ѝ ѝ липсваше дори още повече. Хариет Сингълтън бе свикнала да живее сред удобство, но приемаше живота, който съпругът ѝ ѝ предлагаше, защото дълбоко го обичаше. Дейзи си спомни часовете, прекарани заедно с нея в кухнята или в опити да отгледат нещичко в каменистата градина около къщата. Годиците, в които си споделяха мечтите за нейното бъдеще. Много пъти беше наблюдавала как майка ѝ седи, вперила поглед в напуканите си, кървящи ръце, а сълзите се сипеха от очите ѝ. Беше се заклела, че някак си някой ден...

Но сега вече беше твърде късно. И двамата я бяха напуснали.

От очите ѝ отново потекоха сълзи. Не направи опит да ги спре. Нямаше кой да я види, беше сама. Тази мисъл предизвика нов порой сълзи. Потърси в джобовете си нещо, с което да ги избърше, но не намери. Избърса ги в чаршафа, но нови сълзи напиреха. Остави ги да текат по бузите ѝ. Облегна се на възглавницата. От устата ѝ неволно се изтръгна тихичък хлип. Тя застина веднага, защото се боеше, че Зак може да я е чул.

Но хлиповете престанаха. Тя седеше мълчаливо, а сълзите бяха единственият признак на страданието ѝ.

Тайлър влезе в хижата при един повей на вихъра. Вятърът се опита да нахлуе, но той затръшна вратата небрежно с рамо. Звукът от тряскаването ѝ не беше толкова силен, но му припомни, че вече не е сам в хижата. Погледът му се плъзна към леглото, където спяха Зак и Дейзи.

Тя седеше облегната в ъгъла, дълбоко заспала. Когато се приближи, видя следите от сълзи, засъхнали по бузите ѝ. Беше плакала, докато заспи.

Не знаеше защо това го накара да се почувства ужасно. Тя имаше нужда да си поплаче. Ако не можеше, щеше да се чувства по-зле. Но това, което го притесни, беше самотата ѝ. Той нямаше нищо против да бъде сам, но чувстваше, че с нея не е така, че тя би предпочела хората и градовете пред самотата и откритите простори.

Все пак тя бе принудена да тъгува по загубата на единственото си семейство в самота, в абсолютно мълчание. Лошото бе, че нито той, нито Зак разбраха. А по-лошото беше, че не се и бяха опитали.

Той стоеше и я гледаше. Не изглеждаше грозна, а просто нещастна, но той се съмняваше, че тя прави разлика между двете. Жените държаха много на външния вид, дори прекалено много според него. По дяволите, някои от най-добрите хора, които познаваше, бяха грозни като смъртта, но така или иначе, всички остаряват и се сбръчкват. Най-трудно беше остаряването за тези, които са били много красиви в младостта си.

Съмняваше се, че и Дейзи мисли така, но все пак е имала късмет, че е единствено дете. Той през целия си живот бе страдал от това, че има шестима братя, всеки от тях по-хубав от него — Мадисън, който би откраднал и ризата ти и би те промушил в сърцето за един долар,

Зак, на когото не му пукаше за никой друг, освен за него самия, близнаците, които бяха толкова поразително красиви, че просто трябваше да минат по улицата заедно, за да накарат всяка жена да припадне, Джеф, чиито мрачни настроения по-скоро привличаха, отколкото отблъскваха жените, Джордж, който бе представата на всеки родител за съвършения син. Роуз беше казала веднъж на Тайлър, че е пуснал брада, за да не могат да го сравняват с братята му.

Роуз винаги виждаше твърде много.

Той се чудеше дали Дейзи го намира за грозен. Разбира се, че да. Не можеше и да си помисли друго, след като Зак е наблизо.

Тайлър си помисли, че не бива да бъде толкова глупав. Дейзи толкова не го харесваше, че едва ли ѝ пукаше как изглежда той. А беше още по-малко загрижена за това, дали се крие зад брадата си, за да не го сравняват с братята му. Сигурно седмица след като си заминеше, щеше вече да е забравила за него.

Но той нямаше да я забрави. Досега никога не бе прегръщал жена, която плаче от мъка. Осъзнаваше, че това бе променило нещо в него завинаги.

Свали палтото и ръкавиците си, развърза ботушите, сипа малко гореща вода в един леген и я разрежи със студена. На пръсти и по чорапи тръгна към леглото, като внимаваше да не стъпва по онези дъски, които скърцаха. Коленичи, натопа кърпичката във водата и като се опитваше да бъде колкото се може по-внимателен, избърса следите от сълзи по бузите ѝ. Тя не помръдна.

Когато приключи с това, я придърпа надолу да легне. В един момент си помисли, че ще се събуди, но тя просто въздъхна и се сви на кълбо. Той придърпа завивките над нея и се отдалечи.

Почувства се виновен, че е пожелал да се отърве от нея. Но двамата със Зак ѝ бяха непознати и нищо не можеха да направят за нея. Тя вероятно искаше да се махне от тях. Нямаше причина да ги харесва или да чувства, че може да разчита на тях. Ето защо тя нямаше причина да им се доверява, но беше сама и беззащитна. Сигурно е ужасена.

Тайлър реши, че ще трябва да измисли начин да облекчи тревогата ѝ. Сигурно е ужасно да живееш в страх. Той никога не бе изпадал в подобно положение, но можеше да си представи.

Чудеше се дали тя ще бъде в безопасност при Кокрейнови. Не че той нямаше слабост към жените, а нямаше причина да мисли, че и Зак е светец, но никой от тях не би си и помислил да се възползва от една беззащитна жена. Беше чувал за семейство Кокрейн, но не ги познаваше.

Докато приготвяше вечерята, не можеше да престане да си мисли какво ще се случи с Дейзи, когато я заведе в града. Тя нямаше да иска да прекалява дълго с гостоприемството на приятелите си, а вече бе казала, че няма да се върне при роднините си на Изток. Нито пък можеше да се справи с ранчото сама.

Единственото разрешение беше да се омъжи.

Но с този си външен вид едва ли би могла да си намери свестен съпруг. Той нямаше предвид луничките. Не те го притесняваха. Всъщност, даже му се виждаха интересни. Бяха като снежинки: всичките бяха различни. Придаваха ѝ приветлив вид, сякаш заявяваха, че тя е жена с чувство за хумор.

Не те, а белегът, опърлената коса и ръстът ѝ го притесняваха. Единствените мъже, които биха се омъжили за нея сега, бяха тези, които в действителност превръщаха жените в робини. Беше виждал такива жени по време на своите странствания на югозапад — жени, които бяха състарени, преуморени и отпуснати, жени, които се бяха отказали от живота.

Дейзи заслужаваше по-добра съдба от тази. Не че беше негова работа да се притеснява за кого ще се омъжи, но не можеше да престане да мисли за това. Тя беше смела жена. Бе понесла един тежък удар без истерии. Помисли си, че сигурно е осъзнала какво я чака през идните месеци. Обаче всичко, което бе направила, беше да си поплаче тихо, за да не притеснява Зак.

Дейзи се събуди от приглушен разговор и леко потропване и подрънкване. Тайлър приготвяше вечеря. Тя тъкмо щеше да се обръща, когато нещо, изречено от Зак, изпъкна със стряскаща яснота на фона на стихналите звуци:

— Харесваш ли я?

— Защо питаш? — поиска да разбере Тайлър.

— Какво ли не правиш, за да ѝ угодиш.

— Просто се опитвам да направя всичко, което мога, понеже е ранена. Какво друго очакваш да направя? След като замине за Албакерк, се съмнявам, че някога ще я видя.

Дейзи чу лекото потропване на лъжицата в тенджерата.

— Вечерята е готова. Будна ли е?

— Не. Искаш ли да я събудя?

— Не, нека поспи.

Не иска да се тормози с мен — помисли си Дейзи. — Ще е доволен, когато си замина. Значи всичко е наред. Тя също ще се радва, че си тръгва. Но някак си това не я накара да се чувства по-добре, определено не достатъчно добре, за да отиде да се храни. Реши, че е заради изтощението, и отново се унесе в сън.

Дейзи беше полубудна. Една успокоителна топлина бе заляла цялото ѝ същество. Тя се сгуши, а тялото ѝ се наслаждаваше на топлината. Обърна се. Но тъкмо се унасяше в бездната на съня, когато осъзна, че топлината идва от някаква преграда до нея. Все още полусъннена, Дейзи усети, че преградата не беше нито плоска, нито права. Тя следваше извивките на нейното тяло.

Замръзна. Зак беше в нейното легло.

Но тъкмо тази мисъл проблесна в ума ѝ, и тя долови леко похъркване от леглото над нея.

Тайлър! Той трябваше да бъде.

Какво можеше да направи? Не можеше да лежи така сгушена до гърба му. Нито можеше да се разпищи. Постепенно паниката ѝ се уталожи. Той просто спеше до нея, за да я топли. Това трябваше да е.

Дейзи се отдръпна от Тайлър, докато тялото ѝ опря плътно в дървената стена на хижата. Тя продължаваше да си повтаря, че той няма да ѝ навреди с нищо. Но без значение колко се самоубеждаваше в това, не можеше да заспи. А това беше всичко, което можеше да направи, за да остане в леглото.

Дейзи почувства, че постепенно ѝ става студено. Това не я притесни толкова, колкото фактът, че част от нея искаше да остане прилепнала до Тайлър. Неговото присъствие я караше да се чувства обичана и защитена, както когато беше малко момиченце и баща ѝ я държеше в скута си. Тогава се чувстваше истинска красавица.

Но това не беше всичко. Тялото ѝ реагираше на близостта на Тайлър по начин, който я смущаваше. Тя усети някаква топлина, дори горещина, от която мускулите ѝ се стягаха, кожата ѝ ставаше изключително чувствителна, а стомахът ѝ се свиваше нервно. Устните ѝ бяха сухи. Тя ги навлажни с връхчето на езика си. Дори гърдите си усещаше странно, сякаш я сърбяха. Беше ѝ едновременно и студено, и горещо.

Изобщо, чувстваше се не на себе си.

Това не трябваше да се случва. Не го искаше. Минаха няколко минути, преди настръхналата ѝ кожа да се успокои. Реши, че повече няма да си позволи да се почувства така.

Събуди се прегладняла. Седна в леглото и главата ѝ бе пронизана от остра болка. Отново се отпусна на възглавницата, като се чудеше какво ли се е случило. Вдигна ръка и напипа дебелата превръзка.

Спомените нахлуха в паметта ѝ.

За миг мисълта за смъртта на баща ѝ почти я съкруши. Изглеждаше ѝ недействително. Но тя си спомни изстрела и отново видя баща си проснат на пода.

Още веднъж сълзи изпълниха очите ѝ и потекоха по бузите. Още веднъж се почувства изоставена, самотна, съкрушена. Но не можеше да си позволи да тъгува. Сега беше сама. Нямаше никой друг, който да се грижи за нея.

Не, не беше сама. Тайлър беше в леглото.

Обърна глава, но Тайлър го нямаше. Със сигурност не беше го сънувала. Нищо от целия този кошмар не беше сънувала. Но без съмнение Тайлър не беше в леглото.

Като се стараеше да не се движи твърде бързо, Дейзи седна в леглото. Огънят беше угаснал и в стаята беше адски студено. Тя придърпа одеялата плътно около себе си. Главата я болеше, а стаята се въртеше пред очите ѝ, но тя видя, че Тайлър е заспал на пода между печката и вратата. Краката му от коленете надолу стърчаха от дюшека. Тя спеше на леглото му, а той — на пода.

Почувства вина. Тайлър бе мълчалив, упорит и обичаше да се разпорежда, но се беше грижил за нея. Бе я прегръщал, докато плаче. Въпреки това, което каза на Зак, тя не вярваше, че го е направил само

защото беше болна. Нямаше опит с мъжете, но за момент беше почувствала, че наистина се грижат за нея. Помисли си, че долавя у него някакво нежелание да я пусне. Може и да не я харесваше, но не бе толкова лишен от състрадание, колкото се представяше.

Без предупредително размърдване Тайлър седна и се оказа, че Дейзи го гледа право в очите.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Дейзи почти веднага отвърна очи. Погледът му беше твърде пряк и смуцаващ. Освен това тя беше убедена, че той е прекарал поне част от нощта в леглото при нея. Този намек за близост я смути. Ефектът беше също толкова неочакван, колкото и предишната нощ. Тя разпозна същата вълна, която пълзеше нагоре по тялото ѝ, заплашвайки да облее лицето ѝ в червенина.

— Кога мога да си отида? — попита тя. Не искаше това да каже. Тези топли кафяви очи, които я гледаха от брадатото му лице, предизвикваха у нея противоречиви чувства. Искеше едновременно и да избяга, и да остане да разбере какво се крие в този човек.

Трябваше да направи нещо. Не можеше просто да лежи там, докато той я гледа. Тайлър се размърда първи. Той отхвърли завивките от себе си и се изправи. Дейзи с облекчение забеляза, че е спал облечен.

— Твърде слаба си да пътуваш.

— Не се чувствам слаба.

Тайлър сгъна одеялата си с бързи, отмерени движения:

— Предполагам, че можеш да се разхождаш около хижата или да изминеш някакво разстояние из планината, но няма да издържиш на двудневно пътуване при отрицателни температури.

— Не мога вечно да остана тук.

— Засега ще останеш.

У нея се надигна яд. Защо винаги трябва да ѝ казва какво да прави? Днес се чувстваше по-добре, а той още повече я дразнеше.

Тайлър сгъна дюшека и го струпа заедно с одеялата в ъгъла. Запали с клечка кибрит дървата, които бе наредил в печката, и сложи тенджерата с вода на нея. Започна да реже бекон, като слагаше дебелите парчета в голям черен тиган.

— Трябва да приготвя закуската — каза тя.

— Стой си в леглото.

Тя остана, но се почувства виновна. Готвенето бе считано за основно задължение на жената.

— Нямах нищо против да готвиш?

— Направо е луд по това.

Звукът от сънливия глас на Зак от горното легло намали вътрешното напрежение на Дейзи. Докато имаше още един буден човек в хижата, тя не чувстваше страх от съжителството с тях. Може и да не познаваше другия мъж достатъчно добре, за да му вярва, но на двамата заедно вярваше повече, отколкото на единия. Освен това тя не реагираше така изненадващо на близостта на Зак. Огънят бе затоплил въздуха в стаята, но тя се сгуши по-навътре в одеялата.

— През цялото време се учи да готви — продължи Зак, сякаш беше отегчен от тази тема. — Кой златотърсач има кухненски принадлежности в колибата си, достатъчни да се оборудва един ресторант в хотел?

Значи беше златотърсач, помисли си Дейзи със смесени чувства на изненада и разочарование. Изглеждаше като тях — брада, стари дрехи, мълчалив. Тя не разбираше защо един мъж, който обичаше да готви, ще се крие из планините.

— Мама би харесала кухнята ти — обади се Дейзи. — Тя беше добра готвачка. Но винаги се оплакваше, че не може да докара добрия вкус на никое от ястията, приготвени от готвача, който са имали, когато е била дете.

— Ако семейството на майка ти е имало готвач, какво е търсела тя в това забравено от Бога място? — попита Зак.

— Винаги съм се възхищавал от практиката на турците да режат езиците на слугите си — отбеляза Тайлър, като погледна Зак заплашително.

— Аз просто изричам това, за което и ти се чудиш — каза Зак най-невъзмутимо.

— Майка ми е била отгледана при много по-различни обстоятелства — обясни Дейзи. — Баща ми също, но просто не го биваше да се оправя с пари. — Дейзи мразеше да говори за недостатъците на баща си, но да го защитава беше безсмислено.

— Няма нужда да обясняваш каквото и да било на Зак — каза Тайлър, без да се отвърща от печката. — Той винаги си е бил с груб

език, без чувство за благоприличие и с любопитство да узнае всичко, което не е негова работа.

— Ако ще стоим заключени тук, ще се наложи да разговаряме за нещо — каза Зак. — Освен това може би така ще разберем защо някой е искал да я убие.

— Нямам нищо против да отговарям на въпросите ви. — Дейзи изрече явна лъжа. — Вие бяхте така добри да се погрижите за мен.

— Това не значи, че трябва да си пъхаме носовете в твоите работи.

— Напротив, значи — противопостави се Зак, — я предположи, че оня проклет убиец е все още по следите й? И нашите вратове са в същото въже.

— Бих бил щастлив да сложа въжето на врата ти — рече Тайлър. — Вероятно това е единственият начин да ти затворя устата.

— Мислиш ли, че са по петите ми? — попита Дейзи.

— Защо не? — каза Зак. — Той вече се върна веднъж.

— Невъзможно е някой да ни е проследил — рече Тайлър. — От два дни вали.

Дейзи не беше толкова уверена. Убиецът може и да не знаеше къде е тя в момента, но можеше да чака да слезе от планината:

— Това ли е едната от пречките за моето връщане в Албакерк?

Тайлър кимна в знак на съгласие.

— Какво може да направи брат ви?

— Никой няма да те закачи, ако Хен е наоколо — рече Зак гордо. — Той може да простреля и змия в окото и е два пъти по-коварен от нея.

— Хен беше шериф — обясни Тайлър. — Той ще знае какво да направи. А сега е време за ядене.

Той хвърли някакви дрехи на леглото на Зак:

— Облечи се, преди да слезеш. Съмнявам се, че госпожица Сингълтън иска да си развали закуската с гледката на твоето кльощаво тяло.

— И ти самият не си прекрасна гледка.

— Хората и без друго не ме забелязват. Но съм те чувал да казваш, че си толкова страхотен, че като те видят, забравят да затворят устата си.

Дейзи се усмихна на задявките между двамата братя. Те очевидно наистина мислеха ужасните неща, които си казваха, но това не притесняваше никого от тях. Нейният баща вероятно би получил апоплектичен удар, ако тя или майка ѝ някога му бяха говорили така. Той не очакваше критики, само сляпо подчинение. Не разбираше взаимоотношенията между братята, но те я привличаха. Сигурно трябва някаква по-особена връзка, някакво по-дълбоко чувство за принадлежност, за да се държат така свободно.

През целия си живот се бе чувствала ограничавана от властта на баща си и от усилията на майка ѝ да я направи достатъчно красива, за да си намери съпруг. Бе изпълнена от желание да изрече нещата, които таеше в себе си, но никога нямаше куража да го стори. Слушаше Тайлър и Зак със завист. Сигурно беше прекрасно да се чувстваш толкова свободен.

Миризмата на бекона разпръсна мислите ѝ и изпълни устата ѝ със слюнка. Беше обезкуражаващо да разбереш, че гладът на тялото може да бъде по-силен от глада на душата. Можеше да я накара да забрави мислите за свободата.

Но не можеше да я накара да забрави, че Тайлър беше спал до нея, за да я топли, но се беше махнал преди разсъмване, за да не разбере тя и да не се страхува от него. Това изцяло промени отношението ѝ към него. Наистина, Зак беше невероятно красив, дори небръснат и разрошен от съня. Но тя отново и отново се улавяше, че отправя поглед към Тайлър.

Не бяха думите му, защото той рядко говореше. Не бяха очите му или високото чело — очите му бяха най-обикновени, кафяви, и той внимаваше да не показват чувствата му, челото му беше хубаво, но всъщност се губеше в морето от гъста кафява коса. Косата на баща ѝ беше с почти същия нюанс, но тялото му беше гладко. Спомняше си го седнал във ваната. Тялото му беше бяло и изнежено.

Тя се чудеше дали Тайлър има космати гърди. Чудеше се какви бяха на допир. Дали космите бяха дълги и меки, или подобни на гъсто и къдраво покритие.

Дейзи почувства, че лицето ѝ гори. Погледът ѝ неволно се отклони към Тайлър. Той я гледаше. Бузите ѝ пламнаха още повече. Той не можеше да знае какво си мисли тя, но изчервяванията ѝ сигурно му показваха, че мисли за него.

Втреченият поглед на Тайлър не се отмести:

— По-добре се обуй — каза той. Отиде до вратата и взе обувките ѝ. Сравнени с неговите ботуши, те изглеждаха толкова малки. — Може да ти влезе някоя треска в крака, ако ходиш боса.

— И аз ще трябва да я вадя — рече Зак. — Тайлър не може да види нещо толкова малко без очилата си. Точно затова търси златоносни жили. Не може да види нещо толкова дребно като златни песъчинки.

Тласкана между две противоречиви чувства, Дейзи стрелна поглед към Тайлър:

— Ти търсиш злато!

— Вече три години — отговори той.

— Изоставените индиански мини?

Той кимна.

Дейзи се почувства така, сякаш някой е изкарал всичкия въздух от гърдите ѝ. Беше на ръба на възторга, защото Тайлър бе застрашил живота си заради нея, но той също беше жертва на златната треска като баща ѝ.

Почувства се зле. Премести поглед върху одеялото, с което беше завита. Досега не беше разбрала колко бе разчитала той да се окаже здравомислещ мъж.

— Ако не ти се става, можеш да закусиш в леглото — предложи ѝ Тайлър.

— Не, добре съм — каза Дейзи, като отхвърли завивките. Хладният въздух облекчи изгарящата топлина на неудобството и шока. Тя нямаше нищо против треските в босите си крака, от каквото и да е, стига то да държи мислите ѝ на разстояние.

Дейзи се загледа през прозореца към едрите снежинки, които се носеха към земята подобно небесни конфети. Светът беше побелял — земята, дърветата, далечните планини, дори и самият въздух. Вятърът най-накрая бе спрял. Нищо не помръдваше. Не се чуваше нито звук, дори поскърцването и пуканото на елите и боровете, които се огъваха под снега и въздишаха от студа. Само стъпките на Тайлър в снега бяха доказателство, че извън хижата имаше живи същества.

Тайлър беше причината тя да гледа през прозореца. Опитваше се да разбере защо, след като бе научила, че е златотърсач, се беше почувствала тъй опустошена. Не го познаваше достатъчно добре, че да бъде така силно засегната.

Той беше първият мъж, който я бе накарал да се чувства особена, не просто някой, който да готви и чисти. Той, изглежда, не обръщаше внимание на ръста и луничките ѝ, на ужасната превръзка или на опасността, която я обграждаше. Лесно се беше справил с всичко, дори със сълзите ѝ.

Беше рискувал живота си за нея и продължаваше да го рискува, без да очаква нищо в замяна. Това я караше да се чувства важна. Беше заложила много на това ново усещане. То я караше да се чувства достойна по начин, непознат досега.

Само че това вече не значеше нищо. Тя не беше в състояние да цени мнението на мъж, който похабява живота си в търсене на злато. Но дори когато си заповяда да изхвърли Тайлър от ума си и си каза, че не иска да го знае и да го види, се почувства разяждана от съмнения.

Той я беше спасил. Беше я завел в своята хижа, като знаеше, че убийците все още я търсят и че могат да убият и него. Може би не беше чак толкова обсебен от треската за злато, колкото баща ѝ.

Заповяда си да не бъде глупачка. Може би виждаше твърде много неща в любезното му държание. Всеки свестен мъж би направил това, което той правеше. По-добре да се махне от планината, преди развинтената ѝ фантазия да я вкара в беля.

Въздъхна дълбоко.

— Времето се прояснява — каза на Зак. — Може да изгрее слънце. Може би утре ще мога да си замина.

Тайлър я беше оставил сама със Зак почти през цялата сутрин. Той я избягваше. Тя се изкушаваше да му каже, че гони вятъра — нямаше желание да живее навръх планината с един упорит, брадат златотърсач, който няма пари и прави всичко възможно да се покаже неприятен.

— Защо искаш толкова да си ходиш? — попита Зак. — Човек ще си помисли, че се боиш от нас.

— Не се боя, вече не, но съм сигурна, че брат ти би искал да си спи в леглото. И, честно казано, ще се чувствам по-добре у дома.

— Но ти нямаш дом. Той изгоря.

Колко глупаво от нейна страна да забрави. Все още не можеше да свикне с тази мисъл.

— Имах предвид дома на приятелите си. — Думите излязоха трудно заради буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Освен това той едва ли е свикнал около него да има жена.

— Той не е свикнал около него да има хора. — Зак редеше карти цяла сутрин. Дейзи се чудеше какво интересно намираше в картите един почти зрял мъж.

— Беше свикнал да работи без почивка, когато аз пристигнах.

— Значи не живееш тук с него?

— За бога, не. Ходех на училище, но избягах.

— Защо? — Дейзи винаги бе искала да ходи на училище. Баща ѝ бе ѝ разказвал за колегите за жени, които бяха започнали да се появяват след войната между Севера и Юга, но тя знаеше, че няма вероятност да попадне в някой от тях. Зак е имал тази чудесна възможност, но той я бе отхвърлил.

— Досадно е. Мразех го. Обичам действията и вълнението.

— Тогава защо дойде тук?

— Защото се крия от Джордж.

— Кой е Джордж?

— Най-големият ми брат. Той си мисли, че е глава на семейството — каза Зак огорчено. — Остави всички останали да правят каквото си искат, а мен прати в колеж.

— Всички останали?

— Да. Имам шестима братя.

— Шестима!

— Никой от тях не е ходил в колеж, освен Мадисън. Не можеш да вкараш Монти или Хен в някой от тях дори с пушка. Може би само Джеф, но никой друг.

— Е, смятам, че си голям глупак, задето си избягал. Само си помисли за всичко, което изпускаш.

— Зная точно какво изпускам. Затова и се махам.

Зак спря да реди картите и ѝ хвърли гневен поглед.

— Теб пък какво те интересува?

— Не че особено ме интересува, но си мисля, че е трябвало да останеш в училище.

Дейзи отново се обърна към прозореца, за да избегне възмутения поглед на Зак. Тя си помисли дали да не излезе на разходка, за да може да остане поне няколко минути сама. Имаше нужда от малко усамотение. Нейната собствена стая ѝ липсваше. Беше трудно винаги да си с някой друг, особено когато този някой също не беше очарован от подобна перспектива.

Тя отново погледна през прозореца. Слънцето не беше изгряло, но снегът беше спрял. Беше достатъчно ясно, за да види, че е невъзможно да си тръгне, защото снегът беше твърде дълбок.

Тя се обърна и огледа хижата. Беше по-малка от дома ѝ. Имаше дървен под, но нямаше таван и най-голямата кухненска печка, която тя беше виждала, заемаше по-голямата част от нея.

Беше явно, че хижата е много добре построена. Вратите и прозорците прилепваха плътно към стените. Всичко изглеждаше гладко и равно. Дървените трупи, от които бяха направени стените, бяха добре подредени, а калта между тях беше добре изгладена, така че стените имаха завършен вид. В дъските на пода нямаше пролуки, вдлъбнатини или изкорубени места.

Хижата бе учудващо добре обзаведена. Освен леглото имаше маса с четири стола, шкаф с чекмеджета и голям сандък. От всяка страна на вратата имаше по два реда закачалки за палта, плащове и шапки, под тях — рафтове за обувките. Полиците на отсрещната страна на хижата бяха пълни с книги и най-голямото разнообразие от инструменти, хранителни продукти, подправки и готварски прибори, което Дейзи някога бе виждала.

Тя се огледа, но не можа да види и следа от това, че някога в хижата е живяла жена. Нямаше никакви украшения.

Имаше много пространство, така че тя можеше да прегради едно мъничко кътче за себе си.

— Брат ти има ли някаква тел или въже?

Зак попита кисело:

— За какво ти е?

— За да сложа завеса в този ъгъл — каза тя, като посочи към прозореца, където преди малко беше стояла. — Имам нужда от малко уединение.

— Не виждам защо ти е.

— Ще ми трябва, когато се къпя.

Очите на Зак се разшириха:

— Не мисля, че Тайлър ще ти позволи.

— Защо не? Той самият се къпе.

— Откъде знаеш?

— Всички златотърсачи, които някога съм виждала, миришеха по-лошо от обор. Брат ти — не.

— Потърси си сама — рече Зак, като посочи към полиците на стената между камината и вратата.

Дейзи намери няколко кълбета въже. Всички бяха твърде дебели за това, което ѝ трябваше, но нямаше други:

— Ще ми забиеш ли няколко гвоздеа в стената?

— За нищо на света. Не искам Тайлър да ми счупи главата.

— Мислиш, че няма да му хареса?

— Тайлър не обича който и да е да му рови из нещата. Мислех си, че по-скоро ще си ходи с мръсните дрехи, но няма да остави Роуз да му ги докосне.

— Споменаваш толкова много хора — рече Дейзи, че едва разбирам за какво говориш.

— Роуз е жената на Джордж. В действителност тя ме отгледа.

Дейзи си мислеше, че Роуз не е направила много за възпитанието му, но намери за по-добре да го премълчи.

— Къде е брат ти? След като си мислиш, че няма да се съгласи, най-добре е да го попитам.

— Покажи си главата навън и го извикай. Сигурно не е много далеч.

— Вероятно е зает — рече Дейзи, — ще почакам.

— Ако чакаш Тайлър да спре да работи, ще има да чакаш, докато остарееш.

На Дейзи ѝ се искаше да отговори на Зак, че е по-добре да работиш много, отколкото да си губиш времето в игра на карти, но нищо не каза. Реши, че не е свикнал да получава нареждания от жена, особено такава, която не познава добре.

Франк влезе в бърлогата. Вятърът свиреше в пролуките около недобре уплътнената врата. Имаше поне дузина малки купчинки сняг под стрехите, където вятърът беше навял подобните на прах снежинки.

— Времето е поомекнало — каза Франк. — Мисля, че сега можем да изкачим хълмовете.

— По дяволите, Франк — изпсува Ед. — Навън е студено като в меча бърлога. — Ед беше навлякъл всичките си дрехи и се беше прилепил до печката да се стопли.

— Не е по-студено, отколкото ще бъде в гроба ти, ако оная женска стигне до Албакерк.

— Може да са пукнали във виелицата — рече Тоби. Той лежеше на одъра си завит до носа. — Цялата проклета планина е покрита с поне шест фута сняг.

— Не поемам никакви рискове — рече Франк. — Не трябваше да е жива, след като я прострелях. Никой не трябваше да види къщата, преди да е изгоряла. Но онзи мъж се върна точно когато се канех да я застрелям. Тая женска извади дяволски късмет.

— Какво ще правиш, когато я намериш? — попита Ед.

— Майка му стара, ще я убия. Ти какво си мислиш?

— Ами мъжете?

— Остави ги на мен — каза Тоби, а очите му проблеснаха.

— Хубаво — рече Франк. Той се изнервяше, когато видеше очите на Тоби да блестят. Това обикновено означаваше, че ръцете го сърбят да убие някого.

— Не ми харесва цялата тая история с убийствата — неспокойно каза Ед.

— Нямаме избор — отговори Франк. — Ако свършим добре тази работа, хората като оня проклет Регис Кокрейн ще започнат да ни уважават. Ако ли не, просто ще сме евтина работна ръка.

Тайлър се върна при високото било. Спря се да огледа околността с мощния си бинокъл, но не можа да открие и следа от човешко присъствие. Бе прекарал сутринта в търсене на следи, че убийците са ги последвали в планината. Не беше открил, но все още не беше спокоен. Инстинктът му подсказваше, че някой, който се е опитал два пъти вече, нямаше да се откаже току-така.

Сега, когато бурята бе спряла и убийците можеха да пътуват, трябваше редовно да проверява. Те можеха бързо да се придвижват. Нямаше ранена жена, за която да се притесняват. Трябваше да заведе

Дейзи в Албакерк колкото се може по-скоро. Ако ги хванеха в хижата, щяха да са лесна плячка.

Крачките му се забавиха, когато наближи хижата. Беше останал навън, защото се чувстваше неспокоен в присъствието на Дейзи. Ако това, че се изчервяваше и се криеше в ъгъла значеше нещо, то тогава и тя се чувстваше така в негово присъствие.

Тайлър се спря и погледна назад към разстилащата се възхитителна гледка — поредица планински върхове, покрити с дървета, потънали в сняг. На фона на ослепително белия сняг зеленото на елите и борове изглеждаше още по-тъмно и наситено. Беше леко мъгливо, сякаш всяка минута можеше пак да завали.

Вдигна поглед към билото. Високият проход беше единственият път надолу към Албакерк в продължение на мили и в двете посоки. Сигурно е затрупан от няколко фута сняг. Още много дни ще бъде непроходим. Пътуването щеше да бъде двойно по-дълго, ако заобиколяха планината. Ако снегът изведнъж се разтопи, всеки поток ще се разлее извън бреговете. Дали й харесваше или не, най-мъдрият избор за Дейзи беше да остане тук, докато опасността от снега, студа и наводненията отmine.

Тайлър усети напрежението в гърдите му да се увеличава. Всеки снежен ден го приближаваше до седемнадесети юни, неговия двадесет и шести рожден ден. Той бе обещал на Джордж, че ще се откаже, ако не е направил по-значителен удар дотогава. Само мисълта да се откаже увеличаваше напрежението. Трябваше да се върне при хълмовете. Беше близо, знаеше го. Но нямаше смисъл да обвинява Дейзи или Зак за това, че му пречат. Сега не можеше да иде да проучва, дори да бе сам.

Беше останал навън поради още една причина.

Искаше да избяга от странните погледи, които Дейзи му отправяше, откакто научи за златото. Бе видял учудването и отвращението в очите ѝ. Не трябваше и да очаква друго. Почти всички реагираха така.

Откакто се помнеше, мнението на хората не го интересуваше. По този начин бе оцелял, понеже беше единственият грозен Рандолф — онзи, за когото баща му беше казал, че е твърде кльощав. Не го притесняваше, че братята му смятаха, че е лудост да търси злато,

затова не можеше да разбере защо го интересува какво мисли Дейзи. Но го интересуваше.

Е, трябваше да спре да мисли за това. Беше загуба на време. След няколко дни тя щеше да си замине. Не искаше да има нещо общо с човек като него, а и той нямаше желание за постоянна връзка, с която и да е жена. Трябваше да започне да я измества от съзнанието си още сега. Но това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Като проклинаше късмета си, той вдигна един товар дърва и тръгна към хижата.

Вятърът изблъска вратата от ръката му. Дейзи и Зак подскочиха като хора, които правят нещо забранено.

ГЛАВА ПЕТА

— Тя иска да забие един куп гвоздеи в стената — обяви Зак без встъпление. — Изведнъж е станала свенлива.

Тайлър затвори вратата и остави дървата на пода, преди да се обърне към Дейзи. Тя изглеждаше разстроена. Не беше изненадващо, след като почти всяка дума, изречена от Зак, изглеждаше пресметната така, че да я потисне.

— Просто ми трябват два гвоздеа — каза тя.

— За какво?

— Да закачи купища чаршафи — обясни Зак.

— Гледай си картите и ме остави да говоря с Дейзи — рече Тайлър с изчерпващо се търпение.

Зак сви рамене.

— Какво е това за чаршафите? — попита Тайлър.

Дейзи се изчерви. Тайлър не знаеше досега колко мило може да бъде едно изчервяване, когато жената е с лунички, пръснати по носа и бузите ѝ. Дори и превръзката не намали ефекта му. Той почувства как раздразнението му се стопява и на негово място бликва симпатия. Най-близката до тази ситуация, в която някога бе изпадал, беше, когато Роуз дойде да живее при тях в ранчото в Тексас. Той все още си спомняше колко не на място се чувстваше, въпреки че Роуз и Джордж бяха направили всичко възможно да го накарат да почувства, че това бе и негов дом.

Сега трябва да е десет пъти по-тежко за Дейзи.

— Имам нужда от малко усамотение — успя да избъбри тя най-накрая. — Мислех си, че ако мога да окача някой чаршаф в този ъгъл...

Тайлър не знаеше защо не се е сетил сам за това. Беше глупаво да се очаква, че една жена ще се чувства удобно с двама непознати мъже, които през цялото време я гледат. Той си помисли, че сигурно щеше да се сети, ако някога бе имал сестра. Роуз си имаше цяла стая, където да се усамотява от семейството, което обичаше. За нея нямаше

значение, че все някой нахлуваше вътре — знаеше, че може да затвори вратата всеки път, щом поиска.

Тайлър отиде до рафта, взе чук и два гвоздеа:

— Ще опъна въже покрай едната стена на стаята. Мислиш ли, че това ще ти бъде достатъчно?

— Не ми трябва чак толкова. Просто колкото за един дюшек.

— Можем да пренесем леглото до задната стена — каза Тайлър. Той избута шкафа с чекмеджетата до рафтовете, после вдигна сандъка и го премести до шкафа.

— Помогни ми за леглото — рече той на Зак.

— Ще си отворя раната.

— Няма, ако приклякваш, вместо да се навеждаш в кръста.

— Аз мога да помогна — предложи Дейзи.

— Ти трябва да седиш, а не да стоиш права — каза Тайлър.

— А аз мога да влача разни мебели из хижата — оплака се Зак.

Тайлър се изкушаваше от мисълта да заключи Зак отвън. Почти всяка дума от устата на този глупак караше Дейзи да се чувства още по-неудобно от това, че е тук. И той не се беше справил по-добре, но поне се опитваше. Вдигна леглото и буквално повлече Зак с него.

— Ако знаех, че искаш да търчиш, щях да те впрегна вместо едно от мулетата — каза Зак, като куцукаше към стола си с ръка, драматично сложена на хълбока.

— Ти си инат като муле, тъй че май съм ви объркал.

— Ще се махна оттук веднага щом снегът се стопи.

— На това разчитам — каза Тайлър. Избра място зад вратата и заби гвоздей в дървената стена. Щеше да остане дупка, но по-късно можеше да я запълни. Заби още един гвоздей на същата височина в отсрещната стена.

— Колко чаршафа мислиш, че ще ти трябват?

— Мисля, че два ще стигнат.

Тайлър мислено измери разстоянието.

— Нека са три. — Той извади три чаршафа от една купчина от горните рафтове.

Дейзи се наведе да вдигне дюшека. Почти веднага Тайлър забеляза как се олюлява и протяга ръка да се облегне. Той я хвана, преди да падне. Това, което изпита, докато я прегръщаше, беше всичко, което се опитваше да избегне, като остана цяла сутрин навън.

Дейзи така добре пасваше на ръцете му, сякаш бе създадена точно за него. Тя погледна нагоре със смутен поглед: малко страх, примесен с изненада, огорчение и малко от горещото вълнение, което го обля като буен порой. Той не можеше да помръдне.

Не се чувстваше нито неудобно, нито странно, докато я прегръщаше. Беше естествено, толкова естествено, колкото желанието му да я целуне. Досега не беше забелязвал устата ѝ. Вероятно беше като много други уста, но на него му изглеждаше по-особена. Устните ѝ бяха полуотворени, а на лицето ѝ беше изписано напрегнато очакване. Очите ѝ бяха широко отворени, техният тъмнокафяв цвят бе почти като на неговите.

Тайлър почувства как се навежда напред, а ръцете му притеглят Дейзи по-близо. Тя го гледаше с невярващ поглед. Той почувства как тялото ѝ се стегна, когато устните им се доближиха.

— Ще я слагаш да легне или ще я изправиш? — попита Зак. Гласът му развали магията.

— Казах, че си твърде слаба да си на крак — каза Тайлър, докато помагаше на Дейзи да се изправи. Той се почувства леко разтърсен. Когато се опита да я насочи към леглото, тя се дръпна.

— Беше просто защото се наведох рязко — настоя тя. — Следващия път ще внимавам.

— Следващия път, когато имаш нужда от нещо, кажи на Зак или на мен.

Тайлър, който остро съзнаваше, че ръцете му все още държат Дейзи, я поведе към един стол до масата и я сложи да седне. Този път за разнообразие тя не спори с него.

— Съжалявам, че ви причинявам такова безпокойство.

— Не, не е това. Просто ние със Зак не сме свикнали да се грижим за жена. Нямаме нищо против да правим каквото и да е. Просто не знаем какво да правим.

И така си беше. В началото беше гледал на нея като на нещо, което пречи на работата му, но тя бе добавила едно ново измерение към неговото отношение към жените. Той си призна, че никога вече няма да бъде доволен от предишния начин, по който мислеше за тях. Вдигна дюшека и го сложи в ъгъла:

— Там ли искаш да е?

— Да.

Той погледна тънкия дюшек. Тя просто не можеше да се чувства удобно на него. Взе собствения си дюшек от леглото и го сложи под нейния.

Тя погледна към голите дъски, които представляваха всичко останало от леглото му:

— На какво ще спиш?

— Ще сгъна няколко одеяла.

— Ще ти бъде много твърдо.

— Не чак толкова, колкото ако спиш на земята. Как искаш да окача тези чаршафи?

Тайлър знаеше, че Дейзи не иска той да прави всичко вместо нея, така че я остави да му помогне. Тя бавно се изправи на крака. Тайлър внимателно я наблюдаваше, но замайването не се повтори. Тя вдигна най-горния чаршаф от купчината на масата и го разгърна. Той ѝ помогна да го нагласи така, че краят му едва да докосва пода. Същото стори и с другите два чаршафа.

Тя си отдъхна с облекчение. С усмивка на недоволство пристъпи към чаршафите и плътно ги придърпа един към друг. Той знаеше, че тя се чувства по-добре. Усмивката ѝ беше доказателство за това.

Почувства се изолиран.

— Това все още не е всичко — каза Зак. — Сега ще иска баня.

Тя очакваше, че Тайлър ще откаже, но той не каза нито дума. Просто отвори вратата на печката и сложи вътре още дърва. Щеше да топли вода за банята ѝ!

— Потокът е замръзнал. Откъде ще вземеш толкова вода? — попита Зак.

— Има сняг. Помогни ми.

— Не аз искам баня.

— Хайде, ще ми помогнеш.

Той излезе навън и се върна с един метален съд, пълен със сняг. Сложи го на печката и излезе. След малко се върна с още един. Не спря, докато не станаха шест.

Дейзи би предпочела да се скрие зад завесата. Това щеше да ѝ даде време да реши дали капитулацията на Тайлър имаше нещо общо с това, което се случи между тях, когато на нея ѝ прилоша. Тя не можеше да го остави да ѝ приготви банята, без да си помръдне пръста, не и след всичко, което беше го накарала да свърши.

— Какво да направя аз? — попита тя, когато той влезе, носейки сняг в едно одеяло.

— Помогни ми да го сложа в съдовете — отговори той.

Дейзи беше учудена от количеството сняг, което бе необходимо, за да събере достатъчно вода. Тя загребваше шепа след шепа и ги изсипваше в съдовете.

— Съжалявам, не знаех, че една баня може да създаде толкова много неприятности.

— Отвън има много сняг — отговори Тайлър и отново излезе.

Зак не беше чак толкова оживен:

— Надявам се, че не смяташ да правиш това всеки ден.

Тя никога не бе имала възможност да се къпе всеки ден, не дори и когато баща ѝ ги беше водил двете с майка ѝ на хотел, докато той изпиваше парите си.

Най-накрая съдовете бяха напълнени и в хижата беше горещо от топлината, нужна за стоплянето на толкова много вода. Тайлър внесе голяма вана:

— Тази е единствената, която имам.

Ваната беше двойно по-голяма от всички, които Дейзи някога беше виждала. Не беше чудно, че Тайлър топли толкова вода. Той дръпна пердето и остави ваната в ъгъла на Дейзи. Свали от полиците сапун и хавлия.

— Водата скоро ще е готова. Не сваляй превръзката — предупреди я той, като ѝ подаваше нещата.

— Но косата ми е ужасна. — Това бе основната причина да поиска да се изкъпе.

— Може да отвориш раната.

— Ще бъда много внимателна.

— Ако се налага да я измиеш, аз ще го направя вместо теб.

Дейзи застина, както си вървеше. Странното усещане, което я беше обхванало преди, отново обзе всяка част от тялото ѝ, обливайки я ту в горещи, ту в студени вълни. Езикът ѝ трепваше в устата без звук, а мозъкът ѝ сякаш се въртеше по-бързо от пумпал.

— Зак може да я измие, ако предпочиташ.

— Няма нужда да я мия днес — каза Дейзи и се оттегли зад пердето си.

Но едва беше придърпала чаршафите, когато Тайлър каза:

— Мисля, че водата ти е гореща.

Кълбета пара се стелеха по повърхността. Напомняха ѝ за един термален извор, който баща ѝ веднъж ѝ беше показал. Тя топна пръст във водата. Беше малко по-топла, но тя знаеше, че бързо ще изстине. Тайлър я изсипа във ваната.

— Благодаря — каза тя. — И двамата можете да ползвате моето тъгълче, когато решите да се къпете.

— Аз смятам да чакам, докато раната ми не се пооправи — рече Зак.

— А аз с удоволствие ще приема предложението ти — каза Тайлър.

Погледът, който ѝ отправи, беше невинен, но в нея още веднъж избухнаха фойерверки. Реши, че ще трябва да се държи на разстояние, докато разбере какво ѝ става.

Дръпна чаршафите по въжето и ги прихлупи така, че да няма дупки. Започна да разкопчава роклята си. Тайлър твърде много командваше, но не беше толкова лош колкото баща ѝ. Можеше даже да се пооправи, ако някоя жена се заемеше с него, но не тя щеше да бъде тази жена. След всичко, което понесе, беше решила да не се омъжва за властен мъж, особено такъв, който търси злато.

Дейзи изхлузи роклята и започна да разкопчава ризата.

Разбира се, сега, когато имаше белег на едната половина от главата и изгорена коса на другата, не можеше да очаква, че някой ще се ожени за нея.

Дейзи измъкна рамене от ризата и я остави да падне върху роклята. Хладният въздух в хижата я накара да потръпне. Тя стъпи във ваната.

Водата беше доста гореща. Отпусна единия си крак, после бавно потопа и тялото си. Водата достигна почти до горната част на гърдите ѝ.

За пръв път от два дни насам тя можеше да се отпусне. Мъжете бяха добри с нея, въпреки че не бяха много любезни. Но тя имаше нужда от усамотението на своето малко убежище. Все пак Тайлър и Зак бяха непознати.

Тя се отпусна във ваната, докато коленете ѝ се показаха и водата достигна брадичка ѝ. Поне веднъж почувства благодарност към голямата уста на Зак. Съмняваше се, че би могла да събере смелост и

да помоли Тайлър да ѝ разреши да се изкъпе. Но сега, след като разбра, че той няма нищо против, възнамеряваше да се къпе всеки път, когато беше възможно.

— Псст!

Скърцането на стола на Зак прекъсна мислите на Тайлър.

— Стой тихо! — каза той, без да поглежда нагоре. — Не мога да се съсредоточа, когато правиш така.

— Псст!

— Я си гледай картите.

Зак стана и прекоси стаята на пръсти. Тайлър отвори уста да каже нещо, но Зак сложи пръст върху устните му, за да замълчи. С другата си ръка Зак възбудено посочи към кътчето на Дейзи.

Слънцето беше изгряло и златните му лъчи се изливаха в прозореца. Дейзи стоеше изправена във ваната, а тялото ѝ очертаваше съвършен силует. Тайлър не претендираше, че е познавач на женските прелести, но никога не беше виждал жена с такива привлекателни форми като Дейзи.

Сякаш някой го удари с юмрук в слънчевия сплит. Той си пое трудно въздух и издиша с дълъг, треперлив стон.

Извивката на гърдите на Дейзи, чупката на нежното ѝ кръстче, меката линия на закръгленото ѝ задниче бяха толкова ясни, сякаш са изрисувани с въглен на ослепително бял фон. Той сякаш виждаше цвета на устните ѝ и чувстваше мекотата на кожата ѝ. Можеше да види триъгълника, където краката ѝ се съединяваха с тялото. Дори зърната на гърдите ѝ се очертаваха ясно. Той се чувстваше така, сякаш може да протегне ръка и да ги докосне.

Тялото му болезнено се стегна.

Нито една жена досега не му беше въздействала така, както Дейзи. Напомни си, че никога не е имало жена в тази хижа, поне не такава, която да се къпе и чиято невинност да е защитена само от три чаршафа, висящи на въже.

Той можеше да ги отметне с едно движение на ръката.

Едновременно с тази мисъл бе обзет от чувство на дълбоко огорчение, че дори само си е помислил подобно нещо, и от силна възбуда, като си представи как ли изглежда Дейзи във ваната. Беше безпомощен. Твърде дълго бе стоял в планината.

Трябваше да си намери жена веднага след като заведе Дейзи при Хен.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти, но и това не помогна. Дейзи се обърна в светлината зад завесата, като докосваше тялото си с хавлията, за да попие капчиците вода. Тя сякаш умишлено изтезаваше Тайлър. Цялото му тяло гореше. Мускулите му се свиха в знак на протест.

Тайлър рязко скочи от мястото си и даде знак на Зак да отклони поглед, но момчето продължаваше да зяпа. Тайлър го сграбчи за ръката и го завъртя.

— Копеле! — възкликна Зак.

Тайлър застана между него и Дейзи, но брат му просто се отмести на една страна. Побеснял, Тайлър сграбчи Зак за яката на ризата и го вдигна. Прекоси стаята, отвори вратата и го изхвърли навън в снега.

— Ти, проклето смахнато копеле! — изкрещя Зак. — Какво ти става?

Тайлър също излезе и затвори вратата след себе си. Леденият въздух не охлади нито тялото му, нито гнева му.

— Кой те е учил да шпионираш порядъчните жени, когато се къпят?

— Не шпионирах! Тя беше застанала точно пред мен.

— Предполагам, че нищо не те спираше да извърнеш глава.

— Забелязах, че и ти си изплакна окото.

Тайлър не можеше да обясни, че е бил като парализиран, неспособен да се помръдне. Зак не би го разбрал. Не беше сигурен, че и той самият се разбира.

— Ти, проклето, смахнато копеле! — изкрещя Зак. — Какво ти става? — Зак се изправи целият овалян в сняг.

Изтупа се и се опита да мине край Тайлър.

— Ще стоиш отвън, докато тя се изкъпе.

— Ти луд ли си? Ще умра от студ.

— Не и когато кръвта ти е така сгорещена. — Тайлър бутна Зак по-далеч от вратата.

— Ама какво ти става? — настоя Зак. Опита се да мине покрай Тайлър и отново бе изблъскан. — Държиш се, сякаш ти е жена, а изобщо не я познаваш.

— Дори и да беше напълно непозната, тя има право да се къпе, без някой да я зяпа. Може и да си израснал в дивия Южен Тексас, но поне това знаеш.

— Добре — рече Зак, като отново се опита безуспешно да заобиколи Тайлър. — Ще си седя с лице към стената и няма да погледна друго, освен краката си, докато тя не свърши.

— Ще останеш навън — каза Тайлър. — Не ти вярвам.

— Върви по дяволите! Няма да оставя задникът ми да измръзне само за да угодя на пуританската ти душа!

— Можеш да се завиеш в някой чул.

— Ти си ненормален, ако си мислиш, че ще се завия в нещо, до което се е докосвало муле!

Тайлър продължи да препречва пътя на Зак и той се метна към него. Тайлър се отмести. Готовността на Зак за бой се дължеше на факта, че и той, както останалите от братята Рандолф, беше силен и физически добре сложен. След секунди те вече се въргаляха в снега, вкопчени в разгорещена борба, която продължи няколко минути и накрая Тайлър победи.

— Нямаше да ме притиснеш, ако не беше много по-тежък — успя да изрече Зак задъхано. Той рязко се дръпна и двамата с Тайлър отново се завъргаляха в снега.

— Какво, за бога, правите вие двамата?

Никой от тях не спря, докато Тайлър не успя отново да повали Зак и след това погледна към Дейзи, която стоеше на вратата на хижата и ги гледаше недоверчиво.

— И двамата ще умрете от пневмония.

Тайлър се почувства като идиот. Разгорещеността, подхранвана от страстта и яда му, се изпари и той се почувства празен и глупав.

— Просто приятелско боричкане — каза той. — Човек може да полудее от седене в тая хижа ден след ден.

— Проклет да съм, ако е вярно — рече Зак. — Всичко това е, защото тоя набожен глупак не искаше...

Тайлър блъсна главата на Зак в снега:

— Ще се съгласяваш с всичко, което кажа, или ще направя главата ти на пихтия — прошепна му той.

— Не си чак толкова силен — изсумтя Зак, като се опитваше да се отскубне от ръцете на Тайлър.

— Обещай — каза Тайлър шепнешком, защото знаеше, че ако Зак даде дума, няма да я пристъпи.

— Добре, добре, обещавам! Само ме пусни да стана, преди да си ми счупил ребрата. Вече ми потече кръв.

— Вината си е твоя — прошепна Тайлър.

— Лицемерно копеле! — измърмори ядно Зак. — И моят ред ще дойде, помни ми думата.

— Ризата ти е в кръв — каза Дейзи, когато Зак влезе в хижата.

— Благодарение на моя грижовен брат — каза Зак, хвърляйки яростен поглед към Тайлър.

— Сядай — нареди му Тайлър. — Ще те оправя.

— Да, по дяволите! — озъби се Зак. — Аз сам ще се оправя.

— Аз ще ти помогна, ако ми позволиш — рече Дейзи. — Никога няма да стигнеш сам раната си.

Тайлър видя как Зак понечи да откаже, после размисли и каза:

— Ще ти бъда много благодарен, ако ми помогнеш. — Гласът му беше по-сладък и от мед и Тайлър знаеше, че може да очаква подлост. — Тайлър е толкова груб.

— Хайде, седни и си свали ризата.

— Не мисля, че трябва — каза Тайлър.

— Защо? — попита Дейзи.

— Тайлър си мисли, че благоприличието ще бъде застрашено, ако ме видиш без риза — каза Зак. — Съжалявам, но не се сетих за това.

Ръката на Тайлър го сърбеше да докопа гърлото на брат си. Никой на света не можеше така добре да замазва очите на хората като Зак, когато го поискаше. Тези големи тъмнокафяви очи, това красиво младежко лице, тази невероятна усмивка биха очаровали и самия дявол.

Горката Дейзи просто нямаше шанс да се предпази.

ГЛАВА ШЕСТА

Тайлър искаше да изблъска Зак отново в снега. Нямаше значение, че Дейзи не би разбрала защо. Така поне тя щеше да бъде в безопасност. Но не можеше да го направи. Този низък звяр му беше брат. А и като си помислеше, той беше виновен за раняването му.

Тайлър стисна зъби и сложи на печката малко вода. Може би тя щеше така да се сгорещи, че да попари тая невестулка Зак. Той извади малко марля и ивици платно за превръзки. Погледна към брат си, докато той сваляше ризата си. Наистина бяха отворили раната. Кръвта беше изцапала целия му хълбок.

— Боли ли? — попита Дейзи.

— Не много — отговори Зак с вид на човек, който ще умре от болка.

— Ще внимавам много — каза Дейзи, — но сигурно ще те боли.

Тайлър реши, че Зак би имал голямо бъдеще на сцената. Видът му на мъченик беше съвършен. Всъщност, ако не познаваше добре брат си, би се заклел, че този негодник е най-смелият мъж, когото познава.

— Не е толкова зле, колкото си мислех — каза Дейзи. — Размазали сте кръвта навсякъде, докато сте се боричкали.

Зак трепна. Едва забележимо движение, почти недоловим звук. Изкусна игра.

Дейзи изглеждаше покрусена от това, че му е причинила толкова болка:

— Съжалявам. Сигурен ли си, че не искаш Тайлър да ти помогне?

— Моля те — каза й той с големи, умоляващи очи. — Искam ти да го направиш.

Тайлър гореше от желание да вземе превръзките от Дейзи и да овърже Зак от главата до петите.

— Ще го сложа да си легне веднага щом свършиш — каза той на Дейзи.

— Не искам да си лягам — запротестира Зак.

— Мисля, че е достатъчно да си седи мирно и да си играе с картите — каза тя.

Зак погледна Тайлър победоносно ухилен. Тайлър отпусна юмруците си, изплакна окървавените дрехи и изхвърли мръсната вода.

— Така добре ли е? — попита тя, когато направи превръзката.

— Идеално — усмихна ѝ се Зак.

— Добре. Сега предлагам и двамата да подремнете — каза Тайлър. — И двамата не сте се възстановили напълно. Ще ви трябва много почивка, ако ще тръгваме от тук след ден-два.

— Мислиш ли, че снегът ще се стопи дотогава? — попита Дейзи.

— Може да се стопи, а може да продължи да вали още няколко дни. Не зная — предположи Тайлър. — Но не можеш да тръгнеш, ако не си достатъчно силна. Ще трябва дълго да яздим през планината. А ако трябва да я заобиколим, ще бъде още по-дълго. Ти вече доста стоя права. Може и да се чувстваш по-укрепнала, но с рана в главата човек трябва много да внимава.

Дейзи не спори повече, но Зак показваше всички признаци, че няма намерение да любезничи.

— Ако си поспите добре, можете да очаквате вкусно печено за вечеря — каза той с надеждата, че така ще подкупи Зак. — И може би нещо хубаво за десерт. — Той направи пауза. — Ако ли не, боя се, че отново ще ядете бистра супа. — Тайлър знаеше, че ако Зак има някаква слабост, то това беше сладкото.

— Шоколад? — попита Зак.

Тайлър кимна утвърдително.

Зак се изкатери на леглото си, без да протестира.

— Наистина ли можеш да сготвиш всичко това тук, в планината? — попита Дейзи.

— Разбира се — каза Зак. — Той кара някой да му носи мляко, яйца и масло един път седмично. Всичко това е в допълнение на другите неща, които му доставят. Иначе не би стоял тук горе.

— Мислех, че си златотърсач — каза Дейзи.

Тайлър не можеше да определи дали тя беше просто изненадана, или си мислеше, че е луд. Много хора си го мислеха:

— И златотърсачите трябва да се хранят.

— Досега не съм чувала за такъв, който приготвя десерти.

— Върви да си лягаш, преди да е променил решението си — каза Зак.

— Би ли сготвил нещо специално за мен, ако те помоля?

— Ако зная какво. Какво искаш?

— Не съм сигурна. Ще ти кажа, ако се сетя за нещо, но нека първо реша какво искам най-много.

— Можеш да поръчаш повече от едно.

— Не мога да спя на целия този шум — оплака се Зак.

— Ще ти кажа довечера — каза Дейзи, след което изчезна зад завесата.

Тайлър се почувства необяснимо слаб. Седна, но това не промени усещането. Може би се разболяваше от треска. Точно това би трябвало да се очаква при честото му излизане на студа. Боричкането в снега можеше само да влоши нещата. Може би и той трябваше да полегне, но знаеше, че няма да може да заспи.

Дейзи не можеше да се влюби в Зак, нали?

Тайлър се засрами от себе си, че е помислил подобно нещо. Не беше негова работа какво прави Дейзи. Освен това Зак беше твърде много влюбен в себе си, за да обича някой друг. Тайлър си мислеше, че Дейзи знае това, но начинът, по който тя се държеше, го караше да се чуди. Той знаеше, че е глупаво да подценява силата на физическата красота. Бе виждал как умни мъже се погубват заради красиви жени. Нямахше основание да си мисли, че една жена не би направила същото заради един красив мъж.

А Зак беше красив.

Тайлър не беше. Знаеше го през целия си живот. Баща му веднъж го беше представил на някакви гости с думите: „Това е моят грозен син. Не прилича на братята си“. Имаше моменти, в които Тайлър дори не се чувстваше член на семейство Рандолф. Още от раждането си беше върлинест и ъгловат. Кафявите му очи и коса нямаха драматичния ефект на русата красота или на чернооката смуглост на братята му. Въпреки че той бе най-високият, сякаш с всяка измината година все повече се сливаше с фона.

Тайлър мразеше мисълта, че ще види Дейзи заслепена от физическата красота на брат си, но какво можеше да направи той? Не можеше да каже: „Не можеш да се влюбваш в брат ми, защото той не

те обича“ или: „Не можеш да се влюбваш в Зак, защото той ще те нарани“.

Ако Дейзи трябваше да се влюби в някого, то това беше именно той. Той поне я харесваше. Тайлър едва не изпусна яйцето, което току-що бе взел. Какво му ставаше? Ревнуваше брат си от жена, която не беше виждал допреди два дни. Той сигурно имаше *колибна треска*. Никога досега не е бил така завладян от жена.

Тайлър счупи яйцето. Вероятно трябва да остави Зак и Дейзи сами да се погрижат за себе си. Вече не бяха толкова болни. Той може да се върне, когато снегът се стопи. Няма нужда да стои затворен в хижата с Дейзи и да не може да мисли за друго, освен за очертанията на тялото ѝ върху чаршафите.

Почти изпусна още едно яйце.

По дяволите, наистина се разкисваше. При първа възможност ще отиде на лов, дори да няма и един елен от тук до Колорадо. Трябваше да излезе от хижата. Започваше да му се струва, че животът му зависи от това.

Дейзи не спа дълго.

— Имаш ли някакви дрехи, които бих могла да нося? — попита тя Тайлър след по-малко от половин час.

Той не разбра за какво говори тя.

— Трябва да си изпера дрехите — обясни му — и нямам нищо, което да облека, докато те съхнат.

Той се усмихна на картината, изникнала в ума му — Дейзи в неговите дрехи.

— Нищо, което да ти стане.

— Зная, но нямам намерение да марширувам мръсна по улиците на Албакерк.

Той си помисли дали да не ѝ предложи някои от дрехите на Зак, но и те нямаше да са ѝ по-добре. Освен това, ако трябваше тя да носи нечийи дрехи, искаше да са неговите.

Но не осъзна това. Дори не искаше и да опита.

Намери риза и чифт стари панталони, които му бяха малки.

— Ще ти трябва нещо, с което да ги стегнеш — каза ѝ той.

Дейзи разпери ризата пред себе си. Стигаше ѝ до коленете.

— Бих могла да я използвам за нощница.

Не си беше помислял за това. Тя не трябваше да спи с дрехите си. Щеше да ѝ предложи една от белите ленени ризи, които носеше, когато отиваше в града.

Можеше да чуе как тя се движи зад завесата. Слънцето все още грееше. Можеше да види силуета ѝ. Сигурно всеки момент щеше да започне да се преоблича. Погледна към Зак, но момчето спеше с лице към стената. Тайлър не беше сигурен дали самият той ще може да се застави да не гледа.

Обърна очи към рафтовете и погледът му се спря на две тънки одеяла, които използваше през по-топлите месеци. Свали ги.

— Мислех си дали не ти трябва нещо по-дебело от чаршафи — каза на Дейзи.

Тя подаде глава иззад завесата:

— Защо?

— Ще заглушава поне малко шума, когато се движим наоколо.

— Не ми пречите да спя.

— Е, просто за всеки случай — каза Тайлър, докато окачваше първото одеяло.

— Няма ли да ти трябват?

— Не. — Той окачи и второто и се отдръпна да види. Идеално. Дейзи застана до него. Тя погледна първо към завесата, после към него. Беше очевидно, че не вярва на обяснението му. Когато дръпна пердето, погледът ѝ бе привлечен от слънчевата светлина, струяща през прозореца. Тя почервения като рак. Разбра.

— Благодаря ти.

— По-добре си оправи дрехите, ако ще трябва да са сухи до вечерята — рече Тайлър. — Никога не съм се хранил на една маса с дама в панталон. — Той се върна при печката, но не можеше да задържи ума си върху това, което правеше. Продължаваше да си мисли за Дейзи — гола, облечена в неговите дрехи.

Тази мисъл предизвика тръпки на възбуда. Това бяха неговите дрехи. Нейното тяло щеше да се докосва до плата, който бе докосвал неговото тяло. Нейните крака щяха да са обути в панталоните, които са били на неговите крака. Той си помисли за грубия плат, който щеше да се притисне в триъгълника между краката ѝ, и бе обхванат от силно желание.

Почти можеше да усети гладката мекота на кожата ѝ, докато тя събличаше дрехите си, които бяха нежни, прилепващи към тялото, изтънели от употреба. За втори път през този ден той си представи как роклята се плъзга по тялото ѝ и пада на купчинка в краката ѝ. Сега тя сигурно разкопчаваше ризата си. Платът беше толкова фин, почти прозрачен. Пръстите ѝ се плъзгат надолу, през гърдите, към корема и по-надолу. Едната страна на ризата се изхлузва и разкрива малка, заоблена, съвършена гърд. Тя изпъква от тялото ѝ — млада, твърда, зърното — обградено от розова плът, нежна и податлива при докосване.

Топла при докосване.

Сладка на вкус.

Тя смъква ризата си първо през едното, после и през другото рамо. Нежни, гладки рамене с цвят на слонова кост. Можеше да си представи какво би изпитал, ако прокара пръсти по нежната ѝ извивка, ако положи глава между тях. Във въображението си можеше да чуе тихото ѝ дишане, да почувства лекото вдигане и спадане на гърдите.

Във въображението му тя вече беше смъкнала ризата до кръста си и целите ѝ гърди се показваха. Силуетът отпреди няколко часа беше все така ясен в съзнанието му, само че сега бе още по-изкусителен. Той си представяше изящните женствени очертания на Дейзи, със съвършенството на младостта, заоблеността им — подчертана от кръговете около зърната. Струваше му се, че може да се протегне и да докосне финото ѝ тяло с тънка талия и широки, заоблени бедра.

Цялото му тяло бе пронизано от тръпки. Опитва се безуспешно да съсредоточи мисълта си върху яденето, което приготвяше. Можеше да си представи даже едва доловимото шумолене на ризата ѝ, която се плъзга по кожата, или мекия звук, с който пада на пода, но знаеше, че тя в момента беше гола. Цялото му тяло се разтрепери от желание, което го караше да се тресе като лист на вятъра.

Тайлър хвана лъжицата и започна енергично да бърка. Не искаше да мисли за красивата ѝ голота. Не искаше да мисли за бялата мекота на бедрата ѝ, за изкусителната вдлъбнатина на пъпа ѝ. Не искаше да си позволи да мисли как би потънал в мекотата ѝ или за удоволствието, което би изпитал в прегръдките ѝ.

Разбиваше гъстата шоколадова смес, докато ръката го заболя.

Но нуждата му бе по-голяма от добрите намерения. Силата и яркостта на картините от въображението му нарастваха с намаляването на скоростта, с която бъркаше.

Представи си как Дейзи лежи до него, а тялото ѝ му откликва. Той с любов изучава всеки инч от нея. Докосва я, долавя миризмата ѝ и накрая във въображението си бе обхванат от всепоглътща страст. Предавайки се на желанието, което бе израснало от малката ядка в гръмогласно кресчендо, той потъна в нея, освобождавайки задържаната страст, която бе изгорила тялото му.

Той бавно си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Изсипа тестото във формички и го сложи във фурната. Увери се, че огънят ще гори още половин час, взе си палтото и излезе. Нямаше значение, че няма какво да прави навън. Просто щеше да стои и да гледа как снегът се топи. Това бе по-безопасно, отколкото да остане в хижата. Може би студеният въздух ще го охлади.

Изсмя се на себе си. Безрадостен смях. Можеше веднага да заведе Дейзи у дома ѝ. Всичко, което трябваше да направи, бе да легне и да се търкаля. Толкова беше сгорещен, че щеше да стопи всяка снежинка оттук до Албакерк.

Тайлър не можеше да заспи и това нямаше нищо общо с голите дъски, на които спеше. Одеята заглушаваха звука, но той беше сигурен, че чува Дейзи да плаче. Отново чу тихичко хлипане, сподавено, преди да е стигнало естествената си сила. Той стана от леглото и тръгна с леки стъпки, като се опитваше да не вдига шум. Спеше облечен, само обувките си беше събул.

— Добре ли си? — прошепна той, като се надяваше да не събуди Зак.

Тя не отговори.

— Зная, че си будна. Мога ли с нещо да ти помогна?

— Не.

Отговорът прозвуча глухо, сякаш всичко, което бе в състояние да каже тя, бе едносрична дума. Той чакаше. Този ъгъл беше единственото ѝ убежище. Вероятно тя нямаше да иска той да нахлуе в него, но той не можеше да я остави така. Колебаеше се дали да дръпне пердето. Какво можеше да направи? Почувства нейната тъга, самотата

й. Това беше нещо, което разбираше. Той цял живот се бе чувствал самотен.

После отново го чу, този път не бъркаше. Тя наистина плачеше.

— Идвам при теб — каза той, после спря, за да й даде време да се наметне, ако е необходимо. Но не чу шумоленето на одеяло, нито от раздвижване в леглото, само постоянния звук от сърцераздирателен приглушен плач. Не можеше да чака повече. Дръпна завесата.

Ярката лунна светлина от прозореца, който нямаше кепенци, осветяваше голия под на хижата. Дейзи седеше в средата на леглото извън очертанията на осветеното от луната пространство, а бледото й лице беше обляно в сълзи. Бе в ризата, която той й беше дал. С нея изглеждаше някак си още по-млада и ранима. Като дете, облякло дрехите на възрастен. Само дето сега тя трябваше да порасне, защото си нямаше никой друг, освен себе си.

— Заради баща ти ли? — попита Тайлър.

Тя кимна.

Какво можеше да направи той? Не можеше да го върне. Не можеше да направи така, че да не й липсва толкова много. Дори не можеше да й каже, че не е сама на света. Коленичи пред нея. Страхуваше се, че й се натрапва. Сигурно иска да не й досажда. Той самият щеше да се почувства неудобно, ако някой го бе видял да плаче.

Все пак тя не се отдръпна. Сключи ръце в скута си, после ги вдигна пред устата си, сякаш да спре звука от хлипането, но без резултат. Избърса няколко сълзи. Като не знаеше какво да направи, Тайлър седна на дюшека до нея и я обгърна с една ръка.

Дейзи седеше сковано. Той почти очакваше тя да се отдръпне. Спомни си, че Джордж прегръщаше Роуз, когато тя беше разстроена. Когато бебето почина, той я прегръщаше с часове, без да говори, без да прави нищо друго.

Прегърна я и с другата си ръка и остана неподвижно така. Усещаше треперенето на мускулите й. След това сковаността се стопи и тя се облегна на него. Хлиповете бяха станали по-безшумни. Тя изглеждаше поуспокоена. Прегърна го и се облегна изцяло на него.

Тайлър имаше странното чувство, че ще избухне. После неочаквано то изчезна и той се почувства по-отпуснат откогато и да било. Усети, че ръцете му лекичко се стягат около нея и го обхваща необичайно спокойствие.

Едва можеше да повярва, че всичко това се случва с него. Ето го, в самотна хижа високо в планината, покрита с десет фута сняг, седи на леглото до една жена и я прегръща, докато тя горчиво плаче.

Беше съгласен да остане точно там, където бе сега. Обля го вълна от спокойствие и чувство за благополучие. Не можеше да идва от Дейзи. Тя все още лекичко хлипаше и от време на време подсмърчаше. Не можеше да идва и от него. Цялото му равновесие бе нарушено. И все пак го имаше. И, Бог да благослови душата му, той му се наслаждаваше.

Може би полудяваше. Понякога се случваше със златотърсачите. Хората казваха, че е от самотата и от притегателната сила на златото. Започваш да обичаш животните си повече от хората, предпочиташ да говориш на себе си, а не на други хора, намиращ, че скалите и чворестите дървета са по-красиви от уредените улици на малки и големи градове, чувстваш се по-добре в паянтова колиба, отколкото в приятно обзаведен дом.

Не мислеше, че е стигнал чак дотам, но в живота му цареше безредие. Освен това, всеизвестно е, че лудите твърдят, че не са луди, и са убедени, че всички останали се държат странно.

Може би това беше добър знак — той се държеше странно и го признаваше.

Дейзи силно подсмръкна и се отдръпна.

— Сега съм по-добре — каза тя.

— Сигурна ли си? — Не му се искаше да я пусне. Да се чувства луд, му беше много приятно. Не беше сигурен, че иска да се върне към здравия разум. Доколкото си спомняше, през последните няколко дни се беше чувствал крайно нещастен.

— Да. От време на време ме прихваща. Баща ми и аз не се разбирахме много добре, но сега това ми изглежда маловажно. — Тя подсмръкна, избърса сълзите си и се изпъна. Неговата близост, изглежда, ни най-малко не я смущаваше. Тя сякаш я считаше за естествена.

Тайлър усети, че този път тъгата ѝ е по-различна. Не плачеше заради болката или от обида, а от дълбоко чувство на загуба.

— Днес следобед плачеше за баща си — каза ѝ той. — Сега плачеш за себе си. Защо?

— Греша.

— Не, не греша. — Досега той беше плакал за себе си само веднъж, но си спомняше какво беше. Облегна се назад така, че да може да погледне Дейзи в очите. — Не харесваше баща си, нали?

— Разбира се, че го харесвах.

Той я придърпа отново към себе си:

— Аз мразех баща си.

— Защо? — Тя лекичко го отблъсна, за да може да види очите му.

— Защото беше жесток, лош човек. А сега ми кажи защо ти не харесваше баща си.

ГЛАВА СЕДМА

На Дейзи ѝ се стори, че животът, изпълнен с преструвки, се сгромолясва. За пръв път тя беше способна да погледне на чувствата, които изпитваше към баща си, честно и прямо. Изобщо не го беше харесвала. Беше голямо облекчение накрая да се почувства свободна да го признае. Измъчваше я тъга, но не вина. Той бе заслужил неодобрението ѝ.

Дейзи се сгуши в прегръдката му.

— Татко беше чудесен, когато бях малка, но като пораснах, той се промени. От неговата безценна дъщеричка аз се превърнах в недодялана повлекана, която не може да си намери съпруг. Трябваше да правя това, което ми заповяда, никога да не споря и да не противореча. Не разбирах. Колкото повече се опитвах да се доближа до него, толкова по-силно ме отблъскваше той. Когато мама почина, стана по-зле. Ако изразях мнение, противно на неговото, ми казваше, че съм глупава. Ако спорех с него, ми крещеше, оплакваше се колко съм неблагодарна, заплашваше, че ще ме пребие. Мисля, че затова ми даваше толкова много книги да чета — не му пукаше дали ще науча нещо, стига да го оставя на мира. След известно време престанах въобще да му говоря. Не можех да дочакам той да замине към своите мини. Единствено тогава се чувствах свободна. Но не бях свободна. Бях захвърлена в онова ранчо на двадесет мили от света. Ходех в града само когато той получаваше пари от вложенията си. Тогава отсядахме в някой хотел, докато парите свършеха. Така се запознах с Адора и разбрах, че не всички се отнасяха с дъщерите си като него. Започнах да спестявам пари за бягство.

— Къде възнамеряваше да отидеш?

— Не зная. Сега няма значение. Сигурна съм, че парите ми са изгорели в пожара.

— Не бих си мислил повече за човек като баща ти. Той не го заслужава.

— Но не мога просто така да забравя, че беше убит.

— Какво искаш да направиш?

— Да открия кой го е убил. Но не зная откъде да започна. Цялата тази история изглежда безсмислена.

— Убийците може да са били скитници. Някои хора просто са си подли.

Но Тайлър знаеше, че онези мъже не бяха попаднали там случайно. Отишли са, за да убият. Имали са достатъчна причина да последват Дейзи, за да приключат с тази работа.

— Опитай се да не мислиш за това сега. Когато се почувстваш по-добре...

— Не мога да не мисля.

— Това няма да върне баща ти.

— Зная, но не мога да забравя. Какво щеше да ти е, ако беше твоят баща?

Какво ли наистина? Той нямаше да може да си тръгне, без да открие кой го е направил. Нито пък братята му. Въпреки че мразеха баща си, те биха чувствали непреодолимо желание да открият убийците и да си отмъстят. Не бяха хора, които прощават.

— Щях да се чувствам точно както и ти. Дори по-зле.

— Тогава ще ми помогнеш ли да открия кой го е направил?

Тайлър застана нащрек:

— Трябва да говориш със съдия-изпълнителя в Албакерк или с шерифа на окръг Берналило. Аз нищо не разбирам от преследване на убийци.

— Сигурно няма да отнеме много време, особено за някой умен колкото теб.

Тайлър нямаше намерение да бъде подмамен в нещо подобно само с няколко ласкателни слова. Дори и да искаше, нямаше време за това. И без друго беше изгубил много дни заради снега. Не можеше да си позволи да загуби още.

— Не зная нищо за работите на баща ти, за съседите ви, за хората от града.

— Можеш да разбереш. Няма много хора, с които да се заемеш, а аз бих могла да ти кажа всичко, което ти трябва да знаеш.

— Тогава ти ще узнаеш името на убиеца и причината да го направи.

— Няма да ми помогнеш, така ли?

— Не мога.

— Искаш да кажеш, че не искаш.

— Не, просто не мога.

Тя очевидно не му повярва. Тайлър почувства как се отдръпва. Това леко движение го накара да осъзнае рисковете на ситуацията, в която беше изпаднал. Той се изправи:

— Опитай се да поспиш. Това няма да промени нищо, но ще ти помогне да се почувстваш малко по-добре.

Унищожителният поглед на Дейзи му показва, че тя не вярва ни на една дума на страхливец като него. Действителността отново се стовари с трясък и беше толкова ужасна, колкото преди.

На следващата сутрин Дейзи вече бе решила да избяга.

Тя бе лежала будна през по-голямата част от нощта, като преценяваше прегрешенията на Тайлър. Отказът му да ѝ помогне да открие убиеца на баща ѝ беше последната капка.

Беше ѝ омръзнало други да ѝ казват какво да прави. Беше ѝ омръзнало да пренебрегват мнението ѝ. Отнасяше се с нея като със затворничка. Най-много се възмущаваше от решението му да я заведе при друг член на неговото семейство, а не при Кокрейнови. Бащата на Адора би помогнал. Той беше приятел на баща ѝ. Не би се спрял, докато убийците не си получат заслуженото.

За кратко си помисли дали да не помоли Зак да ѝ помогне, но се съмняваше, че той би направил нещо, с което да издаде убежището си.

— Отивам на лов — обяви Тайлър след закуска.

— Виж дали можеш да намериш друго, освен сърна.

— Ще бъда щастлив да намеря какъвто и да е дивеч — отговори Тайлър.

— В коя посока ще тръгнеш? — попита Дейзи.

— Защо искаш да знаеш?

Тя виждаше подозрението в погледа му.

— Просто съм любопитна. Каза, че не можеш да отидеш никъде заради снега.

— Не мога да отида в Албакерк. Проходът е затрупан.

— Щом можеш да отидеш на лов, значи трябва да има и други пътеки.

— Винаги има пътеки по хребетите или в защитените от скалите места. Но трябва да вървиш натам, накъдето те водят. А това рядко е посоката, в която искаш да отидеш.

— Няма ли да има по-малко сняг в по-ниските части на планината?

— Да.

— Тъй че ако успееш да слезеш достатъчно надолу, ще можеш да отидеш навсякъде, където пожелаеш.

Тя можеше да разбере, че не го е заблудила. Очите му проникваха в нея така, че тя не знаеше къде да се дене от смущение.

— Във всеки случай, съмнявам се, че можеш да слезеш от планината. Аз самият не съм сигурен дали ще мога да измина и неколкостотин ярда, въпреки че използвам снегоходки.

— Само се чудех — каза тя.

— Все още не ми вярваш, когато ти казвам, че е твърде опасно. Мислиш си, че ако продължаваш да питаш, ще се предам и ще те върна веднага.

Той не знаеше защо пита тя. Дейзи едва се сдържа да не въздъхне облекчено.

— Просто искам да си ида вкъщи — каза, като се опитваше да звучи трогателно. Очевидно успя. Зак подскочи като лалугер, който бяга от дупката си, нападнат от змия:

— Аз мога да търся зайци — каза той, като сграбчи обувките си.
— Не е много, но поне ще е различно.

— Не се отдалечавай много от хижата — предупреди го Тайлър.
— Не си все още напълно здрав.

— Само съм малко скован в движенията си.

Тайлър погледна към Дейзи:

— Надявам се, че нямаш нищо против да те оставим сама за малко.

— Не.

— Не излизай навън.

— Че защо да излизам?

Тайлър погледна строго Дейзи:

— Опитай се да поспиш.

— Добре, ще се погрижа за себе си — обеща Дейзи.

— На печката има достатъчно задушено. Само да го претоплиш.

— Тя ще се оправи — каза Зак нетърпеливо, като сграбчи палтото си. — Колко ли бели може сама да си докара?

— Нямам навика да стоварвам на главата си бели — каза Дейзи.

— Може би не — каза Зак. — Но досега със сигурност си вдигнала достатъчно шум.

Тайлър подаде на Зак пушка и го избута навън от вратата:

— Заклучи вратата и не пускай никого вътре — каза той на Дейзи.

— Няма. — Тя се съмняваше, че и месец да стои, пак няма да види друг човек.

В момента, в който братята се изгубиха от погледа ѝ, Дейзи започна да събира храна, достатъчна за два дни. Стопли задушеното и яде толкова, колкото можа. Така щеше да приготвя едно ядене помалко.

Избра си едно палто с качулка. Поразтършува се и откри чифт ръкавици, които не се изхлузваха напълно от ръцете ѝ. Облече панталоните, които Тайлър ѝ беше дал. Обу най-малкия чифт ботуши, който успя да намери.

Вън оседла едно от мулетата. След това върза всичко за седлото и тръгна надолу в планината.

Почувства вина, че взема храната и дрехите на Тайлър. Чувстваше се виновна също така, че бяга в минутата, когато той за пръв път ѝ обръща гръб. Така изглеждаше, че не оценява всичко, което той е направил за нея. Не беше така, но тя никога нямаше да му даде да разбере защо трябваше да се махне.

Най-учудващото беше, че си тръгваше с известно нежелание. Усещаше смътно, че оставя нещо важно зад себе си. Но това не можеше да е вярно. Тайлър се беше опитал да бъде мил и грижовен, но без успех. Тя се съмняваше, че той някога ще се научи да бъде такъв. Особено това — последното нещо, от което тя имаше нужда, беше да се забърква с мъж, обзет от златната треска. В неговия живот нямаше да има място за нищо друго. Златото щеше да му бъде и жена, и любовница.

Дейзи искаше да се държи колкото може по-надалече от маршрутите на Тайлър и Зак, така че реши да заобиколи планината, вместо да слезе надолу, както ѝ се искаше. Един поглед към снега,

толкова дълбок, че покриваше и най-горните клонки на младите дръвчета, я убеди, че ще бъде невъзможно да премине през билото.

Тя тръгна на север или на там, където си мислеше, че е север. Един час по-късно разбра, че е направила голяма грешка. Снегът беше по-дълбок, отколкото бе очаквала. Даже под дърветата достигаше до корема на мулето. А там, където беше навят, беше твърде дълбок за преминаване. На места стигаше дори над главата ѝ.

Беше се надявала, че пътуването ще е по-лесно на открито, но никога не беше ходила по източните склонове на планината Сандиа. Очакваше, че и те ще са покрити със скали и закърнели дървета както западните.

Но не беше така. Високи борове, смърчове и дори трепетлики покриваха склоновете. Те пречеха на образуването на дълбоки преспи, но сенките им пречеха на снега да се стопи. Скорошното разтопяване и замръзване на горния слой беше образувало тънка ледена коричка, която не можеше да издържи нейното тегло, но беше достатъчна да се разранят краката на мулето. Дейзи се опасяваше, че ако не намери по-лека пътека, краката му щяха да започнат да кървят. Ако това се случеше, щеше да бъде невъзможно животното да продължи.

Тя си проправи път през един участък, обрасъл с ели, но установи, че пътеката е препречена от снежна стена, по-висока от нея. Мулето отказа да пристъпи. Инстинктът му бе подсказал, че снегът е покрил някакъв опасен участък. След няколко безуспешни опита да заобиколи, Дейзи се върна назад да търси друга пътека. Но не намери. Колкото и да ѝ беше неприятно да го признае, Тайлър беше прав. Беше невъзможно да се стигне до Албакерк, докато не се разтопи снегът.

Налагаше се да се върне обратно в хижата. Тя се сви от страх при мисълта, че ще трябва да срещне Тайлър лице в лице и да си признае, че се е провалила. Беше забележително търпелив с нея. Но сега сигурно ще я завърже за леглото. Може би, ако побърза, ще успее да се върне преди него.

Но да се върне обратно по стъпките си не беше толкова лесно, както беше очаквала. Въпреки че бяха прокарали пътека в снега, мулето се беше уморило да пробива дълбоките преспи. Пък и да се изкачва нагоре бе по-трудно, отколкото да слиза надолу.

На Дейзи ѝ беше ужасно студено.

Беше глупаво, че така се ядоса на Тайлър. Не беше негово задължение да търси убийците на баща ѝ. Нямаше причина да си мисли, че Тайлър въобще някога е преследвал убийци. Просто си беше втълпила, че той може да направи всичко, което си поиска. Някак си ѝ вдъхваше подобно усещане.

Може би не беше добър стрелец. Не беше убил мъжа, който бе се върнал за нея. Трябваше да се изправи срещу трима мъже, които на два пъти се бяха опитали да я убият и вероятно нямаше да се поколебаят да убият и него. Тя вече беше застрашила него и Зак само с присъствието си. Беше неблагодарница и ако доживееше да се върне в хижата, щеше да му се извини.

Внезапно, без видима причина, мулето изпръхтя и нагази в пряспа, като едва не я събори върху снега, покрил някакви клони. Тя отчаяно се опита да сграбчи гривата на мулето, за да се задържи седнала. Ужасено се огледа да види каква е причината за страха на животното.

Отначало не видя нищо. След това ѝ се мярна някакво светлокафяво петно. Като се опитваше да се задържи на седлото, тя протегна врат. След миг забеляза горната част на малка, изящна космата глава с бели и черни ивици. Веднага след това ѝ се стори, че животното сякаш полегна. Мулето изрева и се хвърли в средата на огромна пряспа.

Преследваше ги най-голямата пума, която Дейзи някога бе виждала. Тя си проправяше път през сняг, който почти я покриваше. Дейзи не знаеше дали ще ги настигне, но ако това се случеше, тя нищо нямаше да може да направи.

Беше забравила да вземе оръжие.

— Избягала е — обяви Зак, когато Тайлър се появи на поляната край хижата.

— За какво говориш? — Тайлър не беше открил никакъв дивеч и беше раздразнен.

— Дейзи. Избягала е. Няма я. Взела е едно от мулетата.

Отново бе започнало да вали.

— Къде е отишла? Кога е тръгнала?

— Тръгнала е натам — каза Зак, като посочи една следа в снега.
— Предполагам, че е тръгнала малко след нас.

— Никога няма да премине снега.

— Зная. И ти го знаеш. Но очевидно тя не знае.

Тя му беше сърдита. Тайлър го беше видял в очите ѝ по време на закуската, но не беше очаквал, че ще направи нещо толкова безумно да избяга. Отново и отново ѝ беше повтарял, че е твърде слаба. Можеше да припадне и да замръзне в снега.

Тайлър беше бягал веднъж. Джордж го беше намерил и го беше върнал.

— Снегът е хванал коричка — посочи Зак. — Ако разрани до кръв краката на мулето, това ще привлече вълци или пуми.

Нямаше нужда да го казва на Тайлър — той знаеше, че дивите животни усещат кръвта от разстояние. А обонянието им е още по-изострено, когато са гладни. Можеше да бъде нападната от глутница вълци.

Той оседла второто муле.

— Не излизай от хижата. Сигурно ще се върна чак по тъмно.

— Ако не я намериш бързо, следата ѝ може да бъде затрупана — каза Зак, посочвайки към снега, който падаше толкова бързо, че затрудняваше видимостта. — Не мисля, че тя знае как да се върне в хижата.

Тайлър реши, че ако Зак беше жена, щеше да му приляга името Касандра. Той не познаваше друг човек, който можеше да направи толкова много мрачни предсказания за толкова кратко време.

— По-добре си вземи нещо за ядене, в случай че бурята те застигне — каза Зак.

— Нямам време. Освен това, ако бурята ни застигне, храната няма да ни е от голяма полза.

Чертите на лицето на Зак се промениха леко. Той толкова много приличаше на Джордж, че чак беше обезкуражаващо.

— Ако не се върнеш до два часа, ще тръгна след теб — каза той.

— Стой тук.

Зак отново приличаше на себе си.

— Може да съм себелюбив, разглезен и егоцентричен, но не мога да се изправам пред семейството и да кажа, че съм стоял тук и съм те оставил да умреш.

Реакцията на Зак изненада приятно Тайлър. Дивакът може и да беше неразумен, но в него все пак имаше доброта.

— Няма смисъл да умираме и двамата. Трябва да остане някой, който да каже на Джордж какво се е случило.

— И това със сигурност няма да съм аз.

Но когато Тайлър яхна мулето и тръгна след Дейзи, той имаше и още една причина за безпокойство. На две мили надолу в планината, върху една открита скала, където снегът беше не по-дебел от фут, той беше открил следи от три коня. Големият кон с най-тежкия ездач беше един от тях.

Убийците все още преследваха Дейзи.

Те бяха тръгнали в погрешна посока, а и снегът, който сега валеше, щеше да ги затрудни още повече да намерят хижата, но Тайлър трябваше да приеме факта, че тримата имаха намерение да я открият. Той не можеше повече да продължава да разчита на това, че снегът ще ги защити. Рано или късно трябваше да предприеме нещо.

Все още нямаше да казва на Дейзи, ако я намери в безопасност, разбира се. Няма да ѝ внушава да тръгне след убийците. Всичко, което трябваше да стори, за да я накара да направи нещо, беше да ѝ каже точно обратното. Той се възхищаваше на решителността ѝ, но се притесняваше от това, че тя явно не разбираше опасността.

Тайлър чу в далечината рев на хищник, който буквално му изправи косата. Дейзи можеше да бъде зад следващото възвишение или на миля разстояние от него. Беше невъзможно да се определи. Той подкара по-бързо мулето, което също беше чуло пумата, дори може да бе доловило миризмата ѝ. Животното с нежелание се отправи към мястото, където инстинктът му подсказваше, че чака смъртен враг.

Тайлър изпсува сипещия се сняг, който го заслепяваше и почти бе покрил следите от мулето на Дейзи. Някъде отпред изрева муле и той се почувства по-сигурен. Ако животното все още бе на крака, Дейзи ще бъде в безопасност, докато стигне до нея. Но когато обиколи горичка покрити със сняг борове, гледката пред него спря дъха му.

Дейзи беше на земята, потънала до кръста в сняг. Беше хванала юздата на дърпащото се муле с едната си ръка, а в другата държеше един клон и го размахваше пред пумата, която, объркана от клона и от човешкото същество пред себе си — единствения представител на животинското царство, от който се боеше, бдително обикаляше в кръг.

Тайлър извади пушката от калъфа ѝ и даде изстрел в снега край пумата. Котката се обърна и изръмжа.

Дейзи също се обърна, а на лицето ѝ бе изписана смесица от страх, изненада и облекчение.

Тайлър изстреля още един куршум в снега. Не искаше да убива животното, но не искаше и то да ги преследва по обратния път към хижата. Котката все още не искаше да изостави плячката си. Тайлър пусна рязко пушката обратно в калъфа ѝ, подкара мулето и като нададе вик, се хвърли напред.

Котката застина за миг. След това изръмжа, като откри остри зъби, и с подскоци се изгуби от погледа им.

Дейзи се обърна към Тайлър.

ГЛАВА ОСМА

Тайлър бе очаквал да е ядосан и наистина беше. Не беше очаквал, че ще се почувства толкова успокоен, че чак краката му да омекнат. Обаче така си беше. Но въпреки че тялото му се поотпусна от облекчението, той чувстваше надигащия се в него гняв, че е направила толкова невероятно глупаво нещо.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш, като излизаш навън, след като ти казах да си стоиш в хижата? — раздразнено каза той, докато слизаше от мулето, а гневът му преливаше подобно клокочещ крем, който извира от тенджерата.

— Искях да си отида вкъщи — отговори тя.

— Казах ти, че ще те заведа веднага след като снегът се стопи. — Той я хвана за раменете и я извъртя. — Това прилича ли ти на разтопен сняг? — попита, като я накара да погледне снежния пейзаж.

Дейзи се изскубна от хватката му.

— Ти си проби път — каза тя, после се обърна и го погледна. — Мислех си, че и аз ще мога.

— Как? Да виждаш криле на това муле?

Дейзи не отговори.

— Можеше да свършиш като вечеря на онази котка. Защо не остави мулето и не се покачи на някое дърво? Пумите предпочитат месо от муле.

— Не знаех.

— Предполагам, не знаеше и че можеше да се загубиш или да паднеш в снега и да останеш там.

Беше го изплашила почти до смърт. Дори и сега, когато знаеше, че тя е в безопасност, сърцето му продължаваше да бие твърде бързо и силно. Той не можеше да опише с думи ужаса, който почувства, когато видя Дейзи да се отбранява от пумата с боров клон. Не смееше дори да помисли какво можеше да се случи, ако беше пристигнал няколко минути по-късно. Щеше да носи вина, от която нямаше да може да се

отърси до края на живота си. Тя нямаше право да му причинява подобно нещо.

— Не си рискувах главата да те измъкна от онзи пожар, за да умреш в снега. Нито пък ми харесва, че ти отстъпвам леглото си и половината си хижа само за да избягаш веднага щом ти обърна гръб.

— Съжалявам — запъна се Дейзи. — Исках просто да се прибера вкъщи.

Снегът валеше още по-силно отпреди.

— Нямах предвид...

— Може и да не ти пука за твоя собствен живот, но трябваше да си помислиш за мулето. То не ти е направило нищо. Не заслужава да умре.

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам! — изкрещя му Дейзи с юмруци, притиснати към слепоочията.

— Ако толкова много съжаляваш, тогава защо го направи?

— За да се махна от теб! — изстреля Дейзи.

Мулето, уплашено от тона ѝ, почти се изправи на задните си крака, а юздата в ръката ѝ я дръпна напред.

Тайлър не би бил по-учуден, ако беше направила снежна топка и го беше ударила в лицето.

— За да се махнеш от мен! — невярващо повтори той.

— Оценявам, че се грижиш за мен, но не мога да понасям да ме командваш през цялото време — рече Дейзи и успя да се обърне едва след като убеди мулето, че не се сърди на него.

— Аз те... какво? — Тайлър реши, че сигурно е получила мозъчно сътресение при раняването.

— Постоянно ми казваш какво да правя.

— Никога не ти казвам какво да правиш. Аз...

— О, точно обратното — противопостави се Дейзи. — По цял ден го правиш. Чувствам се като затворничка. Ти ми казваш кога да си лягам, кога да ставам, колко време да стоя, какво и колко да ям, колко бързо да го ям. Ти ме пазиш така, че чак ми иде да пищя.

— Само правех това, което мислех, че е най-добре.

— После реши, че ще ме заведе при брат си, а не при семейството на Адора — каза тя все едно не забелязала, че я е прекъснал. — И той вероятно ще ме хареса толкова, колкото и Зак.

После Джордж ще ме обвини за това, че Зак не се е върнал на училище.

С предизвикателно вдигната глава Дейзи тръгна назад по следата, а мулето я следваше. Тайлър също трябваше да ги последва, ако искаше да разговаря с нея.

— Джордж никога не би направил така. Той е разумен човек.

— Не в това е работата — изрече Дейзи през рамо. — Не съм дете и вече не съм болна. — Тя дръпна превръзката, но не успя да я махне.

— Досега не съзнавах... — започна Тайлър.

— Никога не слушаш. Обикаляш наоколо и правиш каквото си поискаш, освен това си толкова едър, че никой не може да те спре.

Тайлър беше бесен от това как тя вижда нещата, които той правеше. Знаеше, че жените са слепи, но не очакваше, че Дейзи е толкова вироглава неблагодарница.

— Мога сама да си решавам — осведоми го Дейзи.

— Предполагам, че си свикнала да те раняват в главата, да те затрупват снежни бури, да бъдеш преследвана от убийци — каза Тайлър със саркастични нотки в гласа.

— Не, но...

— Предполагам, не те притеснява това, че убийците все още те търсят или че вероятно имат намерение да убият също Зак и мен.

Дейзи се обърна назад, а лицето ѝ бе пребледняло:

— Какво искаш да кажеш?

По дяволите! Нямахме намерение да споменава за следите, но тя така го беше ядосала, че не можеше да разсъждава.

— Намерих следите им на няколко мили надолу в планината — каза той, като се опитваше това да прозвучи така, сякаш не му отдава голямо значение. — Те се отдалечават от нас, но все още те търсят. Ако беше слезла надолу, можеше да се натресеш право на тях.

Тя го погледна право в очите:

— Не трябваше да тръгвам. Не трябваше да ти вземам мулето. Извинявай.

— Ще има време да поговорим за това по-късно — каза той с пресипнал глас. Гневът му се бе поохладил. — Ела, нека ти помогна да седнеш на седлото.

Дейзи се противопостави, но въпреки това той я качи на своето муле.

— Разбираш ли какво имам предвид?

— Какво? — Той нямаше време да играе игричките на Дейзи.

— Не си и мислех, че разбираш.

— Изчакай, докато се кача — каза той.

— Мога и сама да яздя.

— Ще яздя зад теб. Твоето муле е изтощено. — Тайлър вдигна юздите на нейното муле и се качи на седлото. — Няма да поема повече рискове. Причини достатъчно бели за един ден.

Това беше несправедливо и той не искаше да го казва, но нямаше да си вземе назад нито една дума. Това бяха спасителни думи, тя щеше да знае, че е ядосан, но нямаше да знае, че толкова се е уплашил за нея.

Пък и наистина беше ядосан.

Беше бесен, че така глупаво бе рискувала живота си. Беше разгневен, че всеки негов опит да бъде любезен тя тълкува като безсърдечна решимост да налага собственото си мнение за всичко. В същото време беше разстроен, защото, въпреки всичко, което беше направил, тя не се чувства добре дошла в неговата хижа.

Той не знаеше дали вината е повече негова или нейна, но всичко това му показваше, че не е способен да има каквито и да било отношения с жени. А тя още не му беше простила за това, че отказа да ѝ помогне да открие убийците на баща си. Е, поне това нейно желание щеше да бъде изпълнено. Той трябваше да направи нещо. Не можеше да позволи да я открият отново.

Дейзи мълчаливо яздеше, а умът и тялото ѝ се разкъсваха от противоречиви чувства. Тайлър яздеше зад нея, ръцете му я обгръщаха, краката му висяха до нейните, тя буквално бе обвита от неговото тяло. Това я накара да воюва с ума и сърцето си.

Беше толкова ядосана на Тайлър, че не можеше да проговори. Нямаше право да се отнася с нея като с бунтуващо се дете, нито пък имаше право да я води при брат си против волята ѝ. Беше жестоко от негова страна да я обвинява, че с готовност е изложила на опасност живота на Зак и неговия. Как можеше тя да знае, че убийците все още я преследват?

Тръпки я побиха. Установи, че иска да се притисне до Тайлър, но това я ядоса още повече. След всичко, което беше й казал, искаше да го намрази.

Но не можеше. Всичко, за което можеше да мисли, бяха силните ръце, които я държаха на седлото. Искаше да остане с него, да приеме закрилата му. Дори гневът й не можеше да спре чувството, че е в безопасност, докато е с него.

Но тя чувстваше нещо повече от сигурност. Докато краката му се притискаха в нейните, а ръцете и гърдите му се триеха в ръцете и гърба й, тя почувства как един бавен огън се разгаря някъде дълбоко в слабините й. Никога преди не бе чувствала нещо подобно, но веднага разбра, че причина за това бе близостта на Тайлър. Опита да си напомни, че му е сърдита, но с това не охлади горещината, която сякаш проникваше във всяка част от тялото й. Да се докосва до мъж, бе нещо ново за нея. Дори един лек допир би взривил фойерверки в тялото й. Прегръдката му бе предизвикала голям пожар.

Особено в гърдите й. Тя остро съзнаваше странното усещане, което се усилваше от триенето на ръцете на Тайлър отстрани на гърдите й. Опита се да се измести, но това не беше възможно. Ръцете му минаваха под нейните и здраво държаха юздите.

Тя сякаш беше потънала в тялото му. Чувстваше се някак си застрашена. Опита се да съсредоточи съзнанието си върху пейзажа, върху поклащането на животното, върху гнева на Тайлър. Но това сякаш още по-силно й напомняше за близостта му.

Тя си повтаряше, че това не е приятелска прегръдка — можеше да бъде и клопка, но някак си не я чувстваше като такава.

Когато се върнаха, Зак чакаше край хижата.

— Виждам, че си я намерил — рече той на Тайлър.

— Къде беше?

Дейзи знаеше, че той рано или късно ще разбере за пумата. Тя предпочиташе това да стане сега.

— Бях в една пряспа с опасност да бъда изядена от голяма котка. Беше глупаво, че се опитах да избягам, и още по-глупаво, че взех мулето на Тайлър.

Зак нямаше да се остави да бъде измамен лесно с едно признание, което не звучеше ни най-малко като разкаяние:

— Няма нужда да си толкова горда от себе си.

— Но аз не съм.

— Държиш се, сякаш си.

— Прибери мулетата — рече Тайлър. — И хубаво ги почисти от снега.

— Ще се погрижа за тях, но искам да разбера защо е тръгнала. Може да си чупи главата, но няма защо да се опитва да въвлече и теб.

— Хайде, размърдай се — каза Тайлър с остри нотки в гласа.

— Знаеше, че той ще те последва, нали? Дори и ако това значи да загине в снежната буря. — Зак грабна юздите на двете животни от Тайлър и гордо се отдалечи. — Не само си дяволски проклета егоистка, но си и глупава.

Порицанието на Зак принуди Дейзи да се размисли за постъпката си. Може би наистина бе очаквала, че Тайлър ще я последва, но не ѝ беше хрумвало, че може нещо да му се случи. Той изглеждаше твърде силен да го сполети беда. Мразеше да я наричат глупава, но допусна, че този път наистина е била такава.

— Не обръщай внимание на Зак — каза Тайлър, тръгвайки към хижата. — Той просто се притесняваше, че ще трябва сам да си сготви вечерята.

Дейзи не се усмихна. Тя изпревари Тайлър и влезе вътре. Болезнено съзнаваше, че ще трябва да намери начин да се извини. Искаше ѝ се да избяга в ъгъла си, да се скрие зад завесата, докато се почувства в състояние отново да го погледне, но знаеше, че трябва веднага да го направи, защото после никога няма да се осмели.

Погледна го с бялото на очите си. Той прибираще пушката и събличаше дрехите си.

— Намери ли елен?

— Не.

— Защо не?

— Твърде е студено, предполагам.

Той нямаше да ѝ помогне. Е, добре, тя можеше и сама:

— Не исках да тръгваш след мен. Не исках да те поставям в опасно положение.

— Зная.

— Мислех, че мога да се справя. Исках да си ида вкъщи.

— Зная.

— Не продължавай да го повтаряш с такъв спокоен, търпелив глас. Изкрещи ми или направи нещо подобно.

— Вече го направих. — Тайлър я погледна скришом. — Няма нужда да се чувстваш виновна.

— О, не, има.

— Добре, щом така предпочиташ.

Дейзи тропна с крак:

— Не искам. Искам да те ударя, защото ме правиш на луда. Опитвам се да се извиня, а ти го правиш невъзможно.

— Не искам да се извиняваш — каза той.

— Тогава можеш да продължиш да ми се ядосваш.

— Искаш ли да го направя?

— Би трябвало. Зак ми се ядосва.

— Той просто се страхува, че...

— Зная, че ще трябва сам да си сготви вечерята.

— Страхувах се, че ще трябва да спасява и двама ни.

Дейзи се спря.

— Щеше ли да го направи?

— Разбира се.

— Защо? Вие двамата си казвате ужасни неща. Ти буквално го зарови в снега вчера.

— Той ми е брат.

Дейзи помисли върху това:

— Значи аз съм застрашила два живота, освен моя.

Тя седна на масата и не проговори до пристигането на Зак.

— Искам да се извиня и на двама ви — изрече тя, преди Зак да може да отвори уста. — Беше глупаво от моя страна да се опитвам да избягам. Нямаше да го направя, ако знаех, че така излагам на риск и двама ви.

Втрещеният поглед на Зак се премести върху Тайлър, после отново върху Дейзи:

— Защо избяга?

— Бях ядосана.

— Тръгна в бурята само защото беше ядосана? — с недоверие попита Зак.

— Тайлър отказа да ми помогне да открия убийците на баща си.

— Казах ти, че не мога да го направя така успешно както шерифът.

— Не е заради това. Просто го направи да звучи толкова маловажно, сякаш е без значение.

— Има и друга причина, нали? — попита Тайлър.

Дейзи изглеждаше изненадана от въпроса, но не отговори.

— За какво друго е ядосана? — попита Зак.

— Какво е? — рече Тайлър. — Няма защо да се страхуваш да ни кажеш.

— Не ми е удобно тук — призна си Дейзи след известно колебание. — Вие не ме искате.

— Това ли е всичко? — възмутено попита Зак.

— Причинявам ви много неудобства — прекъсна го Дейзи. — Заех едно легло, половината стая. Ако не бях тук, нямаше да се налага да ходите пак на лов.

— Не съм искал да те карам да се чувстваш така — каза Тайлър. — Просто не зная как да накарам хората да се чувстват добре дошли.

— Ти се опита — каза Дейзи, — но моето място не е тук.

— В началото беше малко странно — съгласи се Тайлър. — Зак и аз нямаме сестри, така че не знаем как да се държим с жени, но се радваме на компанията ти.

Зак погледна брат си така, сякаш той току-що е загубил разсъдъка си:

— Ще се поболея, ако послушам още малко подобни глупости. Когато ти дойде акълът отново, обади ми се.

— Зак не ме харесва — каза Дейзи, след като той тръшна вратата след себе си.

— Зак не може да престане да мисли за себе си дори и за кратко, а какво остава да изпита силни чувства към някой друг.

— Но беше готов да тръгне след теб, ако ти се изгубеше.

— Ние сме странно семейство, но се грижим един за друг.

— Затова ли се грижиш и за мен?

Той си го беше мислил. Мъжете от семейство Рандолф винаги защитаваха жените. Всеки мъж би го правил. Но нейното присъствие го беше накарало да изпита толкова много нови чувства, че вече не можеше да е сигурен защо прави каквото и да е. Чувстваше се объркан.

Той все още чувстваше леко напрежение от това, че бе яздил с нея. Можеше да си спомни всяка извивка на тялото ѝ, все още можеше да почувства нейната мекота и топлината на тялото ѝ. Това беше всичко, което можеше да си спомни от минутите, когато я спасяваше в снежната буря. На моменти даже не си даваше сметка, че вали сняг.

— Грижа се за теб, защото имаш нужда от помощ, а аз бях онзи, който те намери.

Обърна се настрани не много доволна от отговора му. Не повече от него самия. Тези думи нямаха нищо общо с хаоса от чувства, които бушуваха в него. Бе събудила нещо в него, което беше погребал преди повече от двадесет години. То разстройваше равновесието му по начин, който не можеше да си обясни. През целия си живот бе отхвърлял чувствата. Сега, когато чувстваше нещо, не знаеше какво да прави.

Гледаше я как се скрива зад завесата. Преди си мислеше, че тя е хубавка. Сега дори и превръзката не можеше да загрози красотата ѝ. Чувстваше се като неотстъпчив особняк, като безпомощен мерзавец, който е вперил поглед в тези очи и е готов да обещае всичко, само да може да ги вижда всеки ден. Не мислеше, че Дейзи ще се съгласи, но не можеше да бъде сигурен.

Ще трябва да се увери, че е в добри ръце, когато я заведе до Албакерк. Няма да е след дълго. А после ще може пак да се заеме с проучването. Седемнадесети юни тегнеше над главата му.

Тоби вдигна палтото си и обърна гърба му към огъня.

— Викам да забравим за тях, докато не се стопи всичкият тоя сняг — рече той. Тримата бяха се приютили в колибата на някакъв златотърсач, който не желаше или не можеше да им даде информацията, която искаха, и беше вързан в обора.

— Поне трябва да почакаме тук, докато спре да вали — рече Ед. Той вдигна ръце към огъня, който тъкмо започваше да стопля измръзналите му крайници.

— Не можем да си позволим да чакаме — каза Франк, като крачеше из разхвърляната колиба. — Ами ако решат да слязат до Албакерк?

— Е, та какво? — противопостави се Тоби.

— Ще уведомят шерифа.

— Е, и? Никой няма да дойде тук в такова време.

— Тя може да ме опише. Когато слезем долу, шерифът вече ще е нащрек.

Тоби се изкачи на одъра на златотърсача и придърпа завивките до брадичката.

— Ако трябва да се тревожиш за нещо, това е какво ще ядем. От три дни не съм виждал дивеч.

— Тук има някакви неща — каза Ед, докато тършуваше из рафтовете.

— Няма да стигнат за дълго.

— Нямам време да мисля за стомаха ти.

— По-добре помисли — рече Тоби, удобно настанен в леглото. — Идеята да дойдем беше твоя. Ако зависеше от мен, щях да съм си на топличко в Берналило. Няколко пъти вече си мислех, че някой ще намери оглозганите ни кости през пролетта.

— Не се тревожи — каза Ед, като видя, че Франк беше недоволен. — Ако ние не можем да се измъкнем от тези планини, и тя не може. Ще я спипаме.

Но по отношение на това Франк имаше лошо предчувствие. Беше пропуснал два пъти, когато беше лесно. Сега бяха притиснати от убийствена снежна буря на десет хиляди фута височина. Както винаги, нещата продължаваха да вървят на зло. А неговите проклети вуйчо и братовчед не му помагаха. Бедата беше, че нямаша амбиция. Не виждаха нищо лошо в това да са кравари.

Но Франк имаше големи планове за себе си. Тази задача беше първата му стъпка нагоре. Той нямаше намерение да изпусне шанса си.

Следващия ден беше светъл и слънчев. Но хижата беше затрупана от още един фут сняг.

— Ако се задържи така през целия ден, ще се разтопят няколко инча — обяви Тайлър, прибирайки се в хижата, след като се беше погрижил за мулетата.

Зак разбъркваше тесте карти:

— Да, но може пак да завали.

— Не, поне в близките два дни.

— Тогава ще мога ли да си отида вкъщи? — попита Дейзи.

— Когато снегът се разтопи, всеки поток оттук до Рио Гранде ще се превърне в кипящ водопад. Ще трябва да минат още ден-два, преди да можем да тръгнем.

Дейзи усещаше тежестта на принудителното стоене на едно място. Беше завладяна и от чувство за вина. Всичко това беше заради Тайлър, но тя нямаше да си признае, че чувствата ѝ към него са толкова силни, че бяха станали причина да извърши лудост. Не искаше да допусне пред себе си, че е избягала, за да си спести неодобрението му. Нито щеше да си признае, че вече нямаше нищо против да е тук. Това повдигаше твърде много въпроси, на които не можеше да си отговори.

Копнееше да види Адора, да я попита дали тя някога се е чувствала така. Но след като бе живяла такъв сигурен и спокоен живот, Адора едва ли щеше да разбере противоречивите чувства, които бушуваха в гърдите на Дейзи. Тя знаеше, че братът на Адора не би ги разбрал. Гай Кокрейн винаги се бе възхищавал на Дейзи за спокойния, разумен поглед към живота. Никога не би разбрал чувствата, които я бяха накарали да избяга в снежна буря.

Дейзи също не можеше да се разбере, но и не можеше и да се съсредоточи достатъчно, за да прецени чувствата си, не и когато Тайлър и Зак бяха толкова наблизо. Тя имаше нужда от по-голямо усамотение от това, което можеше да намери зад одеялата. Имаше нужда от безопасността на стаята на Адора, на мили разстояние от объркващото присъствие на Тайлър. Тя беше също така и отегчена от дългите часове на бездействие. Толкова беше неспокойна, че не можеше дори да седи и да чете. Трябваше да направи нещо или щеше да полудее.

— Имам една идея — обяви тя. — Нека да си кажем тайните мечти.

— Да си кажем какво? — попита Зак.

— Тайните мечти. Това е едно от нещата, които правехме с мама в скучните дни.

— Аз нямам такива.

— Разбира се, че имаш. Всеки има.

— Те не са тайни, защото вече ги е разгласил на всички — обясни Тайлър.

— На мен не е.

— И защо да ти ги казвам?

— Защото си отегчен. Раздал си си най-хубавите карти и дори не забелязваш.

Зак погледна към картите си, вдигна рамене и ги остави.

— Искам да отида в Ню Орлиънс и да играя комар по параходите — каза той.

Усмивката на Дейзи изчезна.

— Няма да ти кажа моите, ако ще се подиграваш с мен.

— Не се подигравам.

— О, напротив. Никой не иска да прави нещо толкова глупаво като това.

— Аз се опитах да му го кажа — обади се Тайлър от другия край на стаята. — И Джордж също.

— Не съм глупав — раздразнено рече Зак. — Да търсиш злато, което никога няма да намериш, или да стоиш в тоя забутан край, да се омъжиш за крайно беден фермер и да отглеждаш дузина хлапета — ето, това е глупаво.

— Е, добре — каза Дейзи с желание да успокои Зак, — искаш да бъдеш комарджия по корабите. И после?

— Какво искаш да кажеш с това *и после*?

— Трябва да има и нещо друго. Не можеш да правиш само това.

— Че какво друго?

Дейзи не можеше да повярва, че Зак говори сериозно. Тя инстинктивно погледна Тайлър.

— Казва истината — потвърди той. — Единствената му амбиция е да преуспее като паразит.

— Грандиозно да преуспее — поправи го Зак, без ни най-малко неудобство.

— А ти? — попита тя Тайлър.

— Нищо не искам.

— Точно обратното — каза Зак.

— Какво? — попита Дейзи, но Тайлър не отговори.

— Иска да построи разкошни хотели — съобщи й Зак. — Търси злато тук, за да събере пари за тях.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тайлър с трясък затвори книгата си — неволна реакция, за която веднага съжали. Би предпочел Дейзи да не знае колко много го дразнят думите на Зак. Нито пък искаше да ѝ обяснява за какво си мечтае. Чудеше се как за толкова кратко време тя започнала да очаква, че ще бъде допусната до неговия личен свят. Чудеше се как си беше помислил, може да я допусне там.

Дейзи го наблюдаваше очаквателно. Той мълчеше.

— Нищо ли няма да кажеш?

— Какво искаш да знаеш?

— Къде ще построиш хотелите си, как ще изглеждат. Обичам хотелите.

Тайлър знаеше точно какво иска до последната подробност, но не искаше да каже на Дейзи. Ако го направеше, това вече нямаше да бъде негова мечта. Но нямаше смисъл да мълчи. Зак щеше да си затвори устата само ако бъде удушен.

— Искам да построя хотели в Денвър и Сан Франциско, които да са толкова луксозни, колкото онези в Ню Йорк.

Дейзи изглеждаше шокирана:

— Аз си мисля, че простичка, чиста стая е всичко, което повечето хора искат.

— Тайлър не се интересува от повечето хора — обясни Зак. — Той иска да достави удоволствие на себе си.

— Ами ако никой друг не иска същото нещо? — попита Дейзи, като очевидно не беше в състояние да повярва, че някой ще построи цял хотел само да удовлетвори себе си.

— Могат да отседнат някъде другаде — отговори Тайлър.

— Но това е лудост — възкликна Дейзи. — Ще се разориш за един месец.

Тайлър се почувства така, сякаш са го облели с кофа леденостудена вода.

— О, сега вече го подлуди — рече Зак.

— Тъй ли? — попита Дейзи.

— Не — отговори Тайлър, но се опасяваше, че последвалият въпрос издаде, че е излъгал с този отказ.

— Мислиш ли, че след като прекарваш по няколко дни на годината в „Сентениъл“ или „Поуст Ексчейндж Хотел“, си вече нещо относно това, което хората в Денвър или Сан Франциско желаят?

Сега беше ред на Дейзи да се ядоса:

— Може и да не зная нищо за богатите хора в големите градове — отговори тя с бузи, зачервени от смущение, — но зная много за онези, които строят пясъчни кули. Баща ми беше такъв и никога не спечели и цент. Същото ще се случи и с теб.

Тайлър искаше да стане и да излезе от хижата. Искеше да се намира колкото се може по-далеч от любопитното очакване на Зак и презрителната искреност на Дейзи. Беше се опитал да обясни на Джордж защо иска тези хотели, защо има нужда да спечели мястото си в семейството. Предполагаше, че не бе успял особено добре. Не беше в състояние да обясни на Джордж. След като баща му го бе описал като недостоеен за семейството, фактът, че се бе родил Рандолф, не беше достатъчен да го накара да почувства, че заслужава своя дял от семейното богатство. Освен това другите бяха направили нещо, за да заслужат своя дял.

Джордж бе предложил да му отпуснат средства, но другите бяха отказали. Тайлър не искаше да бъде отхвърлен и от Дейзи.

— Ти какво би направила? — попита я той.

— Аз?

— Изглежда си мислиш, че знаеш как трябва да се ръководят хотели.

— Никога не съм казвала това, но зная, че хората искат горещи бани, добра храна и удобни легла. Ако искат да си поръчат нещо друго, ще трябва да ги убедиш, че си заслужава да платят за него.

— Какво би предложила да направя?

— Не зная — призна си Дейзи. — Съмнявам се, че съм видяла и половината от нещата, за които говориш.

— Тогава ти предлагам да не критикуваш, преди да си ги видяла всичките.

Дейзи изглеждаше толкова шокирана, че Тайлър съжали за казаното, но тя нямаше право да го съди. Явно беше, че отхвърля не

неговата идея за хотел, а вида хотел, който той иска. Така тя отхвърляше самия него. Това болеше още повече, защото харесваше Дейзи и искаше и тя да го харесва.

— Ние и двамата ти казахме какво искаме — каза той, като насила се усмихна. — Сега е твой ред.

Тайлър забеляза колебанието на Дейзи. Чудеше се дали тя не желае да му каже това, което наистина иска, или просто не желае да говори след това, което той каза.

— Хайде — подкани я Зак. — Цялата тая работа беше твоя идея.

Дейзи все още не беше сигурна в себе си, когато каза:

— Искам да живея в такава къща, в каквата е израснала мама.

— Това ли е всичко? — попита разочаровано Зак.

— Когато мама беше тъжна, ми разказваше за това. Звучеше прекрасно от нейните уста.

— Че какво може да бъде прекрасно в една къща? — поиска да разбере Зак.

— Живяла е в голям дом във Филадельфия, обграден с дървета и трева. Дядо работел в банка. Били уважавани хора и имали много приятели. През летните вечери седели край портата и хората се спирали и разговаряли до късно през нощта. Мама е имала собствена стая и не е трябвало нито да чисти, нито да готви, нито да пере. През лятото дядо ги водел на всякакви чудесни места. Мама имала десетки ухажори, които искали да я водят на разни места, да ѝ купуват подаръци. — Тя въздъхна. — Майка ми беше изключително красива. Много мъже са искали ръката ѝ.

— Тогава защо се е омъжила за баща ти?

— Защото се влюбила в него — каза Дейзи с гневен блясък в очите.

— Това е било грешка.

— Кое?

— Да се влюбва.

— Защо го казваш?

— Зарязала е всичко това, за да дойде в Ню Мексико, така ли?

— Би ли извинила Зак — обади се Тайлър. — Той никога не е обичал друг, освен себе си, така че не би го разбрал.

— И ти не си по-различен — подметна Зак. — Ти дори не харесваш собственото си семейство.

— Все още не си ни казала най-съкровената си мечта — каза Тайлър на Дейзи.

Тя се изчерви:

— А-ама защо го к-казваш?

— Преди минута се поколеба. А сега заекваш и се изчервяваш. Какво искаш в действителност?

— Нали ви казах — повтори Дейзи.

— Но не е това, което искаш най-много. А такава беше играта, която ни накара да играем, нали?

Дейзи метна възмутен поглед към Тайлър.

— Какво друго може да иска една жена, освен пари, положение и някой богат мъж, който да е влюбен в нея? — попита Зак.

— Свобода — отговори Дейзи. Думата изскочи като балон, държан под водата. — Правото да се разпореждам със собствения си живот.

Зак се държеше, сякаш мислеше, че е луда, но това нямаше значение. Тайлър погледна така, сякаш току-що е дала грешен отговор на важен въпрос, а тя в действителност говореше на него.

— През целия ми живот баща ми е взимал всички решения вместо мен — какво да нося, какво да правя, дори какво да приготвя за вечеря. Мама винаги казваше, че бил много умен — завършил е Йейл. Заклех се, че ако някога имам възможност, ще му докажа, че съм умна като него.

— Как щеше да го направиш? — попита Тайлър.

— Като се омъжа и имам собствен дом.

— Защо да се омъжваш?

— Защото искам. Майка казваше, че всяка жена има нужда от мъж, който да я защитава и да се грижи за нея.

— Разсъди сама — каза Зак. — Първо искаш да бъдеш господар на себе си, после — да се омъжиш.

— Ако се омъжиш с тази нагласа, тогава жертваш себе си — каза Тайлър.

— Какво друго мога да направя?

— Имаш ранчо и златна мина.

— И двете са безполезни. Освен това, не зная как да се грижа за ранчото.

— Можеш да се научиш. Моето семейство го е направило.

— За един мъж е по-лесно — каза Дейзи.

— Може би, но ти си по-умна от повечето мъже.

Отговорът на Тайлър изуми Дейзи. Досега никой не беше смятал интелигентността ѝ за предимство. Дори Гай Кокрейн, най-малко налагащият мнението си мъж, когото тя познаваше, не я смяташе за повече от нещо, което трябва да бъде търпиво. Никой досега не ѝ беше намеквал, че може да използва ума си особено за да се научи как да стопанисва собственото си ранчо.

В дните, когато баща ѝ беше при мините си, тя понякога прекарваше часове в мечти за това, какво щеше да направи, когато имаше собствен дом. Колкото по-тираничен и неблагодарен ставаше той, толкова по-голяма беше нуждата ѝ да го избягва, да се научи да цени себе си.

Но тъй като беше бедна, тя никога не бе очаквала да стане господар на живота си. Виждаше омъжването като частично бягство, но това бе единственото нещо, което ѝ оставаше. Сега смъртта на баща ѝ я беше освободила от властта му, но я беше оставила без средства. Вероятно имаше начини да се издържа сама, но сега, когато вече имаше пълна свобода, се чувстваше несигурна. Не знаеше почти нищо от онова, което ѝ трябваше, за да оцелее. Да се омъжи за мил и разбран човек, ѝ изглеждаше по-безопасно.

Тайлър, изглежда, смяташе, че тя може да се научи. Чудеше се дали е прав.

Той ѝ беше казал да погледне на себе си по съвсем различен начин. Не знаеше дали ще има достатъчно смелост. Никога не ѝ беше харесвало, че някой друг управлява живота ѝ, но се ужасяваше мисълта, че ще остане съвсем сама.

Обхвана я трескаво вълнение.

Тайлър вярваше, че може да се справи. Ами ако наистина успееше?

Но Тайлър беше мечтател. Горчивият опит я беше научил, че някои хора градяха мечтите си от неосъществими неща. Страхуваше се, че Тайлър е един от тях. И ако е така, то тогава вярата му в нея е също толкова безсмислена, колкото и увереността на баща ѝ, че някой ден ще намери злато.

— Ще си помисля за това. — Тя знаеше, че ще мисли за много малко други неща в следващите дни.

Тайлър и Зак приготвиха дърва за огъня. Зак режеше трупите с трион на парчета с дължина един фут, а Тайлър ги цепеше с брадвата така, че да могат да: се поберат в печката.

— Мислиш ли, че тя преследва богатство? — попита Зак.

Същият въпрос бе измъчвал Тайлър цяла сутрин. Той се надяваше, че Дейзи е като повечето жени, които просто искат красота и романтика в живота си. Но не можеше да пренебрегне възможността тя да мисли само за пари, дрехи, фантастични пътувания и голяма къща. Това ни най-малко не съответстваше на представата за нея.

— Не бих приел буквално всичко, което тя казва.

— Защо ще го казва, ако не го мисли?

— Може би, защото се страхува да не бъде отново бедна.

Той си спомняше техните първи години в Тексас достатъчно добре, за да знае какво значи да се тревожиш за следващото ядене. Но семейството му не се беше предало. Не бяха отстъпили. Бяха се държали един за друг и се бяха борили.

Но те бяха седмина.

— Може би защото е сама — каза Тайлър, като разцепи един дъбов дънер на две само с един удар на брадвата. — Ако реши да се върне в ранчото си, ще ѝ трябва помощ.

— Ти можеш да ѝ помогнеш.

— Нямам време.

— Няма да има нужда да стоиш при нея. Просто ще я наглеждаш от време на време.

Но нямаше да го направи. Не си вярваше достатъчно, че да може да си позволи да остане сам с Дейзи. Не мислеше, че ще си загуби ума, но не можеше да бъде сигурен. През последните няколко дни не беше се държал нормално. Не можеше да се каже какво би направил, ако прекараха няколко седмици заедно.

Ужасяваше се от мисълта, че ще бъде уловен в капана на брак с жена, която го иска само заради парите му. Възнамеряваше да живее от това, което сам успее да постигне. А засега това беше нищо. Нямаше нищо против да живее бедно заради принципите и гордостта си, но не можеше да помоли и една жена да го направи. Ако създадеше

семейство, щеше да бъде принуден да приеме наследството, което не искаше.

Вече беше решил, че ако не намери злато до крайния срок, ще изчезне. Не можеше да живее от подаянията на семейството си. За това не можеше да направи компромис. Вече обмисляше местата, където би могъл да отиде. На първо място в списъка му беше Австралия.

Но той не искаше да изчезне. Може и да не се разбираше добре със семейството си, но ги харесваше. Тайлър хвърли настрани няколко нацепени парчета дърва и сложи нов дънер пред себе си.

— Ще има нужда от някого, който да стои в ранчото през цялото време — каза той, после разцепи дънера на две. — Но докато не разберем кой се опитва да я убие, всичко друго няма значение. Тя ще трябва да стои в Албакерк. — Той методично се зае да разцепва половината дънер на четири ръбати парчета.

— Ако нямаш намерение да се грижиш за нея, по-добре престани да я насърчаваш да се опитва да се справи сама.

— Не я насърчавам — каза Тайлър, като хвърли настрани нацепените дърва и нагласи втората половина от дънера. — Просто не мисля, че трябва да се омъжва за някого само за да има съпруг.

— А защо не, ако това е, което иска?

Защо не, наистина? Какво му даваше право да мисли, че може да подрежда живота на другите хора? Никой не одобряваше това, което той правеше. Казваха, че е глупак, защото отказва наследството си. Може би биха казали, че Дейзи е умна, като се омъжва разумно. Но той вярваше, че тя беше в състояние да се омъжи преждевременно. Ако направеше компромис, това щеше да е само от страх. Той искаше да й каже, че не трябва да се притеснява, но не можеше — не и ако не смята да се намира наоколо, за да я вдигне на крака, когато тя залитне. Не желаше да се откаже от мечтата си само за да й помогне да осъществи своята. Звучеше ужасно дори за него, но нещата стояха точно така. Цялото му бъдеще зависеше от следващите няколко месеца.

Нейното също.

Но тя не беше негова отговорност. Освен това тя не искаше помощта му. Толкова много не го одобряваше, че се беше опитала да избяга. Беше осмяла плана му за хотелите. Най-добре беше да я заведе в Албакерк колкото се може по-скоро. Като не знаеше какво прави тя, нямаше да се притеснява за нея. Трябваше да мисли за своята работа,

ако иска да намери злато преди крайния срок. Наистина не му се ходеше в Австралия.

Тайлър приключи с цепенето на последните дърва и започна да ги събира, за да ги внесе в хижата.

— Вероятно няма да има значение какво ще кажа — каза на Зак.
— Сигурен съм, че семейство Кокрейн с радост ще й дават съветите, от които има нужда. — Той знаеше, че това трябва да го облекчи, но вместо това го раздразни.

Дейзи седна, за да може Тайлър да ѝ смени превръзката. Досега беше отказвал да я остави сама да го направи. В началото нямаше нищо против, но с всеки изминал ден се чувстваше все по-добре. И колкото по-силна ставаше, толкова повече я дразнеха ограниченията, които той ѝ налагаше.

— Не вярвам, че ще ме оставиш сама да я сменя днес — каза тя.

— Не можеш да виждаш така добре, както аз.

— Изобщо не мога да те видя — изстреля тя. — Брадата покрива лицето ти така добре, че ако те видя без нея, едва ли ще те позная. — Нямаше намерение да споменава за брадата му, но това бе един постоянен източник на дразнение за нея.

— Едва ли ще имаш подобна възможност — каза Зак. — Не се е бръснал от години. Нито пък се е подстригвал, ако съдя по косата му.

— Винаги си мисля, че хората с бради имат нещо за криене — каза Дейзи.

Тя почувства как ръката на Тайлър замръзна за част от секундата, след което той продължи работата си.

— Защо го казваш? — попита той.

Тя се радваше, че не трябва да го гледа в очите. Можеше да бъде доста страховит.

— Брадата е като маска. Не можеш да видиш лицето зад нея. Не можеш да разбереш дали човекът мисли това, което казва.

— Можеш да видиш очите му, да чуеш тона на гласа му, да наблюдаваш поведението му.

— Но лицето най-добре говори за човека — настоя Дейзи. — Онзи, който крие лицето си, крие прозореца към душата си.

— Звучи като нещо, което си чела в книга — потръпна Зак.

— Не всички искат хората да надничат в тях — каза Тайлър.

— Аз не бих искал да имам брада — каза Зак, — но никой не го бърка какво мисля аз.

— Няма да се чудят дълго — рече Дейзи. — Ти тъй или иначе скоро ще си кажеш. — Дейзи бе стъписана от собствените си думи, но, изглежда, нито Тайлър, нито Зак се обидиха.

— Раната ти зараства добре — каза Тайлър. — Може да не остане голям белег.

Той я покри с мехлем и започна отново да я бинтова.

— Всичко, което трябва да направя сега, е да се скрия в някой шкаф за три години, докато косата ми израсте. — Тя нямаше намерение да продължава да се оплаква от едно и също нещо, но след като беше луничава и висока шест фута, един белег и опърлена коса бяха болезнено допълнение към плачевното ѝ състояние.

— Всичко, което ти трябва, е една перука — каза Зак. — Ще останеш изумена от това, което правят в наши дни. Имах чудесна перука за една пиеса, която правихме в училище преди няколко години. Чудя се дали още я пазя. С удоволствие ще ти я заема, ако я намеря.

— Сигурен съм, че приятелите на Дейзи ще се радват, че тя е здрава и читава, независимо от дължината на косата ѝ — каза Тайлър.

— Не се притеснявам заради приятелите си — каза Дейзи.

— А трябва. На никой друг не му пука, освен на тях.

Дейзи не отговори. Само мъж можеше да бъде толкова прав и едновременно с това — така да греши. Без никога да разбере защо.

На следващия ден Дейзи беше дори още по-отегчена. От заранта валеше дъжд. Небето беше оловносиво, а облаците сякаш никога нямаше да се разкъсат. Постоянното потропване на капките по покрива ѝ лазеше по нервите, но Тайлър все още казваше, че е невъзможно да тръгнат за Албакерк.

— Довечера ще замръзне и ще се образува ледена кора. От това ще стане дори по-опасно.

— Досега никога не съм била затваряна за толкова дълго. Трябва да правя нещо. Нека аз приготвя вечерята този път.

Зак вдигна поглед от картите.

— Благодаря — каза Тайлър. — Ще се оправя сам.

— Но аз искам — отговори Дейзи. — Това като че ли е единственото нещо, което мога да направя вместо теб. Чувствам се крайно безполезна.

— Щях да го преглътна бързо, ако бях на твое място — посъветва я Зак.

— Да преглътна какво? — допита Дейзи.

— Нуждата да бъдеш полезна. Хората веднага ще се възползват от това. Преди да се усетиш, вече ще очакват от теб през цялото време да правиш разни неща вместо тях.

Дейзи се усмихна.

— Предполагам, че ти си съумял да овладееш този импулс.

— Никога не съм го имал.

Дейзи погледна към Тайлър.

— Наистина искам — каза му тя.

— По-добре да го направя сам.

— Обещавам ти, че ще върна всички неща обратно по местата им. — Тя едва прикриваше раздразнението в гласа си.

— Тайлър не позволява на никого да му готви — каза Зак.

— Аз съм добра готвачка — рече Дейзи.

— Тайлър е по-добър.

— Ще трябва да прекарам остатъка от живота си в готвене, така че защо не ме научиш на някои от твоите хитрости? — попита тя.

— Не съм много търпелив — призна си Тайлър. — Освен това си измислям някои от нещата на момента.

Не трябваше да я удрят по главата, за да разбере, че Тайлър се опитва да ѝ каже да го остави на мира:

— Добре, тогава може ли да изпера дрехите ти?

Един поглед към Зак ѝ каза, че се е натъкнала на още една забранена територия.

— Не мога да разбера как живееш в стая без пердета на прозорците — каза тя. Раздразнението я бе направило заядлива. — Имаш ли нещо против да направя?

— От какво? — попита Зак. — От фустата си ли?

— Ще бъде по-добре от голи стени — отговори Дейзи.

Тя беше вбесена, наранена и дълбоко объркана. Тайлър беше най-необщителният човек, който някога бе срещала. Можеше да прави всичко по-добре от нея, а онова, което не можеше, не искаше да бъде

правено. Той просто нямаше нужда от жена. Пък и не я искаше — тя просто му се бе изпречила на пътя.

Не разбираше защо се интересува от Тайлър, а изобщо не й пукаше какво чувства Зак. Сигурно защото Тайлър беше онзи, който се грижеше за нея и изглеждаше искрено развълнуван от съдбата ѝ.

— Следващия път, когато отидеш в Албакерк, трябва да си купиш някакви пердета — каза тя. — Така това място ще изглежда по-приятно.

— Няма от кого да се усамотявам — каза Тайлър.

— Би могъл да окачиш и някакви картини — каза тя, упорствайки. — Това място изглежда като колиба в горите.

— То си е колиба в горите.

— Зная, но не трябва да изглежда като такава.

Не знаеше защо се е загрижила. Той просто нямаше да приеме предложенията ѝ. Може би е живял толкова дълго съвсем сам, че вече не знаеше как да включи другите хора в живота си, дори да им каже, че иска да са част от живота му. Отхвърлянето на чувствата я дразнеше.

Предполагаше, че просто го харесва.

Това не я изненадваше. По едно време си беше мислила, че е доста мил, въпреки че се налага и е необщителен до грубост. Това, което я учуди, беше откритието, че за нея е важно той също да я харесва.

Ядосана и объркана, тя започна да вади книгите от рафта и да бърше праха от тях. Хижата беше много подредена, но това беше нещо, което Тайлър е забравил. Улови се, че си представя какво би направила, ако живееше тук, как щеше да пренареди мебелите, да украси стените, нещата, които би купила, ако имаше пари. Това беше наистина чудесна къщичка. Повечето от домовете в Албакерк не бяха построени добре и наполовина на тази хижа.

Дейзи усети как една ръка обгръща китката ѝ и сърцето ѝ подскочи в гърлото. Тя погледна нагоре към тъмнокафявите очи на Тайлър почти в същото време, в което той измъкна книгата от ръката ѝ.

— Не се прокрадвай зад мен — каза тя. — Изплаши ме почти до смърт. — Тайлър върна книгата на мястото ѝ и я дръпна настрани от рафтовете с книги.

— Не трябва да работиш за прехраната си.

— Нямам нищо против.

— Предпочитам да не го правиш.

— Добре — изрече тя, като хвърли парцала за прах на масата. — Съжалявам, че докоснах книгите ти, праха ти или каквото и да е друго, което е твое. Обещавам повече да не правя така. — Тя се упъти към своя ъгъл.

— Нямах намерение да те...

— Зная. Нямах намерение да нараняваш чувствата ми, но не искаш никой да прави каквото и да било вместо теб, да ти благодари, дори да ти говори през по-голямата част от времето. Не зная защо изобщо си правиш труда да живееш. Ти вече си мъртъв отвътре.

Тя се оттегли в ъгъла и дръпна пердетата зад себе си.

— Виждам, че не си загубил чара си — отбеляза сухо Зак.

— Я върви по дяволите! — рече Тайлър, излезе и тресна вратата.

От яд или от разочарование Дейзи не можеше дори да плаче. Ръката ѝ все още гореше там, където Тайлър я бе докоснал. Изглеждаше невероятно, че толкова нежно докосване можеше да значи, че е отхвърлена. Това я караше да беснее.

А също така и болеше. Много пъти я бяха отхвърляли през живота ѝ. Никога не беше лесно, но този път беше по-трудно от всеки друг.

Тайлър тръгна обратно към хижата. Стъмваше се. Дъждът беше спрял и температурата беше паднала, но той не съзнаваше, че е студено. Не можеше да спре да мисли за това, което Дейзи беше казала.

Беше я отхвърлил така, сякаш бе треснал врата под носа ѝ. Нямахе такива намерения. Но когато бе започнала да бърника из нещата му, бе изпаднал в паника. Знаеше, че тя се опитва да помогне, но така разбуждаше нови чувства, а той още не можеше да се справи с тези, които вече имаше.

Прескочи потока, който течеше край неговата хижа. Водата от разтопения сняг шумно бълбукаше около скалите, но подобна на дантела ивица лед украсяваше двата бряга. Ако станеше достатъчно студено, водните пръски щяха да замръзнат в нещо като ледена пяна.

Той беше свикнал да живее сам толкова отдавна, че вече не се замисляше. До днес, докато не осъзна, че не иска да пропъди Дейзи.

Беше прекарал толкова години затворен в себе си, отричайки всяка емоция, че не знаеше как да изрази чувствата си и да допусне друг човек в живота си. Определено не знаеше какво да направи, ако това се случи. Не беше наясно как да приобщи Дейзи, колко дълго иска да остане, колко да значи за него. Нито едно от чувствата му към нея не му беше познато.

Но едно знаеше — че няма да я забрави лесно, ако изобщо я забрави.

Установи, че му се иска да може да поговори с Джордж, но знаеше, че никой няма да реши всичко това вместо него. Откъде да започне?

Започни с това, което искаш. Ако знаеш това, всичко останало само ще си дойде на мястото.

Реши да провери как са животните, преди да влезе вътре. Беше успокояващо да е край мулетата.

На следващата сутрин Тайлър носеше гореща вода да разтопи леда, образувал се в коритата на добитъка, когато съзря Уили Мозел да се препъва по билото. През нощта температурата бе паднала под нулата и всичко бе замръзнало. Бяха се натрупали още шест инча от суграшица и сняг. Денят беше мрачен и хапещо студен.

Тайлър възнамеряваше да отпрати свадливия стар златотърсач по пътя му още в мига, в който се отправеше към хижата, но когато Уили доуцука в двора, Тайлър разбра, че нещо не е наред. Уили изглеждаше премръзнал до смърт.

— Какво се е случило с теб? — попита Тайлър.

— Проклети крадливи копелета! — успя да каже Уили, преди да се облегне изтощено на стената на обора.

— За какво говориш? — попита Тайлър. Той хвана Уили под ръка и тръгнаха към хижата.

— Вчера в моята колиба дойдоха трима мъже. Искаха да знаят всичко за златотърсачите из тези планини.

Тайлър застина на едно място:

— Защо?

— Не казаха. — Уили видимо гореше от нетърпение да влезе в хижата, но Тайлър не помръдваше.

— Какво казаха?

— Просто искаха да знаят кой живее в колибите и къде са те. Питаха за възрастта. Изглеждаше ми дяволски глупав въпрос. Освен теб няма други под петдесетте.

— Вярно — каза Тайлър почти на себе си.

— Изглежда, си мислеха, че има двама млади глупаци тук, горе. Не можах да ги накарам да разберат, че един златотърсач не иска никой друг да се върти наоколо, особено ако има някой участък, който си заслужава. Никога не знаеш кога някой съдружник може да те фрасне по главата и да зареже тялото ти в някоя клисура.

— Какво правиш тук?

— Вързаха ме с въжета и ме оставиха в обора — каза Уили още повече ядосан, че Тайлър не проявява гостоприемство. — Все още щях да съм там, ако магарето ми не беше прегризало въжетата. Глупаците не знаеха, че туй лудо магаре ще изяде всичко, дето е направено от сурова кожа.

— И дойде тук през бурята снощи?

— Нямаше как да дойда по друг начин — каза Уили. — Сега престани да ме караш да говоря и ми помогни да вляза. Може да опитам някоя от ония вкусни манджи, дето ги приготвяш.

— Не искам да казваш нищо за онези тримата, когато влезеш вътре — каза Тайлър.

— Защо?

— Брат ми е там.

Челото на Уили се проясни:

— Значи сте двама млади мъже. Защо ще ви преследват?

— Ще видиш след малко.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Какво му се е случило? — попита Зак в мига, в който Уили прекрачи прага на хижата.

— Бурята го е застигнала снощи.

— Защо излезе от колибата си?

— Опитвал се да се върне от Албакерк — намеси се Тайлър със собствената си лъжа, преди Уили да успее да проговори.

— Трябваше да останеш в града — каза Зак, изучавайки Уили с неодобрение. — Изглеждаш така, сякаш си прекарал нощта в прясна сняг.

— Никога не съм обичал Албакерк — каза Уили, като се отпусна на един стол. — Има твърде много негодници, готови да ти отмъкнат всичко, което имаш.

Тайлър взе малко от задушеното, което държеше на задната част на печката, сипа го в една метална чиния и я подаде на Уили. Старият златотърсач се зарови в нея така, сякаш не беше ял от дни.

— Ей, по-полека — рече Зак. — Тайлър не можа да намери друг елен.

— Няма и да намери, докато не се оправи времето — каза Уили с пълна уста. — Могат да стоят заврени някъде по-дълго от тебе или мене.

Уили яде известно време мълчаливо. Тайлър отвори печката и разбута с ръжена въглищата, за да се разгорят, но Уили изпи кафето, без да го изчака да се сгорещи.

Преглътна последната хапка и дълбоките бръчки по лицето му се повдигнаха със задоволство:

— Мисля, че ще оживея вече — каза той.

— Нямах вид на оживял — забеляза Зак.

— Ще изглеждам доста по-добре, след като поспя.

Уили стана и се отправи към онази част на хижата, оградена със завесата от одеяла и чаршафи.

— Не можеш да влезеш там! — каза Тайлър.

— Защо? — попита Уили.

— Защото аз съм тук — обяви Дейзи.

Преди Уили да поиска обяснение, тя пристъпи иззад завесата. Уили погледна от нея към Тайлър и обратно.

— Двама млади мъже — измърмори той, като внезапно се досети. — Значи ето защо...

— Защо не можеш да влезеш зад завесата — довърши Тайлър вместо него. — Можеш да спиш на моето легло, ако искаш.

Уили се довлече обратно до стола си и се отпусна на него:

— Вече не ми се спи чак толкова, колкото си мислех.

— Това е Дейзи Сингълтън — каза Тайлър. — Намерихме я в снега преди няколко дни. Главата ѝ е наранена. Дейзи, този изяден от бълхите, прегърбен старик се нарича Уили Мозел. Твърди, че е златотърсач, но си мисля, че само търси чужд участък, на който да прескочи.

Дейзи хвърли въпросителен поглед към Тайлър, но лицето му беше безизразно. Погледна към Зак, но и неговата физиономия не подсказа нищо. Беше ясно, че не смятат да посветят Уили в истинското състояние на нещата. Тя се чудеше защо.

— Какво правехте толкова далеч от дома си? — попита Уили.

— Баща ѝ умираше, а тя се опитваше да намери лекар.

Дейзи се чудеше на таланта на Тайлър да измисля истории толкова бързо.

— Какво се случи?

— Той почина, така че го погребяхме и я доведохме тук, докато се оправи.

Уили изглеждаше песимистично настроен:

— Е, ще трябва да я заведете някъде.

— Отивам при семейство Кокрейн в Албакерк веднага щом снегът се разтопи — обяви Дейзи. — Адора Кокрейн е най-добрата ми приятелка.

— Може и така да е, но те са в Санта Фе — каза ѝ Уили. — Няма да се върнат, докато не се стопи снега.

— Откъде знаеш? — попита Зак.

— Както каза Тайлър, бях в града, преди да ме застигне бурята — каза Уили, като се придържаше към историята на Тайлър.

Дейзи се надяваше, че изненадата ѝ не пролича. През цялото време разчиташе на това, че ще може да отиде при Кокрейнови. За нея беше удар да разбере, че такава възможност не съществува. Ще трябва да остане тук още няколко дни.

Но това не беше най-лошото. Дейзи осъзна, че тази новина не я разстрои чак толкова, защото всъщност не искаше да си тръгва. Това беше повече, отколкото можеше да разбере.

Защото за първи път в живота ти някой се грижи за теб, а не обратното.

Баща ѝ винаги беше в центъра на тяхното домакинство. А сега тя беше фокусът, в който се събираше всеки ден на Тайлър. Той можеше да прекарва часове, суетейки се около мулетата, в четене на книги, или да се бави по-дълго от необходимото с готвенето, но почти всичко, което правеше, беше свързано с нейното удобство и благополучие.

Ала имаше и нещо повече от това. Понякога можеше да го почувства. Можеше да го види в очите му, когато го хванеше неподготвен. Той я харесваше. Не би си признал, не би направил нищо, което да го издаде, но тя можеше да каже, че той я харесва. Тя намираще това толкова трудно за вярване, колкото и разбирателството, което възникна между Тайлър и Зак в момента, в който Уили Мозел влезе в хижата. Те не бяха казали и дума. То просто си беше там.

Това беше една връзка, която трябваше да я предпази.

Изживяването беше толкова ново, толкова неочаквано, че тя в началото бе склонна да се съмнява в преценката си. Но ѝ трябваше само миг, за да осъзнае, че е права. Точно тогава Дейзи реши, че ѝ е все едно колко ще се задържи снегът.

— Предполагам, това означава, че ще трябва отново да отида на лов — каза Тайлър. — Месото ни е на привършване. Можеш да дойдеш с мен, Уили.

— Аз! — възкликна Уили. — Не мога да обикалям в тоя сняг. Изтощен съм.

— Ще те оставя да си починеш час-два — каза Тайлър. — Дотогава трябва да се възстановиш.

Уили изглеждаше така, сякаш се канеше да спори, но промени решението си, след като видя изражението на лицето на Тайлър.

— По-добре да поспя колкото мога — каза той, като стана и закуцуква към одъра. — Може би е добре да дойда с теб. Сам няма да

намериш и заек.

Тоби гледаше злобните очи на магарето на Уили:

— Накъде мислиш е тръгнал старият глупак? — попита той Франк.

— Откъде, по дяволите, да зная! — изръмжа Франк. — Не мога да намеря и една следа в тоя проклет сняг.

Те бяха излезли и очакваха старият златотърсач да бъде готов да приказва след страшно студената нощ, прекарана с магарето в бараката. Франк беше изумен, като откри, че го няма.

— Не трябваше да го връзваме — каза Ед. — Затуй е неспокоен.

— Млъквай! — изръмжа Франк. Той огледа около бараката и по двете пътеки от колибата, но снегът беше покрил всички следи от бягството на стария златотърсач.

— Мислиш ли, че знае къде е момичето? — попита Тоби.

— Не зная — отговори Франк. — Тия дърти чешити стоят колкото се може по-далеч един от друг. Може да има дузина женски, които живеят тук, и никой от тях да не ги знае.

— Аз мисля, че знае — каза Тоби.

— По-вероятно знае мъжете — каза Франк. — И ако той ги знае, значи и други ги знаят.

— Какво ще правиш? — попита Ед.

— Ще оседлаем конете и ще тръгнем от колиба на колиба, докато не намерим всеки от тях — каза Франк. — Трябва да са някъде тук. С нейната рана и целия този сняг не могат да отидат никъде. Ще ги намерим.

Франк едва се владееше. Инстинктът му казваше да зареже всичко и да бяга. Планът беше обречен. Твърде много хора знаеха. Но колкото повече отлагаше да хване момичето, толкова повече възможности щяха да открият другите.

Възнамеряваше да убие старото копеле за това, че се бе измъкнал през нощта. Никой нямаше да тъгува по него. Вероятно в течение на няколко месеца никой нямаше да разбере, че е умрял.

Имаше намерение да убие и двамата мъже, и момичето. Никой не можеше да прави на глупак Франк Сторак.

— И двамата ще стоите вътре — каза Тайлър на Зак и Дейзи, докато те с Уили се приготвяха за лов. — Никой от двама ви не е съвсем добре, а навън е по-студено, отколкото изглежда.

— Омръзна ми да седя в тая хижа — каза Дейзи.

— И на мен — съгласи се Зак.

— Твърде скоро ще имате възможност да излезете — рече Тайлър.

Веднага щом дърветата скриха хижата от погледа им, Уили се спря и се обърна към Тайлър:

— А сега ми кажи какво става тук или повече и крачка няма да направя.

— Онези мъже търсят Дейзи. Убиха баща ѝ и два пъти се опитаха да убият нея.

Уили изсвири през зъби:

— Мислиш, че са дошли тук да я търсят?

— Че каква друга причина ще имат, за да обикалят и питат за двама млади златотърсачи?

— Не се ли боиш да я оставиш сама?

— Няма да ни намерят днес. Вятърът е затрупал следите ти. Освен това предупредих Зак да не допуска никого близо до хижата.

— Тоя безполезен женчо! — присмя се Уили. — Че той сигурно ще се скрие зад нея.

Тайлър се изсмя:

— Зак може и да не изглежда кой знае как, но е най-хладнокръвният човек, който някога си срещал. И може да откъсне с куршум бодлите на кактус.

— Не можеш да говориш за това наконтено хлапе в хижата ти.

— Същият — увери го Тайлър. — Сега спри да се тревожиш за Дейзи и ми кажи къде се крият елените. Скоро ще останем без месо.

Но Тайлър не беше толкова жизнерадостен, колкото се опитваше да изглежда. Ако не беше необходимо да търси храна, нямаше да остави Дейзи. Убийците бяха показали по-голяма бързина, упоритост и интелигентност, отколкото бе очаквал. Все още вярваше, че зад тях стои някой друг — с проникателен, нечестен, жесток ум. Това наистина го плашеше. Може и да се окажеше не чак толкова лесно да защитава Дейзи, колкото си мислеше в началото.

А той знаеше, че трябва да я защитава. Тя можеше да се смята за практична, но нямаше представа как да оцелее по тези места от някой човек от Изтока.

— Казах, че съм изненадан, че не си се запасил с резервна храна — повтори Уили, когато Тайлър не му отговори. — Не е в стила ти да оставаш без припаси.

— Не очаквах Зак — каза Тайлър, като пренасочи вниманието си. — Той яде за двама.

— Ами момичето?

— И нея не очаквах.

— Можеше да я оставиш на някой фермер.

— Не можех, особено след като не знаех кой се опитва да я убие, нали?

— Тъй си и помислих.

— Изобщо не си помислял подобно нещо — каза Тайлър. — Помисли си, че съм я довел тук горе от плътски подбуди.

— Не зная какво искаш да кажеш с туй *плътски*, не си напъвам мозъка да ги чета всичките тези книги като теб, но ако значи това, което си мисля — не, не съм си го помислял. Не мисля, че струваш и пукнат петак като златотърсач, но си достатъчно добър джентълмен, щом рискуваш да те убият заради жена. — Уили поспря, когато попаднаха на някакви следи. — Виждам, че наоколо се навърта котка.

— Хвърлила е око на мулетата ми.

— При първа възможност бих я застрелял. Иначе рано или късно ще ги пипне. Тия котки са решителни същества.

Докато Уили изучаваше следите на пумата, мислите на Тайлър се насочиха отново към Дейзи. Той не гореше от желание снегът да се стопи точно сега. Имаше нужда да разбере какво у тази жена го привлича. Само плътско желание ли беше? Не можеше да бъде сигурен. Не му трябваше много, за да се възпламени тялото му. Само да докосва Дейзи, беше достатъчно. През по-голямата част от нощта беше лежал буден, спомняйки си усещането от допира с нея — топлината и мекотата на тялото ѝ, притиснато в неговото, твърдостта в слабините му, която превръщаше всяка стъпка на мулето в мъчение за него.

Но имаше нещо повече от плътска страст и то растеше в него, усещаше го. Не разпознаваше чувството, което го завладяваше всеки

път, щом я погледнеше, но то се бореше с нещо в него, а притегателната му сила бе нежна, но настояща. Това беше нещо забравено или абсолютно непознато — не можеше да реши кое от двете. Не можеше да реши дали е важно. Каквото и да беше, мисълта за нея беше в съзнанието му, когато е буден и когато спи.

Може би интересът му бе породен от факта, че тя е ранена и той искаше да я защитава. Това беше естествено за всички от семейство Рандолф, дори за Зак. Ако е само това, след като я закара при семейство Кокрейн, ще я забрави.

А може би се интересувахе от нея, защото тя бе смела млада жена с лошо мнение за себе си, изоставена, без средства за оцеляване. Оставаше ѝ само да се омъжи за първия мъж, който ѝ предложи.

— Тази котка вероятно има убежище някъде наоколо — реши Уили. — Ако съдя по следите ѝ, отдавна не е яла.

Тайлър се опасяваше, че присъствието на котката означава, че няма да намерят дивеч поне на разстояние две мили от хижата.

— Може би ще се нахрани с някой от убийците, щом се появят — каза Тайлър.

— Мислиш ли, че ще се появят?

— Сигурен съм в това.

Тайлър не можеше да разбере защо една жена, която мислеше толкова малко за себе си и очакваше дори още по-малко от другите хора, може да е толкова важна за убийците. Светът рядко забелязваше други, освен най-красивите жени.

Знаеше всичко за това какво значи да не си красив. Не можеше да каже колко пъти го бяха сравнявали в негов ущърб с братята му, и не само баща му го правеше. Дори беше чул една жена да съчувства на Джордж за това, че е обременен с такъв брат. Джордж го беше защитил — той винаги го правеше, — но това не бе променило нещата.

Дълго време Тайлър се преструваше, че не му пука или че не съзнава мнението на околните за него. Непосредственият резултат беше, че като вярваха, че на него наистина не му пука от това, което казват, говореха още по-спокойно в негово присъствие. Това отначало го накара да мълчи, а после — да живее сам.

На никого досега не му беше хрумвало, че за него е мъчително да се чувства недостоеен. Дори на себе си отказваше да го признае. Осъзна

го, когато откри, че и Дейзи се чувства така. Но не можеше да ѝ помогне, докато се мъчи да помогне на себе си.

Нямаше начин да продължи да търси златото, което му трябва, за да построи хотелите си — хотелите, които му бяха нужни, за да се почувства достоен за семейството, — без да изостави Дейзи. Нямаше как да я вземе със себе си, но не искаше да я остави. Дори и да беше в безопасност, ако я зареже, това само ще засили лошото ѝ мнение за самата нея.

— Ако ще трябва да ти повтарям едно и също нещо по няколко пъти, преди да ме чуеш, по-добре да съм сам — оплака се Уили.

— Извинявам се. Мислех.

— Ако не изхвърлиш това момиче от ума си, няма да намериш елен, та ако ще и пред теб да е застанал.

— Какво те кара да мислиш, че само Дейзи ми е в главата?

— Нищо, освен мисълта за някоя жена, не може да накара един мъж да се препъва така, сякаш е сляп като прилеп. Ако не внимаващ, тая котка ще изяде теб за вечеря.

Тайлър се спря изведнъж:

— Аз се връщам.

— Защо?

— Ако онези мъже наистина намерят хижата, Дейзи ще бъде в по-голяма безопасност вън, отколкото затворена вътре. Зак знае това, но не познава тези планини така, както аз. Може да се изгуби.

— Сигурен ли си, че не се боиш от нищо друго?

Тайлър се усмихна:

— Зак не харесва Дейзи достатъчно, та да се опитва да я съблазни. Хайде, може да вземеш Зак със себе си. А ако те притеснява, нахрани пумата с него.

Дейзи нервно крачеше из хижата. Опитваше се да проумее кой е убил баща ѝ, но Тайлър продължаваше да се връща в ума ѝ. И той, и пумата преследвах едно и също нещо — елен. Не можеше да си помисли за онази котка, без да я побият студени тръпки. Ами ако Тайлър попадне на нея?

— Седни — заповяда Зак. — Цялото това разкарване насам-натам ме изнервя и не мога да се съсредоточа върху картите си. Ако се

притесняваш за Тайлър, по-добре недей.

— Не мога да седя на едно място — каза Дейзи, отказвайки да признае пред Зак, че наистина мисли за брат му. — Имам чувството, че ще се побъркам заключена в тая хижа.

— На север, в Уайоминг, хората седят заключени в домовете си в продължение на месеци и са си съвсем в ред.

— Но не са заключени с теб, нали?

Погледът на Зак рязко се вдигна от картите. В тъмните му очи проблеснаха пламъчета:

— Внимавай, още една подобна умна забележка и ще...

— Какво ще направиш? Ще ме заключиш в моя ъгъл? Ще ме изхвърлиш навън в снега? — учудена от собствените си думи, Дейзи млъкна изведнъж. — Съжалявам — извини се тя, — не знаая какво ми стана.

Не беше заради принудителния затвор, беше заради Тайлър, но тя не знаеше какво да направи.

— Заради снега е — каза Зак, а пламъчето в очите му поизбледня. — Тайлър каза, че хората тук не са свикнали с него.

— Не, не сме — съгласи се Дейзи, доволна да го остави да обвинява снега. Не можеше да му обясни за Тайлър. Дори на себе си не можеше да обясни.

Определено, нещо в нея не беше в ред. Нямахше причина да си мисли за него толкова много, не и по този начин. Предполагаше, че би било страшно хубаво той да е около нея през цялото време.

Само че и за това имаше възражения. Беше безсмислено. Тайлър беше проявил интерес към нея само като към някаква жертва, за която да се грижат, а освен това беше и от онези мъже, за които тя се беше заклела никога да не се омъжва. Той беше мечтател, непрактичен строител на въздушни кули.

Луксозни хотели! Каква странна приумица!

Не би обмисляла сериозно подобна идея. Дори и да намереше своята мина, той щеше да изгуби парите си и да доживее края на дните си в някоя колиба, като ходи на лов, за да се прехранва, и чете книгите си. Вдигна една и прочете заглавието: „Изоставените индиански златни находища в Ню Мексико“. Прибра я и взе друга. Още находища.

Изсумтя с отвращение. Хиляди мъже бяха изгубили живота си, търсейки тези находища. Тайлър беше глупак, ако си мислеше, че точно той ще ги намери.

Но мечтателите бяха такива. Убедени, че правилата не важат за тях, че те ще са изключенията, че някак си съдбата ще е благосклонна към тях повече, отколкото към другите. Така си беше мислил и баща ѝ. Но вместо да направи нещо, за да постигне мечтите си, той седеше и четеше или разговаряше и пилееше парите, които наистина имаше.

— Защо не седнеш да прочетеш някоя от ония книги? — предложи ѝ Зак.

Погледът на Дейзи се спря върху заглавието. Беше забравила, че все още държи една от книгите за находищата.

— Не ме интересуват златните мини — каза тя, като я пхна обратно на мястото ѝ.

— Има още много книги.

— Не искам да чета.

— Ако не престанеш да крачиш надолу-нагоре, ще те завържа за някой стол.

Дейзи отиде до прозореца и погледна през него. Настроението ѝ малко се подобри:

— Навън се прояснява.

— Добре. Може би Тайлър ще намери нещо друго, освен елен. Мразя месото им!

— Тогава защо ти не донесе нещо, когато идваше?

— Не ходя да пазарувам — отговори изумено Зак. — Не зная какво да направя най-напред.

— Отиваш в магазина и поръчваш всичко, което искаш — саркастично каза Дейзи. — Те го намират и ти го дават.

Зак беше по-безполезен и от нея и все пак не изглеждаше ни най-малко, сякаш се извинява за това. Всъщност той, изглежда, си мислеше, че дълг на другите е да се грижат за него. Защо и тя не можеше да се чувства така?

— Ако слънцето се покаже, ще можем да излезем за няколко минути — каза Дейзи.

— Тайлър каза да си стоим вътре.

— Нямах предвид да ходим далеч. Просто да се поразходим из двора.

— Тайлър каза да стоим вътре — повтори Зак. — Той наистина се дразни, когато хората не правят това, което иска.

— Аз пък се дразня, когато хората ми казват какво да правя — подметна Дейзи. Тя бе изненадана от второто си избухване за тази сутрин. Баща ѝ я вбесяваше през цялото време, но тя винаги здраво бе държала езика си. Обаче не се беше подвоумила да изкаже мнението си пред Тайлър или Зак. А още по-изненадващо беше, че те лесно преглъщаха възраженията ѝ. Понякога се чудеше дали изобщо я чуват. Баща ѝ би получил удар от нещата, които тя казваше.

Върна се при рафтовете с книги и започна да ги вади една по една, но не им обръщаше никакво внимание. Продължаваше да се чуди защо Тайлър не възразява срещу нещата, които тя прави. И още повече, защо си мисли, че тя ще се научи да стопанисва собственото си ранчо.

Ужасно се страхуваше, че няма да успее, но въпреки това тази възможност продължаваше да се върти в ума ѝ и държеше нервите ѝ опънати.

— Излизам навън — обяви тя. — Не мога да издържам вече да стоя затворена тук.

— По дяволите! — възкликна Зак, като хвърли картите си на масата и стана. — Защо жените изобщо не правят това, което им се казва?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Слаба светлина се процеждаше през тънкия слой облаци. След толкова много мрачни дни днес изглеждаше почти слънчево. Дейзи загърна палтото под брадичката си, за да се предпази от хапещия студ. Ледената коричка под новия пласт сняг хрущеше при всяка стъпка.

— Навън е отвратително студено — каза Зак, като избираше пътя си в снега.

— Тогава стой вътре.

— Нямам ти вяра, пак ще се забъркаш в някоя бея.

— От това няма да пострада твоята кожа.

— Само дето Тайлър ще ме одере жив — оплака се Зак. — Той има погрешната представа, че аз мога да те накарам да не правиш това, което той ти е казал да не правиш.

— Той би ме вдигнал и пренесъл обратно вътре — насмешливо каза Дейзи. Не й беше ясно защо тази мисъл така я развъълнува.

— Аз не бих носил никоя жена през леда.

Дейзи изостави опита си да предизвика Зак. Той изобщо не приличаше на Тайлър. Тя не искаше Зак да я вдига, но газеше в снега и си представяше, че силните ръце на Тайлър я носят.

— Обеща да останеш в просеката — напомни й Зак.

— Искam само да повървя малко по билото — каза Дейзи. — Някой вече е направил пътека.

Облаците неочаквано се разкъсаха и слънцето ярко блесна. Дейзи усети топлината му да се разлива по цялото й тяло. Това я накара да се почувства толкова добре, така изпълнена с енергия, че дори не можеше да си помисли за връщане в хижата. Никога не бе виждала планините от това място. Бяха величествени.

Тя упорито вървеше напред, опивайки се от всяка гледка и звук, без да обръща внимание на недоволните опявания на Зак, които той разнообразяваше с предупреждения. Клоните на дърветата висяха ниско надолу, натежали от снега и леда. Тя си отчупи ледена шушулка от младо дръвче и започна да я смуче, сякаш е захарна пръчица.

Птиците се бяха събрали по клоните на дърветата с перца, накокошинени в опит да се предпазят от студа. Така изглеждаха два пъти по-големи. Катеричка се стрелна по един дебел клон и събори буца лед, която глухо тупна на земята. Дейзи не знаеше дали забързаното ѝ крякане е поздрав или оплакване от времето.

Тя се обърна назад, но Зак не идваше след нея. Изсмя се и забърза. Не след дълго хижата се изгуби от погледа ѝ, но тя не спря. Знаеше, че веднага щом Тайлър се върне, ще я затвори пак вътре.

Не бе стигнала много далеч, когато забеляза нещо да се размърдва пред нея. Споменът за пумата изведнъж изплува в паметта ѝ и тя спря. Погледна зад себе си, но плътна стена от покрити със сняг ели скриваше Зак от погледа ѝ. Докато се обръщаше назад, тя осъзна, че цветът на животното не е като на пума, а много по-тъмен. То сякаш се криеше зад едно паднало дърво.

След като няколко секунди наблюдава животното, Дейзи реши, че то не се крие, а се бори. Като приближи, тя се оказа вперила поглед в тъмнокафявите очи на едно малко сърне. То се беше заклещило под един клон на паднало дърво. Усилията да се измъкне го бяха изтощили. Когато Дейзи се приближи, то направи последен слаб опит да се изправи и остана да лежи неподвижно.

— О, горкичкото — промърмори тя. — Ще ти помогна.

Но клонът на дървото бе с диаметър шест инча и почти замръзнал в снега. Колкото и да се опитваше, не можа да го повдигне. Почувства облекчение от мисълта, че чува Зак да приближава, но когато се обърна, изумено видя Тайлър да идва с бързи и решителни крачки. Не можеше да види изражението на лицето му заради брадата, но ако очите му можеха да ѝ подсказват нещо, то той беше бесен.

Неволно се дръпна назад. Не би посмяла да му противоречи.

— Какво искаш да докажеш, като бягаш всеки път, щом ти обърна гръб?

Той я сграбчи за раменете. Въпреки многото дебели дрехи, тя усети как пръстите му се забиват дълбоко в плътта ѝ. Почувства се безпомощна в ръцете му.

— Просто исках да подишам малко чист въздух.

— Така ли? Не можа да намериш въздух по-близо до хижата, който да е подходящ за теб.

Въпреки гнева му, Дейзи се изсмя:

— Не, все още чувам оплакванията на Зак. Какво направи с него? Тайлър я разтърси:

— Заслужава ли си да те убият заради това, че бягаш от Зак? Тия мъже са все още тук някъде.

— Нямах намерение да идвам толкова далеч, но видях пътеката, която сте направили. И слънцето беше толкова приятно... — Второ разтърсване изтри усмивката от лицето ѝ.

— Беше толкова хубаво и ти си помисли, че нямаш нищо против да те застрелят.

— Признавам, че забравих за убийците. Ти каза, че не могат да ни търсят при всичкиятая сняг.

— Не им и трябва да те следят. Ако продължиш по тоя хребет, скоро ще те забележат. Човек с далекоглед би могъл да те види от пет мили.

Дейзи се огледа наоколо, но видя само гъсто поникнали ели, борове и трепетлики.

— Какво да направя, за да те убедя да престанеш да бягаш? — Тайлър не изглеждаше толкова ядосан сега, а просто обезкуражен. — Ако мислех, че ще си в безопасност, щях да взема Зак и да се преместим в друга хижа.

— Не бягах. И не смей да ме напускаш. Ще се изплаша до смърт.

— Сигурна ли си? Не ме лъжеш, за да приспиш вниманието ми?

На Дейзи ѝ беше неприятно, че Тайлър може да си помисли, че тя отчаяно се опитва да избяга от него. Но не можеше да измисли нищо, което да каже, за да го убеди, че не е така. Само едно съвсем различно поведение можеше да направи това и най-добрият момент да започне беше сега.

— Не се страхувам от теб и не ти се сърдя. Просто исках да изляза от хижата за няколко минути. Мислех си, че Зак ме следва. Какво стана с него?

— Пратих го с Уили.

— Ти защо се върна?

— Имах чувството, че няма да стоиш на едно място. — Сега той не изглеждаше разстроен, а просто примирен.

— Намери ли елен?

— Не, но Уили все още търси.

— Аз намерих. Ето, тук.

Тайлър огледа мястото, където сочеше тя. Откри животното, после си проправи път през клоните, докато успя да го стигне.

— Ще го убиеш ли? — попита тя.

— Не.

— Каза, че почти сме привършили храната.

— Не убивам безпомощни животни. Нека видим какво му има.

Дейзи не разбираше Тайлър и не мислеше, че някога ще го разбере, но сега се чувстваше твърде спокойна, за да се тревожи за това. Тя се дивеше как нежно държеше той сърнето. Животното остана спокойно, сякаш знаеше, че той няма да му навреди.

— Има дълбока рана, където го е ударил клонът, но не мисля, че има счупено — каза той. — Няма да мога да преценя, докато не отместя този клон.

Дейзи не можа да помръдне клона. Тайлър го вдигна без особено усилие. Дейзи не можа да разбере тръпката, която изпита. Досега не бе срещала мъж, който да е достатъчно голям и смел за нея. Тайлър бе предостатъчно едър. Никога не се бе чувствала твърде висока или лишена от женственост, когато беше с него.

Тя живо си представи как ръцете му я обгръщат, а кракът му се притиска в нейния. Почти усети тръпките, които я пронизват, когато ръцете му докосват лекичко гърдите ѝ. Въпреки студа цялото ѝ тяло се обля във влажна горещина. Защо не можеше той да е мъжът за нея?

Дейзи си каза, че е безполезно да разсъждава за това, което не може да бъде променено. Щеше да направи по-добре, ако си мисли за сърнето. Животното се напрягаше да стане, но отново падна.

— Горкото, не може да стане.

— Просто е уморено. След малко почивка ще се оправи. — Тайлър се наведе и взе противящото се сърне в ръце.

— Какво ще правиш?

— Надявам се, че няма да има нищо против да подели бараката с мулетата.

Сърнето направи последен опит да избяга, после се предаде на съдбата си.

— Достатъчно здрава ли е бараката, за да го предпази от пумата?

— Досега е предпазвала мулетата.

Дейзи не можеше да понесе мисълта, че пумата ще докопа сърничката. Не знаеше защо това така я притеснява. Може би заради

безпомощността на сърничката, или защото и тя се чувстваше така.

— Ще трябва да ѝ дадем да яде нещо.

— В бараката има сено и овес.

— Почакай да го види Зак.

Тайлър се изсмя:

— Най-вероятно ще иска да го изяде.

— Но той не обича еленско месо. Чух, като го каза.

— Предпочита го пред нищо.

— Свършила ли е храната?

— Почти.

Дейзи застана пред Тайлър:

— Обещай ми, че няма да му позволиш да го нарани.

— Няма да го заколи, ако това имаш предвид. По-вероятно ще накара Уили да свърши това вместо него.

— Никой няма да нарани сърнето, обещавай ми!

Тайлър се усмихна и сърцето на Дейзи радостно подскочи. Очите му бяха така топли и привлекателни, че тя не забелязваше брадата му.

— Никой няма да го докосне, докато е в бараката — каза Тайлър.

— Но не мога да ти обещаая, че няма да свърши на нечия маса, след като го пуснем.

Тайлър отново тръгна към хижата и Дейзи го последва, като все още се чувстваше леко замаяна.

— Ще може ли да го задържим?

— Не.

— Нямам предвид бараката. Можеш да направиш някакво ограждение специално за него.

— Няма да стои зад ограда. Дивите животни трябва да бъдат свободни. Да ги затвориш е равносилно на убийство. Дори убийството би било голяма милост в сравнение с това.

Дейзи вървеше зад Тайлър и знаеше, че това, което казва, е истина. Ядосваше се, защото бе прав.

— Не всички сърни са изяджани от пумите и хората — каза Тайлър. — Тази есен видях великолепен елен с дванадесет разклонения на рогата.

— Застреля ли го?

— Не, оставих го при харема му. Това сърне може да е от неговото потомство.

Дейзи се почувства малко по-добре. Тайлър не би позволил на никого да нарани сърнето.

— Ще ми трябват вода и превръзки — каза Тайлър. — На печката има топла вода, превръзките са на рафта.

Когато Дейзи се върна, Тайлър се беше навел над сърнето с крак на врата му.

— Сега, когато е в безопасност, не иска да лежи неподвижно — обясни той.

Докато гледаше как Тайлър се занимава с него, Дейзи безуспешно се опита да разбере какво точно се случи през последния половин час.

Тя бе намерила животинчето и просто бе искала да го пусне на свобода. Тайлър, който би го убил за храна, ако беше свободно, го беше отнесъл в бараката, бе почистил и превързал раната му. Сега слагаше няколко пръта в един ъгъл на обора, за да го предпази от мулетата и магарето. То сякаш вече не беше нейното сърне. Беше на Тайлър. Винаги защитаваше уязвимите и слабите. Първо нея, сега сърнето. Тя подозираше, че защитава и Зак.

Дейзи се наведе и погали сърнето. Кожата му бе твърда. То лежеше неподвижно, като гледаше с големите си очи.

— Защо не яде? — попита тя.

— Сега е твърде уморено. Ще се тревожим, ако не е яло нищо от сутринта.

Дейзи искаше да остане, за да се увери, че сърнето ще се оправи, но Тайлър ясно ѝ даде да се разбере, че тя ще тръгне с него.

— Да се надяваме, че Уили и Зак са намерили елен — каза той, докато се връщаха към хижата. — Ако ли не, ще ми бъде доста трудно да обясня защо държа този в навеса.

Доста трудно не беше точна дума. Зак и Уили се върнаха с празни ръце след един дълъг, студен следобед.

— Разбира се, че не намерихме нищо — каза Уили.

— И глух който не можех да изненадам с брат ти, който мелеше непрестанно и се препъваше, та да вдига повече шум и от разгонен лос.

Уили учудено замлъкна при новините за сърнето. Реакцията на Зак бе по-гласовита:

— В бараката има какво? — попита той.

— Едно младо женско сърне — каза Тайлър, а кафявите му очи весело блеснаха. — В края на навеса е, зад прътите. Ако искаш да го видиш, Дейзи ще ти го покаже. Дори ще те остави да го погалиш, ако обещаеш да бъдеш внимателен.

Зак се втренчи в брат си с отворена уста:

— Ние тук почти гладуваме, а ти си имаш в навеса елен, който се спуска да яде?!

— Много е уморено да яде — обясни Дейзи.

— Изненадан съм, че не го храниш от ръка — подметна Зак.

— Трябваше да му прережете гърлото, докато е на земята — каза Уили. — Веднъж да се изправи на крака, може да стане много хитро.

— Никой няма да му прерязва гърлото — каза Дейзи. — Ранено е. Ще го задържим, докато се оправи.

— А след това ще вземете да мъкнете язовци и койоти — каза Зак, обръщайки невярващ поглед към Тайлър.

— Вече си е взел един койот — каза Дейзи.

— Ах, ти, неблагодарнице! — избухна Зак. — След всичко, което направих за теб...

— Какво си направил за мен?

— Като начало, получих куршум — напомни й той.

— Казах ти, че съжалявам за станалото, но това не е причина да искаш да убиеш сърнето на Тайлър.

— Не е неговото сърне, а...

— Няма смисъл да обсъждаме това — намеси се Тайлър. — Сърната ще остане в бараката, докато се оправи. А междувременно ще изядем останалото месо, после бекона. Ако трябва, ще сварим малко от кожата за хамути. Но никой няма да яде сърната.

Дейзи се надяваше, че Тайлър все още ще мисли така, когато храната свърши. Не вярваше Зак да му се противопостави, но не беше сигурна за Уили Мозел.

Голямата котка обикаляше около Дейзи, от устата ѝ течаха лиги, дъхът ѝ излизаше на гъсти бели валма пара, които почти докосваха

лицето ѝ. Дейзи се опита да избяга, но краката ѝ бяха тежки като олово. Всяка стъпка бе по-трудна от предишната. Снегът сякаш ставаше все по-дълбок с всяка крачка.

Пумата обикаляше в стесняващ се кръг. Дейзи се опита да извика, но от гърлото ѝ не излезе ни звук. Потърси някакво оръжие, нещо, с което да държи настрана звяра, но около нея нямаше нищо, освен безкрайна пустош, покрита с чисто бял сняг. Звярът се приготви за скок, оголил зъби, и се метна към Дейзи...

Тя се събуди с разтуптяно сърце и учестено дишане. Тялото ѝ беше влажно под нощницата. Бе сънувала ужасен кошмар. Отпусна се отново в леглото, но освен биенето на сърцето си долови и хрущане в снега и драскане на нокти по дърво.

Тялото ѝ се стегна. Пумата.

Скочи от леглото и изтича към прозореца. С длан разтопи скрежа, покриващ като дантела стъклото. В слабата лунна светлина голямата част от двора беше в сянка, но Дейзи видя пумата.

Опитваше се да влезе в бараката. Следи от нокти се виждаха навсякъде по дъските. Мулетата и магарето ревяха от страх.

Дейзи задиша учестено от учудване, когато Тайлър се показва иззад ъгъла на хижата, като крещеше и размахваше дълга пръчка с примка накрая. Тя не можеше да повярва, че ще нападне пумата без пушка, но той нападна животното така, сякаш бе по-едрият, по-силният и нямаше от какво да се бои.

Голямата котка се извъртя и погледна Тайлър, но вместо да нападне, започна да отстъпва. Нададе ръмжене, което смразяваше кръвта, а огромните ѝ зъби блеснаха срещу примката, лапата с нокти, които можеха да изкормят елен, замахна към Тайлър. Той ритна малко сняг в лицето на животното и замахна с примката към него. Пумата се извърна и се отдалечи с подскоци. Нададе рев и след това изчезна сред боровете надолу по пътеката.

— Будна ли си? — прошепна Зак.

— Да — отговори Дейзи все още втренчена през прозореца, като се чудеше дали пумата ще се върне.

— Няма за какво да се притесняваш. Можеш да си легнеш пак. Тайлър трябва да гони тази проклета котка поне веднъж седмично. На практика тя вече е обречена.

Дейзи хвърли един последен поглед, преди отново да се мушне в леглото. Сгуши се в одеялата. Беше забравила колко студено става в хижата, след като огънят изгасне. Семейство Рандолф бяха луди. Не можеше да има друго обяснение, защо един мъж, за който се предполагаше, че е с всичкия си, ще напада пума с пръчка.

Уили тръгна призори на следващия ден.

— Трябва да видя какво са направили онези отрепки с колибата ми — каза той.

— Кои отрепки? — попита Дейзи.

— Някакви златотърсачи не могли да се доберат до собствената си колиба — каза Тайлър. Той тръгна с Уили, като скри пушката си под мишница.

— Трябва да спреш да лъжеш момичето — каза Уили на Тайлър, когато никой не можеше вече да ги чуе. — Ще изречеш толкова лъжи, че накрая ще забравиш някоя и ще се омотаеш.

— Не искам да знае, че онези са толкова близо — отговори му Тайлър. — Няма смисъл, само ще я разтревожи.

— Може да я накара да спре да търси елени за осиновяване. — Уили погледна към небето. — Изглежда, ще се проясни, но все още е студено. Ледът може да причини повече бели от снега.

— Нека се надяваме, че ще е зле за тях, не за нас. Ще се върнеш ли да ми кажеш накъде са тръгнали?

— Разбира се — каза Уили и се упъти към билото, където Дейзи бе отишла предния ден. — Имам сметки за разчистване с тая пасмина.

Тайлър спря. Въображението му току-що бе родило една идея. Той се усмихна:

— Искаш ли да се позабавляваме?

— Какво си намислил? — попита Уили, като му хвърли одобрителен поглед.

— Ще ти кажа, като стигнем до колибата ти.

Два часа по-късно те стояха приведени зад една издатина в скалата на около сто фута от жилището на Уили.

— Предполагам, че още са там — отвратено рече Уили. — Сякаш се опитват да изгорят всичките ми дърва наведнъж.

— Мислиш ли, че можеш да отведеш конете им, без да забележат? — попита Тайлър.

— Бих могъл да прекарам стадо бизони оттук и тая пасмина мързеливци няма да се усети — презрително рече Уили.

— Заведи ги колкото се може по-далеч. Искam онези все още да ги търсят, когато отведа Дейзи в Албакерк.

— Няма ли да е по-лесно да ги изкарам навън, за да можеш да ги застреляш?

— Вероятно това заслужават — отговори Тайлър.

— Но няма да го направиш?

Тайлър поклати глава отрицателно.

— И аз така си мислех. Винаги съм казвал, че си твърде много джентълмен, за да е за твое добро.

— Просто скрий конете.

— Мога да направя нещо по-добро. Всеки ден ще ги местя на ново място, докато снегът се стопи. Така ще са твърде заети да тръгнат след теб.

— Сигурен ли си? Може да е опасно. Не са толкова безвредни, колкото си мислиш.

— Не се притеснявай. Освен това имам да им връщам на тия. Превърнали са къщата ми в кочина.

Тайлър псуваше, докато гледаше как Уили върви към обора, без да се прикрива. Мигове след това той се показа яхнал магарето си и водеше трите коня. Прекара ги точно пред колибата. Глупакът умишлено се опитваше да изкара убийците навън. Като проклинаше, Тайлър облегна пушката на рамо. Едва бе сложил пръста си върху спусъка, когато един мъж изтича през вратата, крещейки на другите вътре.

Тайлър даде един изстрел. Куршумът улучи ъгъла на колибата и разпръсна дъжд от трески. Човекът се хвърли на земята. Втори мъж току-що бе изскочил от колибата, но отново се скри вътре. Тайлър стреля два пъти. Единият куршум отрязва ъгълчето на ботуша на мъжа.

С триумфален вик Уили и конете изчезнаха сред дърветата. Някой от колибата изби едно стъкло. Тайлър стреля в празното на прозореца. Вик отвътре му показва, че е улучил някого. Изпсува — възнамеряваше да започне война с всички средства. Смени

скривалището си — може да са открили къде е скрит по огънчето от изстрела.

Той изпрати куршум към мъжа на земята. Онзи бързо се хвърли навън през вратата с главата напред, а от устата му излезе псувня, която Тайлър чу. Той отново смени прикритието си и зачака. Искаше да даде на Уили поне пет минути преднина. След това ще използва следите на конете, за да прикрие собствените си следи обратно към колибата.

Някой изкрещя. Друг глас се провикна:

— Копеле!

Тайлър се усмихна и отново смени позицията си. Всичко това почти му доставяше удоволствие. Изчака пет минути. На прозореца се появи шапка, а на вратата — ботуш. С бързи изстрели Тайлър ги прониза и двете. От вътре се чу друга псувня, но не се появиха повече мишени.

Убеден, че убийците ще си траят поне за малко, Тайлър се промъкна в гората и се упъти обратно към своята колиба.

Върна се тъкмо когато Дейзи, почти скрита в едно от неговите палта, излизаше навън.

— Уили успя ли да се прибере?

— Да. Не трябва да си навън. Много е студено.

— Искам да видя как е сърнето.

Тайлър не разбираше какво може да бъде толкова миловидно в една жена, потънала почти цялата в твърде голямо за нея палто, но почувства внезапен прилив на топлина при вида на Дейзи, която с мъка си проправяше път в снега, а лицето ѝ едва се виждаше под поръбената с кожа качулка. Покровителски чувства, за чието съществуване не беше и подозирал, бликнаха в него. Той вероятно беше най-миролюбивият член на семейство Рандолф, но имаше неща, които просто не би търпял. Никой нямаше да нарани Дейзи, докато тя беше с него.

— Мислиш ли, че снощи беше много студено? — попита Дейзи, докато вървяха към бараката.

— Топлината на мулетата и магарето трябва да е поддържала някаква температура.

— Ледените шушулки са твърди като камък.

— Тази сърна е преживяла снежната буря. Сигурен съм, че е добре.

В бараката нямаше много място. Мулетата очевидно бяха свикнали с необичайната компания, но магарето не беше. Когато влязоха, сърнето трепереше на крачетата си. Магарето веднага извърна глава с оголени зъби.

— Не е яло нищо — каза тя, като посочи овеса и сеното. Животното наистина не бе докоснало храната.

— Вероятно още е изморено. Сега, когато си е починало, апетитът му трябва да се възвърне.

— Сигурен ли си?

Тайлър нямаше представа. Не знаеше нищичко за елените, но не мислеше, че това е най-доброто нещо, което можеше да каже на Дейзи.

— Разбира се. Просто не е свикнало с хора — каза той, улавяйки се за първото обяснение защо проклетото животно не се държи така, както Дейзи очаква. — Свикнало е да бяга, когато види хора.

— О! — Дейзи изглеждаше замислена.

— Нека го оставим само за малко. Може би ще яде.

— Ами ако не яде?

— Ще трябва да намеря нещо, което да яде.

Когато излязоха от бараката, слънцето блестеше над дърветата.

— Денят ще бъде хубав — каза Тайлър.

— Но студен. Струва ми се, че няма да се стопи много сняг.

— Не, но времето ще бъде хубаво.

— Мислиш ли, че ще трябва да остана тук още дълго?

— Искане ми се да не разсъждаваш по този начин.

— По какъв начин?

— Сякаш трябва въпреки волята си да стоиш тук.

Тя вдигна ръка, за да прикрие очите си от блясъка на слънцето. Погледът ѝ стана напрегнат:

— Мислех си, че и ти го възприемаш така.

— Вече не.

— Аз също.

Те се гледаха един друг известно време. Дейзи отмести поглед първа и се запъти обратно към хижата.

— Мислех си, че не обичаш хората да се навъртат наоколо. Заказва, че ти си най-саможивият от семейството.

Тайлър застана до нея.

— Нямам нищо против хората. Просто нямам особена нужда от компанията им.

— Няма и да имаш, ако възнамеряваш да живееш тук. — Дейзи направи полукръг с ръка, посочвайки хижата, бараката и покритите със сняг планини.

— Човек има и нужди, които другите хора не могат да удовлетворят.

— Зная, но да стоиш тук съвсем сам в продължение на месеци...

— Нека ти покажа нещо — протегна той ръка към нея.

Дейзи стоеше неподвижно.

— Какво? — попита тя.

— Ще трябва да видиш сама.

Почувства нежелание да го последва. Долови, че ако отиде с него, това значи да направи нещо като признание, да снижи една бариера, да направи крачка към него, но после може да установи, че е невъзможно да се върне назад. Все пак имаше нещо неустойчиво в усмивката, която се изписа на лицето му, в светлината, която трептеше в очите му. Очите му обикновено бяха толкова безизразни, изглеждаше крайно безчувствен, че сега беше невъзможно да му откаже да открие какво може да е запалило тази светлинка в него.

— Не е много далеч — каза той. — Няма да отнеме много време.

Нито времето, нито разстоянието бяха това, което я смущаваше. Нямахте вяра на чувството, което я накара да се усмихне, да протегне ръка към неговата и да каже:

— Добре.

Нещо непознато се разбуди в нея, някакъв неспокоен, невъздържан дух, за който тя си мислеше, че е отдавна усмирен. Боеше се от надигащото се вълнение, от очакването, че приближава нещо специално, нещо добро, нещо чудесно.

Знаеше, че не е вярно. Отдавна беше научила уроците си и не искаше сега да ги забрави — твърде скъпо бе платила за тях.

Известно време се чудеше дали щяха да стигнат мястото, за което си мислеше Тайлър. Снегът беше много дълбок. Ледената кора беше корава и тя не можеше да върви. Но за Тайлър нямаше нито

твърде дълбок сняг, нито твърде корав лед. Той си пробиваше път с удивителна сила, като оставяше пъртина, по която Дейзи да върви. Тя се чудеше дали нещо може да застане на пътя на такъв мъж. Ако имаше човек, който може да осъществи мечтите си, това беше именно той.

Каза си да не бъде глупава, физическата сила не значеше, че имаш контрол върху собствената си съдба или че имаш власт над силите, изправящи се срещу всеки, който се опита да успее при несигурни условия. Тайлър никога нямаше да превърне мечтата си в действителност, като търси златни мини. За това трябваше нещо повече, нещо, което мечтателите не притежаваха.

Това си мислеше Дейзи, когато той я взе, за да я пренесе през една дълбока пряспа.

Нито я попита, нито я предупреди — просто се обърна, вдигна я и нагази в снега, дълбок до кръста, сякаш вървеше през разбита сметана. Нищо подобно не се беше случвало на Дейзи и дъхът ѝ спря от усещането. Чувстваше се като най-миниатюрната женичка, почти безтегловна. В същото време беше невероятно въодушевена. Сякаш бе отделена от краката си и не беше отговорна за движенията и посоката на собственото си тяло, беше освободена от отговорността за каквото и да било.

Почувства се женствена и крехка.

Оптимизмът, с който Тайлър посрещаше живота, проникна в душата и ума ѝ. За няколко кратки секунди духът ѝ се чувстваше свободен от напрежението, което го държеше винаги прикован. Нещата, които бе смятала за невъзможни, сега ѝ се струаха досегаеми, сякаш само да протегне ръка и ще ги стигне.

После той я остави на земята и въртележката от усещания внезапно спря.

— Не е много далеч вече — каза той, като я хвана за ръката и я повлече напред. — Точно зад онези скали.

Дейзи го следваше замаяна от рязката смяна на настроенятия си. Не забелязваше, че се катери по скали, покрити със сняг. Когато най-после стигна върха и се изправи, един порив на студения вятър едва не я издуха. Тайлър я хвана за ръката, за да я задържи, и после обви ръка около раменете ѝ. Придърпа я към себе си.

— Ето, това исках да ти покажа.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Стояха в най-високата част на една седловина между два високи върха, където планината се спускаше в отвесен склон, продължаващ няколко хиляди фута надолу, и даваше възможност да се види долината на Рио Гранде на повече от девет хиляди фута под тях.

За момент дъхът ѝ спря от учудване. Почувства се, сякаш е застанала на гръбнака на света. Завиваше ѝ се свят, като гледаше върховете от двете страни. А като погледнеше към долината, където реката Рио Гранде, подобно на тънка ивичка, се виеше покрай зелени и кафяви площи, се чувстваше ужасно нищожна. Виждаше високото плато, което се намираше на седемдесет и пет мили отвъд долината, като че ли то беше само на седемдесет и пет фута.

— Идвам тук всеки път, щом се почувствам обезкуражен — каза Тайлър. — Понякога идвам просто защото ми харесва да бъда тук.

— Защо?

— Семейството ми мисли, че съм луд, задето продължавам да търся злато. След толкова много години на провали понякога е трудно да продължавам.

Дейзи бе изненадана, че той прави такова признание пред нея. Сигурна беше, че не е казвал нищо подобно на Зак. Не знаеше защо я бе довел тук или защо я допускаше така близо до себе си.

— Но всеки път, щом застана тук и погледна, виждам или орел, който се носи с въздушния поток, или планински овце, които се катерят по някоя стръмна скала, и тогава си давам сметка, че всичко е възможно. Сравнено с това, намирането на злато е нищо.

Дейзи искаше да разбере това, което Тайлър чувстваше. Помисли си, че долови частичка от радостта, която го бе превърнала от тихия, флегматичен златотърсач в бляскав мечтател, но това усещане бързо ѝ се изплъзна.

— Не можеш да видиш всичко това, когато си там — каза Тайлър, като посочи към града, който се простираше в долината с

неговите дребни, едва различими сгради. — Хората и пристрастията ти пречат. Но тук горе можеш да видиш света такъв, какъвто го вижда Бог.

Точно тогава Дейзи също го почувства. Оковите на собствените ѝ страхове се разпаднаха, сякаш се бяха превърнали в прах. Ограниченията, които винаги беше приемала, изгубиха неразрушимата си хватка. Задръжките, правилата, обичаите, които заглушаваха всяка надежда още в зародиш, загубиха част от силата си.

Един пристъп на радост като че направо я вдигна от земята. Здравно се хвана за Тайлър и обърна лице към вятъра. Той вече не ѝ се струваше студен, а просто освежителен, въодушевяващ, изпълнен с енергия, която преливаше в нея. Струваше ѝ се, че за първи път възможностите пред нея са безгранични като изключителната панорама, която се разкриваше пред очите ѝ.

Чувстваше се така щастлива, че ѝ се искаше да танцува по скалите и да се смее с глас. Искаше да сподели своята радост и погледна към Тайлър. Изражението на лицето му беше така напрегнато, че я уплаши.

Той се наведе и я целуна. Никой мъж досега не беше я целувал. Дори поверителните тайни, които Адора Кокрейн бе споделила с нея, не бяха достатъчни да я подготвят за въздействието на прегръдката на Тайлър. Почувства как силите ѝ я напускат, беше слаба и безпомощна. Но когато си помисли, че трябва да се измъкне от ръцете му и да падне на земята, я изпълни непознат пристъп на сила.

Почувства как отговаря на целувката на Тайлър — нещо, което не си бе представяла, че ще направи нито с него, нито с когото и да е мъж. Тя не знаеше нищо за изкуството на целувката, нито за удоволствието, което тя доставя. Тялото ѝ инстинктивно отговори на прегръдката на Тайлър, инстинктивно почувства намека за нещо още по-чудесно.

Дейзи не беше подготвена за езика на Тайлър, който проникна в устата ѝ, но нямаше желание да се съпротивлява. Търсецният език на Тайлър беше като ключ, превъртял се в брава, и освободил такъв мощен порой от страст у Дейзи, че тя се откъсна от него по-изумена от себе си, отколкото от дързостта на Тайлър.

— Защо го направи? — попита тя, останала без дъх.

— От много време исках да го направя.

— Но защо?

— Трябва ли да имам причина?

В този момент Дейзи осъзна, че ако Тайлър нямаше нужда от причина, то тя имаше. Нуждата от причина я накара да я търси в действията му. В златните моменти от първото докосване на устните му до мига, в който се разделиха, умът ѝ бе събрал цял куп причини и очаквания. Въпреки че не ѝ беше останало време да ги облече в думи, нито дори да ги осъзнае, тя разбра, че нейните причини са съвсем различни от тези на Тайлър. Нейните обещаваха бъдеще по-безкрайно и от гледката пред тях. Неговите говореха за страстта на момента.

Осъзнаването на това охлади вълшебната топлина, която сгряваше тялото ѝ.

Гледката пред нея изгуби очарованието си. Сега беше не повече от скали и сняг. Вятърът хапеше кожата ѝ и шибаше полите на роклята ѝ в краката ѝ. Подхлъзна се и се уплаши да не падне. Държеше се за ръката на Тайлър само докато слезе от скалите, после тръгна обратно към хижата.

— Какво има? — попита той, като я следваше.

Тя не отговори. Настигна я едва когато нагази в пряспа.

— Не исках да те разстройвам — каза той, като ѝ помагаше да се изправи.

Дейзи хвана ръката му колкото да се изправи. После хукна.

— Почакай. Ще се нараниш някъде! — извика Тайлър.

Тя обаче не спря.

Той я настигна и застана на пътеката пред нея.

— Какво има?

— Нищо.

— Трябва да има нещо. Преди малко всичко беше наред, а сега бягаш от мен.

— Не обичам височини.

Знаеше, че той не ѝ вярва, но не можеше да му обясни как целувката му бе ѝ обещала всичко в един момент, а в следващия думите му го бяха отнели. Той нямаше да разбере какво иска да му каже. За миг си бе помислила, че има и друго бъдеще за нея, освен това да се омъжи за първия мъж, който ѝ направи предложение. За миг се беше надявала, че ще има всичко, за което си мечтае всяка млада жена, след като за пръв път осъзнае, че е жена.

— Сигурна ли си, че това е всичко? — попита Тайлър.

— Да. Искам да се прибера в хижата. Стана ми студено.

Той се поколеба, но Дейзи не му даде време да зададе други въпроси. Забърза надолу, като следваше пътеката, която той беше направил в снега.

Тя беше виновна за всичко. Не трябваше да ходи с него. Не трябваше да позволява гледката да я накара да забрави опита, придобит през целия ѝ живот досега. Нищо не можеше да се промени само като гледа от някоя планина. Нямаше значение дали хората бяха твърде малки да бъдат видени от толкова високо. Те въпреки това си бяха там. Щяха винаги да си бъдат там.

Дейзи бутна един клон, отрупан със сняг, и чу как той се удря в Тайлър. Обърна се навреме да види как той откъсва клона от дървото само с едно ядно движение на ръката. Това я поуплаши.

Толкова много приличаше на баща ѝ — беше винаги готов да командва и очакваше другите да го слушат. Показваше здрав разум само дотолкова, че да те накара да си помислиш, че е разумен и трезв, но под тази обвивка нямаше нищо солидно. Градеше целия си живот около вероятността да намери богатство в земята. А когато здравият разум го караше да се съмнява, подхранваше лудостта си, като стоеше на някакво планинско възвишение.

Сега вече добре разбираше. Край Тайлър се чувстваше объркана. Целувката му беше сринала здравата основа, върху която тя стоеше. Беше използвала неодобрението си към него, за да отрече, че го харесва, че реакцията ѝ е просто физическа. Но сега знаеше и нямаше да позволи това да се повтори. Влезе в двора облекчена. Самото съществуване на хижата отново я прикова към действителността.

— Сигурна ли си, че не искаш да ми кажеш какво има? — попита Тайлър.

— По-добре се погрижи за сърнето — рече Дейзи и изтупа снега по полите на роклята си.

— Повече се тревожа за теб.

Тя се насили да се усмихне:

— Нищо повече от моментна паника. Никога преди не съм стояла на върха на планина. Дойде ми твърде много.

— Не трябваше да те целувам — каза Тайлър, — но си мислех, че ми имаш доверие.

— Имам ти доверие — каза тя, разстроена от това, че той може да изтълкува реакцията ѝ като страх. — Никой нямаше да се грижи за мен по-добре от теб.

— До този момент.

— Дори и в този момент — каза Дейзи. — В целувката ти нямаше нищо непристойно. Не се страхувах от теб. Напротив, достави ми удоволствие.

Неверието на Тайлър беше очевидно, но тя нямаше желание да го допусне по-дълбоко в тайните си мисли. И без друго го беше допуснала твърде навътре.

— Иди се погрижи за сърнето си. Отивам да види дали Зак се е събудил.

Той беше вече на крак, облечен и задълбочен в картите си, когато тя влезе.

— Върна ли се Тайлър? — попита той.

— Да.

— Открил ли е път надолу в планината?

— Снегът е все още твърде дълбок.

— Дълго време те нямаше — каза той, като подозрително я погледна.

— Тайлър ме заведе до върха на хребета. Искаше да ми покаже гледката.

— В ден като днешния! — възкликна Зак, гледайки през прозореца към една огромна ледена висулка, която още не беше започнала да се топи.

— Гледката е внушителна.

— И ти си луда като него. Това са девет хиляди фута отвесно надолу. — Зак потръпна. — Що се отнася до мен, никога не бих се качил пак в някоя планина.

— Не се ли чувстваш развълнуван, като гледаш надолу от ръба?

— Не, освен ако не наричаш вълнение това, че ми се повръща.

Дейзи отиде до закачалките на стената. Разкопча палтото и се измъкна от него. Почувства се по-добре, като разбра, че Зак не изпитва същите чувства като Тайлър при вида на гледката от върха на планината. Не се възхищаваше на Зак, но когато не го питаше за нещо, свързано с карти, той проявяваше известно благоразумие. Успокояваше я мисълта, че неговата реакция толкова прилича на нейната.

Въпреки това не можеше да забрави този момент. Не приличаше на нищо, което бе изпитвала досега. Вероятно не беше повече от пристъп на замайване — или по-скоро самозалъгване, същия вид безпочвен оптимизъм, който бе подхранвал баща ѝ през целия си живот, — но въпреки това не можеше да го изтрие от паметта си. Беше се случило и за момент тя се беше почувствала по-добре от всеки друг път.

Вероятно така се чувства пияният, помисли си тя, когато първата вълна алкохолно замайване обхване мозъка му. Първите мигове са изпълнени с приятна възбуда, но скоро всичко това изчезва и се чувстваш зле. Дейзи нямаше намерение да се чувства зле. Може и да не беше в състояние да забрави тази случка — невинаги успяваше да контролира мислите си, но отказваше да му повярва. Това беше мираж, чудесен, но нереален.

Вратата се отвори и Тайлър влезе.

— Сърнето не е яло. Ще се опитам да измисля нещо друго.

— Какво ядат обикновено? — попита Дейзи.

— Листа, клонки, малки вейки, кората на дърветата, мъх.

— Пфу! — отврати се Зак. — Не е чудно, че не обичам месото им.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита го Тайлър.

— Няма да обикалям из планините и да беля кората от дърветата, за да храня някаква сърна.

— Аз ще дойда — предложи Дейзи.

— Трябва да поспиш — каза ѝ Тайлър. — Катеренето по склона беше по-голямо физическо усилие, отколкото си свикнала да правиш напоследък.

Не беше сигурна дали наистина той няма нужда от помощ, или просто не желае компанията ѝ, след начина, по който се беше държала, не можеше да го вини.

— Какво ще кажеш да спретнеш една закуска, преди да тръгнеш? — попита Зак.

— Аз ще ти направя — предложи Дейзи. — Не съм добра колкото Тайлър, но мога да готвя.

— Не вярвам, че ще изпортиш една закуска — промърмори Зак.

— Мога, но няма да го направя.

— Аз бих го оставил да погладува — каза Тайлър. Постоя малко, сякаш чакаше Дейзи да каже нещо, после затвори вратата и изчезна.

Дейзи отиде до прозореца и гледаше как Тайлър върви към дърветата. Обви ръце около себе си. Тази целувка беше променила нещо. Не просто отношенията между тях, а нещо дълбоко в нея. Радваше се, че сега е сама. Имаше нужда да се вгледа в себе си. Само там можеше да намери ключа към всичко друго.

Дейзи крачеше нагоре-надолу.

— Мислех, че ще правиш закуска — рече Зак.

— Промених решението си — отговори Дейзи. Беше чудесно, че може да го каже. Преди никога не беше отказвала да готви. Спря се, сякаш беше сигурна, че той ще ѝ отмъсти за този отказ.

— Никога ли не държиш на думите си?

— Не.

— Тогава защо отстъпваш сега?

— Просто не ми се готви.

Зак я наблюдаваше мълчаливо. Това не харесваше на Дейзи. Той виждаше твърде много.

— Какво се случи, когато бяхте навън?

— Нищо.

— Лъжкиня.

— Нищо важно. — Тя се изчерви. — Не искам да говоря за това.

— И аз така си помислих.

— Тогава защо попита?

— Разстройваш Тайлър.

— Аз? А не е ли възможно той да разстройва мене?

— Ти винаги си неспокойна, но Тайлър никога не се разстройва заради жени. Какво му направи?

— Нищо! — Дейзи почти изкрещя.

— Не ти вярвам.

— Чудесно, недей!

Тя се оттегли в своя кът, но почти усещаше погледа на Зак дори през одеялото. Вдигна една от книгите, които бе наредила до стената. Но колкото и да се опитваше, не можеше да се съсредоточи.

Зак каза, че Тайлър никога не се разстройва заради жени. Той трябваше да познава собствения си брат. Може би тя наистина го беше разстроила. Може би все пак той я харесваше. Може би беше искал целувката да бъде нещо повече от реакция под въздействието на момента.

Не, тя просто си мечтаеше. Едно от нещата, които си повтаряше да не прави, откакто се помнеше. Ако Тайлър се интересуваше от нея, тя щеше да го разбере.

Ами ако беше толкова затворен, че не знаеше как да общува с хората?

Дейзи не издържаше на безбройните въпроси, които засипваха ума ѝ. Хвърли книгата настрана и стана.

— Къде отиваш? — попита Зак, когато тя прекоси стаята и отново взе палтото.

— Много съм нервна, не мога да стоя вътре.

— Чувстваш се виновна?

— Не!

— Тайлър не иска да ходиш навън.

— Имам нужда от малко въздух.

— Тук вътре има достатъчно въздух.

— Чувствам се като в кафез.

— Той ще е бесен.

— Според теб аз вече съм го вбесила. Няма да има особено значение, ако още веднъж го ядосам.

— За Тайлър ще има.

Дейзи издаде недоволен звук и се втурна навън.

Слънцето светеше още по-ярко, но беше все така студено. Наложи се да прикрие очи с ръка, за да ги защити от блясъка на слънцето. Блестенето на снега беше почти непоносимо.

Тя се огледа накъде да тръгне, за нещо, което да направи, но нямаше нищо, освен ако не искаше да цепи дърва или да храни животните. А Тайлър вече беше свършил и двете неща.

Тя се загледа през дърветата надолу в планината. Трудно беше да се повярва, че Албакерк е само на двадесетина мили разстояние. Изглеждаше, сякаш се намира в друг свят. Погледна нагоре към билото, където Тайлър я беше завел преди толкова малко, където я беше целунал и нарушил душевното ѝ равновесие.

Обърна се и тръгна към бараката. В момента не се интересуваше много от сърнето, но се чудеше какво да прави.

Когато стигна до бараката, намери вратата отворена. Влезе вътре. Мулетата и магарето бяха там, но сърнето беше избягало. Тайлър трябва да е забравил да затвори добре вратата, когато е излизал. Изтича до хижата.

— Сърнето е избягало! — извика на Зак.

— Е, и? — попита той.

— Тайлър направи всичко, което е по силите му, за да се чувства то добре. Трябва да го намерим и да го върнем.

— Няма да гоня някакъв си елен.

Дейзи се промъкна в колибата.

— Ти си най-мързеливото, за нищо негодно момче, което някога съм виждала. Не зная какво намира брат ти в теб, но ако зависеше от мен, бих те разменила за един елен, ако имам възможност. — Тя отиде до стената, където Тайлър държеше пушките си.

— Хей, какво правиш? — поиска да знае Зак.

— Взимам си пушка.

— Върни я обратно — каза той, като стана от масата.

Дейзи не му обърна внимание. Грабна шепа патрони и ги сложи в джоба си.

— Знаеш ли как да я заредиш? — попита Зак.

— Не, но ще измисля.

— Дяволите го взели! — възкликна Зак, като измъкна пушката от ръцете й. — Нека я взема. Може да се застреляш с нея.

— Идваш ли?

— Не ми оставяш друг избор, нали?

— Побързай. Не зная какво може да се е случило със сърнето.

Трудно беше да се преследва сърнето. То беше толкова леко, че можеше да тича по заледената кора.

— Само бих помогнал на това глупаво животно, ако го застрелям — оплака се Зак.

— Ако го направиш, ще изпробвам пушката върху теб.

Зак я погледна нещастно:

— Достатъчно си луда да го направиш. Какво ти пука за него? Вероятно пумата ще го хване.

— Това е сърнето на Тайлър.

Знаеше, че това звучи глупаво. Не можеше да обясни защо е сърне на Тайлър или защо е толкова важно, но за нея то олицетворяваше нещо от Тайлър, което Зак не можеше да разбере, но което страшно много искаше да сподели с него. Чувстваше, че това е някаква тайна, която правеше неговия живот по-добър от нейния.

— Ако не го намерим, ще бъде ничие.

— Виж! — каза Дейзи, като сочеше към следа от лапа в снега.

— Пумата — каза Зак. — Това сърне е обречено. Може вече да се връщаме.

Дейзи трябваше да е уплашена, но вече веднъж беше устояла на звяра. Поради някаква необяснима причина тя се чувстваше сигурна, че може да го направи и втори път.

— Не можем да го оставим просто така.

— Смяташ да кажем на пумата, че няма да го оставим?

— Имаш пушка. Застреляй я. А сега спри да говориш и побързай.

— Аз съм също толкова луд, колкото и ти — измърмори Зак. — Тази проклетата котка може да реши, че предпочита младата плът на някой Рандолф вместо жилавия елен.

— Може да си млад и крехък, но сигурно месото ти е кисело — подметна Дейзи.

— Имаш доста остър език.

— Шшт! — прошепна Дейзи. — Ето я.

Пумата беше приклепнала на най-ниския клон на една ела. Когато ги забеляза, напрегна мускули готова да скочи.

— Застреляй я! — подкани го Дейзи. — Побързай.

— Тихо, глупава жено. Не мога да се прицеля, когато пициш като индианка.

— Стреляй! — извика Дейзи. Посегна към пушката и тя даде залп в тишината.

— Дяволите го взели! — проклинаше Зак, когато и двамата паднаха в снега.

Тайлър си мърмореше под носа, докато вървеше през гората, като късаше клонки от дърветата.

— Ах, глупако! Ти, голям, тъп, разгонен глупак! Защо не си държа ръцете в джобовете? Най-малкото, което можеше да направиш, е поне да стигнеш дотам постепенно. Как очакваш, че ще реагира тя, като я награбиш като някой прегорял за ласки ненормален, който не е виждал жена от шест месеца?

Той отрязва един клон от младо дръвче, хвърли го на една купчина, която щеше да вземе на връщане, и продължи нататък.

— Не ти беше работа да я докосваш. Помоли я да дойде с теб на билото, за да види гледката. Каза, че искаш да ѝ покажеш нещо по-красиво от всичко, създадено от човека. А какво направи? Нападна я като разгонен бик.

Той се наведе край един голям речен камък и погледна как тънка струйка вода бе разтопила улейче в снега. Като се заслушваше напрегнато, долови шума на водата, стичаща се по скалите. Снегът се топеше. Ако времето се задържеше ясно, Дейзи не след дълго щеше да може да си замине.

— Ще имаш късмет, ако не си е заминала в твоё отсъствие.

Беше ядосан на себе си, че не се е овладял. Глупаво беше, особено след като толкова дълго беше внимавал. До този ден не беше осъзнавал нуждата, която го гореше. Сега тя нямаше да се чувства в безопасност. Ще бъде достатъчно само да го погледне, за да си спомни какво беше направил.

— Вероятно ще се скрие зад Зак.

От това щеше да го заболи. Също толкова щеше да боли и ако се задържеше на разстояние — което той заслужаваше, но не знаеше дали ще може да го понесе, ако тя се обърнеше към Зак за закрила.

Беше време да си признае, че я харесва. И то много. Все още изпитваше физическо желание, но то бе примесено с още нещо. Искаше да я целуне, защото искаше да я докосва, да я държи в обятията си, да я чувства до себе си. Споменът за Дейзи във ваната отново го обсеби. Предната нощ отново бе сънувал, че се любят. Как с любов докосва всеки инч от тялото ѝ, докато накрая потъна в толкова силен екстаз, че се събуди. Вероятно затова беше прекрачил границата. Беше се сдържал, когато обви ръце около нея и я притегли към себе си, но загуби всякакви задръжки, когато тя го прегърна.

Навлече в една дъбова горичка и продължи да къса гъвкавите клончета. Не знаеше защо е толкова придиричлив. Всяко животно, което

можеше да обели кората на дърво, щеше да яде всякакви клони. Тъкмо беше започнал да събира клоните, когато чу вик, последван почти веднага от пушечен изстрел.

Убийците! Как може да са намерили колибата толкова скоро? Беше постъпил глупаво, като така се увлече в собствените си мисли, че забрави за тях. Хукна към хижата, като се проклинаше.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Улучи ли го? — попита Дейзи, като се изправяше.

— Не вярвам, след като ти така отби ръката ми — протестираше Зак. Той вдигна пушката и я махна от обсега на Дейзи.

— Поне я прогонихме — каза той, като посочи към клона.

— Но още преследва сърнето! — Дейзи хукна към дървото. — Побързай!

— Спри! Не можеш да преследваш пума — извика Зак, като тръгна след Дейзи. — Може да я хванеш.

Дейзи не намали. Препъваше се в снега и вдигаше колкото може повече шум. Искеше да изплаши пумата, но се надяваше, че няма да изплаши и сърнето, тъй че да избяга и да не може тя да го намери. Зак я последва, като вдигаше почти толкова шум, само че той крещеше на Дейзи, а не на пумата. Тя не му обръщаше внимание, а продължаваше да оре снега, докато едно смразяващо кръвта ръмжене не я спря внезапно.

Пумата беше недалеч от нея. Но вместо да тръгне след елена, тя гледаше към Дейзи. Едва тогава забеляза червените петна на снега. Зак беше я ранил достатъчно, за да я разяри. И пумата възнамеряваше да излее яростта си върху Дейзи.

Дейзи се обърна и се насочи обратно, но един поглед, хвърлен през рамо, ѝ показва, че въпреки раната в хълбока, пумата я настига. Не можеше да види Зак. Поне да ѝ беше дал пушката.

След като беше се изкачила на билото, беше притеснена от целувката на Тайлър и беше проследила елена, Дейзи не беше сигурна, че има достатъчно сили да стигне до хижата. Тя се препъна и веднага се изправи на крака. Беше изненадана да види кръв по ръцете си. Порязала ги е на леда, когато е паднала.

Забравила за кръвта, тя с мъка продължи напред. Помисли си дали да не се качи на някое дърво. Полите на роклята ѝ щяха много да я затруднят, но може би пумата нямаше да е в състояние да се качи с ранен хълбок. Дейзи отново се препъна. Опитва се да стане, но се

подхлъзна на леда и падна. Погледна през рамо с мисълта, че котката вече я е настигнала.

Отекна изстрел. Котката нададе ужасяващо ръмжене, от което Дейзи едва не припадна. Втори изстрел прекрати ръмженето.

Дейзи погледна нагоре и видя Тайлър да стои до нея с пушка в ръка. Изражението на лицето му беше като балсам за душата ѝ. Беше твърде уплашен, за да е ядосан, но това нямаше да продължи дълго. Сега тя знаеше, че е имал някаква причина за онази целувка на билото.

Тайлър ѝ помогна да стане.

— Добре ли си?

— Да — каза тя, като изтупваше снега от дрехите си. — Просто се подхлъзнах.

— Порязала си се.

— Не е много. Само одраскано.

— Сигурна ли си?

— Да.

Тайлър погледна натам, където пумата лежеше неподвижно в снега:

— Беше много близо.

— Зак я рани.

— Къде е сърнето? — попита Зак, който се появи зад брат си.

— Не зная — отговори Дейзи. — Предполагам, че си е заминало.

— Защо го пусна? — поиска да знае Тайлър, а търпението му беше на ръба.

— Трябва да си оставил вратата отключена — каза Дейзи. — Когато излязох, беше изчезнало.

— И ти тръгна след него?

— Трябваше. Ранено е.

— Не беше толкова ранено, колкото уморено. Вече вероятно е изминало половината път до Колорадо. — Той се обърна към Зак:

— Трябваше да проявиш поне малко здрав разум и да не я пускаш навън.

— Аз! — възкликна Зак.

— Знаеш повече за живота сред дивата природа, отколкото тя.

— Тя е тази, която е израснала на това ужасно място. Аз бях в Бостън, не забравяй. А там нямаме глупави сърни и хищни пуми.

— И все пак знаеш повече — каза Тайлър, този път наистина ядосан. — Сега трябва направо да ти извия врата. — Тайлър хвана Дейзи за лакътя и тръгна към хижата. — Можеше да бъде убита или сериозно ранена. Теб държа отговорен.

Зак невярващо зяпаше към брат си:

— Ти се опитай да я спреш да не прави шантавите неща, които й идват в главата. Казах й никъде да не ходи. Трябва да си ми благодарен, че измъкнах пушката от ръцете й. Иначе сигурно щеше да се застреля.

Зак продължи да протестира през цялото време, но Тайлър отказа да говори. Когато стигнаха до хижата, той направи път на Дейзи да влезе. Зак го следваше по петите, но Тайлър му препречи пътя:

— Можеш да останеш вън, докато ти дойде акълът.

С това той затвори вратата под носа на брат си и я заключи. Зак започна да удря с юмруци и крещеше псувни и към двамата, но Тайлър не му обръщаше внимание.

— Не можеш да го оставиш вън — каза Дейзи. — Вината беше моя. Той ми каза да не ходя.

— Можеше да те спре.

— Как?

— Ето така — каза Тайлър и я сграбчи за раменете. — Мислиш ли, че аз бих те пуснал? — попита с напрегнат глас.

— Не.

Зак започна да рита по вратата, но тя не показваше знак, че ще се счупи скоро. Дейзи намираше, че трясъците са ужасни, но Тайлър сякаш не ги забелязваше.

— Нямаш работа навън, дори и в двора.

— Трябваше да намеря сърнето.

— То е диво животно. Знае как да оцелее навън. А ти не знаеш.

— Но то е твоето сърне.

— И каква е разликата?

— Не зная. За мен има разлика.

Тайлър я гледа напрегнато за миг:

— Срещна се с пумата заради мен?

— Не знаех, че е там. Не съм сигурна, че щях да изляза, ако знаех — призна си тя.

Сега Зак тропаше по прозореца. Дейзи имаше чувството, че всеки миг ще разбие стъклата.

— Тръгнала си след сърнето заради мен?

— Мислех, че за теб то е важно — отговори тя объркано. — Направи си толкова труд да се грижиш за него, да му намериш нещо за ядене. Мислех си, че ще си разстроен, когато откриеш, че е избягало.

Зак остави прозореца на мира и започна да удря по вратата с нещо като дръжка на брадва или цепеница. Дейзи не можеше да съсредоточи мисълта си върху Тайлър при целия този шум.

Без да я предупреди, Тайлър я придърпа към себе си и я целуна с толкова сила и страст, че Дейзи си помисли, че краката ѝ ще се огънат. В тази целувка нямаше нежност, любов или кротост. Това беше целувка, породена от едва сдържана страст. Когато Тайлър я пусна, тя остана да стои така, неспособна да се помръдне, нито да си даде сметка за това, което току-що се беше случило.

Вероятно бе останала в шок малко по-дълго, защото не беше чула стъпки по покрива. След тях от печката се разнесе съскане и прашене.

— Зак пуца сняг в комина — обясни Тайлър.

— Не мислиш ли, че вече трябва да го пуснеш?

— Не и преди да е започнал да разваля покрива, което вероятно ще започне след около пет минути. Или ще счупи прозорците.

Дейзи ѝ се струваше, че сънува. Нищо от това нямаше смисъл: нито сърнето, нито пумата, нито целувката на Тайлър, нито Зак на покрива. Това не можеше да се случва. Ако все още не беше полудяла като всички от семейство Рандолф, то скоро щеше да стане.

— Трябва да го пуснеш — каза Дейзи, като тръгна към вратата. — За всичко бях виновна аз. Не мога да ти позволя да го заключваш навън, нито пък той да разруши хижата. Без прозорци ще замръзнем.

— Имам още стъкло и дъски за покрива — каза Тайлър.

Дейзи не беше способна да се справи с нищо повече точно в този момент. Отвори вратата.

— Зак! — извика тя. — Прибирай се.

След около три секунди Зак се приземи в краката ѝ с лавина сняг. Като изрече поредица ругатни, от които очите на Дейзи се разшириха, той наперено влезе вътре. За нейна голяма изненада, не каза ни дума, въпреки че беше бесен. Той тежко пристъпи към масата, седна, взе

картите си и започна да раздава. Дейзи погледна към Тайлър, но той не показва никаква реакция към мълчанието на брат си. Само свали палтото си, седна и започна да чисти пушката си.

Дейзи се почувства неспособна да се справи с такова положение и се сви в усамотението на своето кътче.

Тайлър я беше целунал отново. Ако беше се случило само веднъж, щеше да си мисли, че е било случайност. Два пъти не беше случайно.

Той се беше страхувал за нея. Видя го на лицето му. Но имаше нещо друго, освен грижа за безопасността ѝ. Това беше страхът от непоправима загуба. Дейзи не вярваше, че може да е била причината за този поглед.

Трудно беше да се разбере какво е искал да каже с тази целувка. Беше толкова груба и кратка. Можеше да бъде и съвсем различно без Зак, който тропа над главите им. Но не би я целунал така, ако не я харесваше.

Може и много да я харесваше. Зак каза, че брат му не обръща много внимание на жените. В началото наистина не ѝ беше обръщал внимание. Но напоследък не беше така. Значеше ли втората целувка, че я обича?

И още по-важно — тя обича ли го?

Този въпрос почти вцепени Дейзи, защото не знаеше отговора му. Чувствата ѝ към Тайлър се бяха променили през последните няколко дни. Тя накрая беше разбрала, че под безизразната си външност той беше мил, грижовен и внимателен човек. Започнала беше много да го харесва.

Освен това и ефектът от близостта му върху тялото ѝ. Той събуждаше в нея някакви първични инстинкти, които мозъкът ѝ не можеше да контролира. Не вярваше на тези чувства, но въпреки това с нетърпение очакваше да ги изпита отново.

Дейзи легна на леглото си. Това беше лудост. Тя се опитваше с всички сили да се влюби точно в такъв тип мъж, който се беше заклела да избягва. Дори по-зле, той също може да се влюбва в нея. Тя изстена. Той можеше да направи точно това, но тя бе твърде разумна да го стори.

Но дори когато си каза, че никога не може да направи нещо толкова глупаво, като да превърне малкото си надежди в празни мечти,

си мислеше за целувката, за силата на прегръдката му, за чувството на сигурност, което изпитваше, когато е с него.

Каза си, че това е измамна сигурност. Той можеше да я пази от пуми и убийци, но никога нямаше да ѝ осигури сносен живот, освен ако тя не искаше да живее в планинска хижа и да яде еленско месо.

Тайлър гледаше книгата с невиждащи очи. Не можеше повече да отрича — това, което го привличаше у Дейзи, нямаше само физически измерения. Подозираше го, но до тази сутрин беше си измислял причини да го отрече. Сърцето му беше изпълнено с такъв ужас, какъвто никога не беше изпитвал, когато видя пумата да я настига. Дори и сега мисълта за това, което можеше да се случи, караше стомаха му да се свива и преобръща.

Беше ли влюбен в нея?

Не, но чувствата от всякакъв вид толкова отдавна му бяха чужди, че не знаеше какво трябва да чувства, когато е влюбен. Ако това, което досега бе изпитал, беше любов, то никак не му харесваше.

Спомни си пламтящото щастие на Роуз и как Джордж ходеше наоколо така, сякаш някой му е дал милион крави.

Той не се чувстваше така. Чувстваше се ужасно. Искеше да удуши Зак, да заведе Дейзи при Кокрейнови, ако трябва чак до Санта Фе, да се погребе в планината и да се преструва, че последните няколко дни изобщо не са съществували.

Уили би казал, че е останал в планините прекалено дълго. Той казваше, че търсенето на злато е работа за стари мъже, които вече са забравили какво да правят с жена. Вярваше, че Тайлър никога няма да намери злато, защото не можеше да откъсне ума си от жените, които го чакат в града. Тайлър така не успя да го убеди, че не мисли за онези жени, освен когато е при тях. Скоро след това ги забравяше.

С Дейзи не беше така. Не можеше да откъсне мислите си от нея. Той погледна към завесата, като се чудеше дали Дейзи също си мисли за него. Дали целувката ѝ беше въздействала така, както на него? Не беше казала нищо. Боеше се, че е обръщала повече внимание на шума, който Зак вдигаше от покрива.

Но не беше останала напълно равнодушна. След това изглеждаше замаяна. Може да не е знаела какво да каже.

Какво би искал да чуе той?

Новината, че е тръгнала след сърнето заради него, го беше извадила от равновесие така, както бива повалено теле, вързано за дамгосване. Неочаквано в него се надигна чувство на топлина и щастие, породено от това, което бе направила Дейзи. Почувства, че се усмихва на себе си. Как да обясниш на една жена, че си я целунал, преди да имаш време да си помислиш и не знаеш защо си го направил? Вероятно би те ударила.

Какво щеше да прави, когато тя излезе иззад завесата? Не можеше да продължава да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Нещо се беше променило. Но той още не беше готов да се заеме с него. Трябваше му време, за да разбере какво точно беше, после да реши какво иска да прави.

Въздъхна. Времето не беше подходящо да допусне подобно нещо да се случи. Щеше да се задържи ясно. Ако снегът продължи да се топи, той ще може да заведе Дейзи в града след няколко дни, а после да се върне, за да продължи работата си. Това ще остави цял рояк въпроси без отговор.

Дейзи погледна Тайлър през масата. Той срещна погледа ѝ, но очите му бяха безизразни. Тайлър отклони поглед, тя въздъхна и седна на стола си. Зак също мълчеше. Така беше, откакто Тайлър го заключи навън сутринта на предния ден.

Знаеше, че има много, което трябва да бъде казано, но не знаеше откъде да започне. Напрежението беше толкова голямо, че тя се почуди дали да не наруши тишината. Скоро нещо трябваше да се случи.

— Отивам на лов — обяви Тайлър и стана от масата. — Нямаме повече месо.

Дейзи погледна нагоре, но не каза нищо. Зак изобщо не реагира.

— Вие и двамата ще стоите вътре — каза Тайлър.

— Но пумата е мъртва — каза Дейзи.

— Убийците все още са някъде тук.

Дейзи реши да стои вътре. Всеки път, щом излезеше, се случваше нещо.

— Ще поразчистя тук — предложи тя, довольна, че може да направи нещо, за да поразведри напрежението.

Тайлър не каза нищо, докато не се приготви за излизане.

— Може да ме няма цял ден.

Зак не отговори. Дейзи реши да направи същото.

Хижата беше празна без Тайлър. В него имаше някаква жизненост, която липсваше на Зак. Той седеше наведен над картите си, докато Дейзи разчистваше.

Дейзи се чудеше дали това е така, защото Тайлър е по-възрастен. Той определено беше този, който командва. Тя погледна през прозореца и видя как изчезва сред дърветата.

Вдигна чинията на Зак. Той не даде признак, че е забелязал.

Знаеше, че скоро снегът ще се стопи толкова, че да може Тайлър да я заведе в града. Щеше да бъде радостна, че си тръгва. Имаше нужда от време, за да овладее чувствата си. Не можеше да продължава така да си мисли за него. Не искаше да е така, но се боеше, че докато е под един покрив с него, нямаше да може да се справи с това. Слава богу, че и Зак беше тук. Дори когато беше кисел като сега, той продължаваше да служи като буфер между тях.

— Достатъчно дълго търпях да се отнасят лошо с мен! — обяви внезапно Зак. — И ми писна да седя в тази планина, да студувам и да ям месо от елен. — Той стана и отиде към рафтовете. Взе една метална кутия, отвори я и извади оттам пачка банкноти.

— Какво правиш? — попита Дейзи.

— Тръгвам си. Достатъчно ме командваха.

— Искам да кажа: какво ще правиш с тези пари? Не са ли на Тайлър? — Тя не знаеше откъде има Тайлър толкова много пари, но логично беше да са негови, а не на Зак.

— Той няма да има нужда от тях — отговори Зак.

— Какво ще правиш?

— Отивам в Ню Орлиънс. Винаги съм искал да отида там. Не виждам причина да чакам повече.

— Но не можеш да го направиш, като откраднеш парите на Тайлър.

— Достатъчно зле ми беше, че ме обвини за всичко, което се объркваше тук. Но не трябваше да ме заключва отвън.

Беше разстроен.

— Няма значение. Вече ми е все едно — каза Зак. Остави парите на масата и започна да събира вещите си.

Наистина смяташе да си тръгне. И да вземе всички пари на Тайлър.

— Няма да ти трябват чак толкова пари, за да стигнеш до Ню Орлиънс — каза Дейзи. Продължаваше да разчиства, но чакаше Зак да ѝ обърне гръб. — С какво ще си купува Тайлър запаси?

— Джордж ще му даде други.

— А защо не поискаш ти пари от Джордж?

Зак обърна гръб и Дейзи се приближи до масата.

— Джордж няма да ми даде и пукнат петак.

— Защо не?

— Защото избягах от училище. Но ще съжали Тайлър.

Зак се обърна тъкмо навреме да сграбчи парите, преди Дейзи да ги е взела.

— Не са твои — каза тя. — Нямах право да ги взимаш. — Тя се опита да ги измъкне, но Зак ги пхна в джоба си.

— Ще му ги върна.

— Това все още не ти дава право да ги вземеш.

— Можеш да кажеш на Тайлър, че вината си е изцяло негова — нямаше право да се отнася с мен така.

— Не е негова — противопостави му се Дейзи. — Стана така, защото си безхарактерен. — Не искаше да поглежда Зак в очите, но не отстъпи. — Какъв ще е човекът, който краде парите на брат си? Не си мисли, че ще ме уплашиш, като ме гледаш ядосано — каза тя с надежда, че не прекалява. — Може да си крадец и дивак, но не си побойник.

За миг Дейзи се уплаши, че въпросът е поставен на везните. После Зак внезапно се усмихна.

— Имам по-добро наказание за вас.

— Какво? — нервно попита Дейзи.

— Ще ви оставя тук сами двамата. Достойни сте един за друг.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си луда по Тайлър. Зная го от няколко дни. А и той е луднал по теб.

— Не е.

— Все още не го осъзнава, но е така — каза Зак, като събираше последните си вещи. — Подарявам ви един на друг. — След тези думи той тресна вратата зад гърба си.

Дейзи безпомощно гледаше как Зак отива до бараката и се появява с едното от мулетата. Трябваше да го спре, но освен с оръжие,

не можеше да измисли друг начин.

Седна на един стол. Възможно ли е това, което той каза, да е вярно? Наистина ли тя обичаше Тайлър?

Но тя вече знаеше отговора. Беше стигнала до него през нощта. Нямаше значение, че е глупаво или че беше така ядосана на себе си, че не знаеше какво да прави. Обичаше Тайлър.

Не знаеше дали той я обича — съмняваше се, но това не беше нейният проблем. Трябваше да измисли как да се научи да не обича Тайлър. Защото тази любов би съсипала живота ѝ.

Тя все още седеше на масата, когато Тайлър се върна с елен. Погледна към него и веднага разбра, че Зак е прав.

— Зак открадна парите ти и тръгна за Ню Орлиънс — каза тя, като се чудеше какво още може да бъде объркано в живота ѝ. — Взе и едно от мулетата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Тайлър привидно не реагира на новините.

— Яла ли си? — попита я.

Тя поклати отрицателно глава. Без да каже нищо повече, седна да се храни. Ядяха в мълчание, което не бе нарушено, докато не събраха съдовете от масата.

— Искам да махна превръзката от главата си — каза тя, след като свършиха.

— Не мисля, че...

— Не искам повече да изглеждам като изрод. Искам да измия косата си. Имам чувството, че главата ми гъмжи от мравки. — Тя млъкна за малко. — Вероятно ще трябва и да я подстрижа. — Чудеше се дали си спомня, че ѝ е казал, че ще я измие вместо нея.

— Ще стопля вода — каза Тайлър и след минути вече беше покрил печката със съдове.

— Искам само да си измия косата — каза Дейзи.

— След това ще имаш нужда от баня.

Не беше искала да го моли, но страшно много искаше да се изкъпе. Помогна му да напълни кофите. Този път беше по-лесно, тъй като можеха да вземат вода от потока.

— Седни — каза Тайлър, когато се приготви за свалянето на превръзката.

Напоследък Дейзи сънуваше кошмари, свързани с външния ѝ вид. Но в същото време се радваше, че няма огледало, в което да се види как изглежда. Тайлър махна превръзката.

— Все още е зачервено — каза той, — но мисля, че няма опасност, ако измием косата ти. Ще те подстрижа.

Дейзи не беше сигурна дали трябва. Досега никой не беше подстригвал косата ѝ, ако не се смята подрязването на връхчетата, но може би беше добре да остави Тайлър да го направи, тъй като и без друго не можеше да види резултата.

— Не я режи повече отколкото трябва.

— Няма.

Дейзи почувства облекчение, когато първите кичури опърлена коса паднаха на пода. Имаше неспокойното усещане, че Тайлър реже твърде нагоре, но кичурите, които паднаха, бяха къси.

Когато един дълъг около фут кичур падна, тя скочи от стола:

— Ще приличам на момче! — извика, вперила поглед в косата на пода.

— Косата ти ще стига до раменете — успокои я Тайлър.

— Но това е много късо.

Тайлър я хвана за раменете и нежно я привлече обратно на стола.

— Ще израсте. А междувременно можеш да я носиш на кок.

— Неомъжените жени не носят кокове — каза Дейзи.

— Тогава можеш да носиш боне.

— То е за стари жени.

— Ами тогава ходи с дупка, прогорена в косата ти.

С тази прозаична забележка той продължи да реже големи кичури от косата ѝ. Всеки кичур, който падаше на пода, сякаш отнасяше част от нея. Когато Тайлър приключи, тя се чувстваше като остригана овца.

— Ще я измия и след това ще подрежа връхчетата, които съм пропуснал — каза той.

Тя равнодушно чакаше, докато той донесе плитък съд на масата и сипа в него малко вода. Провери я. Явно доволен, донесе сапун и хавлии от рафтовете в ъгъла.

— Нека аз го направя — каза той. — Ти само дръж главата си неподвижна и очите си затворени.

Дейзи се опита да си представи как ще изглежда с къса коса. Всяка картина, която си представяше, я ужасяваше и тя си помисли каква прическа да си прави. Но нямаше смисъл. Дори момичетата по кръчмите не носеха косите си къси.

Усещането на топлата вода, която се излива върху главата ѝ, беше странно, но още по-смустващи бяха силните пръсти на Тайлър, които нежно втриваха сапуна в кожата. Бяха минали години, откакто майка ѝ беше мила косата ѝ за последен път. Беше забравила колко приятно може да бъде.

Но това беше повече от приятно. Имаше нещо интимно в това да позволи на Тайлър да измие косата ѝ, беше безмълвно съгласие, че

между тях има нещо по-особено. Когато грубите му ръце събираха и мачкаха косата ѝ, тя чувстваше как по тялото ѝ от главата до петите минават тръпки. Не осъзнаваше колко е била напрегната, докато Тайлър не започна да масажира врата ѝ в основата на главата. Усещаше как нежният натиск на палеца и показалеца постепенно отпуска напрежението ѝ. Беше чудесно. Осъзна, че той не просто миеше косата ѝ. Той усещаше също така добре напрежението между тях, както и тя.

Внезапно си даде сметка, че той мие косата ѝ вече твърде дълго. А тя се наслаждава и не иска да престане.

Тайлър изплакна косата ѝ, като поливаше главата ѝ с вода. Това развали магията. Той изхвърли съда, който се беше напълнил, и отново изплакна косата ѝ.

— Как изглеждам? — поиска да знае тя.

— Няма да мога да ти кажа, докато не изсъхне. — Той я среса внимателно, за да не докосва белега. След това подряза няколко неравни крайчета. Дейзи чувстваше влажните кичури върху бузите си, докато Тайлър я решише за втори път. Той се отдръпна леко назад, когато свърши.

— Така ми харесва — каза той. — Подчертава лицето ти. — Хвана един кичур между пръстите си. — Имаш и къдрици.

Просто се опитваше да я накара да се почувства по-добре. Никой мъж не можеше да смята жена с къса къдрава коса за привлекателна.

— Сега можеш да се изкъпеш — каза той.

Дейзи търпеливо изчака да изсипе всички кофи във ваната.

— Ще взема още вода. Аз също искам да се изкъпя.

Дейзи усети нещо да се свива в гърдите ѝ. Чувстваше се облекчена, че Тайлър излиза от хижата.

Остро усети, че довечера ще бъде сама с Тайлър.

Кожата ѝ беше много чувствителна към допира и натиска на пръстите ѝ, които разкопчаваха роклята. Представи си, че са пръстите на Тайлър, и тялото ѝ се сгорещи, разтърсено от неволни спазми, които препускаха необуздано.

Искаше Тайлър да я люби.

Тази мисъл беше още по-шокираща от осъзнаването на факта, че го обича. Но какво си представяше тя? Родителите ѝ постоянно ѝ бяха внушавали, че най-ценното за едно момиче е девствеността. А тя искаше да я отдаде на брадат мъж, който живее в планината и няма и

най-малка възможност да се омъжи за него. Би се заклела, че куршумът е засегнал мозъка ѝ.

Дейзи влезе във ваната и се потопи във водата, преди Тайлър да се върне. Чувстваше се страшно уязвима, сякаш завесата е прозрачна. Осъзна, че ръцете ѝ прегръщат собствените ѝ рамене. Почувства се глупаво, но не можеше да изтрие това усещане от ума си. Всеки път, щом се докоснеше, си представяше, че е Тайлър.

Кожата ѝ беше свръхчувствителна. Дори плискането на водата беше причина по тялото ѝ да пробягват тръпки. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и станаха много чувствителни. Усети някакво нервно вълнение да се надига някъде от корема ѝ. Между краката си усети нещо, което никога преди не беше забелязвала. В продължение на няколко минути на Дейзи ѝ се струваше, че ще изскочи от кожата си.

Дейзи решително отхвърли мисълта за Тайлър и се изправи, за да подсуши тялото си. Нарочно грубо се изтриваше, докато кожата ѝ се зачерви. Правеше всичко възможно да унищожи усещанията, които заплашваха да я извадят извън контрол.

Бързо се облече и пристъпи иззад завесата. Тайлър четеше книга, която остави настрана.

— Искам да ми подрежеш косата — каза ѝ той.

Молбата му я обърка:

— Не зная как.

— Не е трудно. Просто режи, докато стане дълга колкото тази на Зак.

Къдравата кафява коса на Тайлър стигаше до раменете му. Трябваше да отреже горе-долу толкова, колкото той отрязва от нейната. Почувства вълна на задоволство, но бързо го отхвърли, засрамена от себе си. Тайлър беше отрязал косата ѝ, защото се налагаше.

— Откога не си стригал косата си? — попита тя.

— От години.

— Защо искаш сега да го направя?

— Време ѝ е вече.

Типичен за Тайлър отговор. Беше добре, че той не знае, че е влюбена в него. Това вероятно би го накарало изобщо да не говори.

Тайлър седна на същия стол, на който тя бе седяла, и ѝ подаде ножиците. Дейзи не искаше да ги вземе, но Тайлър продължаваше да ги държи.

— Добре, но не обвинявай друг, освен себе си, ако нищо не се получи.

Не ѝ липсваше опит. Беше стригала баща си, но неговата коса не приличаше на разкошната коса на Тайлър. Тя се колебаеше дали да започне.

— Побързай. Водата скоро ще стане съвсем гореща.

Тя хвана малко коса, изпъна я и я отрязва. Зае се да я скъсява, докато не стигна до якичката. След това с усърдно внимание започна да изравнява останалата коса по този кичур.

Дейзи се развълнува, като видя ушите на Тайлър да се показват изпод гъстата му коса. Странно, но си беше мислила, че е по-възрастен. Откри, че като се скъси косата му, изглежда много по-млад.

С учудване откри, че има дълъг слаб врат, който беше учудващо елегантен за мъж с неговия ръст. Раменете му бяха здрави — точно както си ги беше представяла. И беше толкова едър.

— Ще трябва да се наведеш, за да мога да стигам догоре — каза му тя.

Тайлър наклони глава. Тя се чудеше как ѝ се доверява. Не знаеше дали резултатът от подстригването нямаше да е смехотворен. Може би просто му беше все едно. Искаше ѝ се и тя да е така незаинтересована, но с жените не беше така. Те твърде много държаха на външния си вид.

За стотен път се чудеше как ли би изглеждал без брада. Някои жени харесваха брадати мъже, но не и тя. Никога нямаше да го хареса така, дори и ако брадата му беше ниско подстригана. Беше кафява, а за да изглежда прилично, една брада трябваше да е черна.

Стори ѝ се странно, че формата на главата му ѝ харесваше. Всъщност колкото повече косата му се скъсяваше, толкова повече ѝ харесваше той. Установи, че почти трепери от силното желание, което пронизваше тялото ѝ и караше мускулите ѝ неконтролируемо да треперят, а краката ѝ да се огъват така, сякаш всеки миг ще падне.

— По-добре да спра, преди да съм отрязала твърде много — каза тя и отстъпи назад. Пое си дълбоко дъх и се насили да се усмихне. Нямаше намерение да позволи на Тайлър да отгатне какво си мисли.

Тайлър прокара пръсти през косата си:

— Струва ми се добре — каза той. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против да използвам твоя кът?

— Разбира се, че не — отговори му, като се опитваше гласът ѝ да звучи нормално. — Хижата си е твоя.

Дейзи стоеше наблизко, напрегната и свита, докато Тайлър довлече ваната до вратата и изхвърли мръсната вода. После я напълни с чиста вода, взе си дрехи и чисти хавлии и изчезна зад преградата.

Дейзи рухна в един стол, но мъчението ѝ още не беше свършило. Въображението ѝ продължаваше да достига нови върхове в обрисуването на това, което става зад одеялата. Тайлър беше толкова висок, че главата и раменете му се виждаха над горната част на одеялата, докато се събличаше. Раменете му бяха гладки точно както си беше представяла. Бяха мускулести и силни.

Тя потръпна, когато чу тихото шумолене на дрехите му, които падаха на земята, плискането на водата, докато стъпваше във ваната и се отпуснаше в нея. Не можеше да си представи как се побира в нея. Беше правена като по мярка за Дейзи. За него щеше да бъде невъзможно да побере дългите си крайници.

Опита се да си представи как би се разположил. Представяше си как краката му стърчат от ваната: дълги, мускулести крака, които го бяха носили бързо в моментите, когато ѝ се притичаше на помощ. По-голямата част от тялото му сигурно също беше над водата. Спомни си силните ръце, които я бяха вдигнали и носили с такава лекота, можеше да усети твърдостта на мускулите му дори през дебелата риза и палтото, с които беше облечен.

Ако само можеше да го докосне сега, да почувства мускулите му, да усети с пръстите си колко е силен.

Отвори дланта си и я затвори. Не знаеше защо се занимава толкова с тялото на Тайлър. Никой мъж досега не я беше карал да се чувства така, дори и Гай Кокрейн, а той беше по-красив от Тайлър.

Чу как водата се разплиска и Тайлър се изправи и започна да се бърше. Беше измил косата си. Докато динамично я триеше, тя се завиваше на букли като косите на древните гърци от книгите на баща ѝ. Така изглеждаше съвсем различен. Изглеждаше млад и мъжествен. Помисли си за красивите му кафяви очи и за широкото чело. Срамота беше да крие такова лице зад брада.

Повтори си, че тя не може да служи за награда. Сега, когато нямаше коса, щеше да бъде щастлива, ако не я вземат за присмех.

Мислеше за мрачното си бъдеще, когато Тайлър дръпна завесата и пристъпи в стаята гол до кръста.

Дейзи притаи дъх.

Дори с брада, той беше най-поразителният мъж, който някога бе виждала. Видът на Тайлър, гол до кръста, я остави не само без дъх, но и без думи. Тънката талия и плоският корем преминаваха в най-мощните гръден кош и рамене, които Дейзи някога беше виждала. Бяха дори по-внушителни, отколкото си бе представяла. Носеше черни панталони, които прилягаха на краката му като ръкавица. След развлечените дрехи, които беше носил преди, тези бяха като откровение. Тайлър имаше дълги, добре оформени крака, силни бедра и добре оформени задни части.

Дори и в най-дивите си мечти не си беше представяла толкова свършено тяло.

— Имаш ли нещо против да се избърсна? — попита той.

— Не — успя да промърмори Дейзи.

Тайлър извади едно огледало от малко шкафче.

— Каза, че нямаш огледало — каза Дейзи.

— Не исках да се виждаш, докато не се пооправиш.

— Мога ли да се видя сега?

— След като приключа. Така косата ти ще има време да поизсъхне.

Дейзи опита да му се ядоса, но това беше невъзможно, докато не отлепи очи от голото му тяло. Кожата му беше свършено гладка, като се изключат фините косъмчета в средата на гърдите му. Широките му рамене изглеждаха твърде големи за тънкия кръст. Гледаше го като омагьосана, докато той приготвяше принадлежностите си за бръснене. Здравите мускули на гърдите му се свиваха и трептяха. Мускулите на ръцете му изпъкваха под кожата.

Той седна на масата до нея. Тя буквално трябваше да седне на ръцете си, за да попречи на желанието да протегне ръка и да го докосне. А можеше — беше толкова близо до нея.

Дишаше бавно и с голямо усилие. Като събра цялата си воля, Дейзи се съсредоточи върху движенията му, докато той се бръснеше.

Толкова пъти бе гледала как баща ѝ се бръсне, че беше престанала да обръща внимание, но сега не можеше да откъсне очи от Тайлър, който сапунисваше все още мократа си брада. Не след дълго

изглеждаше така, сякаш е потопил лицето си в купа с разбита сметана. Дейзи се усмихна на тази мисъл и малко от напрежението, което сякаш искаше да строши костите ѝ, се изпари.

Изведнъж я осени мисълта, че ако Тайлър искаше просто да оформи брадата си, нямаше да я сапунисва цялата. Щеше да я избърсне съвсем!

Наблюдаваше смаяно първото минаване на бръснача. Едно малко петънце кожа от горната част на бузата му се показва, но на масата падна голяма купчина косми. Постепенно, едната буза на Тайлър се показва напълно. За своя голяма изненада, Дейзи осъзна, че то много прилича на лицето на Зак.

Възможно ли беше Тайлър да е красив колкото Зак? Тя искаше да види устата му. Трябваше да разбере как изглеждат устата и брадичката му.

Но Тайлър обърна глава и започна да бърсне другата половина от лицето си. Устата и брадичката му останаха скрити под мрачната растителност на брадата му, потънала в пяна за бръснене. Каква нелепа гледка.

Дейзи чакаше с нарастващо нетърпение. Изглежда, на Тайлър му трябваше повече време да обърсне другата половина на лицето си. Когато най-после вдигна острието на бръснача си към горната устна, тя почти престана да диша.

След няколко мига най-привлекателната уста, която някога бе виждала, изникна изпод бръснача. А след още няколко мига се появи и очарователна брадичка. Той беше великолепен. Не беше толкова красив като Зак, но беше страхотен. Здравият разум ѝ казваше, че си мисли така, защото сравнява с брадата, с която е свикнала да го гледа. Не трябва да си мисли, че той е нещо особено, но здравият разум напоследък беше нещо, в което не се вслушваше често. Беше прекарала целия си живот в абсолютно подчинение на здравия разум. И след като стигне в Албакерк, отново ще трябва да продължи да бъде разумна. А засега изпитваше непреодолимо желание да забрави всичко разумно и да остави чувствата ѝ да вилнеят.

— Доволна ли си? — попита Тайлър.

— Заради мен ли я избърсна?

— Ти каза, че крия нещо. — Той прокара ръка по гладкото си лице. — Сега вече не се крия.

— Не е трябвало да се криеш. Изглеждаш добре.

— Как можеш да кажеш това, след като си виждала Зак?

— Ти също си красив. Всъщност, мисля, че харесвам повече твоето лице.

— Защо?

— Имаш лице с характер.

Усмивката на Тайлър беше кисела:

— Когато мъж казва за жена, че има лице с характер, има предвид, че е грозна като дявола.

— Когато жена казва същото, има предвид, че се възхищава на мъжа с това лице.

Разбираше, че му се иска да ѝ вярва. Разбираше също така, че не може.

— Седни — каза ѝ той. — Трябва да срещаш косата ти, преди да се погледнеш. — Тъй като нямаше четка, той използва гребен. Когато свърши, ѝ подаде огледалото.

Тя се боеше. Досега успяваше да живее със страховете си, защото не бяха потвърдени. Но ако погледнеше в огледалото, нямаше повече да може да си казва, че Зак преувеличава. Дейзи взе огледалото и затвори очи. Задържа го на белега.

— Едва можеш да го забележиш — каза Тайлър. — Косата ти вече почти го покрива.

Дейзи отвори очи и усети как част от напрежението се уталожва. Белегът наистина беше почти скрит от косата ѝ. След като оздравее напълно, вероятно вече няма да се вижда. Тя ще знае, че е там, но вероятно никой няма да го види. Нейната коса беше по-тъмнокафява от тази на Тайлър. Неговата беше почти кестенява, а нейната — почти с цвят на махагон.

Контрастът със светлата ѝ кожа беше прелестен.

Тя постепенно свали огледалото. Луничките не бяха изчезнали, но не изглеждаха чак толкова много и не бяха тъмни. Баща ѝ винаги беше казвал, че луничките на сестра му са изчезнали. Дейзи се надяваше, че и с нейните ще стане така.

Но по отношение на косата си не можеше да храни никакви надежди.

Държеше огледалото така, че да може да добие пълна представа за главата и раменете си. Трябваша ѝ няколко секунди, за да почувства

пълната сила на сполетялото я бедствие. Косата ѝ едва докосваше раменете. Беше бухнала около главата ѝ в безредие от букли, подобни на плевели.

Беше съсипана! Спокойно можеше да отиде да работи като танцовачка в някой салон. Не ѝ се струваше важно, че така изглежда по-млада и невинна или че лицето ѝ изглежда по-овално. Пренебрегваше факта, че очите ѝ изглеждат по-малко изпъкнали, а вратът ѝ — гладък като слонова кост. Тя видя единствено надеждите си за сносен брак да лежат на пода заедно с косата ѝ.

Огледалото се плъзна от отпуснатите ѝ ръце и се разби на земята. Единственото нещо, което проникна до съзнанието ѝ през този кошмар, беше, че Тайлър я прегръщаше плътно до себе си.

— Никой няма да иска да се омъжи за мен сега — каза тя.

— Много мъже ще искат да се оженят за теб.

— Видях се как изглеждам.

— Ако исках да се ожения, щях да взема теб.

— Просто си любезен — каза тя, като не вдигна глава от гърдите му. — Знаеш, че съм грозновата. А сега изглеждам по-зле от всякога.

Тайлър издърпа ръцете ѝ, които го бяха обгърнали, и я поотдалечи от себе си. Вдигна брадичката ѝ, когато тя отказа да погледне нагоре:

— Ще намериш някой, който да те обича — каза ѝ.

— Не и сега. — Тя се изви и отмахна настрани малко от омразната коса, която беше паднала на лицето ѝ. Никога не бе падала така, преди той да я отреже.

— Дейзи, мъжете не си избират жени заради косите им.

— Не знаеш как мислят мъжете.

— Каж ми.

— Що се отнася до мъжете, те разделят жените на два типа. Първи са добре поддържаните гълъбици — жените, които са толкова красиви, че всички ги боготворят заради външния им вид без значение дали са добри, или лоши, жените, които са божествени, и всички останали. Аз съм от тези, останалите.

— Това е нелепо.

— Нямам пари, не съм красива, нямам и семейство. Сега загубих и косата си. Не струвам и пукната пара.

— Това е глупаво. Ти...

— Вероятно ще се омъжа за първия, който ме поиска. Той ще очаква да му готвя, да го пера, да поддържам къщата му, да го оставя да ми направи толкова деца, колкото пожелае. Няма да слуша какво казвам аз, няма да му пука какво искам и няма да се отнася с мен човешки. Ще ме бие, когато е ядосан, и ще ме изнасилва, когато е пиян.

— Не, няма.

— Ти не знаеш нищо. Баща ми беше такъв. С изключение на това, че не проявяваше насилие, освен ако волята му не е изпълнена, но дори и тогава не ни удряше. Само че никога не му хрумна, че ние може да искаме нещо друго или че можем да намерим някой отговор, който той не може. Не разбираш — каза му тя, като се опитваше да се контролира. — Цялото ти съществуване не зависи от каприза на някой мъж. Можеш да си правиш каквото си поискаш.

— Дори и за мъжете има ограничения.

— Не толкова, колкото за жените. Аз не бих могла да живея тук горе като теб. Хората ще си мислят, че сигурно не съм почтена жена.

— Аз мисля, че си.

— Това си е типично за теб — каза раздразнено тя. — Не можеш да се изправиш срещу действителността. Хората не приемат подобни неща на доверие.

— Готов съм да се бия с всеки, който те обиди.

Той наистина беше мил. Жалко беше, че е такъв глупак.

— Ето, пак забравяш за действителността. Ти ще си последният човек, който може да докаже невинността ми.

— Аз съм единственият, който наистина знае.

Дейзи осъзна, че се е долепила до голите гърди на Тайлър. Опита се да се измъкне, но той не я пускаше. Не можеше да каже дали нейната коса или косъмчетата по гърдите му, но нещо гъделичкаше носа ѝ. Премести главата си, но това само я накара да осъзнае, че бузата ѝ докосва гладката му, топла кожа.

Изведнъж настроението ѝ се промени и тя откри, че е много лесно да забрави трагедията си. Даже в ума ѝ не остана място за друго, освен за мъжа, който я държеше в обятията си. Искаше да избяга и да се скрие, да се престори, че той никога не я е виждал, когато е била най-грозна. Но тя седеше плътно прилепена до него, защото, въпреки че я беше видял в най-лошия момент, не я беше отхвърлил.

Любовта, която изпитваше към него, преливаше в сърцето ѝ и тя още по-силно се притисна до него. Той беше най-милият мъж, който познаваше. Никой друг не би се грижил за нея, не би се съобразявал с желанията ѝ, не би понасял оплакванията и критиките, не би продължавал да ѝ повтаря, че е красива.

Невъзможно беше да не го обича. Невъзможно беше и да не иска да я целува, да я прегръща, да я утешава.

— Трябва да се научиш да вярваш повече в добротата и справедливостта на човешката природа — каза ѝ Тайлър. — Повечето хора биха искали да вярват в най-доброто, стига да им дадеш възможност.

Дейзи не мислеше така, но Тайлър мислеше и точно затова тя щеше да му бъде вечно признателна. Притискаше се в него и бе проникната от неговия оптимизъм. Докато я прегръщаше, тя наистина беше жената, която той си мислеше, че е.

Дейзи се притисна още по-силно. Скоро щеше да дойде време да се отдели от него, но не сега, все още не.

Може би, ако останеше тук достатъчно дълго, можеше да се научи да вярва в себе си така, както той вярваше.

Тайлър вдигна главата ѝ и нежно я целуна по устните. Това определено ѝ помагаше. Гай я беше целунал веднъж по бузата, но тази целувка я беше накарала да се почувства, сякаш му е сестра.

В отношението на Тайлър към нея нямаше нищо братско. Той ясно показваше, че я желае.

Дейзи изобщо нямаше опит в любовта, но можеше да каже кога един мъж е възбуден. Доказателството за желанието на Тайлър притискаше корема ѝ. Все пак той не просто я желаше физически. Казваше, че я намира за хубава. Казваше, че я намира за възхитителна, жена, способна да направи точно това, което реши. Казваше, че е жена, на чието присъствие се радва и се вълнува от това, че е при него.

Съпротивата на Дейзи рухна. Гърдите ѝ, опрени в гърдите му, бяха станали чувствителни. Дори най-лекото движение предизвикваше омаломощаващи пристъпи на желание, които бяха обхванали цялото ѝ тяло. И последният опит за съпротива заглъхна и като се притисна в него с трескавостта на новооткритата страст, тя потъна в обятията му.

Без да я предупреди, Тайлър я вдигна и я понесе към леглото. Положи я внимателно и се отпусна до нея. Придърпа я още веднъж

към себе си и целуна челото и очите ѝ. Ръцете му танцуваха по раменете и гърба ѝ и караха тялото ѝ да лудее във вихър от замайващи усещания.

Тайлър още веднъж пое устните ѝ в дълбока целувка. Търсещият му език си проби път в устата ѝ. Имаше толкова много нови неща, които тя не можеше да осъзнае изведнъж. Но не искаше да се отдръпне. Не искаше да пропусне нито миг от това чудесно изживяване. Езикът ѝ отвърна на неговия змиеподобен танц, който направо разтопи Дейзи от желание.

Ръката на Тайлър обви едната ѝ гърд. От изненада Дейзи дишаше на пресекулки, но Тайлър не отдръпна устните си. Знаеше, че трябва да му каже да спре. Знаеше, че вече са стигнали прекалено далеч, но през роклята той чертаеше с пръст кръгове около зърното ѝ. Усещането беше такова, че нямаше воля да се противопостави. Това беше повече от достатъчно, за да отприщи море от желание, скрито дълбоко в нея. Искеше още и още.

Предаде се на изкушението.

Дейзи отпусна глава, за да може Тайлър да целува шията ѝ. Усещането за устните му върху кожата ѝ предизвикваше тръпки от възбуда. Не се противопостави, когато той разкопча роклята ѝ и пхна ръка вътре. Не можеше да протестира, когато разкопча ризата ѝ и обхвана голата ѝ гърд с ръка.

Чувстваше се безпомощна.

Тайлър я положи по гръб на леглото, като галеше връхчетата на гърдите ѝ с горещи устни. Досега никой не беше докосвал тялото ѝ. Тя нямаше и представа, че едно леко докосване може да разбие всяка съпротива, всяка предпазливост, всички задръжки. Нито беше предполагала, че ще изпита такова удоволствие от докосванията му. Напрежението беше толкова силно, че тя си помисли, че ще припадне. Не обръщаше внимание на това, че разкопчава роклята ѝ и я смъква заедно с ризата от раменете ѝ. Цялото ѝ внимание беше насочено към другата му ръка, която се движеше надолу по гърба ѝ, по бедрото, стисна дупето ѝ и я придърпа плътно.

Тялото му беше толкова горещо и изпълнено с желание, че тя се почувства като разтопен метал, който всеки миг ще избухне в пламъци.

Тайлър се наведе и пое едната ѝ гърд в устата си. Нищо не можеше да се сравни с това. Всеки нерв от тялото ѝ гореше с

болезнена чувствителност. Тялото ѝ се изви и се притисна плътно в неговото. Когато ръката му обгърна другата ѝ гръд и започна да си играе със зърното ѝ, тя си помисли, че съвсем ще престане да се контролира.

Но дори когато почувства, че е на границата и скоро ще потъне в безпаметен океан от удоволствие, Дейзи знаеше, че трябва да спре. Опитва се да се овладее, но продължаваше все повече да потъва в страстно увлечение. Колкото и да се опитваше, не можеше да събере воля да се отдръпне.

И така до момента, в който почувства ръката на Тайлър да се движи към вътрешната страна на бедрата ѝ. Той възнамеряваше да разтвори всяка част от тялото ѝ, за да задоволи глада си. Дейзи отчаяно се опита да овладее разпръснатите си мисли, осъзнавайки, че му е позволила да стигне твърде далеч. Трябваше да го спре. Ако не успееше, нямаше никога да си го прости. Но ако разбереше, той никога нямаше да ѝ проговори.

— Трябва да спрем — прошепна тя с треперещ глас. Опитва се да издърпа роклята си нагоре.

— Подлудяваш ме — промърмори Тайлър в рамото ѝ, като се опитваше да дръпне роклята ѝ още по-надолу.

— Моля те, трябва да престанем.

— Не виждам причина — каза той. — Ти ме желаеш така, както и аз теб.

Дейзи хвана и двете му ръце със своите:

— Има причина. Сгодена съм.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Тайлър замръзна.

— Ти си какво? — поиска да знае той, а лицето му беше само на няколко инча от нейното.

Дейзи знаеше, че трябваше да му каже по-рано. Имаше няколко възможности, но просто не ѝ се беше струвало, че е подходящо да го каже точно тогава.

— Сгодена съм и ще се омъжа за Гай Кокрейн. — Тя не искаше Тайлър да я гледа така.

— Брата на твоята приятелка?

Тя кимна в знак на съгласие.

— И ти ме остави да те целуна — каза той учудено. — Почти ми позволи да...

— Нямах намерение да ти позволя нещо повече от това да ме прегръщаш — каза Дейзи. — Не мислех, че ще се получи така. Но толкова много ми харесваше, че не те спрях, когато трябваше.

— Да ме спреш, когато е трябвало! — повтори Тайлър, а очите му бяха потъмнели от гняв и я гледаха студено.

Отдръпна се от нея.

— Една почтена жена нямаше да се остави дори да я целуна. Щеше да ми удари шамар, ако само си помислех за това, което направих.

Това болеше повече от всичко.

— Съжалявам, предполагам, че не отговарям на твоите представи за почтеност — каза Дейзи почти разплакано. — Но това няма значение. Изглежда всички други също мислят като теб.

— Явно господин Кокрейн не мисли така. Иначе нямаше да ти предложи да се омъжиш за него.

— И аз не зная защо го направи — призна си Дейзи, която беше твърде разстроена да мисли какво казва. — Сигурна съм, че не ме обича.

— Тогава защо си приела?

Не можеше да му каже, че е приела предложението на Гай, защото беше сигурна, че няма да получи друго предложение.

— Не всички бракове се градят от любов — отговори Дейзи. — Всъщност привързаността е повече от това, което получават по-голямата част от жените. Много от тях дори прекарват живота си с мъж, когото презират.

— Но това е немислимо. Никоя жена не трябва да го прави.

— Явно не знаеш нищо за това, какво е да си жена. Аз бях по-щастлива от много други.

— Но не чак толкова щастлива, че да отклониш възможността да се позабавляваш малко, преди да дадеш клетва.

— Това не е справедливо! — извика Дейзи. — Нямах намерение да изтървам нещата. Държах се глупаво. — Тя се бореше със сълзите. — Както и да е, сега това наистина няма значение. Гай няма да се омъжи за мен при моя външен вид. И двамата се притесняваме за нищо.

— Не в това е спорът — каза Тайлър. — Докато си сгодена, не трябва да позволяваш на друг мъж да те докосва.

— Като вземем предвид това, че и двамата с брат ти прекарахте нощта в леглото ми, съмнявам се, че който и да било ще ме сметне за недокосната. Имам намерение да освободя Гай Кокрейн от обета в минутата, в която го видя.

— Защо ще го правиш?

— Точно поради тази причина, поради които ти ми се сърдиш. Прекарах една седмица заключена в хижа с двама мъже и нито една жена, която да гарантира, че съм останала девствена.

— Няма защо това да се знае. Можем да измислим нещо.

— Мога също така и да те оставя да ме съсипеш. А сега иди да правиш нещо — готви или иди на лов, или се погрижи за мулетата. Имам нужда да остана сама.

Тя го избута от своя кът и дръпна плътно одеялото. След това сълзите бликнаха от очите ѝ. Отпусна се на леглото. Защо беше оставила Тайлър да стигне чак дотам? Никога досега не е била жертва на подобни страсти. Дори не беше съзнавала, че има такива. А сега бе искала да я любя.

Защо?

Защото го обичаше. Може и да го смяташе за най-непрактичния човек на този свят, но беше се влюбила в него точно защото той никога не би подчинил мечтите си на тесния калъп на благоразумието. Имаше смелостта да иска, куража да преследва това, което иска, въпреки неодобрението на всички останали.

Не се съмняваше в себе си. Беше уверен, че ще съумее да направи всичко, което реши. Той беше всичко, което тя искаше да бъде. Той имаше силата, която тя искаше да има, решимост, която ѝ липсваше. Не се страхуваше да мечтае.

Той никога не би приел предложението на Гай Кокрейн.

Но преди шест месеца, когато Гай ѝ направи предложение, тя не разсъждаваше така. Чувстваше се облекчена, че най-после някой ѝ беше предложил да я освободи от тиранията на баща ѝ. Нямаше да живее във Филадельфия като майка си, но все пак щеше да има хубава къща, сносни дрехи и възможност да ходи на събирания. След годините на бедност и скучни следобеди тя с нетърпение очакваше подобен живот.

Освен това харесваше Гай. Той беше много привлекателен и беше джентълмен. Очакваше, че ще се чувстват приятно заедно. Не беше се притеснявала от това, че я ухажваше рядко и небрежно. Майка ѝ я беше учила, че благовъзпитаните мъже и жени внимателно сдържат чувствата си един към друг преди брака, а после не ги проявяват пред други хора. Можеше да се наслаждава на този тип целувки, които си разменяха с Тайлър само в уединението на спалнята или никога, ако се държеше според общоприетите правила.

Но после някой беше убил баща ѝ и всичко се бе объркало. Репутацията ѝ беше съсипана. Не се беше замисляла преди, но след това, което една не се случи, тя трябваше да се изправи срещу фактите. Гай щеше да развали годежа им. Не можеше да очаква от него да направи друго.

Но това нямаше значение. След Тайлър, каквито и да бяха отношенията им с Гай, тя нямаше да бъде доволна от тях. Почувства как сълзите текат по бузите ѝ. Единственото логично нещо, което ѝ оставаше да направи, беше да се омъжи за Зак или Тайлър, но тя никога не би го направила. Не обичаше Зак и въпреки че беше влюбена в Тайлър, не искаше да прекара остатъка от живота си в хижа в планината и в очакване той да намери злато, което не съществува.

Не знаеше какво да предприеме, но трябваше да има и друго решение. Тайлър беше казал, че тя може да направи всичко, което си пожелае, но тя не знаеше как да направи каквото и да било, освен да готви, да разтребва къщата и да чете книги. Може би беше възможно да си намери работа като икономка. Поне не би гладувала и няма да се наложи да се омъжва за мъж, когото не обича.

Сълзите потекоха още по-бързо.

Нямаше смисъл да се надява, че Тайлър ще се промени, ще улегне и ще си намери истинска работа. Той не я обичаше. Не се и беше преструвал, че я обича. Може и да е казвал, че я харесва, че е привлекателна, но като се върне в града, мнението му ще се промени, защото там има много други жени, с които да я сравнява.

— Снегът в по-голямата част от планината се е стопил — обяви Тайлър на вечеря. — Мисля, че можем да тръгнем утре.

— Добре — едва отрони тя. Чувстваше се куха. Той искаше да се отърве от нея.

— Брат ми и жена му са в Албакерк и очакват раждането на първото си дете. Мисля да те заведа при тях. Така никой няма да разбере, че не си била с тях през цялото време.

— Ще се съгласи ли брат ти?

— Разбира се.

— Ами жена му?

— Ще направи всичко, което може да помогне.

Всичко, което може, за да откачи Тайлър от тази въдичка. Не Тайлър, а тя щеше да понесе последствията от последните няколко дни.

— Ще можеш да останеш при Хен и жена му, докато твоите приятели се върнат от Санта Фе.

— Нямам никакви пари. — Не искаше да прави такова признание.

— Хен ще се погрижи за всичко, от което имаш нужда.

Той и Зак наистина се разпореждаха както си искат с парите на братята си.

— Искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен — каза тя след дълго мълчание. — Зная, че бях голямо притеснение, и сега,

когато всичко се обърка...

— Не се притеснявай. След няколко дни всичко ще се оправи.

Помисли си за косата, за белега на главата, за белега в душата си. Нещата никога няма да се оправят.

През останалата част от вечерта не говориха много. Дейзи се оттегли в своя ъгъл. Много се беше привързала към това малко пространство. То ѝ даваше повече усамотение от това, на което беше свикнала в бащиния си дом. Но и останалите неща тук бяха различни от нещата в дома ѝ. Баща ѝ не можеше да понася, когато тя или майка ѝ не бяха наблизо, освен за съвсем кратко. И тъй като той не харесваше други хора, това значеше, че не живеят сред обществото.

Тук Зак и Тайлър бяха организирали всичко около нея. Нещо, което не се бе случило дори в дома на Адора. Господин Кокрейн управляваше по същия начин като баща ѝ. Адора никога не беше чувала майка ѝ или брат ѝ да поставят под съмнение нещата, които той казваше. Въпреки че Гай беше добряк, и той показваше признаци, че очаква домът му да бъде като този на баща му. Дейзи би приела това, ако се беше омъжила за него, преди да срещне Тайлър. Сега не знаеше какво да направи.

Всеки мъж, за който можете да се омъжи, ако изобщо някой ѝ предложи подобно нещо, сигурно ще има още повече изисквания. Беше забелязала, че колкото е по-беден един мъж, толкова повече очаква от жена си. Не познаваше все още добре обществото, за да разбере това, но знаеше какво е виждала.

Бедността превръщаше жените в робини. Тя реши, че ако ще е бедна, по-добре да е сама. Нямахте да бъде робиня на никого.

Но това я връщаше обратно към плашещата мисъл, че ще трябва да се справя сама, а не знаеше нищо за оцеляването със собствени усилия.

Тайлър се въртеше неспокойно в леглото. Въпреки че цял ден се беше опитвал да не мисли за това, все още беше ядосан на Дейзи. Не можеше да приеме годежа ѝ. Ако го нямаше това, което почти бяха направили, щеше да изглежда като решение на зрели хора. Но сега се чувстваше като развратник.

Никога досега в живота си не беше правил неприлично предложение на жена, която беше обвързана. Може той самият да не искаше да сключва брак, но брачната клетва за него беше нещо свещено, както и за женените му братя. Чувстваше се като мерзавец. Никой свестен мъж не се опитваше да люби сгодена жена.

Да люби! Не това беше искал да прави той. Възнамеряваше да задоволи похотта си — не можеше да се украсява с невинни оправдания.

Наред е всичко друго го притесняваше и тази слабост. Преди никога не би се поддал на изкушението. Какво у Дейзи го караше да губи контрол над действията си?

Тя беше дяволски привлекателна. Не можеше да я нарече страхотна или красива, но имаше нещо в нея, на което той не можеше да устои. Беше си мислил, че е привлекателна дори когато главата ѝ беше превързана. Това трябваше да го предупреди.

Предполагаше, че я харесва отчасти заради куража ѝ. Тя никога не се обезсърчаваше или колебаеше. И не беше досадна. Стараеше се да създава колкото се може по-малко грижи. Дори се опитваше да помага в работата. Беше тръгнала след сърнето заради него. Не можеше да ѝ обясни, че няма друга причина да се грижи за него, освен тази да ѝ достави удоволствие, не и след като беше измъкнала Зак навън, за да ѝ помогне да прогони пумата.

Това беше смешно. След първата си среща с хищника би си помислил, че никога няма да приближи до друга пума. Но въпреки това тя беше излязла в нощта, за да защити неговото сърне.

Неговото сърне!

Радваше се, че тогава за последен път видя това създание. Тя си нямаше представа колко е трудно да късаш клони от дъбове през зимата.

Трябваше да се чувства виновен за това, че седи тук и се самосъжалява, когато Дейзи се крие зад завесата, защото целият ѝ живот се разпада. Не се случваше често бедна жена да има възможността да се омъжи за единствения син на най-богатия мъж в града. Това беше точно едно от нещата, които майка ѝ вероятно я е учила да търси. Това беше единствената роля, за която я беше подготвял баща ѝ.

Тайлър ѝ беше помогнал да загуби всичко това.

Той приписваше по-голямата част от вината на факта, че не е знаел, че е сгодена. Но въпреки че се опитваше да облекчи съвестта си, все пак се ядосваше, че се е съгласила да се омъжи за човек, когото не обича. В живота имаше нещо повече от това. Тя трябва да си има мечти. Сигурно иска да открие някой, когото да обича с голяма и трайна страст.

А защо да иска? Той самия не търсеше това. Ако някой му каже, че утре трябва да се ожени, би търсил разумна жена, която добре да изпълнява задълженията си и да му причинява колкото се може по-малко проблеми и безпокойства. Нямаше право да критикува Дейзи, че и тя прави същото.

Предполагаше, че беше свикнал да мисли за жените, както мисли за Роуз и Айрис. Би било трудно да се намерят други жени, които да се оплакват по-малко от тях двете. Но той се чудеше какви ли компромиси биха били склонни да направят те, ако не се бяха омъжили за Джордж и Монти. Най-вероятно по същия начин те биха мислили да се омъжат изгодно, въпреки че сега никой не им го натякваше.

В края на краищата, не можа да стигне до заключение, което да дава задоволително обяснение на това защо се държи по начин, който не му е присъщ.

Но едно нещо знаеше със сигурност. Утре трябва да тръгне за Албакерк. Не би устоял на Дейзи, ако изкара още една нощ сам с нея в хижата.

Дейзи се събуди и видя Тайлър над себе си.

— Трябва да тръгнем рано. Пътуването е дълго и не искам да прекараме повече от една нощ на открито.

Дейзи не виждаше добре лицето на Тайлър.

— Все още е тъмно — каза тя.

— Когато тръгнем, вече ще е съмнало.

Дейзи изпъшка. Не мислеше, че е спала повече от два часа. Но стана. Нямаше багаж за събиране. Всичко, което имаше, беше на гърба ѝ.

— Ще вземем дюшеците и одеялата — каза Тайлър. — Няма да ти хареса да спиш на земята. Аз съм свикнал.

— И аз мога да свикна.

— Не е необходимо. Утре вечер ще спиш в легло.

Искаше да му докаже нещо — имаше нужда да го направи — но беше безсмислено да спори. Той нави дюшека и сгъна одеялата.

— Мога ли да ти помогна да събереш нещата? — попита тя.

Той приготвяше закуската. Най-малкото, което можеше да направи в това време, беше да събере нещата му.

— Събрах всичко, преди да те събудя. Седни да закусиш. Аз ще вържа багажа ти на магарето.

— Ти също седни да ядеш — каза Дейзи, ядосана, че той сам е приготвил всичко. Съвършеният мъж, който няма нужда от други хора. Той си мислеше, че така е по-добре.

Може и да беше. Искаше ѝ се и тя да не изпитва нужда от други хора.

Но с нея не беше така. За нея беше важно да се чувства желана, нужна и обичана. Имаше моменти, в които си казваше, че би направила всичко, за да се чувства така. Когато беше малка, си мислеше, че баща ѝ се нуждае от нея, обича я и иска да си е негова. По-късно откри, че той не обича никой друг, освен себе си.

— Мисля, че е време да тръгваме.

Тайлър я остави да измие чиниите, докато той връзваше дюшеците и одеялата на магарето.

— Бих те оставил да яздиш мулето, но...

— Не се извинявай. Горкото магаре сигурно никога няма да издържи теглото ти.

Докато чакаше да ѝ помогне да се качи на седлото, тя погледна назад към хижата и почувства болка. Щеше да мине известно време, преди да осъзнае последиците от престоя си тук, но в някои отношения последните девет дни бяха за нея най-хубавото време от живота ѝ. Нямаха нищо общо е правилата на предишния ѝ живот, но ги нямаше и задръжките отпреди. Дните ѝ тук бяха щастливи, изпълнени с простота, покой и някакво щастие, което никога вече нямаше да изпита. Беше време за търсене на нови хоризонти, за отхвърляне на ограниченията, за промяна на старите представи.

Сега щеше да се върне към света, където старите ограничения те притискат, докато те смажат, където новите идеи се приемат с неодобрение, където се избягват новите възможности. Изведнъж я обхвана страх.

Тя носеше едно от дебелите палта на Тайлър с обточена с кожа качулка, вдигната на главата ѝ. Чудеше се дали ще ѝ позволи да го задържи. Вероятно ще ѝ предложи да ѝ купи ново, но тя предпочиташе да задържи това. То мълчаливо щеше да ѝ напомня за времето, когато бяха заедно.

Тайлър вдигна Дейзи на седлото и тъкмо сам се качваше, когато видяха Уили Мозел да препуска в тръс към тях през гората.

— Идват — успя задъхано да изрече той.

— Кой? — попита Тайлър.

— Тримата мъже, които ме завързаха. Старецът Карнър ми каза, че снощи са били при него. Планират да тръгнат по билото и да посетят всяка колиба. Трябва довечера да пристигнат тук.

— Благодаря — каза Тайлър. — Пази се! — Той хвана юздите на магарето.

— Кой идва? — попита Дейзи. Не ѝ харесваше да язди в тръст. Магарето имаше неравна походка. Не мислеше, че ще изтърпи дълго болката от това, че е подхвърляна на седлото.

— Мъжете, които се опитаха да те убият — отговори Тайлър.

— Откъде знаеш, че са те? — успя да извика Дейзи на Тайлър въпреки ужасното клатушкане. Страхът от евентуална среща с тях стисна гърлото ѝ, така че ѝ беше трудно да говори.

— Преди няколко дни са отседнали при Уили и са питали за двама млади мъже — отговори ѝ той през рамо. — Вързали го, защото не харесали отговорите му. Той се измъкнал и дойде тук.

— Защо не ми каза?

Той намали хода, за да може тя да се изравни с него:

— Щеше да се притесниш. Нямаше смисъл. Не можеха да го проследят. Снегът беше покрил следите му.

— Но са можели да дойдат всеки момент. — Тя си помисли за времето, което беше прекарала извън хижата, за безумните си разходки, при които никога не беше поглеждала през рамо, никога не беше проверявала дали наоколо не се навърта някой.

— Казах на Зак. Той бдеше над теб.

Тя отвърна поглед от надвисналите клони, за да го погледне гневно:

— Казал си на Зак, но не си казал на мен! — Беше толкова ядосана, че забрави за клатушкането. Той беше единственият човек,

който ѝ беше казал, че може да прави каквото си поиска, и все пак беше скрил, че тримата жадни за кръв убийци са по горещата ѝ следа. Какво си мислеше, че ще направи тя, ще умре от страх?

— Какво можеше да направиш? — попити Тайлър. — Между другото, ти все още се възстановяваше.

— Сега говорим за моя живот, Тайлър Рандолф. Мисля, че имам право да знам кога той е в опасност.

— Ами сега знаеш, така че не виждам защо си толкова разстроена.

— Разстроена съм, защото дочух думите на Уили и така разбрах, а не защото ти си имал намерение да ми кажеш.

Пътеката стана толкова стръмна, че трябваше да понамалят темпото. На някои места под дърветата все още имаше дълбок сняг. Ледът, който покриваше снега, беше корав, а земята — замръзнала. Много лесно някое от животните можеше да падне и да счупи крак.

— Уили не искаше ти да чуеш. Не трябваше изобщо да слушаш.

— И ти си като баща ми — подхвърли Дейзи. — Когато мъжете разговарят, жените трябва да са глухи, неми и слепи. Но когато става въпрос за работа, ние трябва да сме достатъчно умни да се оправим сами. — Тя дръпна юздите на магарето. То изрева в знак на протест, когато почти изви врата му, за да го накара да се обърне по тясната пътека, и се блъсна назад в един бор, който посипа отгоре ѝ сняг и лед.

— Какво правиш? — попита Тайлър.

— Връщам се — отговори Дейзи, като заби пети в хълбоците на магарето. — От много дни чакам да откриеш тези мъже.

Тайлър на секундата се оказа до нея. Той се наведе от седлото и грабна юздите на магарето:

— Не можем да се върнем там. Ще сме лесни мишени.

— Защо? — Тя дръпна юздите, но той ги държеше здраво. — Можем да се скрием в хижата. Имаш достатъчно патрони.

— Но нямаме много храна. — Тайлър посочи натам. — Могат да ни оставят да гладуваме. Или да ни изгорят. Те са трима, а аз съм един.

— Забрави мен.

— Можеш ли да стреляш?

Погледът ѝ не беше толкова дързък сега:

— Баща ми не позволи да се науча.

— Аз съм сам — повтори Тайлър. — Не мога да поема такъв риск с живота ти.

— Не можем ли да почакаме, за да им хвърлим един поглед? — Тонът ѝ беше по-примирен.

— Не. Техните животни са по-добри от нашите. Единствената ни надежда е да отидем толкова напред, че да не могат да ни настигнат чак до Албакерк.

Дейзи не се помръдваше. Не беше убедена в правотата му.

— Ако ги спрем сега, никога няма да открием човека зад тях. Няма да си в безопасност, докато не разберем кой е той и защо иска да те убие.

Тази мисъл накара Дейзи да потръпне цялата. Може да не се притеснява, че Гай ще я зареже. Може да е мъртва, преди той да има тази възможност.

— Ти също не си в безопасност — каза Дейзи. — Твоят живот е застрашен колкото моят.

— Но аз мога да се грижа за себе си. А сега хайде да тръгваме. Не можем да си позволим да губим повече време. — Тайлър обърна магарето и тръгна надолу.

— Постигна целта си — каза той, без да се обърне да я погледне. — Обещавам, че повече няма да крия от теб нищо.

Дейзи не очакваше, че ще я обземе такова задоволство от извоюването на тази победа. Тя осъзнаваше, че това е нещо дребно, но се чувстваше така, сякаш е извоювала нещо огромно. За пръв път спореше с мъж и постигаше своето. Това чувство ѝ харесваше и тя реши, че отново ще опита при първа възможност.

— Как изглеждат? — попита Дейзи.

— Никога не съм ги виждал — отговори Тайлър, — но са доста решителни. Върнаха се да проверят пожара и ни намериха в планината по-бързо, отколкото си мислех, че е възможно. Някой страшно много иска да умреш.

На Дейзи ѝ се искаше да не беше питала. Чувстваше се неспособна да се защити.

— Единственият човек, за когото се сещам, че може да иска смъртта ми, е Боб Грийн.

— Защо?

— Искаше земите на баща ми.

— Толкова много, че да те убие?

— Точно това е нелогично. Земята не струва много, дори и като пасбище.

— Колко земя има?

— Не зная. Нашата... моята земя започва от реката и се простира до подножието на планината.

Тайлър подсвирна.

— Това много ли е?

— Баща ти трябва да е бил богат човек.

— Никога не е бил. Живеехме така, сякаш имаме точно толкова крави, колкото да платим разносните по прибирането им. Той казваше, че има много конекрадци. Грийн е единственият човек, за когото се сещам, че може да го е направил.

— Но това не е причина да иска да те убие. Ако е крадял кравите ви, то по-скоро би продължавал да го прави.

— Не мога да се сетя за никой друг.

Намалиха ход, като оставиха животните сами да избират пътя си през един буен поток, придошъл от топенето на сняга. Тъмнозеленият цвят на боровете и смърчовите контрастираше с белия сняг. Тук-там се показваха кафяви и жълти петна земя от скалистите планини, които загрозяваха блестенето на слънчевата светлина по чистата повърхност на снега. От време на време тишината се нарушаваше от крясъка на птичка, но Дейзи не видя животни. Струваше й се, че те с Тайлър, са сами в тази снежна земя на чудесата. Беше почти невъзможно да повярва, че някъде там трима мъже ги преследваха, решени да я убият.

Тя смушка магарето в хълбоците, придържайки се близо до Тайлър. Може и да беше мечтател, който се интересуваше повече от разкошни хотели и златни находища, отколкото от едно прилично бъдеще, но беше единственият човек, който стоеше между нея и убийците. Въпреки склонността си да се занимава с фантастични неща, тя беше уверена, че е напълно способен да се справи с тях.

След като слязоха от планината, Тайлър и Дейзи яздеха през ниски хълмове и неголеми, равни каньони, оскъдно покрити предимно със степна трева и закърнели борове, хвойнови дръвчета и офики. От всеки един от хребетите почти във всички посоки се разкриваше гледка, обхващаща около седемдесет мили. На около тридесетина мили, отвъд Рио Гранде, подобно на черна стена се издигаше равно

плато, което разделяше плодородната долина от сухите планини отвъд. Небето над цялата тази територия беше мрачно сиво-черно.

На хиляда фута под тях река Рио Гранде спокойно се виеше през тясната долина, която никога не изгубваше напълно зеленината си. Канадски тополи, върби и няколко клена, дъбове и елши обгръщаха бреговете ѝ, а листата им шумно трептяха на студения вятър, който се спускаше от покритите със сняг върхове. Десетки ручейчета, образувани от водите на топящия се сняг, блестяха на яркото слънце.

Късно следобед те стигнаха възвишението, където се намираше ранчото на Дейзи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Дейзи не беше очаквала, че видът на овъглените останки от дома ѝ ще я развълнува толкова. Знаеше, че къщата е изгоряла, но беше удар да го види с очите си. Обгорените останки изобщо не приличаха на дома, който си спомняше.

— Сякаш никога не го е имало — каза тя на Тайлър. Не можеше да обясни чувството за самота, което я налегна. Не само семейството ѝ го нямаше, но и почти всички следи от нейния живот също бяха изчезнали. Сякаш никога не е съществувала.

— Погребахме баща ти до майка ти. — Тайлър огледа овъглените останки от дома ѝ, но не откри нищо, което да си заслужава да се прибере. — Чудя се защо баща ти не я е построил близо до реката. Почвата там щеше да е по-добра за градина.

Майка ѝ го беше молила няколко пъти да я премести, но той не искаше. За него усилията, които отиваха за носене на вода за поливане на градината, не струваха повече от гледката на планините отгоре и долината отдолу. Дейзи се смъкна от седлото и неохотно приближи гробовете. Толкова много пъти беше идвала тук преди, когато единственото нещо, което я крепеше, беше да говори на майка си. Баща ѝ така и не разбра. Сега и той лежеше тук. Тя се чудеше дали би се радвал на посещенията ѝ.

— Зная, че не е много добре, но земята беше замръзнала.

— Добре е. — Ако успееше да намери пари, щеше да направи хубав надгробен камък. Това би искала майка ѝ. Щеше да ѝ бъде неприятно да има само една дъсчица с името ѝ, написано на нея. След няколко години нямаше да има нищо, което да показва, че е живяла или умряла тук.

Това бе неизразимо тъжно.

— Хайде да тръгваме — каза тя, като се отдалечи от гробовете. — Предполагам, че убийците вече са разбрали, че сме напуснали хижата. Няма да се чувствам сигурна, докато не стигнем Албакерк.

— Копеле! — изпсува Тоби, когато разбиха вратата на хижата. — Тук няма никого. — Цялата лява половина на главата му беше подута от една отвратителна рана на бузата му.

— Изглежда, не са тръгнали много отдавна — каза Франк.

Ед слезе от коня мъчително бавно. Докуцука вътре и се отпусна в един стол, за да облекчи превързания си крак от тежестта на тялото.

— Туй не може да е мястото — каза той. — Сякаш жена е живяла тук. Никогаж не съм виждал толкоз много кухненски боклуци.

— Ако е имало жена, тогава защо има койки? — попита Тоби.

Франк отметна пердето към кътчето на Дейзи.

— Тука има още едно легло — каза той. — Защо ли някой мъж ще държи жена и ще я остави да спи в ъгъла?

— Може да са били двама и да са се редували на нея — каза Тоби с похотлив кикот.

— Никога не съм виждал някоя от ония жени да държи място като това — каза Ед.

— Вие двамата, престанете да мелите и ме оставете да помисля — нареди Франк.

Той не разбираше. В бараката са били прибрани три животни, но надолу в планината имаше следи само от две. Колибата изглеждаше така, сякаш тук постоянно живееше жена, но мъжете, които живееха в планината, нямаше да си правят труда да я крият. Никой от ония мършави торби с кости не беше споменал нищо за жена.

Ако момичето на Сингълтън изобщо е било в планината, трябва да е било точно в тази колиба. Всички други вече бяха обиколили.

— Ще останем тук през нощта — каза Франк. — Отговорът е някъде тук.

— По-добре по-скоро да настигнем тоя кучи син — каза Тоби, като удобно се разположи на леглото на Тайлър. — Имам намерение да го напълня с олово заради тази рана на бузата.

— И моя крак — напомни му Ед.

— Само го намери — каза Тоби на Франк — и остави другото на мен.

— На ваше място не бих бил толкова нетърпелив да се сблъскам с този приятел — каза Франк. — Всеки, който може да улучи дулото на

пушка от сто ярда, може да те убие, преди да стигнеш на пистолетен изстрел от него.

— Това ще е достатъчно за през нощта — каза Тайлър, като насочи мулето към една тополова горичка на ивица земя между някакъв буен поток на Рио Гранде.

Той слезе и върза животното за една върба. Дейзи се плъзна от седлото. Тялото ѝ беше схванато, а краката — наранени. Опита се да направи крачка, но се препъна. Тайлър я подхвана. Електричеството между тях все още съществуваше. Само едно негово докосване беше достатъчно да накара пулса ѝ да препуска.

Тя се държеше на дистанция. След снощи не ѝ се налагаше да се тревожи за желанието да бъде в прегръдките му, но точно сега то беше я завладяло почти изцяло.

— Не съм свикнала да яздя — каза тя, като се протегна, за да се облегне на ствола на огромна тополя. — Тате мислеше, че жените трябва да се возят в двуколки. Само че ние нямахме и затова си стояхме вкъщи или ходехме пеша.

Тайлър почака, но Дейзи не пусна дървото.

— Трябва да се запознаеш с Айрис. Тя не пуска Монти никъде сам. Веднъж язди по следата на един престъпник малко повече от седмица.

Дейзи не знаеше нищо за преследване на престъпници, но се досети, че постижението на Айрис е нещо необичайно.

— Коя е Айрис?

— Жената на брат ми.

— Имаш толкова много роднини, че не мога да ги запомня.

Тайлър се зае да сваля седлата от животните.

— Ако я видиш, никога няма да я забравиш.

Не само че яздеше по-добре от Дейзи, ами беше и десет пъти по-красива. Нищо чудно, че Тайлър не се интересуваше от нея. Виждал е много по-добри.

Тайлър разстла дюшека и одеялото на Дейзи.

— Ето, поседни малко.

— По-добре да походя, за да се отпуснат мускулите ми. — Тя се отдалечи, куцукайки. Трябваше да направи нещо, за да отдели мисълта

си от желанието да бъде с него.

Каза си, че Тайлър не е човекът, когото иска за съпруг, че ако ѝ предложи да се омъжи за него, ще откаже. Но щеше ли? Сърцето ѝ подскочи при тази мисъл и тя обезсърчено осъзна, че много иска да се омъжи за него. Високо въздъхна и закуцука насам-натам. Достатъчно глупаво беше, че се влюби в него. Непростимо е, че си мисли за брак.

Обикаляше около друга голяма тополя, а пръстите ѝ се плъзгаха по грубата кора. Покривката от влажни листа жвакаше под краката ѝ.

Опита се да си внуши, че Тайлър е точно като баща ѝ, но знаеше, че не е вярно. Може и да беше мечтател и да не беше способен да направи нищо за себе си, но беше грижовен, мил, красив и толкова едър, че за пръв път в живота си тя се чувстваше дребна и женствена. Само заради това би могла да се омъжи за него. Почувства се малко по-добре и тръгна към мястото, където той нареждаше камъни за огнище.

— Мога да ти помогна — предложи му, решена да изхвърли онези мисли от главата си.

— Няма нужда. И сам ще се оправя.

Тя се спря. Беше толкова близо, че буквално стоеше над него.

— Защо не оставяш някой да ти помага?

Тайлър погледна нагоре изненадан:

— Един човек е достатъчен, за да направи кафе.

— Трябва да се донесе вода, да се намерят дърва, да се направи огън, да се извади храната от торбите и да се пригответи всичко за ядене. Това е работа, повече от достатъчна за двама. Понякога си мисля, че дори би ял вместо мен, ако можеше. Така изобщо няма да ти се налага да се притесняваш с мен.

— Не е заради това. — Той начупи няколко сухи съчки и ги запали с клечка кибрит.

— Зная. Ти дори не се замисляш за това. Същото направи и със Зак. Оставяше го да се грижи за животите само когато искаше да се отървеш от него.

— Нямам нужда от помощ. — Тайлър нагласи няколко по-големи клона над малкото пламъче.

— Точно за това говоря — размахва Дейзи ръце с раздразнение. — Нямах нужда от нищо. Не мислиш ли, че това е странно? Не е нормално да живееш, без да изпитваш нужда от други хора, да не желаеш компанията им, никога и за нищо да не зависиш от тях.

— С мен винаги е било така. — Тайлър гребна малко вода от потока и я сложи на огъня.

Дейзи знаеше, че тук трябва да спре. Не беше нейна работа как Тайлър ще живее живота си, но това беше последната ѝ възможност. Не можеше да приеме факта, че утре ще изчезне, без да остави и следа в живота му.

— Виж докъде те е довело това. Живееш сам в планината, бягаш от компанията на всяко живо същество, с изключение на мулетата. Прекарваш цялото си време в търсенето на златни мини, които просто не съществуват. Изглежда, имаш голямо семейство, но никога не се срещаш с тях. След двадесет години още ще си тук и какво ще си направил през цялото това време?

Тайлър пусна няколко зърна кафе във водата, която вдигаше пара:

— Имам по-малко от шест месеца.

Отговорът му пресуши потока от думи, който тя смяташе да излее.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Дал съм си срок. Ако не намеря злато до седемнадесети юни, си заминавам.

Дейзи почувства прилив на надежда.

— Какво ще правиш след това?

Тайлър отвори пакета, където беше сложил месото.

— Семейството ми ще ми намери работа в Денвър. Вероятно в някоя банка.

Дейзи каза, преди да е помислила:

— Но на теб няма да ти харесва.

— Да, но обещах на Джордж, че няма да се губя из горите цял живот. Той също като теб смята, че това не е най-подходящият начин за един възрастен мъж да прекарва времето си.

— Може и да не е толкова лошо, колкото си мислиш — каза тя с надежда. — Ще имаш редовни доходи. Можеш да си имаш и къща, и всичко останало.

— Не искам къща. — Той отвори още един пакет и извади един тиган.

— Не може да очакваш, че жена ти би живяла в колиба в планината. Там не е място за отглеждане на деца.

Тайлър погледна към Дейзи с леко учудено изражение.

— Кое те накара да си помислиш, че искам жена и деца? — Той сложи няколко парчета еленско месо в тигана.

— Аз п-просто предположих, ч-че искаш — запъна се Дейзи. — Мислех си, че всеки мъж иска.

— Не и аз.

Дейзи почувства как всяка надежда умира. Това не беше особена загуба, защото надеждата бе съвсем слаба, но така или иначе беше тъжно.

— Никога ли не си самотен?

— Не. — Той внимателно сложи подправки на месото.

— Не искаш ли да харесваш хората и те да те харесват?

— Имам си семейство.

— Все едно нямаш. И без друго никога не ги виждаш. Не мога да си представя, че аз бих се крила от семейството си в планините.

— Не се крия.

— Напротив, криеш се.

— Тук съм заради златото.

— Искаш да кажеш, че ще ти хареса да живееш в Денвър?

— Няма значение къде живея. — Той разопакова малко от хляба, който беше приготвил в хижата.

Дейзи се предаде. Не вярваше, че Тайлър знае какво говори. Вероятно си беше решил, че докато се сдобие с хотелите си, би могъл да живее където и да е. Представяше си колко голяма ще е изненадата му. Трябваше да си признае, че тя не разбира от големи хотели и големи градове, но не мислеше, че мъж, който обича да живее сам в планините, ще се чувства удобно в тях.

Тайлър сипа кафе в една чаша и я подаде на Дейзи. След това сложи месото да се приготви. Дейзи взе кафето си и седна на одеялото. Щом Тайлър иска да прави всичко сам, нека така да бъде. Тя повече нямаше да му предложи нищо. Нямаше нищо да прави, освен да се занимава с освобождаването на мислите си от него.

Тайлър се облегна на дънера на една топола. Щеше да пази, макар да не смяташе, че е необходимо. Съмняваше се, че убийците могат да стигнат толкова далеч за днес, но не можеше да си позволи да прави грешки.

И без друго не можеше да спи. Обвиненията на Дейзи бяха повдигнали въпроси, на които не можеше да отговори. Всичко, което ѝ беше казал, бе истина. Или поне беше до този момент. Сега вече не знаеше. Единственото, което знаеше, беше, че не му е приятно да напусне Дейзи.

Не беше само заради безопасността ѝ. Интересуваше се какво ще направи тя за бъдещето си. Той вярваше, че може да направи всичко, което си поиска. Но тя не мислеше така.

Притесняваше се, че ще се омъжи за Гай Кокрейн. Не го познаваше, но едва ли струваше много. Досега никога преди не го беше споменавала. Никоя жена не мълчеше за годеника си, ако беше убедена, че той е най-добрият човек на света.

Тя почти го беше оставила да я люби. Ако обичаше този Кокрейн, никога нямаше да направи нещо подобно. Можеше да го остави да я целува по бузата, като брат, а не по начина, по който я беше целунал. Или не би му позволила да я целуне втори път.

Не знаеше защо се е съгласила да се омъжи за Гай Кокрейн, но определено не го обичаше.

Не, знаеше? Тя му беше казала. Бащата на Кокрейн е най-богатият човек в Албакерк, а нейната майка цял живот ѝ беше повтаряла да не се омъжва за беден мъж.

По дяволите, семейство Рандолф вероятно бяха по-богати от Кокреинови. Чудеше се дали тя щеше да се омъжи за него заради парите му.

Знаеше, че не е справедливо, но тази мисъл не излизаше от главата му. Тя никога не пропускаше възможност да му каже колко малко одобрява идеята му да търси злато. Явно беше, че няма намерение да обвързва живота си с човек, когото смята за мечтател.

Но тогава защо почти го остави да я люби? Главата на Тайлър беше пълна с объркващи въпроси и откъслечни идеи, примесени с известна надежда и много страхове. Най-объркващо от всичко беше, че не можеше да разбере защо всичко това се случва на него. Не обичаше Дейзи. И не искаше да се жени за нея. Наистина, искаше да я люби, но бе искал да люби и други жени. Не. Искал беше да задоволи сексуалните си нужди с много други жени, но това, което искаше от Дейзи, беше съвсем различно.

Чувстваше се несигурен. Какво всъщност искаше? Защо го искаше точно от Дейзи? Всичко, което можеше да каже със сигурност, беше, че я харесва и се радва, че е с него. Намираше я за привлекателна и искаше да я люби. Надяваше се, че няма да се омъжи за Гай Кокрейн.

До какво водеше всичко това? Проклет да е, ако знае! Само дето го болеше главата и не можеше да заспи.

Лицето на Ед пребледня, докато той гледаше писмата в ръката си.

— Знаеш ли чия е тая хижа? — попита той с дрезгав глас.

— На един мъртвец — отговори Тоби от леглото.

— Какво държиш там? — попита Франк.

— Писма — отговори Ед. — Всичките са адресирани до Тайлър Рандолф.

Цигарата на Тоби увисна във въздуха:

— Сигурен ли си?

— Ъхъ — отговори баща му.

— Кой, по дяволите, е Тайлър Рандолф? — поиска да разбере Франк.

— Ако някога беше пасъл крави в Тексас, нямаше да задаваш такъв глупав въпрос — каза Ед.

— Ами, не съм пасъл проклети крави в Тексас и дяволски се радвам, че е така. И не съм чувал за Тайлър Рандолф.

— Те са седмина — каза Ед.

— Седмина, които се наричат Тайлър Рандолф? — възкликна невярващо Франк.

— Не, седмина братя, глупако — рече Тоби.

— Тогава предполагам, че онзи Рандолф в града трябва да му е рода.

— В града има Рандолф? — попита Тоби, като толкова бързо седна на одъра, че удари главата си.

— Ъхъ. Името му е едно такова глупаво, не мога да си спомня как беше.

— Хен? — попита Тоби.

— Да, точно така. Пристигна с толкова вагони, че спокойно можеше да си направи цяла влакова композиция. — Франк млъкна за малко. — Точно така! Тоя Рандолф е намерил нашето момиче. И сега я води при жената на брат си. — Той се ухили доволен, че е решил загадката. — Всичко, което трябва да направим, е да го последваме и да я убием.

— Ще го направиш без мен — каза Тоби, като стана от одъра. — Не знаеш ли кой е Хен Рандолф?

— Не, и не ме интересува.

— По-добре, по дяволите, се заинтересувай тогава! Той е най-бързият стрелец, който някога си срещал — каза Ед. — Няма друг, който поне малко да е като него.

— Не смятам да работя срещу него — каза Франк. — Ще измъкнем момичето и тоя Тайлър от прикритието им.

— Ако докоснеш един от тия Рандолф, останалите ще са при теб, преди да си успял да се изплюеш — каза Тоби.

— Аз също няма да тръгна с теб — обади се Ед. — Първо на първо, никога не съм искал да убиваме момичето. И няма да имам нищо общо с убийството на някой Рандолф. Трябваше само да я треснеш с нещо по главата. Ама ти тъй или иначе точно туй си направил.

— Какво, по дяволите, ще правите?

— Сигурно ще тръгнем към Мексико.

— Добре, зарежете ме, но няма да ви дам повече пари.

— Ти иди застреляй някой Рандолф, пък да видим дали ще имаш изобщо време да ги харчиш — каза Тоби.

— Хайде, махайте се! — изкрещя Франк.

Тоби го погледна предизвикателно:

— Мисля да поостана тук няколко дни — каза той. — Ние с татко няма за къде да бързаме. Тоя Рандолф няма да се върне поне седмица, че може и повече. Ще ни бъде по-лесно да пътуваме, когато снегът се разтопи още малко.

— Къде ще ходите? — попита Франк.

— Не зная точно — отговори Тоби, — но не искам да съм наблизко, когато ти се забъркаш с тия Рандолф. Освен това тук е много студено, а татко има нужда от почивка, докато зарасне кракът му. А ти

какво ще правиш? — попита той, когато Франк започна да събира вещите си.

— Тръгвам довечера. Ще ги убия по пътя и ще ви настигна в Мексико.

Франк се усмихна на себе си. Точно това му трябваше, за да изгради репутацията си. Ако можеше да убие някой Рандолф, тогава името му на добър стрелец ще е сигурно.

— Не знаех, че семейство Париш са продали земята и са си заминали — каза Тайлър, докато завиваха от пътя към ранчото обратно към града. — Смятах оттук да взема коне.

— Това е третият собственик на ранчо, който продава земята си през последната година — каза Дейзи. — Чудя се защо никой от тях не казва нищо, преди да си замине.

Тайлър спря, за да огледа с бинокъла пътя, който бяха изминали.

— Това е четвъртият път, когато се оглеждаш днес — каза Дейзи.

— Някой ни следи.

— Това е пътят към Албакерк. Предполагам, че ще срещнем много хора.

— Просто внимавам.

Но Тайлър имаше лошо предчувствие. Трима мъже ги следваха и единият яздеше едър кон. Знаеше, че убийците лесно ще ги разпознаят. Нямаше други, които да яздят муле и магаре, или поне нямаше други мъж и жена. Би било прекалено да се вземе за съвпадение.

— Мислиш, че са убийците, нали? — каза Дейзи, след като спряха още веднъж да погледнат през бинокъла.

— Да — каза Тайлър.

Тя изглеждаше загрижена, но спокойна. Очакваше, че той ще знае какво да прави.

— Ето, погледни през бинокъла — каза й Тайлър.

— Не мога да ги различа. Все още са твърде далеч — каза тя. След петнадесет минути все още не беше сигурна. — Видях само единия от тях. Какво смяташ да правиш?

— Нищо, докато не разбера дали те са мъжете, които ми трябват. Ще чакаме при тези кедрови дървета и се надявам да разпознаеш поне единия, когато минат.

— Не е същият човек — каза Дейзи след известно време. — Сигурна съм.

Тайлър беше облекчен, че не бяха убийците, но беше сигурен, че са някъде зад тях.

— Мисля да хванем пътя покрай реката — каза той. — Ще стигнем по-късно в града, но мъж и жена на муле и магаре са лесно забележими и се помнят.

Албакерк беше неправилно разположен около един площад, голям два или три акра, към който водеха всички главни улици. Жилищните сгради бяха строени без всякакъв ред и придаваха на града запуснат вид. Площадът беше ограден от бяла ограда от колове и на него беше разположена ниска сграда, която служеше за бръснарница и чието знаме се развяваше на сто двадесет и един фута височина — най-високо от всички на запад от река Мисисипи. Двете кули на църквата „Сан Фелипе де Нери“ се извисяваха от северната страна на площада и дворът ѝ също беше опасан с ограда от колове. Другите три страни на площада бяха заети от плътно прилепени една в друга сгради на фирми и частни домове. Някои излизаха направо на улицата, други си позволяваха лукса да имат покрити пътеки. Някои от покривите бяха дървени, други — пръстени.

Албакерк не беше голям град. Дори късно през нощта не беше трудно да намериш хотела. Тайлър поведе Дейзи по една тясна уличка встрани от площада. Спряха пред задната част на двуетажна сграда. Той слезе от мулето и помогна на Дейзи. Тя пак беше схваната, както предишната нощ.

— Ще влезем през задния вход — каза ѝ той. — Не искам никой да види, че влизаш. Така никой няма да знае със сигурност кога си пристигнала.

— Но как ще влезем?

— Отзад има стълбище. Докато аз намеря къде са Хен и Лаура, ти можеш да се промъкнеш, когато никой не гледа.

— Сигурен ли си, че нима да имат нищо против да ми помогнат? — попита Дейзи. Тя се притесняваше за това през цялото време.

— Всичко, което трябва да направиш, е да пожелаеш да се грижиш за Джорди и Адам и те ще те посрещнат с отворени обятия.

— Зак спомена Джорди. Наистина ли е толкова ужасен?

— Такава му е славата. Аз не се месея. Идеята да го осиновят беше на Хен.

Дейзи се чудеше има ли нещо, което е в състояние да трогне сърцето на Тайлър. Дори започваше да си мисли, че той просто няма такава. Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че не изпитва никое от чувствата, които обикновените хора изпитват. Чудеше се какви ли са другите членове на семейството му. Ако вземеше за пример него и Зак, то тогава не знаеше какво може да очаква.

Дейзи се почувства изоставена, когато Тайлър я остави на задните стълби. Сградата беше тиха и тъмна, дебелият три фута стени бяха студени и груби. Тя се принуди да се изкачи по стълбите въпреки неудобството, което изпитваше. Дразнещото скърцане на обувките ѝ по стъпалата отекваше в затвореното пространство. Почувства се облекчена, като стигна последния етаж и усети сламеника под краката си. Мъждукането на една лампа от горния етаж проникваше в мрака на горния коридор. Почувства как мускулите ѝ се отпускат, като видя Тайлър да се показва от стълбите.

— Запазил е целия горен етаж — каза той, като я стигна. — Трябва да има достатъчно стаи и за двама ни.

В отговор на почукването на Тайлър един висок рус мъж отвори вратата. Дейзи знаеше, че трябва да е Хен. Между братята имаше голяма прилика.

— Какво те доведе тук? — попита Хен, без да се отмести, за да покани брат си. — Бях сигурен, че вече си прокопал половината планина.

— Имам нужда от помощта ти.

Едва тогава Хен забеляза Дейзи, която стоеше в сянката зад Тайлър, и се отмести.

— По-добре влезте.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Дейзи видя най-сините очи. Но в тях не можа да прочете нищо, което да ѝ подсказва какво изпитва Хен към брат си или към нея. За щастие, една хубава жена с водопад от черна коса, който се спускаше по гърба ѝ, стана от един стол и приближи към тях, преди Дейзи да се уплаши. Движеше се тромаво — беше в последните месеци от бременността.

— Влезте. Изглеждате така, сякаш сте пътували цял ден.

— Два дни — доуточни Тайлър.

— Трябва да сте изтощени. Ето, вземете моя стол.

— Не — каза Дейзи ужасена, че може да заеме стола на бременна жена. — Предпочитам да постоя малко права. — Тя погледна към Тайлър. — Имам чувството, че почти съм забравила какво е.

Хен донесе стол от друга стая:

— Можете да седнете на този.

— Аз съм Лаура Рандолф — каза жената, като отново седна. — А това е съпругът ми, Хен. — Лаура топло се усмихна. Изражението на лицето на Хен остана същото. — Сега кажете как да ви помогнем.

— Всъщност, да помогнем на Дейзи — започна Тайлър.

Дейзи наблюдаваше лицето на Лаура, докато Тайлър накратко разказваше събитията от последната седмица. Тя с облекчение забеляза, че Лаура ѝ съчувства, учудва се и се ядосва на това, което Тайлър казва. Тя малко се поотпусна. Тази жена може и да нямаше как да помогне, но поне ѝ съчувстваше.

— Разбира се, че може да остане с нас — каза Лаура, когато Тайлър свърши. — Искаше ми се да я беше довел тук веднага.

— Като си помисля, предпочитам да го бях направил — каза Тайлър.

Дейзи се чудеше какво иска да каже с това, но нямаше време да търси отговора по лицето му. Лаура ѝ говореше:

— Имате ли стая?

— Не — отговори Тайлър вместо нея, — но тъй като Хен е резервирал целия етаж, помислих си, че можем да използваме една от вашите.

— Наистина имаме една излишна спалня — каза Лаура. — Вие с Хен можете да спите там. Дейзи ще остане при мен.

Дейзи бързо се обърна да види как ще отговори Хен на това, че жена му го пъди от леглото си, но не забеляза промяна на лицето му. Този човек я притесняваше. Мислеше си, че по лицето на Тайлър трудно може да отгатва мислите му. По лицето на този мъж беше невъзможно.

— Не мога да направя такова нещо! — противопостави се Дейзи. Лаура погледна Хен и протегна ръка. Той веднага я взе в своята.

— На Хен няма да му хареса, но не мога да те оставя да спиш в една стая с Тайлър.

— Защо? Една седмица беше така.

— За всички в Албакерк баща ти е бил убит днес. Тайлър те е довел тук веднага.

Дейзи безпомощно погледна към Тайлър.

— Благодаря — каза той. — Зная, че подобно нещо е ужасно непоносимо в такова време, но не знаех какво друго да направя.

— Направи точно това, което трябваше — увери го Лаура. — Сигурна ли си, че не си гладна? — попита тя Дейзи.

— Не съм. — Дейзи излъга, но беше твърде нервна да яде. Съмняваше се, че и за миг ще може да заспи.

— Не искаш ли да седнеш?

Дейзи седна.

— Тайлър може да донесе нещата ти и ще те настаним.

— Това е всичко, което имам — каза Дейзи. — Всичко останало е изгоряло в пожара.

Лаура изглеждаше смаяна.

— Разбирам. Е, няма да бъде лесно да подновим гардероба ти. Създадена си с по-издължени линии.

Дейзи успя да се усмихне слабо:

— Никога не съм чувала да го казват по такъв красив начин. Доста съм висока за жена. Бях облекчена, когато съпругът ви отвори вратата и трябваше да го погледна от по-ниско.

— Ще харесаш семейство Рандолф — каза Лаура с успокоителна усмивка. — Всичките седем братя са по-високи от теб. Синът на Джордж, Уилям Хенри, е само на дванадесет, но е почти шест фута.

Дейзи си помисли колко чудесно би било да се намира сред тази гора от едри мъже, но изхвърли тази мисъл от главата си. Нямаше защо да се залъгва с невъзможни неща.

— Трябва да си уморена — каза Лаура, като се изправи. — Аз съм.

На вечеря дообмислиха историята, която щяха да предложат на обществото. Сега умората си казваше думата.

— Мисля, че трябва да си лягаме — каза Лаура и отиде до Хен. Той нежно я целуна.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш добре? — попита той.

Това беше първото смекчаване, което видя у този човек. Той просто безумно обичаше жена си.

— Ще се оправя. Досега винаги съм била добре. Вие с Тайлър можете да обсъдите какво да направите за бъдещето на Дейзи. А аз ще се притеснявам за това, как да ѝ намеря дрехи.

— Няма нужда да го правиш — обади се Дейзи. — Мога още доста дълго да нося тази рокля.

— Не, не можеш — заяви Лаура, като подчертаваше думите. — Изглежда така, сякаш всеки миг ще се разпадне. — Тя хвърли на Дейзи преценяваш поглед. — Мисля, че мога да намеря нещо, което да ти стане. Ако полите не са достатъчно дълги, ще пришием един волан.

Тя въведе Дейзи в удобна спалня.

— Добре ще е за мъжете да си поговорят довечера. Не си говорят един на друг, освен ако не ги принудиш.

— Зак говори предостатъчно и за двамата.

Лаура се изсмя:

— Съжалявам, че е трябвало да го изтърпиш. Той направо ще умори Джордж.

С помощта на Дейзи, Лаура облече нощницата си.

— Ето, взemi една от моите — каза тя с усмивка. — Може да не е достатъчно дълга, но е широка за две като теб.

Когато облече нощницата, Дейзи се изсмя. Едва стигаше до прасците ѝ, но тя беше щастлива да съблече роклята си и да облече нещо подходящо. Би предпочела да носи ризата на Тайлър, но не мислеше, че Лаура би я разбрала.

Лаура легна на леглото и се облегна на няколко възглавници. Потупа с ръка съседното легло.

— А сега ми кажи какво наистина се случи между теб и Тайлър. Ти, разбира се, го обичаш.

Хен хвърли към Тайлър песимистичен поглед:

— Виждам, че все още си пъхаш носа там, където не ти е работа.

— Какво трябваше да направя? Да я оставя да изгори?

— Не, разбира се, но трябва да си признаеш, че имаш голям проблем.

— Виж, съжалявам, че така те прогоних от спалната ти, но не предполагах, че Лаура ще направи така.

— Какво очакваше да направи? Да остави момичето да спи с теб?

— По-скоро, че ще я сложи на някой диван или нещо такова.

— Когато ти и аз си спим на удобни легла? Не знаеш много за жените.

— Дори нищо, ако съдим по последните няколко дни.

Хен хвърли на брат си ироничен поглед.

— Нищо няма да ти кажа.

— Любовният ти живот ме интересува малко повече от този на Зак, което ще рече — изобщо не ме интересува.

— Благодаря.

— Пак заповядай.

Хен отиде до кафеника, но той беше празен:

— Как върви търсенето на злато? — Само приглушеното барабанене на показалеца показваше раздразнението му.

— Нищо не мога да правя заради снега.

— А иначе напредваш ли?

— Така мисля.

— Знаеш, че не се налага да го правиш.

— Да, зная.

— И ти си като Монти.

— Какъв? — попита Тайлър учуден, че го сравнява с близнака си.

— Опитваш се да докажеш нещо, което няма нужда от доказване.

— За мен има.

Хен въздъхна:

— А какво ще стане, ако не намериш злато?

— Ще се притеснявам за това, като стигна дотам. — Немаше намерение да казва на когото и да било, че смята да замине. Щеше просто да изчезне.

— Да работиш за Джеф или Мадисън няма да разреши проблема, нали?

— Не.

— Тогава не го прави.

Тайлър се втрени в брат си.

— Мислиш, че трябва да прекарам остатъка от живота си в търсене на злато?

— Не мисля, че трябва да прекараш и пет минути в търсенето му, но ако си мислиш, че трябва да намериш мястото си в живота, продължавай, докато резултатът те задоволи.

— Ти какво би направил?

— Не бих работил за Мадисън и особено — за Джеф, дори и това да означава, че ще трябва да бъда шериф на Сикамор Флетс до края на живота си.

Тайлър се изсмя. На вратата се почука. Когато Хен отвори, един мъж му подаде поднос с нова каничка кафе. Хен наля една чаша, прибави щедро количество сметана и я занесе до вратата на жените. Лаура отвори при почукването, взе кафето, целуна Хен и незабавно затвори вратата под носа му. Хен се върна на мястото си и си сипа чаша кафе. Пиеше го чисто.

— Можеш да работиш като готвач — каза Хен. — Трябва да има места в Ню Йорк, където плащат царски, за да намерят някой като теб.

— Не искам да работя за никого. Искам сам да съм си шеф.

— Прави каквото смяташ, че трябва — каза Хен, който явно губеше интерес към темата. — А сега ми кажи как се забърка с тази жена.

— Не съм се забъркал с нея.

— Прекарал си последната седмица с нея, доведе я тук, забъркал си се, и то как?

— Нищо друго не можех да направя.

— С подобни неща винаги е така.

— Ако ще бъдеш саркастичен, няма смисъл да говорим.

— Не съм саркастичен. Говоря от опит.

— Да, толкова много опит имаше, преди да се появи Лаура.

— Имах достатъчно.

— И аз имам известен опит. И не съм се забъркал с нея. Преживя ужасно нещо, но си има годеник. Веднага щом се върнат от Санта Фе, ще отиде при неговото семейство. След което вече няма да съм отговорен за нея.

— И какво искаш да направим ние?

— Да се грижите за нея, докато те се върнат. Не може да е след повече от няколко дни, най-много седмица. Снегът бързо се топи.

— А ти какво ще правиш?

— Тръгвам към планината. Вече изгубих много време.

— Значи наистина не си се обвързал с нея?

— Не. Тя не се интересува от мечтатели като мен. Това, което тя каза за моите хотели, направи коментарите на Мадисън и Джеф да звучат направо любезно.

— Изглежда ми мило момиче.

— Такава е.

Хен изпи кафето и остави чашата настрана:

— Как изглежда годеникът й?

— Не зная.

— По-висок ли е от нея?

— Не.

— Тогава нищо няма да се получи.

— Богат е.

— Може и да е искала парите му, но вече е променила решението си.

— Откъде знаеш?

— Дойде с теб тук.

— Нямаше къде другаде да отиде.

— Всяка жена има къде да отиде. Тя е предпочела да дойде тук.

— Хен се изправи. — По-добре да отида да видя момчетата. Никога не

спят, когато са в една стая.

Тайлър разсеяно си сипа чаша кафе. Докато пиеше силната, гореща течност, се чудеше дали Хен може да се окаже прав. Надяваше се, че не.

В камината на разкошната всекидневна на Регис Кокрейн гореше огън. Целият му апартамент в скъпия хотел „Санта Фе“ беше обзаведен с мебели, имитации на стил Луи XV, тапицирани с кадифе във виненочервено. Той дъвчеше фас от пура, дълъг един инч, докато разглеждаше голяма карта, която даваше очертанията на всяко парче земя от реката до планините между Берналило и Албакерк. Носеше черен вълнен костюм от три части, бяла риза и папийонка и приличаше точно на това, което бе — много богат banker и най-богатият човек в Албакерк. Срещу него седеше един по-беден мъж.

Кокрейн нетърпеливо блъсна малко пепел, паднала върху картата.

— Сигурен ли си, че това е маршрутът, по който ще се движи железницата? — попита той.

— Може да има отклонение от една-две мили, но...

— Къде ще пресича реката? Това е важно.

— Някъде под Албакерк.

— Сигурен ли си?

— Не съм сигурен къде точно, но ще е под Албакерк.

— Значи не могат да променят маршрута от западната страна на реката?

— Ще им струва двойно по-скъпо.

Лицето на Регис бавно се разтегна в усмивка. Той се облегна назад, махна пурата и отпи от брeндитo си.

— Тогава имам и последния от ония копелета, които се опитаха да ме изключат от сделката.

— Кoi? — попита другият.

— Петимата най-богати в Албакерк след мен. Не ми личи особено, но имам смесена кръв. На тях това не им харесва и се опитаха да ме прецакат и да оберат всички облаги. Изкупиха цялата земя около мястото, където се планира да бъде гарата. Смятат да я продадат прескъпо, когато пристигне железницата.

— Но как ще ги събори това, че купуваш земята около града? Те все още си имат тази в града.

Регис удари с юмрук по масата:

— Ако притежавам всяка педя земя от Берналило до Албакерк, нито един проклет влак няма да влезе в този град, освен ако аз не се съглася. А аз няма да се съглася, докато не ми дадат половината от сделката.

— Ами ако не се съгласят?

Лицето на Регис застина в жестока гримаса:

— Няма жив човек, който да го е правил.

На следващата сутрин Тайлър разбра, че му е трудно да се сбогува. Скованата атмосфера в стаята не облекчаваше с нищо неловкостта, която изпитваше. Хен и Лаура бяха все още в спалните си, но той имаше чувството, че надничат през рамото му. Лаура беше свила косата на Дейзи в здрав кок. Тайлър я харесваше повече, когато падаше на свободни букли.

Тайлър знаеше, че при Лаура Дейзи е в по-добри ръце, но се чувстваше така, сякаш я изоставя. Дейзи имаше вид на човек, който изпитва същото.

— Ще се връщам обратно — каза той. — Снегът се топи и, изглежда, няма да има повече бури.

— Надявам се, че ще намериш най-голямото златно находище в Ню Мексико — каза тя с вид на загубено паленце.

— Ще ми стигне и средно голямо — каза Тайлър, като се опитваше да не се чувства като развратник. — Ще мина да те видя, когато отново дойда в града. — Това беше най-глупавото нещо, което можеше да каже. Тя вероятно ще е омъжена дотогава и съпругът ѝ едва ли щеше да му се зарадва.

— Би било чудесно. Искане ми се да те запозная със семейство Кокрейн.

Хен и Лаура излязоха от спалнята.

— По-добре тръгвай, ако ще тръгваш — каза Лаура, като им хвърли по един пронизателен поглед. — Ти имаш още много път, а ние с Дейзи имаме да купуваме много неща.

Хен помогна на Лаура да облече палтото си.

— Ще слеза с теб до конюшната — предложи той.

Тайлър не беше очаквал подобно предложение — не беше сигурен, че се радва, но не беше възможно да се отървеш от Хен, когато е решил да направи нещо.

— Ще видиш ли Зак? — попита Дейзи.

— Съмнявам се.

— Ако го видиш, кажи му, че му желая късмет. Глупаво е да искаш да си комарджия, но му кажи, че се надявам да спечели достатъчно и да си купи собствен параход.

— Мисля, че Джордж ще има възражения относно това — каза Лаура, докато слагаше ръкавиците си.

— Надявам се, че няма да се опита да го спре — каза Дейзи. — По-късно Зак може и да промени решението си, но никога няма да се откаже, ако брат му се опита да го спре.

— Това е урок, който всички ние научихме заедно с него — каза Хен.

Тайлър се чудеше дали Хен включва и него в това число, но не го интересуваше особено. Той се люшкаше между огромното желание да се скрие в планината колкото се може по-скоро и също толкова силното желание да остане. Независимо от това, че е сгодена, би искал да се увери сам, че Дейзи ще е добре.

Бъди искрен. Искаш да видиш годеника ѝ. И какво ще направиш, ако не го харесаш? Ще ѝ кажеш, че не може да се омъжи за него ли?

По-добре да се маха от града, преди да е направил нещо, за което ще съжалява. Дейзи не беше негова отговорност. За нея щеше да бъде само нещо, което я притеснява, нещо, за което ще трябва да дава обяснения, и в момента той не можеше да измисли такова обяснение, което годеникът ѝ би приел.

— Сигурна ли си, че ще се оправиш? — попита той още веднъж.

— Разбира се — увери го Лаура. — Сега тръгвай. — Тя го избута към вратата.

Тайлър нямаше какво друго да направи, освен да тръгне. Той и Хен вървяха заедно, докато стигнаха дъсчената пешеходна пътека.

Църквата, която се белееше на слънцето, се извисяваше над площада. Улиците бяха претъпкани с покрити каруци, карети, коне, магарета и пешеходци. Мъжете носеха сомбреро с високи дъна и

телата им бяха украсени с пъстроцветни вълнени наметала. Дамите носеха официални рокли и бяха обгърнати с шалове.

Площадът беше място за срещи с обществени цели, продажба на животни, религиозни събрания и място, където пътниците лагеруваха. Навсякъде имаше амбулантни търговци, които разнасяха стоките си около центъра на площада и стояха пред покритите входи на сградите с кантори, където бяха наредили купчини плодове, зеленчуци, сирене, ядки и тютюневи листа. Уличните търговци си носеха сгъваеми рамки, където окачваха месото както на диви, така и на питомни животни. Трудно беше да намериш място, да вържеш кон или муле. Комарджии обикаляха наоколо с карти в ръце, като се надяваха да привлекат някой в една бърза игра с три карти. Почти всеки магазин, независимо дали бе специализиран в продажбата на текстил или хранителни изделия, продаваше алкохол в бутилки без ограничения.

— Зак към Ню Орлиънс ли тръгна? — попита Хен, докато вървяха на север по Джеймс стрийт.

— Така е казал на Дейзи.

Последва напрегнато мълчание.

— Надявам се, че ще намериш злато.

— Благодаря.

Последва още едно дълго мълчание, през което те стигнаха до конюшната. Тайлър плати на човека да му доведе мулето и магарето.

— Няма нужда да чакаш — каза Тайлър на Хен. — Ще ми трябват само няколко минути да оседлая животните.

— Мисля, че грешиш, като си тръгваш — каза Хен.

— Не греша.

— После ще трябва да се върнеш, за да го довършиш.

— Няма какво да довършвам.

На лицето на Хен се появи една от редките му усмивки:

— Срамota е, че сме такова инатливо семейство. Ако не бяхме, може би щяхме да се учим от грешките си.

— Грешка ще бъде да остана.

— Ще се видим след седмица-две.

— Едва ли мога да намеря... — Тайлър се спря, осъзнавайки, че Хен говори за Дейзи, а не за златото. — Надявам се всичко при Лаура да е добре — каза той и се обърна да влезе в конюшната.

Тайлър беше ядосан на Хен. Имаше достатъчно проблеми и без брат му да утежнява положението. Но Хей никога не се съветваше с никого, освен със себе си. Понякога с Монти. Никога не мислеше, че това, което казва на братята си, може по-скоро да навреди, отколкото да помогне.

Бъди честен — каза си Тайлър, — и ти си същият. Фактът, че си разстроен за това, трябва да ти показва, че си в окаяно положение.

Решен да забрави последната седмица, цялата несигурност и неразрешимите въпроси, Тайлър оседла мулето, върза багажа на магарето и се запъти извън града. Но не можеше да се отърси от чувството, че Хен е прав. Ще трябва да се върне. Има неща, които трябва да довърши.

Дейзи и Лаура се върнаха в хотела след продължително обикаляне по магазините. Дейзи беше с шапка, избрана така, че да прикрива късата ѝ коса. Носеше под мишница няколко пакета. Още няколко вече бяха доставени в хотела. Имаше и още, които да пристигат. Един портиер взе пакетите от ръцете на Лаура.

— Никога няма да бъда в състояние да ти платя за всичко това — каза Дейзи за стотен път този ден, докато влизаха в гостната, и остави пакетите на пода.

— Не се притеснявай за това — каза Лаура, докато подаваше на портиера няколко песос. — Хен трябва да намери начин как да похарчи парите си.

— Искан ми се да можеше да даде малко от тях на Тайлър, за да построи хотелите си. Не иска да работи в банка. Дори не съм сигурна, че му харесва да живее в хижата. — Дейзи помогна на Лаура да съблече палтото си.

Лаура седна на дивана и въздъхна уморено:

— Тайлър има много пари. Всичките братя имат.

Дейзи неразбиращо се втренчи в Лаура:

— Но той казва, че няма пари. Зак открадна всичко, което имаше, за да отиде в Ню Орлиънс. — Тя остави палтото на Лаура на облегалката на един стол и също седна. Беше изтощена.

Лаура се изсмя:

— Издръжката на Зак никога не му стига.

— Издръжка?

Лаура наля какао от един съд на масата и подаде чашата на Дейзи.

— Цялата собственост на Рандолф е общо притежание — обясни тя — ферми, банки, компании, стоки — всичко. Братята получават равни дялове от приходите. Мисля, че Зак е под попечителство до навършването на двадесет и пет, но Тайлър има толкова, колкото и всички останали. С изключение на Мадисън. Той има няколко собствени бизнес предприятия, които сякаш правят пари по-бързо и от националния монетен двор.

Тайлър беше богат и не й беше казал.

— Тайлър смята, че трябва да заслужи мястото си в семейството. — Лаура си наля една чаша и се облегна. — Когато братята му не продадоха част от семейната собственост, за да му дадат пари за хотелите, той скъса със семейството си. Едва повярвах на очите си, когато отвори вратата. Не сме го виждали повече от година.

Главата на Дейзи се въртеше. Тайлър не й беше казал нищо от това. След дрънканиците за Филаделфия и богатия й дядо той трябва да си мисли, че тя преследва богатство. Освен това беше подиграла с идеите му. Не беше мислила, че ще го приеме точно така, но сега вече е твърде късно. Той няма повече да се върне в Албакерк.

Тя знаеше, че така е най-добре — отдавна го беше решила, — но съжаляваше, че няма да го види поне още веднъж, за да го накара да разбере.

Да разбере какво? Ще го накараш да повярва, че не търсиш пари точно когато си разбрала, че е страшно богат, и той повече немала повярва на нито една твоя дума.

Чуха викове и трополене от препускащи крака отвън. Една врата надолу по коридора се тресна.

— Джорди и Адам — обясни й Лаура. — В ранчото щяха вече да са на конете, но тук няма как да разтоварят излишната енергия, освен един на друг. Хен се опита да ме накара да ги оставя в ранчото, но няма друг, освен него и мен, който да е в състояние да ги контролира. И по-точно Хен. Правят това, което поискам, защото знаят, че Хен ще им съдере кожата, ако не ме слушат. Направо благоговейт пред него.

Дейзи разбираше. Тя самата също изпитваше някакво страхопочитание към него.

— Ще полегна за малко. Ще оправим роклите, когато стана.

Дейзи бе настанена в стаята, в която бяха спали Тайлър и Хен предишната нощ. Беше благодарна за възможността да остане сама, преди да я налегнат мислите ѝ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Не ти ли харесва роклята? — попита Лаура. Беше вече следобед и тя стоеше коленичила във всекидневната и забождаше с карфици към подгъва на роклята широка ивица.

Дейзи се откъсна от мислите си.

— Красива е. Разбира се, че ми харесва.

Намериха само една готова рокля в целия Албакерк, която да стане на Дейзи, като се удължи малко. Изпратиха плат за две по-обикновени рокли, които да бъдат готови на другия ден. А три по-официални рокли им бяха обещани до пет дни.

— Май не ти харесва.

— Съжалявам, мислех.

— Но не за баща си.

Дейзи погледна виновно:

— Как разбираш?

— Някога и аз се отчайвах от въпроса дали Хен ме обича и ще се ожени ли за мен — усмихна се Лаура. — Чувствах се точно както ти сега.

— Предполагам, че няма защо да отричам, но е толкова глупаво. Той изобщо не е типът човек, който търся за съпруг.

Лаура се засмя от сърце.

— Аз се кълнях, че Хен Рандолф е последният човек, за когото ще се омъжа. Казах му да стои настрани от мен. Опитах се да го прогоня. Дори се опитах да избягам от него. Но нищо не се получи. Когато обичаш някого така, както ти Тайлър, нищо друго няма значение.

— Той не ме обича.

— Обърни се. Сигурна ли си?

Дейзи се завъртя леко.

— Никога не е казвал, че ме обича, и нямаше търпение да си замина.

— Имаш предвид това, че избяга. Всички от семейство Рандолф го правят.

— Защо?

— Вярват, че по характер не стават за женене. Направо трябва да ги вържеш и да ги замъкнеш при свещеника. Завърти се.

Дейзи се обърна още малко.

— Не бих се омъжила за някого, който трябва да бъде принуден да го направи.

— Малко преувеличих, разбира се — призна си Лаура, като стана сериозна. — Но те наистина се съпротивляват повече, отколкото е разумно. Ако успееш обаче да ги убедиш, остават при теб завинаги.

Тя се усмихна по начин, който накара Дейзи да ѝ завижда, че Тайлър не чувства към нея същото, каквото Хен очевидно чувства към Лаура.

— Хен казва, че това е семейна черта. Аз мисля, че е заради отговорността. Първият ми съпруг бързо се ожени, но се самоуби и ме остави сама да се грижа за сина си. Хен толкова добре съзнаваше отговорността, която би поел, че се опита да се скрие. Роуз и Айрис казаха, че и с техните мъже е било така. А сега ми помогни. Никога няма да повярваш, че всеки ден изкачвах един каньон, когато бях бременна с Адам. Обръщай се бавно, за да видя дали е станало равно.

— Не мисля, че Тайлър някога ще се омъжи — каза Дейзи, като се въртеше бавно. — Той няма нужда от никого.

— Мисля, че го съдиш много строго. Той първи от братята се появи, когато Хен беше изпаднал в беда.

— Но ти каза, че не си го виждала от година.

— Вярно е — призна си Лаура. — Сега я съблечи.

Когато Лаура разкопча роклята, Дейзи я свали от раменете си и я остави да падне на пода. Взе старата си рокля и я облече.

— По едно време си мислех, че ме харесва, но сега си мисля, че е било просто защото бяхме затворени заедно. Би чувствал същото към коя да е жена.

Дейзи се закопча.

— Не казвам, че Тайлър съзнава, че те обича, но ще ти кажа, че никога не съм го виждала така несигурен пред жена, както е пред теб. Ще му трябва малко време да го приеме. Ако си мислиш, че си заслужава да чакаш, не се отказвай.

Дейзи вдигна новата рокля и я обърна наопаки. Седна на дивана до Лаура, взе една вдяната игла и започна да пришива ивицата към роклята. Лаура вдяна втора игла и подхвана другата страна.

Дейзи не знаеше дали си заслужава да чака Тайлър. В него имаше толкова много неща, които я плашеха. И в същото време — много неща я привличаха. Сякаш в него живееха две личности. Никоя от тях не доминираше, така че за Дейзи беше трудно да вземе решение.

— Не мисля, че имаме много общи неща — каза тя най-накрая. — Нещата, които той иска, ме плашат, а нещата, които аз искам, не му харесват.

— В такъв случай, трябва да престанеш да мислиш за него колкото се може по-скоро. Ако не го направиш, само ще разбиеш сърцето си.

Дейзи се съгласи. Само че щеше да разбие сърцето си, ако спре да мисли за него.

Дейзи вече беше прекарала четири дни в Албакерк, когато на излизане от един магазин буквално се блъсна в Адора Кокрейн и майка ѝ.

С възклицание на удоволствие, Адора я прегърна.

— Никога не съм си мислила, че баща ти ще те пусне за толкова дълго време, че да останеш повече в града.

Радостта на Дейзи от срещата помръкна:

— Баща ми е мъртъв. Беше убит миналата... преди няколко дни. — Вече нямаше вероятност Гай да иска да се ожени за нея, не и в този вид, но тя трябваше да се придържа към измислената история. Нямаше смисъл да съсипва репутацията на Тайлър.

— Какво правиш тук? — попита госпожа Кокрейн веднага след изказването на съболезнованията.

— Изгориха къщата ни. Един златотърсач ме намери и ме доведе тук при жената на брат си.

Дейзи забеляза смръщването при думата „златотърсач“, което изчезна от лицата им при думите „жената на брат си“. Лаура беше права. Всичко ще бъде наред, докато никой не знае за седмицата, прекарана в хижата.

— Какво ще правиш? — попита Адора.

— Не зная — отговори Дейзи.

— Ще останеш при нас, докато решиш — рече Адора. — Нали, майко?

— Разбира се — съгласи се госпожа Кокрейн. — Докогато поискаш.

— Ще остане при нас дълго, дълго време — каза Адора с кикот. — Гай ще се погрижи за това. Почакай само да усети колко си му липсвала. Опитавме се да го накараме да дойде с нас, но не можеше да издържи повече да обикаля по магазините.

— Питаше ли за мен?

— През цялото време говори за теб — каза Адора. — Накрая трябваше да му кажа да млъкне. Откъде взе тази рокля? Много ти отива.

Дейзи обясни, че всичко е изгоряло в пожара, че Лаура Рандолф и съпругът ѝ са били много щедри.

— Гай ще трябва да им възстанови сумата — каза госпожа Кокрейн. — Сигурна съм, че са много мили хора, но няма да се чувствам удобно, когато зная, че съм задължена на непознати.

Дейзи едва не каза на госпожа Кокрейн, че тя, а не Гай, е задължена за неща, които не би могла да плати с пари, но се сдържа. Ако някога е съществувала жена, която счита, че парите са ключът към всичко, то това беше Бел Кокрейн.

Въпреки че не обичаше непознати, които отседат в хотели, госпожа Кокрейн настоя да бъде веднага запозната със семейство Рандолф. От мига, в който разбра, че са заели целия горен етаж, тя започна да се държи много приветливо. Като разбра, че Дейзи е била спасена от един Рандолф, а не просто от някакъв златотърсач, това се оказа всичко, което ѝ трябваше, за да се убеди, че благоприличието е спазено. Но тя настоя Дейзи веднага да се пренесе в техния дом.

— Разбирам, че сте направили разходи, за да възстановите гардероба на Дейзи — каза госпожа Кокрейн.

— Направихме го с удоволствие — отговори Лаура. — Компанията ѝ ни беше много приятна.

Останалата част от посещението мина гладко. През по-голямата част от пътя към техния дом Бел Кокрейн измъкваше от Дейзи колкото може повече информация за семейство Рандолф.

Дейзи почувства облекчение, когато най-после беше настанена в самостоятелна стая в дома на Кокрейнови, но съжаляваше, че се наложи да напусне Лаура. Много я харесваше. Искаше ѝ се да е там, когато се роди бебето. Най-много от всичко съжаляваше, че така губи последната връзка с Тайлър. Докато поддържаше каквато и да било връзка със семейството му, можеше да се надява, че той ще се върне.

Адора отдаде унинието ѝ на факта, че още не е преодоляла мъката по смъртта на баща си.

— Знаеш ли кой го уби?

— Не — отговори Дейзи. — Надявах се, че баща ти ще ми помогне да разбера.

— Татко е все още в Санта Фе, но съм сигурна, че ще се погрижи това да стане най-важната задача за шерифа. Сигурно е било ужасно.

— Един от мъжете ме простреля. Ако Тайлър не беше ме намерил, сигурно щях да умра.

— Прострелял те е? — възкликна Адора с разширени от недоверие очи. — Защо не ми каза по-рано?

— Не исках да разстройвам майка ти. — Дейзи дръпна косата си назад. — Виждаш ли?

— Божичко! — възкликна Адора. Тя разгледа раната отблизо. — Но е зараснала бързо.

— Не беше тежка рана — каза Дейзи. Не биваше да забравя за липсващите девет дни, иначе щеше да се издаде. — Но трябваше да се простя с косата си. Сега я нося на кок.

— Така изглеждаш по-стара.

Тайлър я харесваше пусната.

— Как изглеждаше той? — попита Адора.

— Кой?

— Мъжът, който те спаси. Като брат си ли беше красив? — Адора въздъхна. — Изглеждаше толкова заплашителен, сякаш може да те застреля, без окото му да мигне.

— Хен наистина е много мил. Просто се притеснява за жена си.

— Ами другият? Той женен ли е?

— Не, но трябваше да видиш най-малкия брат — каза Дейзи, като реши да прежали Зак заради нестихващото любопитство на Адора. — Той е страхотен. Открадна парите на брат си и избяга, за да стане комарджия по параходите.

— Не! Ти си измисляш.

— Можеш да попиташ, ако не ми вярваш. Той е невероятно красив. Има най-дългите мигли и най-красивите очи, които някога си виждала. Някъде на твоя възраст е.

— Кажи ми всичко. — Адора изпадна във възторг.

Дейзи точно това и направи, като си измисляше подробности, ако ѝ се налагаше. Съвестта не я притесняваше. Адора никога нямаше да срещне Зак, а по този начин тя можеше да запази Тайлър само за себе си.

На закуска следващата сутрин Адора и майка ѝ поддържаха постоянен разговор. Изглежда, бяха решили да направят всичко възможно, за да повишат настроението на Дейзи. Семейството се хранеше в официално обзаведена стая. Мебелите бяха толкова масивни и беше толкова тъмно, че Дейзи се чувстваше не на място.

— Сигурна съм, че ще искаш да жалееш известно време — каза госпожа Кокрейн, — но е най-добре неприятните неща да приключат колкото може по-скоро.

Госпожа Кокрейн ясно даде да се разбере, че под приключването на неприятните неща има предвид женитбата с Гай. Дейзи не можеше да разбере защо госпожа Кокрейн толкова иска Гай да се ожени за нея. Със сигурност имаше много други момичета, които се доближаваха до представата за идеалната съпруга за единствения ѝ син.

Освен това Гай може и да не иска да се ожени за нея, след като разбере, че една седмица от живота ѝ се губи. Ще трябва да му каже. Длъжна беше да даде на Гай възможност да оттегли предложението си, докато все още може.

Странно, тя едва си спомняше как изглежда той.

Не, просто мислите ѝ бяха изпълнени с мъжете от семейство Рандолф. След като беше видяла трима от тях, всички останали ѝ изглеждаха незначителни.

— Знаеш ли колко земя притежаваш? — попита госпожа Кокрейн.

— Нямам представа — отговори Дейзи. — Татко смяташе, че е много.

— Притежаваш почти сто хиляди акра — каза госпожа Кокрейн.
— Цялата територия от реката до подножието на планината.

— Какво значение има, дори и да притежавах двеста хиляди акра? Не струва и цент.

— Струва доста — отговори госпожа Кокрейн. — Когато разберат, че е твоя, много мъже ще искат да се оженят за теб. Надявам се, че неочакваното внимание няма да ти завърти главата. Гай от няколко месеца изпитва силни чувства към теб.

Дейзи не можеше да повярва, че това, което госпожа Кокрейн казва, е истина:

— Но баща ми никога не можеше да спечели пари от нея.

— Ще ме извиниш, дете, но баща ти не беше добър стопанин. Ако се управлява добре, тази огромна земя ще те направи богата.

Дейзи не можеше да повярва, че госпожа Кокрейн е права, но си спомни, че и Тайлър е на същото мнение. Мислите ѝ бяха прекъснати от влизането на Гай.

— Бедничката ми — каза той след поздрава. — Снощи майка ми каза. Само ако бяхме знаели. Тръпки ме побиват, като си помисля колко много си понесла, заобиколена само от непознати.

Дейзи осъзна, че макар да ги познава от кратко време, не възприема семейство Рандолф като непознати. Всъщност, за своя голяма изненада, си даде сметка, че се чувства много по-спокойна с тях, отколкото с Кокрейнови. Реши, че трябва да е така, защото семейство Рандолф знаеха за всичко, което се е случило, но все пак я приемаха.

Нямаше чувството, че може да бъде също толкова откровена със семейство Кокрейн. Би разказала на Адора по-голямата част от това, което се случи. Би казала на Гай част от истината, но не би казала нищо на господин и госпожа Кокрейн.

— Имала е голям късмет, че я е намерил един Рандолф — съобщи госпожа Кокрейн на сина си. — Не мога да кажа какво би се случило иначе.

— Рандолф? — озадачено попита Гай.

— Много богато семейство — информира го майка му. — Направих някои проучвания. Хенри Рандолф и жена му са заели целия горен етаж на „Поуст Ексчейндж Хотел“ за неопределено време.

— Чакат раждането на детето си — обясни Дейзи. Неизвестно поради каква причина ѝ беше трудно да слуша госпожа Кокрейн. Никога не си беше мислила за Тайлър като за богаташ. Ако сега го направеше, щеше да унищожи спомените си за него. А те бяха всичко, което имаше и искаше да запази.

— Не трябва да се притесняваш, че някога ще зависиш от непознати — увери я Гай. — Можеш да оставиш всичко на мен.

— И на татко — добави Адора. — Дейзи иска той да ѝ помогне да намери убийците на баща си.

— Да, разбира се — каза Гай. — Това се разбира от само себе си. Сега трябва да направиш всичко възможно да забравиш случилото се през последните няколко дни. — Той зае мястото си до Дейзи. Столът на господин Кокрейн остана свободен. Една прислужница донесе кафе и топла храна.

Все едно Гай да я беше накарал да забрави собственото си съществуване, помисли си Дейзи. Нищо в живота ѝ не беше толкова истинско, колкото последните няколко дни. Беше се почувствала свободна. Когато влезе в дома на Кокреинови, все едно влизаше в клетка. Присъствието на Гай усилваше това усещане.

Дейзи каза на Гай всичко, което вече беше казала на майка му и сестра му, но когато за последен път отново разказа всичко на господин Кокрейн на вечеря същата вечер, тя вече беше на границата на търпението си. Ако не трябваше да моли за помощта му при откриване на убийците, едва ли щеше да издържи. Каза му всичко за мъжете, които я бяха проследили. Помисли си, че изглежда притеснен, когато описа човека, стрелял по нея, но изражението на лицето му се проясни и тя предположи, че не знаеше за подобен човек.

— Остави всичко на мен — каза той. — Ще се отбия при шерифа утре, като отивам в банката.

— Аз исках да им устроим засада, но Тайлър каза, че трябва да почакаме, ако искаме да хванем човека, който стои зад тях.

— Какво ви кара да мислите, че има някой зад тях? — каза господин Кокрейн.

— Тайлър казва, че не са от този тип хора, които могат да измислят такъв план. Те са наемни убийци. Каза, че ако ги хванем, този, който ги е наел, ще наеме други да ме убият.

— Боже господи! — възкликна Бел Кокрейн. — Това не е нещо, за което момиче като теб трябва да си мисли. Според мен е крайно неподходящо господин Рандолф да обсъжда това с теб.

— Аз го обсъждах с него — съобщи Дейзи на всички. — В края на краищата аз бях тази, която се опитваха да убият. Това не е нещо, което може просто да се забрави.

— Била си страшно храбра — каза Адора. — Аз сигурно щях да изпадна в истерия.

— Не мисля. Не е възможно да изпаднеш в истерия за девет... — Дейзи рязко спря. Ако не внимаваше, щеше да развали всичко — почти за два дни, особено когато през половината време си в безсъзнание, а през другата половина яздиш магаре.

— Горкото момиче — прояви съчувствие Гай. — Бих те разбрал, ако си легнеш и не се събудиш цял месец.

Дейзи не знаеше какво да отговори на това. Такава абсурдна мисъл никога не ѝ беше хрумвала.

— Може да си почива както си иска и колкото си иска — увери я госпожа Кокрейн. — Адора и аз ще бъдем щастливи да направим каквото можем за теб.

— Мисля, че Боб Грийн трябва да стои зад всичко това — каза Дейзи, като се опита да върне разговора към убийците. — Нямам представа защо, но не мога да се сетя за никой друг.

— Можеш да забравиш цялата тази работа — каза господин Кокрейн. — Не съм съгласен с господин Рандолф. Сигурен съм, че са скитащи престъпници, които убиват за каквото и да е. — Той се замисли за момент. — Въпреки че Боб Грийн може да бъде един от заподозрените. — Той отново направи пауза. — Да, трябва да се помисли по това.

— Добре. Радвам се, че тази работа е уредена — каза госпожа Кокрейн. — Сигурна съм, че за теб е облекчение, скъпа, да знаеш, че не трябва отново да се притесняваш.

Дейзи се нареди да каже на госпожа Кокрейн, че няма да се успокои, докато убийците и мъжът, които стои зад тях, не бъдат хванати, но осъзна, че е безсмислено. Всичко беше в ръцете на господин Кокрейн. Бел Кокрейн никога не би разбрала защо има и други неща, за които една жена да си мисли.

За Дейзи беше неприятна изненада да установи, че Кокрейнови са също толкова решени да мислят вместо нея както баща ѝ. Всъщност те изобщо не искаха тя да разсъждава. Беше очаквала, че ще бъде облекчение да повери всичките си проблеми в ръцете на Гай и баща му, но не беше така, не и когато дори нямаше да я оставят да говори за това.

— Адора и майка ѝ имат да правят няколко посещения утре сутринта — каза господин Кокрейн. — Това ще бъде възможност за теб и Гай да останете сами. Имате много неща да обсъждате. — Той хвърли на сина си многозначителен поглед. Гай неловко се усмихна, но не показва нежелание. — Сега мисля, че трябва да си лягаш.

— Сигурен съм, че семейство Рандолф добре са се грижили за теб, но е невъзможно да се напиш добре в хотел особено след преживяния ужас. Сигурно си много изтощена.

Дейзи не искаше да се показва толкова безпомощна, но имаше страшна нужда да остане сама.

Когато най-после се пъкна в леглото, почувства облекчение. Адора искаше да разговаря. Дейзи заяви, че е уморена, и госпожа Кокрейн изпъди дъщеря си в спалнята ѝ. Но Дейзи не чувстваше умора, когато духна лампата си.

Беше потисната, че е напуснала семейство Рандолф. Тайлър можеше да отсъства с дни, но тя се беше привързана към Лаура. Не мислеше, че може някой да се почувства добре в присъствието на Хен, но привързаността към жена му беше за Дейзи като откровение.

Никога не беше виждала взаимоотношение като това, което съществуваше между тях. Той я защитаваше с яростна решителност и се подчиняваше на желанията ѝ. Ако направеше нещо, без да попита, а това се случваше от време на време, той не възразяваше, когато тя се сърдеше, и би го премислил отново. Ако не се съгласеше с нея по някой въпрос, по който имаше твърдо мнение, тогава тя се подчиняваше.

Но имаше нещо друго, нещо почти скрито зад изпълнения с любов съвместен живот. Дейзи ясно съзнаваше, че ако нещо заплаши семейството му, Хен ще защити Лаура с цялата ярост, на която бе способен.

Тайлър я караше да се чувства по същия начин. Той можеше да обижда Зак, но се грижеше за него. Трябва да бе семейна черта. Тя си

спомни момента, когато Уили беше дошъл в хижата. Без да си кажат и дума, Тайлър и Зак се бяха съюзили, за да я защитят.

Точно това правеха и семейство Кокрейн, но го правеха, за да я предпазят от неправилно поведение. Със семейство Рандолф не беше така.

Гай искаше да я защитава, защото си мислеше, че никоя жена не може сама да се грижи за себе си, а Тайлър очакваше, че е достатъчно умна, за да успее сама. Гай твърдеше, че я обича, но чувствата му нито веднъж не успяха да го завладеят. Тайлър искаше да я люби, защото не можеше да се овладее. Тя намираще неговата необузdana страст за много по-привлекателна.

Съмняваше се, че Адора ще оцени такова отношение. Дейзи не беше сигурна, че нещо подобно може да се е случило между господин и госпожа Кокрейн, но беше сигурна, че го има между Хен и Лаура. Между тях съществуваше силна връзка, една експлозивна сила, която сякаш всеки момент щеше да избухне. В началото не беше разбрала, но сега, когато беше отново при семейство Кокрейн, осъзна, че я е усещала, когато беше с Хен и Лаура.

През последните няколко дни в хижата с Тайлър самата тя се беше чувствала така. Тогава ѝ се струваше опасно и нежелано, но сега съжаляваше, че го няма.

Сега всичко беше спокойно, предсказуемо, успокояващо и все пак незадоволително. Докато се унасяше в сън, на Дейзи ѝ хрумна, че вече нищо не ѝ се вижда правилно. Съмняваше се, че това ще се промени някога.

— Не можеш все още да искаш да се ожениш за мен — каза Дейзи на Гай. Не беше прибрала на кок косата си тази сутрин и сега си играеше с къдриците. — Приличам на плашило. Съмнявам се, че някоя почтена жена ще ме заговори.

— Глупости. Изглеждаш малко странно, но когато всички разберат какво си преживяла, ще направят пътека до къщата, за да ти предложат помощта си. Освен това косата ти отново ще израсте.

Господин Кокрейн беше тръгнал за офиса си веднага след закуска. Госпожа Кокрейн и Адора бяха излезли скоро след това. Дейзи използва тази възможност, за да освободи Гай от обещанието да се

ожени за нея. Тя беше замаяна, когато ѝ заяви, че нищо няма да промени чувствата му към нея.

— Но аз имам белег. — Дейзи вдигна косата си, за да му покаже.

— Не се вижда.

Дейзи реши, че се налага да му каже какво се е случило. Ако наистина искаше да се ожени за нея, той трябваше да знае истината. Когато Дейзи свърши с разказа си, лицето му беше преbledняло, но той не се разколеба.

— Сигурен съм, че през цялото време си се държала безпогрешно — каза той. — Чудесно е, че ми каза. — Той взе ръката ѝ и я стисна. — Но няма нужда отново да го казваш, дори и на Адора.

Дейзи си помисли, че изглежда малко замаян, но вероятно не беше честно да го съди. Той току-що беше получил ужасен удар.

— Майка казва, че този Рандолф е джентълмен — каза Гай и се размърда неспокойно. — Сигурен съм, че е права, но можеш ли да бъдеш сигурна, че ще се придържа към тази история?

— Той беше този, който настоя да отида при брат му — каза Дейзи. — Не би ме довел при теб, дори и да беше в града. Беше твърдо решен никой да не узнае, че не съм била придружена от жена. Сигурна съм, че ще бъде бесен, задето съм ти казала.

— Много подходящо — каза Гай. — Ами останалите?

— Да не би да се притесняваш, че тази история ще ти навреди?

— Не, за бога — каза Гай, като се изчерви. — Загрижен съм за теб. Зная, че ако тази история се разчуе, това направо ще те убие.

Странно беше, но Дейзи не мислеше така.

— Аз зная, ти знаеш, и семейство Рандолф знаят. Няма никакво значение какво мислят останалите.

— Не е съвсем така — каза Гай. — Аз ти имам вяра, но има много хора, с които може да не е така. Поразпитах наоколо за семейство Рандолф. Те са богати, но освен това имат репутации на мъже, които вземат това, което искат.

— Не познаваш Тайлър. Той нищо не иска.

— Радвам се да го чуя, но най-добре е да забравим всичко това. Ще се почувствам облекчен, когато семейство Рандолф се завърнат в ранчото си.

Дейзи не искаше Хен и Лаура да си тръгват. Те бяха единствената ѝ връзка с Тайлър.

Каза си да не бъде глупава. Той не искаше да има нищо общо с нея. По-добре да го приеме и да не се надява на нещо, което е приключило, нещо, което никога не е било много надеждно.

Гай потупа ръката ѝ с усмивка, която беше леко пресилена.

— Зная, че от твоето ужасно преживяване е минало много малко време. Естествено е да жалееш баща си известно време, но бих искал да определиш дата.

— За какво?

— За сватбата.

Дейзи имаше странното чувство, че е едновременно и тъжна, и облекчена. В същото време нещо, от което се боеше, бе минало на заден план.

— Не мога, не сега.

— Тогава поне ме остави да обявя годежа ни.

— Не! Хората ще искат да ме поздравят, да ме питат за сватбата, за баща ми, за какви ли не неща. Не мога да се справя с това и в същото време да се женя.

— Разбира се. — Гай се усмихна по начин, който трябваше да спечели Дейзи. — Можеш да отлагаш колкото поискаш. Но наистина трябва да се оженим по-скоро. Няма да те пришпорвам. — Той прибърза да добави. — Просто знай, че горя от нетърпение да станеш моя жена.

— Ще се опитам, но толкова много неща се случиха напоследък.

— Зная. Чувстваш се съкрушена.

Да, тя беше съкрушена, но не поради причини, които Гай би предположил.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тайлър се върна в хижата. Погрижи се за животните, почисти инструментите си, после си приготви вечеря. Днес беше намерил повече частици злато. Знаеше, че се приближава до златното находище.

През последните четири дни, откакто се беше върнал от Албакерк, времето беше необичайно меко, така както предишните седмици бяха необичайно студени. Земята беше толкова мокра, че всяка дупка, която изкопаваше, скоро се пълнеше с вода. Искаше му се да беше взел и дъждобрана си, но хижата беше на петнадесет мили, твърде далеч да се връща. Седна на една скала и се загледа над хълмовете, които се спускаха към Рио Гранде на около двадесетина мили. Милиони звезди блещукаха в чистото небе, но Тайлър не ги забелязваше.

Почти през всеки миг от последната седмица умът му беше зает с Дейзи. Той се опита да мисли за това, което планираше за следващия ден. Но скоро установи, че се чуди дали Дейзи е все още при Хен и Лаура и дали Кокрейнови са се върнали от Санта Фе. Като изучаваше пътищата, по които се оттича водата от хълмовете, той се опита да отгатне от мястото на намерените късчета злато къде може да е находището, но се улови, че се чули дали Дейзи в края на краищата ще се омъжи за този Гай Кокрейн. Опита се да реши откъде да почне да копае утре. Вместо това се чудеше дали е щастлива.

Той не беше. Никога през живота си не е бил по-нещастен.

Тя му липсваше. Нямаше смисъл да го отрича. Звучеше смешно след всичко, което беше направил, за да избяга от нея, но беше вярно. Установи, че си спомня дребни детайли, на които дори не беше обърнал внимание преди.

Харесваше как падат буклите около лицето ѝ, след като я подстрига. Така изглеждаше по-млада, по-очарователна, отколкото тя самата можеше да предположи. Спомни си как беше носила превръзката си, почти като турчин с тюрбан. Не се притесняваше

изобщо. Почти беше станала част от нея самата. Но един от най-любимите му спомени беше Дейзи, потънала в палтото му.

Най-много се притесняваше дали е в безопасност. Щеше да е в сигурни ръце, докато беше с Хен, но после? Притесняваше се, че може да се омъжи за Гай, защото си мисли, че няма да има други предложения. Тревожеше се, че няма да е щастлива, независимо от това, което ще се случи в бъдеще. Не че можеше да ѝ помогне.

Стана. По-добре да поспи. Чакаше го дълъг ден на усърдна работа.

Но дори след като си легна, не можа да заспи. Продължаваше да си спомня как беше прегръщал Дейзи. Не беше просто плътско желание. Не беше чувство, което може да изпита със следващата жена, която срещнеше. Само Дейзи го предизвикваше.

Добре беше, че не трябва да ходи в Албакерк за провизии поне още месец. Щеше да има нужда от всеки миг, за да убие това чувство. Мисълта, че то може още да расте, го плашеше.

— Ах, глупако! Ти, тъп, малоумен идиот! — крещеше Регис Кокрейн на Франк Сторак. — Казах ти да не закачаш момичето!

— Но тя ме видя, като излизах от къщата — протестираше Франк. Той товареше бали вълна от един от складовете на Кокрейн за експедиция. Пролетното стригане скоро щеше да започне.

— Видя ли те да убиваш стария? — поиска да знае Регис. Той не слезе от двуколката си. Дворът беше кален.

— Не.

— Тогава можеше да я излъжеш, да ѝ кажеш, че си се отбил да пиеш чаша кафе и си видял тялото.

Франк спря работата си. Той беше потен въпреки студа. Избърса челото си с ръкав:

— Но тя чу изстрела. Щеше да се досети.

— Не можеше да докаже нищо. Ти и глупаците, които нае, можехте да изчезнете и с това щеше да се приключи. Къде са те сега?

— Тръгнаха към Мексико.

— Добре — каза Регис, сякаш мислеше за нещо друго. — И ти направи същото. Ако трябва, иди до Монтана, но не се връщай в Ню Мексико. Ще трябва да измисля някого, на когото да струпам вината.

Франк пристъпи към двуколката:

— Мога все още да я убия.

— Имам нужда от нея, за да пипна земята, глупако.

Франк мразеше да го наричат глупак.

— Очаквам да ми изплатят още пари.

— Ще ти дам стотачка, но не повече. Изпорти работата. Ще ми струва много повече да оправя тази каша. — Регис преброи парите и ги подаде на Франк.

— Убих стареца точно както искахте — каза Франк. — Дължите ми тези пари.

— Не.

— Зная хора, които биха се заинтересували от нещата, които мога да им кажа.

Непреклонната жестокост на Регис лесно се забелязваше в очите му:

— Няма живи хора, които да са ме измамили. Помни това — каза той, като пренебрегна заплахата на Франк, сякаш за него тя не беше повече от досаден комар. — А сега се измитай от града, преди да съм те издал на шерифа.

С гняв в сърцето Франк преброи парите, преди да ги пхне в джоба си. Именно той беше свършил цялата работа, беше прекарал цяла седмица на студа в търсене на момичето. Знаеше, че тя можеше да го разпознае. На неговия врат щяха да сложат примката, ако го хванеха.

Той отново се зае с работата, но в сърцето му гореше ядът към Регис Кокрейн. Беше измамен с пари, които по право му принадлежаха. Бяха го наели да убие един старец и да изгори къщата му с уговорката, че ще му дадат двеста и петдесет предварително и още толкова след това. Измамен беше със сто и петдесет долара. Щеше добре да подреди Регис, като убие момичето, така че да не може той да се докопа до земята й.

— Момче е — каза Лаура. — Бяло и русо като баща си.

Тя седеше в леглото, в което бяха спали двете с Дейзи през първата нощ. Изглеждаше уморена и щастлива. Хен, който стоеше до нея подобно на горда, но безмълвна преграда между жена си и света,

беше изпратил преди закуска съобщение на Дейзи. Тя бе пристигнала веднага щом успя да се измъкне.

— Сигурна съм, че сте много горди с него — каза тя.

— Тайничко се надявах да е момиче — призна си Лаура. — Вече имам две момчета. Но трябваше да се досетя. Всички деца в семейството са момчета. Фърн вече има четири.

— Можеш само мен да виниш — каза Хен.

— Сигурна съм, че ще имам и други възможности да те обвинявам в същото — каза Лаура без сянка на нежелание. — Сега можеш да заведеш момчетата да пояздят, без да се тревожиш за мен. Дейзи ще остане тук, докато се върнеш.

— Няма да се отделя и на инч от нея — обеща Дейзи, когато видя, че Хен се колебае. — Ако и за миг ми се стори, че не е добре, веднага ще повикам доктора.

— Няма да викаш никакъв доктор, независимо какво ще се случи — каза Лаура, след като Хен излезе. — Използвах изцяло таланта си да убеждавам, само и само да ми позволи да седна. Казах му, че родих Адам сутринта, а вечерта сама си правих вечерята — изкикоти се тя. — Това само го накара да стои нащрек.

Говориха си за незначителни неща, докато чуха плач от плетената люлка.

— Би ли ми донесла бебето? — помоли Лаура. — Време е да го нахраня. Бих го взела и сама, но Хен със сигурност ще разбере.

— Никога не съм държала бебе — каза Дейзи.

— Не е трудно. Просто слагаш едната си ръка под главичката му, а другата — под дупенцето. Ще шава като желе, но не го изпускай.

Оказа се точно така, както Лаура го описа. Дейзи реши, че в бебетата има нещо вълшебно. Това беше първото ѝ докосване до бебе, но веднага бе завладяна от малкото същество. Поддържа го само няколко секунди, но след това усети нежелание да го даде на майка му.

— Как се казва?

— Уилям Хенри Харисън Рандолф. Кръстих го на баща му въпреки протестите му — каза Лаура, докато се приготвяше да храни сина си. — Зная, че звучи надутото, но не може Хен да има трима синове и никой да не е кръстен на него. Вероятно ще го наричаме Хари, но аз предложих името Харисън.

Бебето започна да суче с удивителна за такова малко създание нападателност.

— Лаком, това си ти — каза му Лаура гальовно. — Точно като братята си.

Бебето беше направо възхитително. Харисън щеше да порасте и да стане мъж точно като баща си.

Това беше чудо.

На Дейзи не ѝ трябваше много въображение, за да си представи как тя храни собствения си син. По-скоро ѝ трябваше усилие, за да не завижда, че това дете не е нейно. Винаги бе искала деца. Но досега не беше осъзнала колко силно е това желание.

Мисълта, която направо я замая, беше, че си представяше как прегръща сина на Тайлър, не на Гай.

— Как са нещата при теб? — попита Лаура, щом се увери, че синът ѝ здраво се е заловил за работа.

— Добре — каза Дейзи, като пренасочи мислите си. — Кокрейнови нямаше да са толкова любезни, дори и да ми бяха роднини.

— Чудесно. Получавала ли си новини от семейството на баща си?

— Не. — Дейзи си помисли, че дори не се беше сетила да се свърже с тях. — Не зная адреса им — каза тя. — Не зная как да се свържа с тях.

— Дай обява за смъртта му във всички вестници, като напишеш името и адреса си. Сигурна съм, че ще се свържат с теб.

Дейзи не беше сигурна, че ѝ се иска да го направи. Не знаеше как да се държи, ако семейството на баща ѝ наистина се свърже с нея.

Лаура внимателно я наблюдаваше:

— Как се чувстваш?

— Малко замаяна. Сигурна бях, че Гай няма да поиска да се ожени за мен. Казах му за всичко, което се случи. Той заяви, че за него няма значение.

— Имах предвид Тайлър.

Дейзи почувства как лицето ѝ пламва. Не беше имала смелостта да си зададе този въпрос.

— Не мисля за него — каза тя. Не беше в състояние да обсъжда чувствата си към Тайлър дори с Лаура. Беше много неуверена по

отношение на тях.

— Вероятно това е много разумно.

— Гай настоява да определя дата за сватбата. Казва, че гори от желание да махне всякакви тревоги от плещите ми.

— Това е чудесно. Радвам се за теб.

Но Дейзи ясно съзнаваше, че Лаура внимава с думите си.

— Казах му, че не съм готова.

— Разбирам това — каза Лаура, като погледна към сина си. Сложи го от другата страна. — Обаче не е добре да се възстановяваш дълго от период като този. Зная го. Загубих майка си, баща си и съпруга си. Ще ти бъде по-лесно, ако се омъжиш. Да направиш в живота си място за някой мъж е нещо, което изглажда нещата. Правила съм го два пъти и никога не беше лесно.

— Дори и с Хен ли?

— Никога не му казвай, че съм казала такова нещо — сподели с усмивка Лаура. — Просто трудностите бяха другаде. Винаги става така, когато се омъжиш за силен мъж. Те не се пречупват лесно.

Доколкото Дейзи можеше да каже, Тайлър изобщо не се пречупваше.

— Гай и семейството му правят всичко възможно да ме предпазят от неприятности, свързани със смъртта на баща ми. Господин Кокрейн се зае със задачата да открие кой уби баща ми. Майка му ще подготви сватбата.

— Имаш късмет. — Лаура облегна сина си на рамото си и беше веднага възнаградена с оригване. — Начинът му да изрази задоволството си не е много изискан.

— Може ли да го подържа? — попита Дейзи.

— Разбира се.

Дейзи взе Харисън от майка му и го полюля в ръцете си. Този път не ѝ се струваше странно. Изглеждаше страшно малък, но направо чудесен.

— Вече толкова прилича на баща си.

— Всички деца от семейство Рандолф приличат на бащите си. Ако децата на Фърн не бяха на различна възраст, нямаше да мога да ги различа едно от друго. Не мисля, че и четирите деца на Роуз приличат на нея. Направо са си чисти Рандолф.

— Ти имаш ли нещо против това?

— Прекрасно е децата ми да приличат на мъжа, когото обичам.

— Значи много го обичаш, така ли?

— Не мога да ти опиша колко. Понякога това ме плаши.

Дейзи знаеше, че изглежда объркана.

— Хен беше стрелец. Омъжих се за него със съзнанието, че може всеки момент да го загубя. — Лаура нежно се усмихна. — Мразех всичко, което си мислех, че той олицетворява, но това не ми помогна. Въпреки всичко се влюбих в него.

Бебето заспа в ръцете на Дейзи, но тя не забеляза:

— Омъжила си се за човек, когото не одобряваш?

— Трябваше или да го направя, или да бъда нещастна до края на живота си. Същото е било с Айрис и Фърн. Никоя разумна жена не иска да се ожени за Рандолф. Ние просто не можехме да направим нищо, за да го предотвратим. Сега можеш да сложиш Харисън в леглото му. Ще спи, докато пак огладнее.

Дейзи внимателно сложи детето в легълцето му. Мислите ѝ препускаха с бясна скорост. Три жени се бяха омъжили за братята Рандолф, въпреки че не са го искали. И все пак се е оказало за добро.

Но имаше една основна разлика, си напомни тя. Тайлър не искаше да се жени за нея. Докато това беше така, нищо друго нямаше значение.

Дейзи чу вратата на всекидневната да се отваря и сякаш цяло гръмогласно вавилонско стълпотворение се изсипа вътре.

— Това трябва да са Хен и момчетата — каза Лаура с лице, огряно от усмивка. — По шумотевицата разбирам, че ездата е минала добре.

На Дейзи ѝ се приплака. Ако трябваше да седи и да наблюдава едно щастливо семейство, събрано заедно, със сигурност щеше да се разплаче.

— По-добре да тръгвам — каза тя. — Госпожа Кокрейн ще се тревожи, ако отсъствам твърде дълго. Те всички са убедени, че съм толкова крехка, че ще се разпадна от най-малкото нещо.

— А ти какво мислиш? — попита Лаура.

— Не зная.

Момченце на около осем години се втурна в стаята:

— Мамо, трябваше да дойдеш с нас. Победих Джорди.

— Нямах да ме победи, ако оная кобила не беше ме хвърлила — каза ядосан Джорди. — Казах ти, че Адам и аз трябва да вземем собствените си коне.

— А как се справи баща ти?

— Е, той винаги побеждава — оплака се Адам. — Няма кон, който да надбяга Бримстоун.

Острият вятър шибаше скалистите издатини. След една седмица, която беше достатъчно топла, за да се разтопи и последният сняг, времето стана студено, а небето — безоблачно синьо. Тайлър продължаваше да копае парчета мек кварц с търнокопа си. Той едва забелязваше тънката жилка злато, която подобно на дантела минаваше през скалата и леко блестеше на слънцето, но когато копаяше по-дълбоко, тя ставаше по-дебела. Не можеше да престане да мисли за Дейзи. Не беше способен да я изхвърли от ума си за повече от пет минути, откакто напусна Албакерк.

Не можеше да забрави последната нощ в хижата, все още я усещаше в прегръдката си, усещаше вкуса на целувките ѝ, страстта, която сгриваше тялото ѝ, както и неговото.

Тя му липсваше. Имаше много време да осъзнае, че никоя друга жена не беше реагирала на близостта му така, както тя. Другите жени не знаеха какво да правят с него. Внимаваха да не го обидят. Странно бе, че той харесваше точно тази, която сякаш целеше да го ядоса. Той беше своенравен и опърничав, както и всички останали от семейството.

Опита се да задържи мислите си върху работата. Смяташе, че за него нищо друго не значеше толкова, колкото търсенето на злато — това беше основата, върху която беше градил живота си през последните три години — но за по-малко от две седмици нещата се бяха променили.

Колкото повече си мислеше за убиеца, толкова неувереността му, че семейство Кокрейн можеха да защитят Дейзи, ставаше все по-голяма. Не се съмняваше, че ще накарат шерифа да тръгне по следата на убиеца, но се съмняваше, че могат да разберат колко е опасен този човек. Дори предполагаше, че той ще се опита да застреля Дейзи в Албакерк. Вероятно ще я причака на гробовете на родителите ѝ.

Тайлър заби търнокопа си дълбоко в скалата. Издърпа разклатилия се камък и още по-диво атакува жилата. Звънът на метал върху камък го накара да погледне нагоре. Уили Мозел се приближаваше по билото. Тайлър остави работата си. Докато Уили стигне до бивака му, той вече беше приготвил кафето.

— Дойдох да видя как се справяш — каза Уили. Той взе чаша кафе и седна на една скала. — Намери ли къде да настаниш момичето в града?

Тайлър кимна.

— Не си хаби гласа да говориш — каза Уили.

Тайлър се ухили:

— Оставих я при брат ми. Нейните приятели трябва вече да са се върнали.

— В хижата ти имаше посетители — каза Уили, като шумно отпи от горещото кафе. — Доколкото успях да разбера, останаха два или три дни.

— Тримата убийци.

— Не зная дали бяха убийци, но бяха трима. Чувстваха се като у дома си.

Тайлър чакаше, защото знаеше, че Уили има още за казване.

— Не си тръгнаха заедно — най-накрая каза Уили. — Двама от тях тръгнаха на юг. Предполагам, че са се запътили към Мексико. Там парите свършват по-бавно.

— Ами другият?

— Едър мъж, който язди едър кон. Нямаше как да не забележа следите му.

— Къде отиде той?

— Не мога да ти кажа със сигурност, но вероятно е тръгнал към Албакерк.

Тайлър знаеше, че това ще се случи. Няколко нощи бе лежал буден и се беше чудил какво може да го накара да действа. Сега вече нямаше защо да се чуди.

— Тогава май е по-добре да тръгвам за Албакерк.

— И аз така си мислех. Имаш ли нужда от компания?

— Не. Хен е все още там. Освен това, ако е при семейство Кокрейн, не мога да направя друго, освен да я предупредя.

— И това ли е всичко, което смяташ да й кажеш?

— Че какво друго?

— Не аз ще ти кажа — каза Уили с презрително сумтене. — Не аз бях затворен сам с нея в хижата за почти две седмици.

— Бяха само девет дни и Зак беше там почти през цялото време, с изключение на един ден.

— И още два по пътя.

— Нищо не се случи.

Уили шумно отпи. За Тайлър този звук беше като подигравателен коментар.

— Защо не обработваш собствения си участък? — попита Тайлър.

— Оказа се безплоден. Сега търся друго място.

— Ще ти предложи една сделка. Обработвай моя, докато ме няма, и ще ти дам една четвърт от всичко, което намериш.

— Една трета — предложи Уили.

— Добре.

Уили не изглеждаше развълнуван:

— Една трета от нищо прави нищо.

— Хайде да хвърлим един поглед — каза Тайлър.

Скептицизмът на Уили значително намаля, когато той видя скалата:

— Не можеш точно сега да тръгнеш да гониш убийци — възкликна той. — Това може да е големият удар.

— Знаех, че трябва да тръгна, още щом те видях да изкачваш билото.

— Може да се опитам да ти открадна участъка.

— Ще те преследвам и ще те убия.

— Може да взема колкото злато намеря и да тръгна за Мексико.

— В Мексико не задават много въпроси за мършавите грозни трупове.

Уили се изсмя:

— Хайде, тръгвай. Разбрах, че си влюбен в това момиче, още в мига, когато ви видях.

— И измина целия тоя път, за да ми предложиш да пазиш участъка ми, а аз да тръгна след нея?

— Нещо такова.

— Грещиш, че съм влюбен в нея, но си прав, че не мога да я оставя, когато този убиец все още я преследва.

Тайлър не знаеше дали Дейзи ще иска да го види. Вероятно тя си мислеше, че Гай е достатъчен, за да я защитава. Но Тайлър нямаше да бъде сигурен, че е така, докато не видеше Кокрейн. Независимо от това дали Дейзи иска или не той да е в Албакерк, щеше да се увери дали тя е добре.

— Кога да те очаквам? — попита Уили.

— След четири или пет дни. Не трябва да ми отнеме много време. След като кажа на Кокрейнови и на шерифа срещу какво са се изправили, няма да имам друга причина да остана.

Но когато Тайлър тръгна към Албакерк, той знаеше, че има поне още една причина да удължи престоя си. Трябваше да се убеди, че Дейзи обича Гай Кокрейн. Иначе не можеше да я остави да се омъжи за него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Мама казва, че е време Гай да обяви годеща ви — каза Адора на Дейзи.

Адора беше дошла в стаята на Дейзи, за да си поприказват преди лягане. Седеше свита на стола до леглото на Дейзи, за да се стопли.

— Казах на Гай, че не искам да се изправя срещу всичките тези хора — каза Дейзи.

— Това е само годеж, глупаче. Можеш да се скриеш в неговата стая през следващата година, ако така искаш. Ние ще те пазим.

Дейзи осъзна, че не иска защита. Искаше усамотение. Искаше да я оставят на мира, докато разбере какво става в душата ѝ.

И в глупавото ѝ бунтарско сърце.

— Не е заради това. Всичко се случи толкова бързо.

— Гай отдавна иска да се ожени за теб. Това не се е променило.

— Защо иска да се ожени за мен? — внезапно попита Дейзи. — Трябва да има поне дузина по-красиви момичета, при това с голяма зестра.

— Гай винаги те е харесвал — каза Адора, очевидно малко смутена от въпроса на Дейзи. — Той мисли, че си много хубава. За него няма значение, че не си богата.

— Но обича ли ме? — настоя Дейзи. — Не изглежда да изпитва особено силни чувства към мен.

— Искане да се ожени веднага.

— Имам предвид себе си! Не ми се струва, че всячески се опитва да намери начин да остане няколко минути насаме с мен. Когато сме сами, не изгаря от желание да ме докосне, да ме прегърне. Не копнее да прави с мен неща, които знае, че няма да му позволя да направи преди сватбата.

— Искаш ли да прави всичко това?

— Да. — Признанието на Дейзи се изтръгна като въздишка, като дълго сдържана тайна, която тя най-после е събрала сили да признае. Само че това не беше толкова признание, колкото откритие. Преди да

срещне Тайлър, тя щеше да се радва и само на любовни думи. Сега знаеше, че има и много повече от това. Тя го искаше.

Смехът на Адора прозвуча виновно:

— И аз бих искала това — призна си тя. — Мечтая си за мъж, който да ме отвлече и да ме отведе в планинска хижа.

— Аз вече бях там — каза Дейзи.

— Това е само мечта. Не бих искала да ме насилва, но би било вълнуващо, ако е толкова луд по мен, че не може да се владее. Сякаш и ти искаш същото нещо.

— Така е, но мисля, че се срамувам да го призная.

— Зная, че Гай не е от романтичните мъже — каза Адора. — Много прилича на татко, но наистина ти се възхищава. Ще бъде добър съпруг.

— Защо ми се възхищава? — искаше да знае Дейзи.

— Мисля, че е, защото си умна — отговори Адора. — Гай не е много по четенето. Впечатлен е от това, че можеш да четеш всичките тези книги и да ги разбираш.

Дейзи искаше да чуе нещо за очите си, за устните си, дори за гърдите си. Не искаше да слуша за книги.

— Би ли искала да се омъжиш за някого, който се възхищава на ума ти?

— Не бъди глупава. Аз не съм умна — каза Адора.

— Не е вярно. Просто не използваш ума си.

— Мъжете не харесват жени, които мислят самостоятелно.

Тайлър харесваше. Беше й казал, че тя може да направи всичко, което поиска.

— Искат да се грижат за нас. Това се предполага, че трябва да правят. Не бих искала да се издържам сама. Няма да зная откъде да започна.

Дейзи също не искаше, но нещо я караше да опита. Не искаше съпругът ѝ да отдели част от живота си и да ѝ каже да не се бърка там.

— Колкото до това, че искам мъжът да бъде толкова луд по мен, че да не може да се контролира, мисля си, че в действителност не би ми харесало. Един мъж трябва да уважава жена си така, както Гай уважава теб. Той никога не би си помислил да те насилва. Как иначе би те погледнал в лицето на другия ден?

Гладно. Тайлър така би направил. След това ще иска да го повтори.

— Мисля, че просто си разстроена от това, че си била отмъкната в планината от един красив мъж.

— Откъде знаеш, че е красив? Никога не си го виждала.

— Нямаше да говориш толкова много за него, ако не беше красив — каза Адора, като прегърна приятелката си. — Щом е брат на Хен Рандолф, трябва да е божествен. Защо ходиш там през цялото време?

— За да стоя при Лаура, която се възстановява след раждането. Тя не познава никого в Албакерк.

— Понякога си мисля, че я харесваш повече от мен.

— Никога нима да харесвам друга повече от теб — каза Дейзи, като горещо прегърна приятелката си. — Ти си направо чудесна. — Дейзи продължаваше да я прегръща. — Не зная защо ме харесваш. Аз съм толкова неблагодарна и вечно оплакваща се.

— Не, не си. Просто си имала ужасно преживяване. Но отсега нататък всичко ще се нареди чудесно. Ще видиш. Всичко, което трябва да направиш, е да се омъжиш за Гай.

Всичко, което трябвало да направи, е да се омъжи за Гай и нещата ще бъдат наред!

Но защо тогава изпитваше такова нежелание? Преди смъртта на баща ѝ това беше всичко, което искаше. Беше глупаво сега да се опъва. Не се самозаблуждаваше — всичко беше заради Тайлър. Защо не можеше да приеме, че той няма да се върне?

Дейзи изпусна дълбока въздишка. Времето им в хижата беше изтекло. Беше преживяла повече от много жени, много повече от Адора, която щеше да се омъжи за някой много подходящ млад мъж, без дори и невинно да пофлиртува преди това.

Беше време Дейзи да порасне. Тайлър бе казал, че тя може да направи всичко, което поиска, стига да реши. Той нямаше предвид женитбата с Гай, но тя трябваше да направи точно това. Харесваше Гай. Не го обичаше, но можеше да се научи. Майка ѝ се беше омъжила по любов и това я беше убило. Дейзи се беше заклела, че с нея няма да се случи така. Сега имаше възможност да си осигури точно онзи живот, който винаги беше искала.

— Утре ще поговоря с Гай — каза Дейзи. — Искам да изчакам няколко дни, в случай че роднините на татко отговорят на обявата ми.

Не искам да чуят за неговата смърт и моята сватба в една и съща седмица.

— Сигурна ли си?

— Да. Лаура ми каза, че е най-добре да преодоляваш трудностите бързо, така само ще улесниш нещата.

— Нямам търпение да кажа на мама.

Дейзи реши, че ще се почувства много по-добре, след като нещата се уталожат, и даде цел и посока на живота си. Женитбата с Гай ще ѝ осигури точно тази посока.

Беше позволила на Тайлър да я обърка. Предполагаше, че това се случва с много млади жени, особено с такива, които нямат семейство. Имаше късмет, че съществуваша семейство Кокрейн. Без тях можеше да направи нещо ужасно глупаво.

Дейзи прикри очи от слънцето, докато тя и Гай приближаваха към хотела. Чудеше се защо няма дървета по площада. През лятото щяха да са много полезни, по-полезни от оградата от колове. Очакваше посещението при Лаура, но дори то не можеше да спре мрачните ѝ предчувствия. Знаеше, че е време да престане да отказва да се изправи срещу действителността, но се опасяваше от срещата с обществото на Албакерк. Веднага щом остави Гай да обяви годеща, ще бъде обсадена от доброжелатели.

Дейзи се чудеше дали всички бъдещи булки са толкова нервни.

— Виждам госпожа Естерхаус и дъщеря ѝ, Джулия Мадиган, да вървят към нас — прошепна ѝ Гай. — Нейният съпруг е един от татковите партньори в банката. Съпругът на Джулия се занимава с продажба на едро. Щом се оженим, ще си постоянно в тяхната компания.

На Дейзи не ѝ трябваше много, за да разбере, че госпожа Естерхаус и нейната дребна дъщеря не я одобряваха.

— Чухме за смъртта на баща ви — каза госпожа Естерхаус веднага щом Гай ги представи. — Такъв удар. Зная, че сте съсипана. След това, което онези ужасии мъже са направили, мисля, че е много смело да излизате.

Дейзи трябваше да притисне дясната си ръка до тялото, за да не докосне с нея главата си. Беше събрала косата си в здрав кок и я беше

скрила под шапката. Госпожа Естерхаус не можеше да види кока или белега. Нямахше нужда да ги споменава, освен ако не искаше да бъде нелюбезна.

— Трябва да е ужасно да сте сама на хотел — каза Джулия.

— Дейзи е със сестра ми — отговори Гай.

Дейзи трябваше да потисне желанието си да каже на Гай да не бъде наивен. Джулия просто се опитваше да разбере къде е отседнала.

— Семейство Кокрейн се държат чудесно с мен — каза тя. Беше пуснала ръката на Гай и стискаше здраво пръсти под ресните на шала си. — Чакам да получа новини от семейството на баща си, преди да реша какво да правя.

Дейзи не знаеше защо каза това. Беше послушала съвета на Лаура и даде обяви във всички вестници в Ню Йорк и Филадельфия, но не очакваше никой да ѝ се обади. Беше го казала само защото тези жени я гледаха отвисоко.

— Не знаех, че имате семейство — каза госпожа Естерхаус.

— Естествено, не ги виждам често, откакто татко дойде в Ню Мексико.

— Семейството на Дейзи е много известно в Ню Йорк и Филадельфия — каза Гай. — Мама казва, че сигурно ще искат да се върне при тях. Но ние трябва да направим всичко възможно, за да я убедим да остане с нас, нали?

— Разбира се — каза Джулия Мадиган с мазна усмивка. — Може би ще убедите някои от братовчедите си да се преместят в Албакерк. Толкова обичам високи мъже. — Тя се приближи до Гай и погледна нагоре към него, сякаш искаше да покаже колко е дребничка.

Дейзи почувства силно желание да удари Джулия Мадиган в лицето с единия от свитите си юмруци, скрити под шала. Тя беше учудена от силата на гнева, който я прониза. Никога не бе реагирала така остро срещу никого.

— Боя се, че те всички обичат високи жени — отвърна Дейзи. Тя хвана Гай под ръка. — Очарована съм, че се запознах с вас, но закъснявам за среща с госпожа Рандолф.

— Познавате семейство Рандолф? — попита госпожа Естерхаус. До този момент всички знаеха, че богатия, неприветлив, красив мъж, който беше наел горния етаж на хотела, направо беше окупира конюшните, водеше шестима слуги да се грижат за удобството на жена

му и се беше опитал да наеме най-добрия доктор в града единствено за лични нужди.

— Дейзи всеки ден я посещава — каза Гай.

И майката, и дъщерята бързо направиха мислена преоценка:

— Може би ще можете да я доведете на посещение, след като е в състояние отново да излиза.

— Те горят от нетърпение да се върнат в ранчото си — каза Дейзи. — Не мисля, че градът им харесва особено. А сега ще ме извините, не искам да закъснявам.

Майката и дъщерята се сбогуваха и продължиха. Дейзи пусна ръката на Гай:

— Хайде да влизаме, преди да се е случило нещо ужасно.

— Какво му беше ужасното на това? Госпожа Естерхаус държи много на точността, но Джулия е възхитително момиче. Ще я харесаш, щом я опознаеш.

— Сигурна съм, че така ще стане — каза Дейзи, като веднага съжали за избухването си, — но все още не мисля, че съм подходяща за компания. — Тя се изкачи по стълбите към хотела. Без да дочака Гай да ѝ отвори, Дейзи бутна вратата и влезе в преддверието. Замръзна, когато видя Тайлър на рецепцията.

Той се беше върнал! Дейзи се чувстваше неспособна да стои неподвижно, да върви напред или да се държи, сякаш не си е загубила ума.

Той се беше върнал!

Значеше ли това, че я обича? Всяка надежда, мечта и празна фантазия, които толкова усилено се беше борила да потисне, да изхвърли от ума си, да се прави, че не ги е имало, отново нахлуха в нея и вече беше невъзможно да отрече дори и за миг, че обича Тайлър Рандолф или че може някога да обича Гай.

Погледна към лицето на Тайлър, което така добре си спомняше, и с болка си помисли, че през по-голямата част от времето, когато бяха заедно, то беше покрито с брада. Точно това беше лицето, което още от самото начало бе търсила, което знаеше, че се крие зад брадата.

Спомни си всичко, което почувства през онази нощ в прегръдките му, когато трябваше да събере цялата сила на волята си, за да му каже, че е сгодена. Почувства как тялото ѝ трепери и се зарадва,

че е прекрачила прага на хотела преди Гай. Това ѝ даде няколко ценни секунди, за да се съвземе, преди да запознае двамата мъже.

Дейзи изчака Гай да я настигне. С голямо усилие успокои туптенето на сърцето си и тръгна напред.

Тялото ѝ потрепери от изненада, когато Гай взе ръката ѝ и здраво я стисна под своята. Тя внимателно се опита да я издърпа, но Гай здраво я държеше. Погледът на Дейзи се плъзна към Тайлър. Неговият поглед се замъгли и угасна. Той потъна в себе си. Тя още веднъж се опита да освободи ръката си, но Гай не я пускаше.

— Здравей — каза тя, като поздрави Тайлър с надеждата, че вътрешната ѝ борба няма да проличи. — Не очаквах, че толкова скоро ще се върнеш в града.

Тайлър стана и Дейзи почувства да я пронизва тръпка. Беше забравила колко висок е той и как я караше да се чувства дребна. Беше забравила също и как самото му присъствие объркваше сетивата ѝ. Беше забравила, че само като го погледне, дъхът ѝ спира, че целият ѝ предишен живот изглежда само като встъпление към тези девет дни, а всичко след това — като фиаско.

Но не беше забравила, че го обича. Тайлър погледна Гай и после отново Дейзи.

— Гай, това е Тайлър Рандолф, човекът, който ме намери. Тайлър, това е Гай Кокрейн.

Двамата мъже се поздравиха, стиснаха си ръце, прецениха се. Очите на Тайлър показваха малко, а позата му — нищо. Той просто отново се затвори в себе си. Дейзи искаше да извика, да го помоли да не тълкува ситуацията погрешно, но знаеше, че е безсмислено. Но какво друго можеше той да си помисли, освен че тя принадлежи на Гай изцяло, както самият Гай си мислеше?

Не беше никак трудно да разтълкува реакцията на Гай. Той просто беше учуден и уплашен от ръста на Тайлър. Почувства как тялото му се стяга, а изражението му стана официално. Трябваше ѝ миг да разбере, че той заема отбранителна позиция.

— Искам да ви благодаря за това, че сте се погрижили за Дейзи вместо мен. — Гай го каза възможно най-официално. — Никога няма да мога да ви се отплатя за това, което сте направили, но много бих искал да ви платя разходите.

— Нищо не ми струва — отговори Тайлър, глух към опитите на Гай да наложи дистанция между него и Дейзи.

— Разбрах, че се е наложило да й купите дрехи.

— Ще трябва да говорите с брат ми за това — каза Тайлър.

— Успя ли да намериш нещо? — попита Дейзи, за да попречи на Гай да продължи с неприятната тема. Вбесяваше се от опитите му да се държи собственически. Ако някой трябва да се отплати на Тайлър, то това беше тя.

— Все още нямам късмет.

Той нямаше да й помогне. Виждаше как се крие в себе си като зад стена. Искаше да му извика да престане, да й даде възможност да обясни. Но не го направи.

— Защо?

— Реших, че преди да построя собствен хотел, трябва да разбера как се управлява. Затова послушах съвета ти и си намерих работа тук.

Дейзи се почувства така, сякаш огромен юмрук я е ударил в гърдите, юмрук, който беше толкова силен, че изкара дъха й едновременно с мечтите й.

— Това ли е единствената причина, поради която се върна? — успя да попита тя. Чувстваше се, сякаш всичко в нея се е разпаднало и тя е куха и студена.

— Искях да се срещна с Лаура и Хен, преди да са се върнали в ранчото си. Може да минат години, преди да ги видя отново. Искях също така да говоря с господин Кокрейн за убийците. Уили откри следите на два коня, тръгнали на юг, но мъжът с големия кон е тръгнал на север. Мисля, че убиецът те е последвал в града.

Дейзи не почувства утеха от загрижеността му за нейната безопасност. Не беше дошъл в града да види нея. Не можеше ли да разбере, че го обича? Не, и не би повярвал, дори и да му каже. Съмняваше се, че знае какво е да обичаш. Цял живот бе изпитвал нетърпимост към любовта.

Тя трябваше да спре с тази безумна надежда за чудо. Глупаво беше да продължава да се измъчва с илюзии, че Тайлър някой ден ще се вразуми. Не трябва да оставя загрижеността му за безопасността й да я заблуди, че той изпитва нещо повече. Когато бяха в хижата, той беше загрижен за нея и след девет дни чувстваше все още само това. Нямаше причина да очаква, че сега се е променил.

— Ще бъда щастлив да предам съобщението ви на баща си — каза Гай и собственически потупа ръката на Дейзи. — Уверявам ви, че за мен нищо не е по-важно от безопасността на бъдещата ми жена.

Дейзи отвори уста да го отрече, но преди да беше осъзнала, че не може, знаеше, че е безсмислено. Тайлър си мислеше, че е решила да се омъжи заради парите и безопасността. Като бе отхвърлила мисълта за самостоятелност, тя беше отхвърлила и него.

Това я вбеси. Той нямаше право да я съди. Никога не беше направил или казал нещо, което да я накара да вярва, че я обича или че би приел любовта ѝ. Той беше изчезнал от живота ѝ. Не можеше да очаква, че тя ще седи и ще го чака да вземе решение.

— Мислех, че възнамеряваш сама да управляваш ранчото си — каза Тайлър.

— Аз ще се грижа за всички делови въпроси на жена си — каза Гай.

Дейзи побесняваше все повече и повече. Ако на Тайлър му беше безразлично за нея, то тогава и тя няма да му позволи да разбере, че изпитва някакви чувства към него. Гордостта не ѝ позволяваше да му покаже, че е достатъчна само една дума. Гордостта беше лош съветник, но беше единственото, което ѝ оставаше.

— Не съм решила още какво да правя с ранчото — каза тя. — Вероятно ще изчакам да получа вест от семейството на татко. — Не знаеше защо продължава да споменава семейството на баща си, използвайки го като щит между себе си и нещо, с което точно сега не можеше да се справи. — Или просто ще оставя съпругът ми да реши.

Гай потупа ръката ѝ толкова самодоволно, че ѝ се прииска да го удари. Но не можеше да излее яда си на него. Тайлър беше този, който тя искаше жив да одере.

— А сега ще ви оставя да водите мъжки разговор за убийци — каза Дейзи. — Закъснявам. Лаура ще си помисли, че нима да отида.

Дейзи успя да прекоси фоайето, но когато започна да изкачва стълбите, имаше чувството, че краката ѝ ще я изоставят всеки миг. Знаеше, че Тайлър не я обича, но това не беше толкова болезнено до днес. Сега се почувства направо болна. Тя спря и се облегна на стената. За момент си помисли, че силите няма да ѝ стигнат да продължи, но нямаше друг избор. Не можеше да се върне долу и да се срещне с Тайлър.

Беше ядосана на Гай. Беше казал, че са сгодени, за да му послужи като средство за отбрана срещу един по-едър и внушителен мъж. Разбираше го, но не можеше да му прости.

Тайлър Рандолф току-що беше направил най-голямата грешка в живота си. Никой не можеше да го обича повече от нея. Само че тя дори не можеше да си достави удоволствието да научи, че в един момент е осъзнал грешката си. Той вероятно никога нямаше да я разбере.

Когато почука на вратата на Лаура, очите на Дейзи бяха плувнали в сълзи. Отвори ѝ Хен.

— Чудехме се дали... Случило ли се е нещо? Влез. С какво да ти помогна?

— Никой не може да ми помогне — каза Дейзи, като остави Хен да я заведе до един стол.

Значи Зак беше прав. Дейзи преследваше богатство.

Тайлър с един поглед разбра, че тя не обича Гай. Омъжваше се за него само защото той можеше да ѝ осигури всички неща, за които ѝ беше говорила майка ѝ. Вероятно щеше да спре вниманието на Зак, ако имаше някаква представа колко богати са семейство Рандолф, но ако това беше така, защо, по дяволите, беше бил целия път дотук? За да ѝ каже за убиеца? Защото не искаше тя да се сгоди за Гай? Нямаше право да се разстройва от студенината на Дейзи. Не ѝ беше дал повод да мисли, че за него тя е нещо по-особено.

Но тя беше и той вече го знаеше. Разбра го в мига, когато видя Гай да взима ръката ѝ в своята. Усещаше го все по-силно с всяка изминала минута, в която слушаше този мъж да говори за Дейзи така, сякаш е нещо, което той притежава, сякаш смята да я погълне, докато от нея не остане нищо. Искеше му се да измъкне Дейзи от ръцете му и да повали врага си на земята.

Може би тя не му изневеряваше — трябваше да бъде искрен и да си признае, че не ѝ е дал повод да мисли, че има нещо, на което да изневери — но тя със сигурност изменяше на себе си. Той разпозна в Гай мъжа, който очаква безпрекословно подчинение от жена си. Беше от мъжете, които считат за свое право да изневеряват. Тайлър искаше да го удари и за това.

Беше глупак, че дойде. Трябваше да си остане в планините и да прати Уили. Но знаеше, че не може да го направи. Независимо от това какъв е резултатът, не можеше сега да зареже Дейзи. Тя може и да не го обича, може никога да не се влюби в него, може никога да не се омъжи за него, но той нямаше да напусне Албакерк, докато не се увери, че е в безопасност.

И свободна от Гай Кокрейн.

— Разбрахме кой е убил баща ти — съобщи Регис Кокрейн на Дейзи на вечеря. — За нещастие, той е напуснал тази област. Според доклада на шерифа, тръгнал е към Монтана.

— Не можете ли да пратите някой след него? — попита Дейзи.

— Не, но можем да съобщим на съдия-изпълнителя в Монтана. Те ще го следят. Не зная какво друго можем да направим.

— Значи ще се измъкне.

— Боя се, че да. Накарах шерифа да провери Боб Грийн. Той винаги е бил твърдоглав стар мръсник. — Господин Кокрейн се усмихна бащински и я потупа по ръката. — Остави всичко това на мен и се съсредоточи върху сватбата.

Дейзи беше разочарована от господин Кокрейн. Беше му се доверила. Сигурна беше, че той ще намери убиеца и ще се погрижи да го обесят. Дори и Боб Грийн да беше човекът зад него, убиецът пак щеше да се измъкне.

Ако Тайлър се беше съгласил да ѝ помогне, той нямаше да се предаде. Щеше да го преследва, докато го хване. Всеки, който беше търсил злато цели три години, нямаше да се подвоуми да прекара няколко месеца в Монтана.

Но Тайлър не искаше да ѝ помогне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Дейзи седеше като глътнала бастун в най-неудобния стол в гостната на семейство Кокрейн. Ужасяваше се от този разговор. Беше си повторила няколко пъти това, което иска да каже, но думите не излизаха. Все пак нямаше път назад. Беше крачила из стаята си цяла сутрин, тормозеше се в търсене на нови решения, но знаеше, че няма други. Обичаше Тайлър Рандолф, въпреки че беше глупаво, и никога нямаше да обича друг. Без него богатството и другите хубави неща, които майка ѝ я беше учила да иска, не струваха нищо.

Страхуваше се. Никога не беше изпитвала нещо подобно. Най-плашещото от всичко беше, че няма да има на кого да разчита, освен на себе си. От години си казваше, че точно това иска, но сега не беше сигурна.

Влизането на Гай разпръсна мислите ѝ. Бързо се съвзе.

— Долорес каза, че си искала да ме видиш.

Дейзи беше помолила слугинята да намери Гай, защото не искаше никой друг от семейството да разбере.

— Трябва да поговоря с теб.

Гай спря пред стола ѝ с усмивка и протегна ръце към нея:

— Можеш да говориш с мен по всяко време. Долорес ме накара да си помисля, че е нещо сериозно. — Когато тя не сложи ръце в неговите, той ги отпусна и се намръщи. — Какво има? Не си се влюбила в някой друг, нали? — шеговито попита той.

Дейзи си помисли, че има ирония в това, че причината, която му се струваше най-малко вероятна, е всъщност разковничето на проблема.

— Не съвсем.

Усмивката изчезна от лицето на Гай:

— Какво искаш да кажеш с това „не съвсем“?

— Моля те, седни, Гай. Не мога да мисля, когато стърчиш така над мен.

— Мисля, че ти стърчиш над мен през цялото време. — Опитът му да се пошегува мина незабелязано. Той дръпна един стол и седна на ръба му.

— Не мога да се омъжа за теб — каза Дейзи, преди да е загубила смелост. — Съжалявам. След всичко, което ти и семейството ти направихте за мен, трябва да съм голяма неблагодарница. Но през последните дни много мислих и реших, че трябва да развалим годежа ни.

На Гай сякаш не му достигнаха думи.

— Защо? — попита той най-накрая.

Знаеше си, че ще попита. Искаше ѝ се да каже, че просто така е решила, и да си тръгне без обяснения, но не можеше. Поне това му дължеше.

— Когато ми предложи да се омъжа за теб, аз много те харесвах. Мислех си, че мога да се науча да те обичам. Мислех си, че така трябва да стоят нещата.

— Това е така.

— После прекарах девет дни с Тайлър Рандолф и сега не съм сигурна в нищо.

— Обичаш ли го?

— Въпросът не е в това дали го обичам — каза Дейзи, като се надяваше да избегне отговора. — Но това, че го харесвам, ме накара да преоценя чувствата си към теб. Сега си мисля, че може би любовта трябва да дойде преди брака.

— Ако това е всичко, можем да почакаме, докато...

— Не е всичко. Не зная как да го кажа, без да прозвучи дори още по-неблагодарно, но искам да бъда самостоятелна. Ти и твоето семейство бяхте много мили, но вие искате да правите всичко вместо мен.

— Просто се опитваме да помогнем.

— Зная, но имам чувството, че ще се задуша.

— Кажи ми какво не ти харесва и ще го променя.

Дейзи стана и измина няколко крачки. Накрая се обърна с лице към Гай:

— Не е толкова просто. Не зная какво точно искам. — Дейзи скръсти ръце и направи няколко крачки. — Когато бях на десет, баща ми ми даде една книга за английската кралица Елизабет. Толкова много

обичах тази книга, че я четях и препрочитах. Мога дори да цитирам части от нея:

„Младата принцеса беше притисната от всички страни, волята ѝ никога не беше нейната собствена, животът ѝ беше постоянно старание да угоди на по-силните от нея. Но каквото и да правеше, никога не можеше да угоди на наставниците си.“

— Точно така ме караше да се чувствам баща ми. Независимо какво правех, никога не беше добре. Но Елизабет е станала най-великата кралица на Англия. Заплашвали са трона и кралството ѝ, но никога не се е омъжила. Управлявала е сама цяло кралство в продължение на четиридесет и пет години. Възхищавах ѝ се и исках да бъда като нея, но през целия ми живот ми беше внушавано, че не мога да оцелея без мъж до себе си. Тайлър беше първият човек, който повярва в мен, повярва, че мога да направя всичко, което поискам. Сега дойде време аз да разбера дали е прав. Не мога да го направя, като оставя теб и баща ти да се грижите за мен.

Гай изглеждаше замаян.

— Какво ще направиш?

— Ще се върна в ранчото.

— Не можеш. Къщата е изгоряла.

— Ще си купя палатка...

— Ще бъдеш сама.

— ... и ще наема Рио Мендоса да ми помага.

Той е възрастен човек.

— На четиридесет е. И е добър работник. С него ще се чувствам спокойна.

Гай скочи от стола си:

— Не можеш да го направиш. Какво ще кажат хората?

— Предполагам, ще кажат, че си се измъкнал леко от един неизгоден брак.

— Нямам това предвид. Говоря за твоята репутация. Не се ли тревожиш?

— Нямам репутация, поне не добра. Мислех, че госпожа Естерхаус добре го показва.

— Не ме интересува госпожа Естерхаус. Интересуваш ме само ти. — Гай се опита да я прегърне, но Дейзи се измъкна.

— Не зная защо толкова искаш да се омъжиш за мен. Не ме обичаш. Може и да ме харесваш, но не си влюбен. Аз не съм красива. Нямам никакви пари. По-висока съм от всички в Албакерк.

Гай изглеждаше изненадан, но бързо се съвзе:

— Разбира си, че си красива. Всички казват...

— Казват, че съм недодялана и по-висока от всеки мъж наоколо. Вероятно са забравили луничките ми заради белега и косата, но никога няма да забравят баща ми и бедността ми.

— Не е вярно. Ти си поразителна жена. Всички го казват.

Дейзи се изсмя. И тя не знаеше защо. Не ѝ се струваше забавно, но смехът сякаш излезе сам.

— Удивителна, поразителна, зашеметяваща, шокираща, смайваща или нещо от този сорт?

Гай хвана Дейзи за раменете:

— Не се предавам. Ще идвам да те виждам всеки ден. — Гласът му прозвуча отчаяно, дори малко уплашено.

— Не. Искам да започнеш да си търсиш друга. Заслужаваш жена, която да те обича с цялото си сърце. Заслужаваш ти самият да бъдеш влюбен. Обещай ми, че няма да се ожениш за жена, които не обичаш.

— Имам чувството, че самата ти си влюбена.

— Зная какво е. — Дейзи стана. — Моля те, не казвай нищо повече. Вече съм приготвила всичко. Ще кажа на Адора, но не искам да говоря с родителите ти. След цялата им любезност не мисля, че мога да застана лице в лице с тях.

— Не си тръгвай — изскимтя Адора. — Искам да ми станеш сестра. Защо реши да си заминеш?

Дейзи остави Гай, объркан и зашеметен, за да отиде при Адора. Искаше да ѝ каже, докато все още имаше смелост. Намери я в спалнята ѝ.

— Така е най-добре.

— Това е абсурдно. Никой не те кара. Точно обратното.

— Аз сама се карам — каза Дейзи. — Не обичам Гай. Няма да е честно да се омъжа за него.

— Обичаш някой от братята Рандолф, нали, онзи младия, за когото каза, че е много красив?

— Не, не обичам Зак.

— Тогава е другият. Зная, че е така. Откакто се върна, не си същата.

— Добре де, обичам го, но няма да се омъжа за него.

— Но ако го обичаш...

— Той не ме обича.

Адора замълча за момент.

— Откъде знаеш?

— Той се върна в Албакерк. Гай и аз го срещнахме във фоайето на хотела.

— Гай ми каза, че е дошъл да каже на татко, че убиецът те е последвал в града.

— Да, но не се е върнал заради мен.

— Може просто да е срамежлив да ти го признае.

— Тайлър никога не се е затруднявал да каже каквото иска.

— И го обичаш?

— Глупаво, нали, но нищо не мога да направя.

— Защо?

— Поради много причини, които ще ти се сторят глупави. Той беше първият мъж, който ме накара да се чувствам женствена.

— Гай каза, че е много висок.

— Не е заради това. Той просто не съзнава, че в мен има нещо по-различно. Мисли, че съм хубава, няма нищо против луничките ми, предпочита косата ми да е къса и изгаряше от желание да ме люби.

— Не си...

— Не, но бих искала да бях. Това не те ли шокира? Аз съм много учудена, но досега никой не ме е целувал така, както той.

— Как беше? — попита Адора. Учудването ѝ се замени с диво любопитство.

— Мечтаех да бъда целуната от мъжа, когото обичам, но нищо не може да се сравни с това. Той не можеше да се владее. Всичко се случи толкова бързо. Когато ме прегърна, бях безсилна да го спра. Той така ме притисна в себе си, че се страхувах тялото ми да не се възпламени

от топлината на неговото. Тогава той ме целуна и едва можех да повярвам, че толкова силно усещане може да се изпита само при допира на устните на някой мъж. Устата му беше груба и търсеща. Имах чувството, че цялата ми воля се е стопила. Чувствах се изцяло негова. Но той продължаваше да иска още и още, докато не можех да направя друго, освен да му го дам.

— Да му го дадеш? — повтори Адора почти без дъх.

— Езикът му се промуши в устата ми и аз цялата бях обхваната от огън. Имах чувството, че ме е нападнал, търси всичко мое и го прави свое. Чувствах се като освободена от пашкула си и сякаш внезапно се бях превърнала в друго същество, което всеки миг може да се слее с него. Но тогава той се отдели от мен и бях обхваната от страх, че ще рухна. Ако не ме беше държал, сигурно щях да падна.

Адора втрепенено гледаше Дейзи с разширено от удивление очи.

— Подобна целувка не може да се случи с мъж, който само ти се възхищава или ще чака почитително, докато му станеш законна съпруга — каза Дейзи. — Само мъж, който трябва да те има въпреки законите на обществото, въпреки чувството си за чест, въпреки твоите протести, може да те накара да се чувстваш така.

— Преди никога не си била такава.

— Не звуча ли сега глупаво? Татко щеше да ме заключи в стаята ми, докато ми мине. Точно затова не мога да се омъжа за Гай. Той ще очаква тиха, покорна жена. Никога не би разбрал.

— Какво ще направиш с Тайлър?

— Нищо.

— Ако го обичаш, трябва да направиш нещо. Не можеш просто да го оставиш да съсипе живота ти.

— Нямам живот, който да бъде разрушен, но ще си изградя. Отивам в моето ранчо. Тайлър каза, че мога да направя всичко, което си поискам.

— И ти му вярваш?

— Налага се. Да вярвам на него, значи да вярвам в себе си.

— Но ти ще бъдеш сама.

— Зная.

— Аз никога не бих могла да направя нещо подобно. Щях да се страхувам.

— Аз съм ужасена — призна си Дейзи.

— Значи наистина го обичаш, така ли?

Дейзи кимна.

— Тогава той ще се върне при теб. Ако толкова много го обичаш, това е единственото, което може да направи.

Но Дейзи не би се надявала. Не мислеше, че ще издържи още едно разочарование.

— Каза й, че си се върнал, за да се научиш да управляваш хотел?

— Лаура гледаше Тайлър учудено, сякаш беше официално признат глупак.

— Какво трябваше да й кажа?

— Всичко друго, но не и това. Учудена съм, че не ти е ударила шамар още тогава.

— Предупредих я за убиеца.

— Обичаш ли я?

Въпросът учуди Тайлър и той мълчеше.

— Не ми казвай, че не си помислял за това. Тя е помислила. Обича те, знаеш го.

— Как... — Тайлър не беше способен да довърши изречението.

— Мога да твърдя това, като съдя само от начина, по който говори за теб. Била е влюбена в теб още преди да я доведеш тук.

Тайлър не знаеше какво да каже. Просто седеше там като огромна статуя.

— Не зная защо мъжете са толкова глупави — оплака се Лаура.

— Това прави всичко толкова трудно за жените. — Тя хвърли строг поглед на Хен. — Мъжете от семейство Рандолф са особено твърдоглави.

— Но в края на краищата се научаваме — каза съпругът й.

Строгостта на Лаура се стопи:

— Ти се научи, но не зная за брат ти. — Тя се обърна отново към Тайлър. — Обичаш ли я? Трябва да решиш. Не можеш да я оставиш да се чуди. Тя заслужава да знае, за да може да те забрави, да освободи място за някой друг.

Целият този разговор се развиваше твърде бързо за Тайлър. Той си мислеше, че знае защо се е върнал, но след срещата във фойето на

хотела вече не беше сигурен. След като Гай съобщи за годежа им, сякаш нямаше смисъл да се опитва да разбере.

— Няма значение. Гай Кокрейн каза, че ще обявят годежа си след няколко дни.

— Тя все още те обича.

— Тогава защо се жени за Кокрейн?

— Не мога да ти отговоря, но мисля, че тя ще го стори, ако я попиташ.

Защото Кокрейн е богат. Защото така беше по-лесно. Защото се страхуваше да остане сама. Защото най-лесният път да го забрави беше да се омъжи за някой друг.

— Тя е взела своето решение. Вече каквото и да реша, няма значение.

— Има, ако я обичаш.

— Никога не бих обичал жена, която смята да се омъжва за друг.

— Тогава значи не я обичаш — ядосано каза Лаура. — Ако я обичаше, щеше да тръгнеш след нея, да я молиш да промени решението си, да ти даде последен шанс. Нямаше да има значение какво прави или какво смята да направи тя. Важно е дали те обича.

Мисълта, че може да падне до такова угодническо положение, отвращаваше Тайлър. Никоя жена не заслужаваше такова отстъпление от гордостта. Ако това беше представата на Лаура да бъдеш влюбен, тогава той се радваше, че не му се е случило. Не можеше да разбере как може да се е случило с Хен.

— Безсмислено е да го обсъждаме — каза той сковано. — Утре се връщам. Радвам се, че вие с бебето сте добре. Колко още ще останете тук?

— Още една-две седмици — каза Хен. — Искам да съм сигурен, че Лаура е достатъчно силна да пътува към къщи.

— Няма да мога, когато ме оставяш само за няколко минути — каза Лаура на съпруга си. — Ще ми трябват седмици, за да се науча отново да ходя.

— Ще те занеса на ръце там, където искаш да отидеш.

Тайлър бързо се извини. Чувстваше се неудобно да бъде свидетел на привързаността на Хен към жена му. Караше го да се чувства така, сякаш Хен някак си е изгубил управлението. Това беше нещо, от което се боеше. Не можеше да управлява света около себе си,

но можеше да управлява своя живот. От онзи ден в плевнята, когато баща му го намери да плаче, гордостта беше единствената постоянна величина в живота му. Той ревниво я пазеше, беше изградил в душата си стена, така че нищо не можеше да проникне вътре. Беше се държал за нея през последните години във Вирджиния, когато се преместиха в Тексас, когато майка му умря, както и през ужасните години, преди Джордж да се върне.

Сега Лаура му казваше, че трябва да я разкъса, да стане уязвим отново към всички чувства, които почти го бяха унищожили. Не можеше да го направи.

Ако се влюби в Дейзи по начина, по който Лаура мислеше, че трябва, щеше да бъде безполезен. Нямаше да може да работи. Всички щяха да го съжаляват и да се опитват да се възползват от него. Никой няма да зависи от него, защото той няма да има контрол над собствения си живот.

Беше опасно близко до това. Знаеше, че Дейзи ще се омъжи за друг мъж, но не напускаше града. Дори по-зле — възнамеряваше да остане и по-дълго. Не можеше да отиде при Дейзи и да я моли да не се омъжва за Кокрейн, но не можеше и да си тръгне, докато не види, че се е омъжила. Докато не стане жена на Гай, винаги имаше надежда.

Значи беше влюбен, точно така дълбоко и глупаво, както Лаура би желала. Само че не се чувстваше добре. Чудеше се дали Дейзи се чувства по-добре.

Тайлър се прокле за това, че е такъв голям глупак. Каза си, че трябва да се обърне и да се върне в хотела колкото се може по-скоро. Каза си, че е трябвало да заміне обратно в планината в мига, в който Гай му каза за годежа им. Каза си, че е най-големият глупак в Ню Мексико, въпреки това не намали крачка нито пък се поколеба, когато приближи дома на Кокрейн.

Чул беше, че Регис Кокрейн е най-уважаваният човек в града. И този, от когото най-много се страхуват. Гай щеше да направи всичко, което баща му нареди.

Не можеше да спи спокойно, когато хора като тях контролираха Дейзи. Той трябваше да разбере защо тя не беше идвала в хотела през последните два дни.

Вкъщи нямаше никой, освен Адора. Той беше изненадан от дребничката, колеблива brunetka, която влезе в гостната. Не приличаше на приятелка за Дейзи. Те двете бяха напълно противоположни.

— Долорес каза, че сте питали за Дейзи — погледът на Адора беше враждебен.

— Не е посещавала снаха ми от два дни. Тревожех се за нея.

— Снаха ви ли помоли да се поинтересувате?

Тайлър почувства, че каквото и да отговореше, щеше да излезе виновен.

— Тя, естествено, е загрижена, както и всички ние.

— Тогава ще ѝ изпратя бележка с обяснение за отсъствието на Дейзи.

— Няма ли да е по-лесно да ми кажете? И без това вече съм тук.

— Не съм сигурна, че Дейзи ще иска вие да знаете.

Тайлър беше объркан. Той беше подготвен за неприетливо отношение, но не и за враждебност:

— Не разбирам.

— Не си и мислех. Вие, изглежда, нищо не разбирате.

Тайлър започваше леко да се ядосва. Омръзнало му беше да го обвиняват за неща, за които не беше виновен.

— Бихте ли ми обяснили какво имате предвид?

— Не мисля, че заслужавате обяснение.

— Дейзи е единственият човек, който може да вземе такова решение. Тъй като тя не е тук и ако не ви е молила да криете това, което знаете, мисля, че трябва да ми кажете.

Адора прекоси няколко пъти стаята, метна му един особено гневен поглед и рязко се завъртя:

— Ти съсипа нейния живот, както и този на брат ми. Тя развали годежа и замина да живее в онова ранчо.

— Но тя няма къща, в която да живее.

— Аз ѝ казах същото, но не ме чу. Изглежда, вие сте ѝ казали, че може да направи всичко, което си поиска, и тя тръгна да го доказва.

— Защо го е направила?

— Защото те обича, глупак такъв! Не го ли виждаш? Въпреки че не разбирам, защо те предпочита пред брат ми. Защо не си остана в планината? Тя щеше да се омъжи за Гай и да се опита да бъде

щастлива. Не, ти трябваше да се върнеш в Албакерк. Надяваше се, че си се върнал, защото я обичаш. Съсипана беше, когато разбра, че си коравосърдечен и безчувствен.

Тайлър се почувства, сякаш е бил съборен от муле. Здравият разум му казваше, че Адора не може да е права — чудеше се защо всички в Албакерк, с изключение на него, знаят чувствата на Дейзи, но здравият разум му беше казвал също така да си остане в планината. Тогава го пренебрегна и сега възнамеряваше да направи същото.

— Казвала е, че съм само един мечтател, че се опитвам да я командвам, че по-скоро ще остане стара мома, отколкото да се омъжи за някой като мен.

— И все пак те обича.

— Не звучи разумно.

— Дейзи каза, че любовта не е разумна, че е опасна, но това е част от цялото вълнение.

— Можеш ли да ми го обясниш?

— Не. Сега искам да се върнеш обратно при златните си мини колкото се може по-скоро. Каквото и да правиш, не притеснявай Дейзи. Надявам се, че скоро ще те забрави и ще се омъжи за Гай. Вече липсва на цялото семейство.

— Има ли кой да ѝ помага?

— Да, един човек, който работеше за баща ѝ. Тя ще се оправи. Гай я наглежда. Само си иди. Вече стори достатъчно вреди.

— Тя не разбра ли, когато ѝ казах, че убиецът я преследва?

— Шерифът знае кой е той. Тръгнал е за Монтана. Няма защо да се притеснява от него.

Но докато Тайлър вървеше обратно към хотела, чувствайки се като отрепка, не беше сигурен, че онзи си е заминал. Това нямаше значение. Щеше да види Дейзи. Не можеше да бъде спокоен, като знае, че тя е сама в ранчото. Трябваше да се увери, че е добре. Освен това вече беше разбрал, че не може да живее далеч от нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— По тези хълмове има много крави — каза Рио на Дейзи, докато слизаше от коня и вървеше към лагерния огън, — но някои от тях не са белязани.

— Не разбирам — каза Дейзи. Подаде му чаша силно черно кафе, каквото той обичаше.

Хесус, племенникът на стария човек, се приближи, яздейки в бърз тръс.

— Идва един конник — каза той още преди да е слязъл от коня.

Дейзи се стегна. Господин Кокрейн бе казал, че убиецът е напуснал областта, но непознатите ездаци все още я притесняваха. Тя вдигна пушката си. Не беше сигурна дали може да улучи нещо. Рио й беше показал как да я използва само преди два дни, но си мислеше, че никой друг не го знае. Не почувства облекчение, когато видя Боб Грийн да приближава с двама работници.

Грийн слезе от коня и приближи към огъня. Дейзи искаше да му каже да си тръгва, но вместо това му предложи чаша кафе. Той я взе и отпи.

— Съжалявам за баща ти.

— Благодаря.

— Сама ли смяташ да управляваш земите си?

— Да.

— Трябва ти по-добро място за живеене от това — каза той, като посочи палатката.

— Ще построя къщата отново, когато получа пари.

Грийн посегна към джоба на ризата си и извади от там пачка банкноти.

— Това трябва да е достатъчно.

Дейзи не се помръдна:

— Не продавам земята си.

— Не е за земята, а за животните, които продадох.

С всяка минута Дейзи все повече се объркваше:

— Не разбирам.

— Всяка година част от животните на баща ти се смесват с моите. Вместо да ги карам до неговата земя, аз белязвам телетата вместо него и продавам бикове, въпреки че тази година не са толкова много колкото миналата. Мануел Кордова, съседът ви от юг, прави същото нещо. Съжалявам, че толкова закъснях с парите, но снегът ме забави.

Дейзи беше объркана. Спомняше си, че всяка зима отсядаха в хотел. Баща ѝ им казваше, че парите са от вложенията му.

— Трябва да наемеш още двама мъже и да започнеш да ги бележиш — каза Грийн. — Тук имаш говеда, които струват цяло състояние. — Той посочи към хълмовете. — Имаш късмет, че не са откраднали голяма част от тях. Мануел и аз се опитахме да накараме баща ти да ни позволи да ги бележим вместо него. По дяволите, дори му предложих безплатно да ги събера. Мислех си, че ако конекрадците започнат да крадат говедата му, след това ще се прехвърлят и на моите. — Той ядосано се намръщи. — Старият глупак не искаше дори да стъпим на земята му. Предполагам, мислеше, че искаме да му вземем глупавата мина.

Значи баща ѝ никога не е изкарвал пари от златните си мини или от вложеният си. Всичко, което получава, идваше от съседите му. Дейзи почувства в нея да се надига безпомощен гняв. През всичките тези години правеше всичко, което той каже, отнасяше се с него като с крал, а той е лъгал през цялото време.

— Рио и племенникът му ми помагат — каза тя. — Смятаме да започнем белязането утре.

Грийн отново ѝ предложи парите и Дейзи ги прие. Той изля остатъка от кафето си, подаде ѝ чашата и хвана юздите на коня.

— Имаш страшно много стока тука. Няма да се справиш само с един старец и едно момче. Имаш нужда и от ограждение за животните. Мога да ти услужа с двама работници за месец, месец и нещо. Ще прибавя и конете им.

Дейзи искаше да откаже, но благоразумието ѝ казваше, че ще направи грешка. Тя не можеше да повярва, че Грийн може да има нещо общо със смъртта на баща ѝ, не и след това, което току-що стана. Докато се изправи на крака, ще има нужда от всяка помощ, която ѝ предложат.

— Защо го правиш? — попита тя.

Грийн се усмихна:

— Трябва да се държим заедно. Единствените земи, които Кокрейн не притежава, са нашите. Той може да има толкова крави, че да понесе загубите, но аз не мога. Ако продължава така, ще трябва да продам всичко. Като ти помагам, помагам и на себе си. Сигурен съм, че Кордова мисли същото.

Той се обърна към Рио Мендоса:

— Наблюдавай я отблизо. Има още много да се учи.

— Защо не ѝ каза, че вероятно зад конекрадците стои Кокрейн? — попита един от хората на Грийн, когато вече никой не можеше да ги чуе.

— Тя е сгодена за сина му. Би трябвало да е тайна, но момчето на Кокрейн е прошепнало нещо. Няма смисъл да настройваме момичето срещу свекъра ѝ. Това само ще я вкара в беля.

— Може да не иска да се омъжи за него. Може да иска да управлява земите си и да си е сама господар.

— Няма значение какво иска. Кокрейн ще се погрижи да се омъжи за сина му. Той винаги получава това, което иска.

Дейзи остави коня ѝ да води кравата и телето към мястото, където хората на Грийн и Кордова помагаха на Рио и Хесус с дамгосването. Тя се учеше да язди едно проклето пони. Беше натъртена, схваната и уморена, така че единственото, което понякога успяваше да направи, беше да стои на седлото. Щеше да ѝ трябва малко време, докато се почувства удобно на кон, но тя се гордееше с напредъка си.

— Водиш повече добитък от всеки друг — забеляза Рио. — Учиш се много бързо.

— Конят знае достатъчно за двама на — каза Дейзи. — Господин Грийн каза, че е един от най-добрите му коне.

Но когато Дейзи тръгна отново през обраслата с храсти земя, която сякаш се простираше на мили във всяка посока, тя знаеше, че не

е само заради коня. Сякаш говедата я намираха, а не тя тях. Едва беше изминала и миля, когато видя друга крава с теле да върви към нея.

Дейзи спря, за да види какво ще направи кравата. Тя се спря и започна да пасе. Не изглеждаше на най-малко заинтересована от присъствието на Дейзи. Внезапно кравата вдигна глава, измуча и продължи да върви към Дейзи.

Дейзи извади пушката от калъфа ѝ. Нещо в храстите беше изплашило кравата. Като внимаваше да държи пушката насочена право напред, Дейзи подкара коня си. Проследи кравата, огледа се наляво и надясно.

Забеляза кафяво петно сред един хвойнов гъсталак, което не се връзваше с обстановката. Внимателно заобиколи. Решила беше да прочисти набеелязаното място. Вдигна пушката и стреля в тувата от трева, храсти и закърнели дървета.

— Какво, по дяволите, искаш, като обикаляш наоколо и стреляш из храстите! — извика Тайлър, изниквайки от тувата борове и хвойни.

Дейзи едва не изгърва пушката, когато той се изправи. През тялото ѝ от главата до петите премина тръпка. Той не беше отишъл отново в планината. Почувства как всичките ѝ надежди се връщат. Имаше само една причина, поради която мъж може да преследва жена по този начин, особено бедна жена. Тайлър още не го съзнаваше, но той я обичаше. Не беше способен да я изостави, така както тя не беше способна да го забрави.

Преди Дейзи да се отърси от учудването, Тайлър я свали от седлото и бързо и грубо я целуна. След това, преди тя да почне да диша нормално, отново я качи на седлото.

За момент Дейзи беше неспособна да се движи или говори. Помисли си, че целият свят се е побъркал. Поне Тайлър беше, щом си мислеше, че може да я целуне и всичко да бъде забравено. Той наистина я обичаше. Не можеше да се съмнява вече в това, но очевидно не гореше от желание да ѝ го каже. Беше все същият далечен, недосегаем човек, който идваше в живота ѝ и после изчезваше, като оставяше чувствата ѝ да кипят, и събуждаше надежди, които сякаш нямаше намерение да изпълни.

Е, тя не беше същата жена, която той беше спасил и бе напуснал два пъти оттогава. Тя може и да го обича, но този път няма да остави чувствата ѝ да я водят.

Като използва всяка частица от самообладанието си, която успя да събере, Дейзи се отпусна и заговори колкото може по-естествено:

— Какво правиш тук?

— Изглеждаш чудесно — каза Тайлър. — Явно усилената работа ти понася. Косата ти наистина ми харесва така. Никога не я вдигай.

Дейзи прие комплиментите му като поредното нещо, което Тайлър прави, за да я извади от равновесие, и отново се опита да говори с него, сякаш той не означава много. Но това беше трудно, когато я гледаше с топлите си, блестящи кафяви очи.

— Ти завръщаш кравите към мен! — обвини го тя. — Затова намирам толкова много. — Без значение какво правеше тя, той не спираше да се грижи за нея. Но това вече не беше достатъчно. Не напълно достатъчно.

— Мислех си, че ще имаш нужда от помощ, за да започнеш. Не съзнавах, че половината страна ще хукне да ти помага.

— Искаш да кажеш, че си ме последвал от Албакерк, за да се криеш из храстите и да гониш кравите към мен, когато не гледам?

Той изтупа сухите иглички, полепнали по дрехите му.

— Аз съм причината да дойдеш тук сама. Дойдох да се увери, че си добре.

И той беше като Зак. Държеше се, сякаш цялата вселена се върти около него.

— Не се ласкай. Тук съм, защото не мога да се омъжа за Гай, без да го обичам. Можеш веднага да се връщаш при твоите мини.

Тайлър не изглеждаше ни най-малко обезкуражен:

— По-добре да си взема коня.

— Мислех, че яздиш само мулета.

— Отраснал съм в Тексас — извика Тайлър през рамо. — Мулетата и магаретата са само за търсене на злато. Конете са за работата по полето. Тук не можеш да ме излъжеш.

Тайлър беше скрил коня си, висок около шест фута жребец, зад един хребет. Когато го яздеше, той изглеждаше великолепен. Дейзи преглътна една язвителна забележка, която беше на езика ѝ. Трудно беше да е саркастична, когато от вида му дъхът ѝ спираше. Не беше честно, че само присъствието му я караше да губи ума си. Баща ѝ винаги казваше, че разумът е по-силен от тялото. До днес му вярваше.

— Докато съм все още тук, мога да ти помогна да закараш тази крава до лагера.

Значи той възнамерява да говори само за работа. Това е добре. Тя можеше да бъде безразлична също като него:

— Откъде научи толкова много за кравите?

— Казах ти, че съм израсъл в Тексас. Семейството ми има ранчо там.

— Едно от многото, което трупа парите, които не искаш да приемеш?

— Лаура ти е казала?

— Някой трябваше да ми обясни. Ти не го направи.

Тайлър подкара кравата към лагера.

— Не мислех, че това засяга някой друг, освен мен.

Дейзи се почувства така, сякаш са ѝ ударили шамар.

— Хората, които те обичат, биха искали да те разбират, а това е една голяма част, която остава извън пълната картина.

— Предполагам, че затова винаги съм искал да бъда сам.

Каквато и да беше причината му да се върне, очевидно не беше, за да поиска прошка или нещо подобно. Сърцето му беше също толкова кораво, както и преди.

— Това спестява обясненията и загрижеността. Сега разбирам.

Кравата се опита да избяга, но Тайлър бързо я върна.

— Какво разбираш? — попита той.

— Че не искаш никой в живота си. Не искаш да си уязвим, не искаш никой да бъде важен за теб. Използвал си отказа на братята си да вложат пари в твоите хотели като извинение да държиш хората на разстояние. Не мислиш, че заслужаваш добрия си късмет. Не си направил нищо, за да заслужиш тези пари. Държиш хотелите за себе си, защото, когато най-накрая ги построиш, те ще бъдат оправданието ти да заемеш мястото си в семейството. Как се справям дотук?

— Разговаряла си много с Лаура.

— Освен това съм живяла дълго време с баща си. Вие много си приличате. Открих, че е можел да изкарва добри пари от ранчото, но беше вманиачен в търсенето на злато.

— Мислиш ли, че и аз съм такъв?

— Не съм сигурна, че това има значение. Може би е вече много късно да се върнеш към нормалния човешки живот. Може би самотата

така те е завладяла, че си забравил как да се измъкнеш от нея.

— Много си разсъждавала.

— Имах много време.

Работата в лагера замря, когато те пристигнаха.

— Това е Тайлър Рандолф — каза Дейзи на Рио. — Той гонеше кравите от хълмовете вместо мен. — Останалите мъже в лагера одобрително гледаха Тайлър, когато Дейзи им го представяше.

— Готова ли си да докараме още? — каза Тайлър, когато представянето свърши.

— Готова съм да се връщаш в Албакерк.

— Оставам. Можеш да яздиш с мен или да останеш в лагера. И в двата случая ти вземаш решението. — Той пришпори едрия жребец и тръгна обратно към хълмовете.

— Вярваш ли му? — попита Рио.

— Като на гърмяща змия — каза Дейзи и тръгна след него. — Като си помисля за това, на нея бих вярвала повече. — Искаше й се това да е вярно, но тя, изглежда, му вярваше, независимо че много пъти я бе изоставял.

— Какво, по дяволите, беше всичко това? — попита един от мъжете на Боб Грийн. — Как е успяла да накара един Рандолф да й помага?

— Познаваш ли го? — попита Рио.

— Не него, но зная семейството му. Всеки ги знае. Те са богати като крале и подли като змии. В момента брат му е в Албакерк. Той е стрелец. Този май търси злато.

— Мисля, че вече го е намерил — каза Рио. Погледът му бе обърнат към двамата, които изчезваха в далечината.

Дейзи и Тайлър се прибраха в лагера на здрачаване. Тайлър слезе от коня, помогна на Дейзи да слезе, после взе двата коня и тръгна към корала.

— Човекът знае как да се оправя с крави — забеляза Рио, докато с Дейзи гледаха Тайлър да върви към въженото ограждение за добитъка.

— Израснал е в ранчо в Тексас. Знае всичко за кравите от игла до конец. Мрази ги.

— Не му личи.

— Личи съвсем малко. — Дейзи протегна ръце към огъня. Докато слънцето грееше, беше топло, но след залез стана хладно. Чувстваше се добре край огъня. — Май е по-добре да се залавям с вечерята — каза тя. Преди да е вдигнала и един тиган, се спря. — Рио, иди да се погрижиш за конете вместо Тайлър. Кажи му, че искам да сготви.

Рио изглеждаше скептично настроен:

— Сигурна ли си?

— Само почакай и ще видиш.

След половин час на Рио не му трябваше повече от една хапка, за да се убеди, че Дейзи е знаела какво иска.

— Готвил ли си някога преди? — попита той Тайлър.

— По целия път от Тексас до Уайоминг — отговори Тайлър. — На повечето от местата между двата щата.

На кафявото, изпито лице на Рио се появи усмивка:

— Басирам се, че си събрал много говеда. Какво мислиш за това събиране?

— Бих местил лагера всеки ден, вместо да ги карам към центъра на ранчото. Така ще си спестя време и кравите ще са по-малко уплашени. Те не обичат да ги изкарват от любимите им места.

Рио погледна към Дейзи:

— Какво мислиш?

Струваше й се, че така ще има много излишна работа. Нямахше да последва съвета му толкова бързо, дори и да знаеше много повече от нея за събирането на кравите. Щеше да си помисли. А междувременно й се искаше да му зададе един въпрос:

— Видя ли много добитък по тези хълмове?

— Някои доста добри две и тригодишни.

— Мислех си, че татко ви кара всяка година да бележите телетата — каза Дейзи на Рио.

— Казах му, че не мога да се справя с всичките сам, но той не ми позволяваше да наема помощници.

— А има и крадци — каза Тайлър.

Крадци! Грийн каза, че крадат от него и Кордова. А сега крадяха и от нея.

— Какво да направя?

— Спри ги.

Тя не знаеше как ще стане това. Имаше нужда от помощта на Тайлър, въпреки че не искаше да си го признае. Това ще значи още веднъж да се остави в ръцете му, но някак си не ѝ се стори толкова неприятно, колкото беше очаквала.

— Колко мислиш, че губя?

— Не е възможно да се каже, докато не добием представа за размера на стадото, но аз бих казал, че е хиляди долари.

Дейзи искаше да изругае. Спомни си всичките години, през които майка ѝ бе страдала, защото животът ѝ беше толкова различен от това, което беше очаквала, а всичко е било напразно. Баща ѝ е позволявал на крадците да крадат повече пари, отколкото са необходими, за да живее майка ѝ удобно, и всичко това, защото се е страхувал, че някой може да намери златна мина, която не съществува!

— Познаваш ли добре тези хълмове? — попита Рио.

— През последните три години яздя през тях — отговори Тайлър.

— Защо не дадеш заповед утре?

— По-добре отнеси този въпрос до госпожица Сингъл.

Дейзи би искала да може да откаже предложението, но Рио не би го дал, ако няма основателна причина. Освен това беше ясно, че работниците на Грийн и Кордова уважават Тайлър. Независимо от това дали ѝ харесваше да го признае или не, тя се чувстваше сигурна край него.

— Можем да опитаме — каза тя, като не желаше да се поддаде още на първия ден от неговото появяване. Тя беше поласкана, че я е последвал, но това беше третият път, когато той неочаквано се появяваше в живота ѝ. Нямахте основание да си мисли, че няма пак да изчезне. Тя го обичаше, но не смяташе да остави любовта да надвие разума.

За първи път тя сама си беше господар и усещането ѝ харесваше. Сега знаеше, че от ранчото могат да се изкарат достатъчно пари. Ако можеше да бележи всичкия си добитък и да наеме двама надеждни работници, които да помагат на Рио, щеше да бъде независима. Ако добре овладееше работата си, след няколко години ще бъде свободна да прави каквото си поиска.

— Не ми ли вярваш? — попита Тайлър.

— Зная, че можеш да готвиш, но не зная дали можеш да организираш събирането на животните — отговори тя. — По-добре да видя какво можеш, преди да взема решение.

Дейзи не можеше да отрече чувството на задоволство, което стопли душата ѝ. Досега никога не бе имала властта да казва на някой мъж какво да прави. Действително се чувстваше като собственичка на това ранчо, като шеф, който отговаря за вземането на решенията.

Беше чудесно!

Трябваше да мисли трезво. Не разбираше от ферми. Тайлър можеше да се справи. Но решението си оставаше нейно. Тя можеше да му каже да си тръгва или да остане.

Разбира се, той ще прави това, което си иска. Тайлър винаги така правеше, но това няма да намали щастието ѝ. Тя се изправи.

— Искам по изгрев да съм вече на седлото.

— Да приготвя ли закуската?

— Разбира се — отговори Рио вместо нея.

— Тогава Хесус трябва да му помогне — каза Дейзи. — Не можеш да очакваш от него да бъде едновременно и готвач, и да работи без помощник.

— Нямам нищо против — отговори момчето.

— За теб добре ли е? — попита тя.

— Разбира се — отговори Тайлър.

— Добре.

— Почакай малко — извика Тайлър, когато Дейзи се запъти към палатката си.

Тя се обърна тъкмо когато той плъзна ръце около нея. Преди да разбере какво става, той я целуна дълго и нежно.

Дейзи си помисли, че сигурно всяка кост от тялото ѝ се е разпаднала. Може да беше заради умората или напрежението, но тя не можеше да стои на собствените си крака. Облегна се на него, а топлината на тялото му проникна в нея. Тя безсрамно се притисна в него с ръце зад врата му.

— Не обичам да си лягам, без да кажа лека нощ — каза Тайлър.

Тя не знаеше как той може да говори толкова небрежно за това, което току-що се случи между тях. Земята сякаш се разклати под краката ѝ и с нечовешко усилие тя успя да овладее гласа си:

— Не искам да си мислиш, че с това ще си спечелиш особено отношение.

— Не бих посмял дори да си мечтая за това — каза Тайлър.

Дейзи пусна Тайлър и направи една колеблива крачка към палатката. Цял ден беше успяла да владее чувствата си, но не знаеше колко още ще може. Едно беше да си каже, че ще се държи безразлично като Тайлър, друго — да го направи след такава целувка. Тя събуди спомените от последната им нощ в хижата.

Дейзи влезе в палатката, но половин час по-късно все още не можеше да заспи. Можеше да управлява действията си, но не и чувствата си, а любовта ѝ към Тайлър продължаваше да бъде все така силна. Както Лаура каза, не беше лесно да обичаш мъжете от семейство Рандолф. Дейзи не можеше да си представи някой, който да се осъзнава по-бавно от Тайлър. Тя се чудеше дали изобщо ще разбере, че го обича.

Дейзи яхна коня и обиколи лагера. Трябваше да намери начин да се отблагодари на Грийн и Кордова за това, че ѝ пратиха работници. Никога нямаше да успее да бележи толкова много добитък само за три дни, ако не бяха те. Тя се обърна настрана, докато кастрираха един млад бик. Тайлър ѝ беше казал, че трябва да отдели слабите животни от стадото, да запази само най-добрите бикове и юници за разплод, а останалите да угоява за продажба. Звучеше разумно, но не ѝ харесваше.

В продължение на три дни яздиха рамо до рамо. Беше ѝ трудно да повярва, че това е същият човек, който познаваше от планината. Той разговаряше, и то много. И когато си поискаше, беше почти толкова очарователен колкото Зак. Мъжете щяха да направят всичко, което той поиска. Беше ги чула да казват, че е най-добрият каубой в Ню Мексико.

Гледаше как Тайлър се справя с едно младо биче, което току-що бяха белязали. Животното се изправи на крака разярено. Втурна се към Тайлър, но той просто отстъпи. Рио прегради пътя му с коня си и го отведе настрана от лагера. Тайлър се приближи до нея. Дори дишането му не беше учестено.

— Не зная дали някой ти е казал, но ще трябва да направиш това отново, когато младите телета се родят.

— Боб Грийн каза да не чакам, че имам много говеда, които не са белязани.

— Прав е. Искал е да знаеш. На другата година можеш да си направиш редовен график. Така ще можеш да събираш един постоянен състав от работници.

През последните три дни той само това правеше — даваше й по малко съвети. Постепенно я обучаваше за всичко, което трябваше да знае. Това я дразнеше, но здравият разум й казваше да си мълчи. Трябваше да се учи. Грийн и Кордова също можеха да я научат, но те си имаха собствени грижи.

— Тази есен няма да имаш много млади бикове за продан, но ако продадеш някоя от онези дребни крави, трябва да имаш достатъчно пари да преживееш до следващата година. Нещата ще вървят слабо, докато не дойде младото поколение. Крадците са направили няколко големи нападения над младите животни.

— Мислех си точно за кражбите — каза тя. — Как да ги спра?

— През повечето от времето просто ще караш хората си да яздят и непрестанно да проверяват добитъка. Мисля, че Грийн и Кордова с удоволствие ще ти помогнат. Никой собственик на ранчо не иска наоколо да се въртят крадци на добитък.

Тайлър приближи до едрия си жребец и го яхна. Отиде при Дейзи:

— Готова ли си?

— Къде отиваме този път?

— До един тревист каньон в подножието на планината. Мисля, че там ще открием съвсем малко животни.

Дейзи обърна коня си, за да тръгне с него, но видя облак прах в далечината. Старият страх отново стисна сърцето й. Не знаеше кога ще престане да се бои, че следващият човек, който приближи ранчото, може да е убиецът. Благоразумието й подсказваше, че дори да е все още в Ню Мексико, той няма да дойде в ранчото, когато наоколо има много хора. Все пак тя чувстваше как страхът стяга сърцето й, докато не разбра, че това е двуколка. След няколко минути разпозна Гай и Адора.

— Ти тръгвай. Сега не мога да дойда с теб.

— И аз не мога да тръгна. — Тайлър слезе от коня, върза го за една хвойна и се приготви да чака.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Адора втренчи недружелюбен поглед в Тайлър.

— Виждам, че Дейзи не е сама.

— Мислех, че се учиш как да управляваш хотели — каза Гай.

— Или търсиш златни мини — добави Адора.

— Реших да отложам и двете, докато Дейзи се установи — каза Тайлър, без да се притесни ни най-малко от откритата враждебност на братата и сестрата. — Не мисля, че златото може да избяга.

— Някой може да те изпревари — каза Адора.

— Такъв риск винаги съществува, но едва ли някой може да намери всичкото злато.

С раздразнено сумтене Адора се обърна към Дейзи:

— Дойдохме да видим как се справяш. — Тя се огледа наоколо.

— Бих се страхувала да остана тук. Наоколо няма никого.

— Никога не е имало — каза Дейзи. — Би изглеждало странно, ако тук има къщи и хора.

— Това не е подходящо място за теб — каза Гай. — Няма къде да спиш и кой да те придружава.

— Имам Рио.

— Не можеш да имаш мъж за придружител! — възкликна Адора. — Това ще скандализира половината Албакерк.

— Особено госпожа Естерхаус и дъщеря ѝ! — каза Дейзи.

— По дяволите госпожа Естерхаус и дъщеря ѝ! — каза Гай.

— Амин — добави Дейзи, като с това предизвика една от редките усмивки на Тайлър.

— Повече съм загрижен за теб. Това не е най-подходящият живот за теб — каза Гай.

— Аз съм добре. Имам си палатка и достатъчно одеяла да преживея снежна буря. Ако времето наистина се развали, мога да спя в бараката. А Тайлър е най-добрият готвач в целия Запад.

— Ти готвиш? — каза Гай, сякаш това беше нещо, което само бедните мексиканци могат да правят.

— Най-добрата храна, която някога сме яли — каза Рио, който се присъедини към групата. — Ще яздиш ли пак? — попита той Дейзи.

— Ти върви с Тайлър. Аз ще отида следващия път.

Тайлър сякаш не искаше да тръгне.

— Какво има? — попита Дейзи. — Боиш се, че не можеш да намериш кравите, ако аз не съм с теб ли? Ще бъде много неприятно, нали? — Тя беше възнаградена с широка искрена усмивка.

— Толкова ще съм засрамен, че ще се върна обратно в Тексас.

— Какво прави той тук? — попита Гай, след като Тайлър и Рио тръгнаха.

— Каза, че се чувства отговорен за моето идване тук и иска да се увери, че ще успея.

— Мислех си, че искаш да си независима.

— Разбира се.

Гай се намръщи.

— Не ми прилича на работник.

— Той е много силен — каза Адора, впечатлена от вида на Тайлър, яхнал коня си, въпреки антипатията ѝ към него. — И красив.

— Каза, че имам нужда от някого, който да ме научи на основните неща в скотовъдството. И е прав. Толкова много научих през последните няколко дни.

— Но ти нямаш нужда от това — каза Гай. — Ако се омъжиш за мен, аз ще се погрижа за всичко вместо теб.

— Но аз не искам никой да се грижи за каквото и да било вместо мен — каза Дейзи. — Нито ти, нито Тайлър или които и да е друг. Обичам сама да съм си господар. Досега не съм съзнавала колко го искам.

— Но не можеш да продължаваш да живееш като скитник — протестираше Адора. — Така никога няма да намериш свестен човек, за когото да се омъжиш.

— Аз ще я взема — каза Гай.

— Не съм сигурна, че искам да се омъжвам. Поне за известно време. Хора като госпожа Естерхаус и Джулия винаги ще привличат вниманието към ръста ми или към някоя друга част от мен, която обществото не може да възприеме. Не искам да се извинявам за това, което съм, до края на живота си. Нито искам съпругът ми да го прави вместо мен — каза Дейзи, когато Гай се опита да протестира. — Освен

това ми харесва да живея тук. Може би съм създадена да бъда собственичка на ранчо.

— Някоя жена не е създадена да бъде собственичка на ранчо — каза Гай убедено.

— Струва ми се, че работата е много и е трудна — забеляза Адора.

— Вярно е, но мускулите ми свикнаха с язденето, нямам нищо против него. Родителите ми са ми направили мечешка услуга, като са ме научили само как да живея на изток.

— Не можеш ли да управляваш ранчото си от Албакерк? — попита Адора.

— Бих те оставил да го управляваш както си искаш — добави Гай.

— Но скоро ще започнеш да ми казваш какво да правя и да очакваш да го направя — каза Дейзи. — Мъжете са такива.

— Ами Тайлър?

— Той работи за мен. Ако не ми харесва какво прави, или няма да го направи, или ще си замине.

— Има вид на човек, който е тук завинаги — каза Адора.

— Ще си замине — каза Дейзи. Тя никога не бе поставяла това под въпрос, но дали тя щеше да замине с него? Ще я помоли ли? Но нямаше намерение да казва това на Гай и Адора.

— Тогава ще трябва да се върнеш в града.

— Дотогава смятам да имам собствени работници и да започна да строя нова къща — каза Дейзи. — Това е моята земя и имам намерение да живея тук.

— Но мястото ти не е тук.

— Започвам да си мисля, че тук единствено ми е мястото.

— Значи не възнамеряваш да се връщаш в Албакерк?

— Не зная какво възнамерявам — призна си Дейзи. — След месец или след година мога да променя решението си. Но засега ми харесва да бъда тук. Не смятам да се отказвам.

— И да се омъжиш за мен не е достатъчно? — попита Гай.

— Вече приключих с това.

— Аз не съм се предал. Ще се върна пак.

— Надявам се винаги да бъдеш мой приятел.

— Искам да съм повече от това.

— Гай... — Но Дейзи не успя да довърши изречението.

Тайлър неочаквано се появи.

— Крадците са се появили снощи — каза той. — Какво искаш да направим?

— Проследете ги, разбира се, и ми върнете кравите.

— Добре. Ще ми трябва Рио.

— Рио може да остане тук. Аз идвам с теб. Това са моите крави.

— Не можеш! — възкликна Гай. — Ще бъде неприлично.

— Преди каза, че ми вярваш — обърна се Дейзи към Гай. — Не можеш ли отново да ми се довериш?

— Не е заради мен, а заради...

— Интересува ме единствено какво мислят приятелите ми. Никой друг.

Гай се размърда неспокойно пред погледа ѝ, а този на Тайлър беше напрегнат.

— Винаги съм ти вярвал. Знаеш това.

— Аз също — добави Адора. — Но това не значи, че трябва да преследваш крадци. Можеш да пострадаш.

— Мисля, че по-скоро ще изоставят добитъка, отколкото да рискуват да влязат в престрелка — каза Тайлър. — Можете да сте спокойни, че ще я върна здрава и невредима преди падането на нощта. А сега, по-добре да тръгваме.

Нито Адора, нито Гай бяха щастливи от това решение. Тайлър тръгна. Дейзи предположи, че отива да приготви нещата.

— Не се тревожете — каза тя на приятелите си. — Мъжете се състезават един с друг да се грижат за безопасността ми, особено Рио и Тайлър.

— Нямам доверие на този мъж — каза Гай.

— Преди бях в безопасност — каза Дейзи, като започна да губи търпение към Гай. — Пак ще бъда в безопасност.

— Но този път ще тръгнеш след крадци.

— Зная. Животът ми никога не е бил толкова вълнуващ.

— Не те разбирам — каза Гай. — Преди не беше такава.

— Аз също не се разбирам.

— Внимавай и ни кажи, ако имаш нужда от нещо — каза Адора. — Каквото и да е. Чувствата ти не са се променили, нали?

Дейзи поклати глава отрицателно:

— Нито пък неговите.

— При нас винаги ще има място за теб, ако искаш да се върнеш — каза Гай.

— Зная. Никога няма да мога да ви се отблагодаря за това, което направихте за мен.

— Не трябва да ни благодариш.

— Време е да тръгваме — каза Адора, като потупа Гай по крака.

— Можем да се върнем пак, когато Дейзи хване крадците.

Дейзи гледаше как Гай се отдалечава с тъга, но без съжаление. Тя се почувства наистина облекчена. Беше направила още една крачка напред. Сега само да можеше да овладее чувствата си към Тайлър.

— Убий я! — изкрещя Регис Кокрейн на Франк Сторак. — Тя е развалила годеща. — Регис беше открил Франк в тясното му жилище на една от кривите улички край площада.

— Все още си ми длъжник за първата работа — настоя Франк. — Нищо няма да направя, докато не си получа дължимото.

Регис Кокрейн хвърли гневен поглед на Франк Сторак. Сега, когато Дейзи беше отказала да се омъжи за Гай, убийството беше единственият начин да докопа земята ѝ. След смъртта ѝ ще изфабрикува някакви неплатени дългове на баща ѝ. Никой няма да се усъмни в това.

Неговите крадци на добитък трябваше да откарат стадата на Грийн и Кордова, ако те не продадат скоро земята си. Малките нападения бяха просто предупреждение. Земята на Дейзи беше последната част от мозайката и му трябваше сега.

Регис подаде на Франк сто и петдесетте долара.

— Колко време ще ти трябва, за да наемеш помощници?

— Не ми трябва никого. Сам мога да го свърша.

— По-добре го свърши добре. И този път тръгни към Монтана, щом свършиш. Не искам да те виждам повече.

— Днес определено бяхте дяволски щастлив да ме видите.

— Не вярвах, че ще стане толкова трудно с това момиче. Преди винаги е правела това, което ѝ кажат.

— Никога не можеш да бъдеш сигурен с жените — каза Франк. — Аз самият се пазя от тях.

— Не ми пука какво правиш — каза Регис. — Само ме отърви от нея и се махай от този район. Ако те хванат, ще се закълна, че никога не съм те виждал.

За момент Регис се изкуши да убие Франк и да наеме някой друг. Този човек не беше друго, а амбициозен некадърник, но Регис нямаше търпение да сложи ръка на тази земя. Тя ще му даде оръжие срещу онези копелета, които се опитаха да го отрежат, защото майка му беше половин испанка и половин индианка навахо. Винаги го гледаха отвисоко и се опитваха да го пренебрегнат. Какво, по дяволите, бяха те, освен имигранти парвенюта! Това беше неговият град. Той бе роден тук. Ще унищожи всеки, които се опита да го пренебрегне.

Докато Дейзи гледаше Тайлър да язди пред нея, без нито веднъж да загуби дирята на откраднатите животни, тя осъзна, че иска той да я люби. Точно затова беше настояла да дойде с него. Ако просто искаше обратно откраднатите животни, щеше да изпрати Рио. Тя го знаеше. Тайлър също. Чудеше се какво ли си мисли той. Не беше спрял да приказва, откакто намериха следата.

— Няма причина толкова много крави да се съберат на едно място, докато пасат — каза той, като посочи към отпечатъците от копита. — Няма причина те да тръгват към планините. Но конските следи сред тях са това, което ги издава.

Той разпознаваше всички растения, край които минаваха, казваше й кое кога расте, кое има лечебни свойства, кое обичат най-много кравите, говореше за тревите, за необходимите условия за едно пасбище — все неща, които щяха да й трябват в следващите години. Надяваше се, че ще запомни поне част от тях, но не можеше да мисли за друго, освен за близостта му и за целувката, която ще получи довечера.

Целуваше я всяка сутрин и всяка вечер. Като че ли не отдаваше голямо значение на това. Просто я целуваше и продължаваше да работи. В началото това я изкарваше от равновесие, но скоро се овладя. Това, което беше започнало като решителна схватка, се беше превърнало в резервираност. Той нямаше да каже нищо, докато тя не признае, че има нужда от него. Тя нямаше да се поддаде, докато той не признаеше, че я обича.

Започваше да се чувства много нервна с приближаването на всяка вечер. Чакаше, очакваше, искаше. Никога нямаше да изпитва същото към Гай. Никога нямаше да го последва в диво преследване на крадци на животни. Той нямаше и да ѝ предложи. Би си останал вкъщи и би пратил някой друг.

Освен това присъствието на Тайлър ѝ действаше успокояващо. Въпреки нереалните му мечти, той беше най-способният мъж, когото някога беше срещала. Можеше да готви, да живее сам в планината, да построи хижа, на която дори професионален дърводелец би се възхитил, да работи в ранчо, без да изпита никакво затруднение. Сега беше тръгнал след крадци на добитък, сякаш това е излет с приятели.

Следата се стесняваше от време на време и тя яздеше плътно зад него. Чувстваше се в безопасност, когато гледаше нагоре в очите му. Чувстваше се сигурна, когато той я взимаше така, сякаш тежи не повече от Джулия Мадиган. Чувстваше се важна и ценна, когато той неохотно я остави с Гай. Чувстваше се желана, когато той я гледаше с тези страстни кафяви очи.

— Скоро ще излезем от земята ти — каза Тайлър. — Тогава може да стане по-опасно.

— Защо?

— Ако кравите не са белязани и са на ничия земя, принадлежат на този, който ги намери. Според закона той има точно толкова право на тях колкото и ти.

— Но това са си моите крави.

— Не можеш да го докажеш.

— Какво смяташ да правиш?

— Няма да мога да кажа, докато не ги настигнем.

Дейзи се опита да си представи какво може да стане, когато намерят крадците, но беше много по-интересно да остави ума си да витае около очакването на вечерната целувка.

Колкото повече яздеше до него, толкова повече място заемаше той в мислите ѝ. Щеше ли да бъде различно сега, когато са съвсем сами? Спомни си последната нощ в хижата и се чудеше дали е готова за последствията от отприщването на вулкана от желание, които знаеше, че той е овладял.

— Няма да ги настигнем днес — каза Тайлър. — Може би трябва да се връщаме.

— Това значи, че утре ще трябва да изминем същото разстояние.

— Живеем в опасна страна. Тези хора няма да дадат лесно онова, което са свикнали да си взимат.

— Това е още една причина да продължим — каза Дейзи. — Няма да търпя крадци.

— И как смяташ да се справиш с това?

— Засега с теб. После ще наема някой друг.

Тайлър се изсмя:

— Наистина има в личността ти страна, която не познавам.

— А ти имаш много, които си крил. Но това не е по темата. Аз няма да се върна.

— Добре. Тогава нека ги намерим преди нощта. После ще реша дали е по-добре да се срещнем с тях вечерта, или да дочакаме сутринта.

Крадците можеха да чакат до сутринта, но тя не можеше.

Малко след здрач намериха крадците. Държаха кравите в малък каньон.

— Дори не ги пазят — посочи Дейзи. — Всеки може да дойде, да махне коловите и да ги изкара.

— Вероятно не виждат нужда да сложат пазач.

— Какво ще правиш?

— Ще си направим лагер на около миля оттук. Ще приготвя вечерята и ще поспим.

— Не се отнасяй с мен като с идиот — нетърпеливо каза Дейзи.

— Може да не зная нищо за залавянето на конекрадци, но това са си моите крави и очаквам да ми казваш точно какво възнамеряваш да правиш.

Тайлър имаше упорит вид. Ясно беше, че се опитва да реши точно колко да премълчи.

— Ти каза, че мога да направя всичко, което реша. Ти беше този, който ме насърчи да се опитам да живея сама. Сега не можеш да се отдръпнеш. Така ще бъдеш по-лош и от Гай.

Те тръгнаха обратно по следата, за да търсят подходящо за лагер място.

— Как си представяш това?

— Гай не вярва, че една жена може наистина да се грижи за себе си. Той ще се съгласи с някои неща, за да ме успокои, но няма да ме

насърчава. Ти го направи.

— Да те насърчавам, не значи, че мисля, че можеш да се справиш с крадци на добитък.

— Не съм казала, че искам аз да се справя с тях. Може би просто искам да се уверя, че ти няма да пострадаш.

— Това важно ли е?

— Разбира се, че е. Не искам никой от моите работници да пострада.

— Аз не съм ти работник.

Дейзи отказа да бъде подведена:

— Може и да не ти плащам, но ти работиш за мен.

— Значи безопасността ми не е по-важна за теб от тази на работниците на Боб Грийн.

Сега той ставаше по-личен, търсеше информация. Тя не възнамеряваше да му я даде толкова лесно.

— Че защо? Ти по-особено ли се грижиш за моята безопасност?

— Тук съм.

Не беше голямо признание, но тя си помисли, че може да се окаже най-доброто, което ще успее да измъкне от него.

— Защо си тук?

Тайлър не отговори. Дейзи се чудеше защо му е толкова трудно да изкаже чувствата си с думи. Трудно беше да си представи какво го е направило така изолиран. Тя беше управлявана и ограничавана, а самоуважението ѝ — унищожено, но това само я беше направило по-нетърпелива да намери човек, когото да обича, с когото да сподели живота си. С него сякаш се беше получило точно обратното. Още един признак, че не са подходящи един за друг.

— Защото не мога да бъда никъде другаде.

Той замълча. Тя предположи, че ще трябва да се задоволи с това.

— Начинът, по който се държеше в лагера, ми харесваше повече.

Това го озадачи. Той се обърна на седлото, за да я погледне:

— Как се държах?

— Говореше, усмихваше се и се държеше като нормално човешко същество. На хората им беше приятно да са с теб. Но с всяка миля, която изминахме днес, те виждах как се променяш. Сякаш си носил маска и сега тя парче по парче се разпада, докато от нея не остане нищо, освен оня Тайлър, когото познавам от хижата.

— Не го ли харесваше?

Тя се чувстваше по-силна и уверена. Мислеше, че може да му отговори искрено:

— Не особено. Той не споделя. Когато говори, това става с кратки изречения, които задушават разговора, вместо да го поддържат, унищожават чувствата, вместо да ги стоплят.

Тя видя как гърбът му се стяга. Чудеше се дали лицето му изразява поне малко.

— В теб има и друг човек, онзи, който се грижеше за мен и беше съпричастен на страданието ми. Аз се влюбих в този човек, но го загубих някъде.

Ето, беше го казала. Трябваше да събере цялата си смелост, но най-после го каза. Трябваше да се разберат.

— Какво ще стане, ако той се върне?

— Няма да е за дълго. Другият в теб няма да му позволи.

Тайлър спря жребеца си в горичка от борове и смърчове, покрай която минаваше буен поток.

— Това място е добро за лагер. — Той влезе в гъсталака, докато изгубиха следата на откраднатите крави.

— Ами ако той се върне завинаги?

— Не мога да се омъжа за човек като него — каза Дейзи. — Той не е цялостна личност. Той е частичка точно като онази общителна частичка от теб, която показваше в лагера. Предполагам, че има и други частички, които не съм виждала. — Тя слезе от коня. — Хайде, дай ми юздите. Ще се погрижа за конете, докато ти приготвиш вечерята.

Докато Тайлър гледаше как Дейзи тимари конете и ги връзва близо до трева, той реши, че тази сцена изобразява точно нещата, които са погрешни в техните отношения. Нищо не беше както трябва. Тя се грижеше за конете, а той готвеше. Тя беше шефът, а той работникът. Тя контролираше чувствата си, а той не. От момента, в който остави Уили Мозел на участъка си, той действаше в непозната територия.

Защо не може да признае, че не знае какво прави? Крайно време беше да бъде откровен, че чувството му за непълноценност не се простира само в семейството. Той беше ограничен от представата за

себе си. Изгубил беше контрол, защото се опитваше да направи нещо, срещу което се беше борил цял живот.

Опитваше се да достигне Дейзи, но беше изплашен до смърт. Когато тя каза, че го обича, нещо в него подскочи от радост. Някаква стена се разруши, стена, която беше градил с години и за която си мислеше, че е непроницаема. И все пак Дейзи с нейните лунички и къдрици я беше разрушила само с две малки думички.

Като че ли нямаше значение, че не би се омъжила за човек като него. Тя го обичаше. Това засега беше достатъчно.

Той сякаш бе изгубил чувството си за гордост, но се оказа, че то не значи толкова, колкото бе предполагал. Цял живот се бе крепил от гордостта си, но нещата не ставаха по-лесни. Имаше усещането, че само ако може да си признае пред Дейзи, гордостта нямаше да бъде толкова важна.

— Кажи ми за какво си мислиш — каза Дейзи, когато приближи до огъня. — Ммм, мирише чудесно. Трябва да ме научиш да готвя като теб, преди да си заминеш. Направо ме разглези и съм забравила да готвя.

Тайлър беше малко стъписан, че тя приема заминаването му за даденост. Не беше възнамерявал да остане за повече от няколко седмици, но предполагаше, че ще може да се отбива, за да види как се справя. Очевидно Дейзи очакваше той да си замине завинаги.

— Мислех да отида до лагера им по някое време след полунощ. Може би ще успея да откарам кравите, без да ги събудя. Ти можеш да чакаш тук. Ако ме последват, мога да ги задържа, докато ти откараш кравите обратно в земите си.

— Това няма ли да е опасно за сам човек?

— Не съм много добър с револвер, но с пушка мога да държа притисната цяла армия.

— Мислиш ли, че ще стрелят?

— Не зная. Може да си помислят, че е по-лесно да се върнат и да откраднат други. Не мога да си представя как може да имаш толкова много небелязани крави.

— Баща ми не би наел други работници. Той нямаше доверие на никой, освен на Рио. Беше убеден, че скоро ще намери тази мина. Може да си е мислел, че ще се опитат да му я отнемат. — Дейзи си сипа чаша кафе. Отпи глътка и изгори езика си. — Искаше да намери

злато, за да се върне при семейството си и да им покаже, че е забогатял сам. Така и не разбра, че за мама и мен това нямаше значение. Колко време мислиш, че ще ни отнеме да бележим всички говеда?

Докато се хранеха, разговаряха за общи неща, но мислите на Тайлър се въртяха около факта, че Дейзи го обича, но не очаква нищо от него. Колкото повече мислеше за това, толкова решимостта му да я накара да промени мнението си ставаше все по-голяма.

Той я обичаше и искаше да се ожени за нея. Какъвто беше глупак, досега не беше осъзнал, че точно затова я следва навсякъде.

Ръката на Тайлър спря на половината път към устата му. Беше се влюбил в жена, която не харесваше мъже като него и не би се омъжила за него. Той лапна храната и задъвка бавно. Каква дяволска бъркотия. Някой му беше казал преди, че златото не създава проблеми, докато не го намериш. Трябваше също така да му кажат, че да си влюбен не е беда, докато не се случи с теб.

Но това не беше най-важният проблем. Дейзи беше само на няколко фута от него. Не знаеше как ще преживее нощта, без да я люби.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Дейзи неспокойно се размърда в одеялата си. Земята под нея беше твърда и студена, но тя едва ли си даваше сметка за това. Всеки нерв от тялото ѝ беше съсредоточен във факта, че Тайлър лежеше само на няколко фута от нея. Тя толкова много искаше той да я люби, че едва не го помоли. Но независимо от това колко го желаше тялото ѝ, тя не би го оставила да я докосне, освен ако не ѝ признае, че я обича.

Обърна се в постелята си, но и така не ѝ беше удобно. Този нощ щеше да бъде ужасна. Почти се надяваше, че крадците ще се бият. Така поне ще има нещо друго, за което да си мисли.

Тя лежеше и наблюдаваше Тайлър. Не трябваше, но не можеше да затвори очи. Сякаш нещо я теглеше към него. Той трябва да бе чувствал същото, защото обърна лице към нея. Погледите им се срещнаха през малкото разстояние, което ги разделяше. Очите му винаги досега изглеждаха така, сякаш невидим щит ги защитаваха от всичко извън него. Тази нощ те бяха широко отворени и блестящи. Досега никога не беше изглеждал толкова достъпен, като че ли най-после е премахнал стените, които го отделят от нея и от всеки друг човек на света.

Но в погледа му тази нощ имаше нещо ново, нещо топло и привлекателно. Той сякаш я канеше при себе си. Тя знаеше, че това не може да е вярно. Тайлър не беше способен наистина да допусне някого до себе си.

— Обичам те.

Дейзи замръзна. Тези думи трябваше да я възпламенят, но вместо това те превърнаха в камък ума и тялото ѝ. Не беше в състояние да помръдне, да отговори, да мисли. Като че цял живот бе чакала Тайлър да каже точно тези думи, а сега беше парализирана, глупашки безпомощна и безмълвна.

— Като зная какво си мислиш за мен, едва ли би искала да чуеш точно това.

Той не беше разбрал нищо. Но кога ли беше разбирал. Чудеше се как един мъж с неговата чувствителност може да знае толкова малко за жените. Дори ако не го обичаше, дори ако не искаше никога да го види отново, тези думи щяха да са добре дошли.

— Не исках да си го призная.

Това не я изненадваше. Беше прекарал целия си живот, като се е самоубеждавал, че не чувства нищо. Не беше изненадващо, че му трябва много време, за да разпознае любовта, когато тя най-после се появи.

— Зак го знаеше от много отдавна. Лаура също. Аз не, предполагам, защото твърде много години отказвах да чувствам каквото и да е.

— Защо?

Последва мълчание. Дейзи си помисли, че отново е изпаднал в един от дългите периоди на мълчаливост.

— Баща ми беше жесток човек. Някои дори биха го нарекли злобен. Имаше навика да ни кара да се състезаваме един с друг за похвалата му. Ти си виждала само Хен, но другите ми четирима по-големи братя са точно като него. Аз не бях толкова добър. Те бяха по-високи, по-красиви и по-умни, можеха да яздят по-бързо и да скачат по-високо.

Когато бях на седем, татко доведе вкъщи едно чистокръвно червеникавокафяво жребче на черни петънца. Каза, че мога да го задържа, ако докажа, че съм достатъчно добър за него. Знаеше, че братята ми ще ме оставят да победея, за да задържа коня, така че ме накара да се състезавам с едно момче, което мразех, Леонард Крейвън.

Цяла седмица Джордж и Мадисън ме водеха по всеки фут от маршрута, съветваха ме как да направя всеки скок, кои хълмове да взимам бавно, за да пестя сили, кои не мога да взема с пълен галоп. Обичах този кон. Нарекох го Циклон, защото беше най-бързият кон в конюшната. Знаех, че ще спечеля състезанието.

Но Леонард беше три години по-голям. За него беше въпрос на гордост да не загуби от мен. Той излезе бързо напред и ми препречваше пътя, когато се опитах да мина. На скоковете ме блъскаше, така че едва не падах. Въпреки това щях да спечеля, но като започнах да го изпреварвам на правия участък, той удари Циклон по главата с камшика си и така го накара да се отклони от маршрута.

Загубих с една дължина. Татко беше толкова бесен, задето загубих, че даде Циклон на Леонард. В този момент го намразих, но не можех да покажа чувствата си. Това само щеше още повече да разяри татко. Така че се скрих в конюшните. Не исках да плача, но когато си спомнех, че Леонард ще язди Циклон, не можех да се спра.

Татко ме спипа. Каза, че мъжете никога не плачат, особено мъжете от семейство Рандолф. Каза, че макар да не съм много добър Рандолф, той ще се увери, че никога повече няма да плача. Щеше да ме бие, докато се науча да приемам всеки удар без сълзи. И го направи.

Дейзи беше ужасена. Не можеше да повярва, че има човек, който може да направи нещо толкова жестоко.

— В началото плачех. Ударите от камшика са болезнени. Но той ме удряше, изкрещяваше ми да спра да плача и после пак ме удряше.

— Не зная защо не си плакал все по-силно.

— Защото го мразех твърде много. Исках да му покажа, че не може да ме докосне, не и отвътре, където беше най-важно. Спрях да плача и го гледах в лицето, докато спря. След това му проговорих само веднъж.

— Какво направи майка ти?

— Стоеше до мен, кършеше ръце и ме молеше да не ядосвам баща си, докато една от жените в кухнята мажеше раните ми с мехлем. Мама винаги вярваше, че татко ще бъде мил и обичлив, ако синовете му не го ядосват.

— Кога беше единственият път, когато му проговори?

— Избягах. Джордж ме върна, но аз бях решил да си отмъстя на татко. Пъхнах камъче в лявото предно копито на любимия му ловджийски кон. Когато дойде време за големия есенен лов, конят окуца и татко загуби голям облог. Казах му, че аз съм го направил. Едва не ме уби, но аз само го погледнах. Казах му, че ако някога ме докосне отново, ще го убия, като порасна. Скоро след това се преместихме в Тексас. Татко се присъедини към армията на Южните щати и никога повече не го видях.

Дейзи не знаеше кога или как се е случило, но тя се оказа извън собствената си постеля, легнала до Тайлър, а ръцете ѝ бяха обвити около него. Това ѝ напомни за нощта, когато той я прегръщаше, докато тя плачеше за баща си.

— Реших, че ако си забраня всякакви чувства, нищо няма да ме нарани. Нищо не чувствах, когато напуснахме Вирджиния, когато татко и момчетата тръгнаха на война, когато мама почина. Но сега, когато искам да изпитам нещо, не мога.

Дейзи се чудеше дали наистина е опитвал. Вероятно това го е плашело много, карало го е да чувства, че губи контрол. Тя никога не бе могла да се контролира. Любовта ѝ беше донесла свобода. Той беше направил това за нея и дори не го знаеше.

— Не ти разказах всичко, за да те убедя, че съм различен от това, което ти си мислиш, че съм. Не съм сигурен защо ти го казах. Просто си помислих, че може би искаш да знаеш нещо за мен.

Дейзи взе ръката на Тайлър и я обвини около себе си. Нейните чувства бушуваха също като неговите, но тя беше по-сигурна, че го обича. Ако можеше да направи нещо за него, щеше да го направи. Но досега беше опитала всичко, което можеше да измисли. Единствено можеше да продължи да го обича.

— Студено ми е — каза тя. Нямаше намерение да го казва, но си го мислеше. Мислеше си също така и още нещо.

— Не мога да спя до теб цяла нощ и преди разсъмване да си тръгна, както направих в хижата.

— Зная.

— Но ти не искаш да се омъжваш за мечтател, за човек, обсебен от златната треска, за човек, който се опитва да те командва.

— Обичам те.

— Не разбирам.

— Нито пък аз.

Тайлър протегна ръка и леко докосна бузата ѝ:

— Наистина те обичам. Не го казвам просто така. Не искам на сутринта да съжаляваш.

— Ще съжалявам само ако не го направиш.

— Почти от първия миг, когато те видях, поисках да те любя.

Беше мило да го каже, но само защото го е казал, не значеше, че трябва да бъде толкова глупава да му повярва.

— Не може да е вярно, не и както съм изглеждала с кръвта по лицето ми и с глава, увита с превръзка.

— Златотърсачите не виждат много жени. На мен ми се струваше хубава, въпреки че тогава не беше в най-добрия си вид.

Това беше поне отчасти комплимент, но трябваше да го приеме, докато не се появи по-добър. Той се наведе и я целуна по устните.

— Радвам се, че не си дребна и изнежена.

— А аз се радвам, че не си безупречно облечен и със съвършено държание.

— Пак бих искал да те любя, дори и ако лежах на постеля от борови иглички.

Боровите иглички бяха добре, ако ги споделяше с Тайлър. Някак си това ѝ се стори подходящо. През целия си живот се бе чувствала като изгнаница. Първо от обществото, което бе създало родителите ѝ, след това от обществото, в което би влязла, ако станеше жена на Гай. Чувстваше се удобно да спи на борови иглички до каубой, облечен в памук, лен и кожа.

Да бъде в прегръдките на Тайлър, беше точно толкова хубаво, колкото си спомняше, че е. Това водеше до такова вълнение, че на Дейзи ѝ беше твърде топло да остане под толкова много одеяла. Тя не протестира, когато Тайлър я измъкна от завивките. Не забелязваше студа. Не чувстваше вина този път и нямаше нужда да спират. Трудно ѝ беше да повярва, че само прегръдката може да ѝ достави такова удоволствие. Харесваше ѝ топлината от близостта му. Харесваше ѝ успокоението от силата му, здравата опора на твърдото му, мускулесто тяло.

Беше хубаво да е в прегръдките му.

Краката ѝ бяха в пространството между двете постели. Придърпа ги навътре в леглото на Тайлър.

— Студена си — прошепна той.

— Само краката ми.

Той я придърпа към себе си. Сякаш я обви в топлината си. Чудеше се какво може да е толкова успокояващо в прегръдката на мъж, дори и едър като Тайлър. Това не променяше нищо от миналото. Останалият свят си беше същият. Тя дори се съмняваше, че ще има някаква последица в бъдеще. Въпреки това всичко изглеждаше ново, различно, тя виждаше и чувстваше всичко за първи път.

Тайлър нежно я целуна, като едва докосваше устните ѝ със своите. Това беше неочаквана промяна след грубите, жадни целувки, които беше започнала да очаква. Той проследи устните ѝ с върха на езика си, с което я обърка още повече. От това по цялото ѝ тяло

пробягаха тръпки. Той сякаш я опитваше. Устата ѝ се отвори и езикът ѝ потърси неговия в поредица от целувки, които ставаха все по-настоятелни.

Тя чуваше как дишането на Тайлър се учестява. Целувките му ставаха все по-груби и търсещи. Те бяха топли и разгаряха същата топлина у нея.

Онова странно усещане в корема ѝ се завърна. Това беше някакво странно вълнение, едновременно възхитително и притесняващо. То сякаш влияеше на мускулите ѝ, като ги правеше неконтролируеми. Караше горещината да обхваща цялото ѝ тяло в един постоянен поток. Усещането за ръцете на Тайлър върху тялото ѝ увеличаваха горещината и треперенето ѝ, докато накрая Дейзи беше неспособна да събере мислите си. Хиляди чувства и усещания, които бяха съвършено нови, и всяко едно от тях се бореше да я завладее. Не мина много време и всички те я завладяха. Когато Тайлър мушна ръка под ризата ѝ и обхвана с мазолестата си длан гърдата ѝ, мозъкът ѝ престана да различава и анализира, дори престана да запомня.

Просто преживяваше.

Тръпки от вълнение рикошираха в ребрата ѝ, сякаш са изстреляни в клетка сачми. Натискът на пръста му върху зърното ѝ предизвика малка експлозия. Той потриваше настръхналата ѝ кожа и това караше горещи вълни да извират от нея. Тя не беше способна да стои неподвижно. Тялото ѝ се изви и коремът ѝ докосна втвърдения член ниско под стомаха на Тайлър.

Устните на Тайлър се заключиха в яростна целувка, която изразяваше нуждата им един от друг. Горещина изби от Дейзи подобно горски пожар, който вятърът е довял в сухи храсти. Дъхът ѝ заседна в гърлото, след което се освободи с експлозия, която остави тялото ѝ отпуснато. Но това беше само за миг. Допирът на пръстите на Тайлър, които се движеха надолу по тялото ѝ и разкопчаваха ризата ѝ, накара мускулите ѝ да се свият, дишането ѝ стана неравномерно, а по кожата под ръцете му пробягваха тръпки.

Езикът на Тайлър се стрелна към устата ѝ. Нейният език изскочи да го посрещне и те се сплетоха в змиеподобно веселие с грацията на танцьори, като в прелюдия към сливането на телата им. Чувството за неотложност нарастваше, докато те започнаха да дишат шумно и неравномерно.

Сетивата ѝ станаха още по-напрегнати, когато той започна да разкопчава ризата ѝ. Усещането за студения въздух върху голата ѝ, гореща кожа предизвика у нея тръпка. Секунди по-късно голата ръка на Тайлър я покри и прекрати контакта ѝ със свежия нощен въздух. Ръката му се придвижи към гръдта ѝ и я обхвана, след това продължи надолу към корема. Грубата му ръка жулеше нежната ѝ кожа, която все повече настръхваше от това.

Но нищо не можеше да се сравни с удара, който разтърси тялото ѝ, когато Тайлър се наведе и пое гръдта ѝ с уста. Дейзи си мислеше, че ще избухне.

Горещата влага на езика му опари кожата ѝ. Гръдта ѝ стана толкова чувствителна, а зърното ѝ толкова твърдо, че тя изпита едновременно и болка, и удоволствие. Не можеше да реши кое е по-силно. Това усещане се усили, когато ръката на Тайлър започна да гали другата ѝ гръд, а върховете на пръстите му и отворената му длан ѝ доставяха удоволствие, голямо почти колкото това от устните му.

Дейзи извика, когато той стисна зърното ѝ със зъби. Опита се да го сдържи, но треперещото стенание само изскочи от устата ѝ през един горящ вихър от страст, който бавно я поглъщаше, тя протегна треперещи пръсти да разкопчае ризата на Тайлър. Усети мускулите му да трептят възбудено при допира ѝ. Усещаше силата на мускулестата му гръд и широките рамене. Тялото му беше изваяно като скулптура. Тя зарови пръсти в меката покривка от кафяви косми на гърдите му, която постепенно изтъняваше до тясна ивичка, която се спускаше към кръста му.

Имаше намерение да свали ризата на Тайлър, да изучи всеки инч от него, докато той престане да бъде загадка за нея. Но установи, че силата на волята ѝ се стопява. Тайлър беше свалил роклята ѝ, смъкнал беше ризата до кръста ѝ и продължаваше да ги изхлузва от тялото ѝ. Мисълта, че ще лежи гола в ръцете му, я накара да забрави всичко друго.

Тайлър свали собствените си дрехи. Още преди да е успяла да свикне със своята голота, тялото на Тайлър се долепи до нейното.

Това, че голите им тела се докосваха, я замая. Ръцете му бродеха по тялото ѝ, докосваха, галеха, проучваха и това беше повече, отколкото можеше да осъзнае. Почувства се изцяло в негова власт. Колкото по-разгорещено я докосваше, толкова по-безпомощна ставаше

тя. Всеки миг на опознаване беше по-разтърсващ от предишния. Тя се чувстваше като отнесена от вихър от главозамайващи усещания, които волю-неволю я отнасяха от едно слисващо преживяване към друго.

Тайлър мушна крак между нейните, а тялото му здраво се притисна в нейното.

— Отпусни се — прошепна той. — Няма да те нараня.

Не си беше и помисляла, че може да го направи, но не беше в състояние да контролира тялото си. Не можеше да контролира нищо в себе си. Тялото ѝ му отговаряше така, сякаш има собствена воля.

— Трябва да се отпуснеш и да ми помогнеш малко — каза Тайлър.

Тя се опита, но тялото ѝ не искаше да я слуша. С нежен натиск Тайлър придвижи лекичко крака си между нейните, докато мускулите ѝ се поддадоха.

— Обещавам, че няма да те боли повече, отколкото е необходимо.

Не беше болка това, от което се страхуваше и което усещаше, а само изненада и неизвестност, и очакване за нещо повече. Тайлър обви ръце около нея и я придърпа към себе си. Тя се стегна от непогрешимото доказателство за възбудата му, но той просто я държеше плътно до себе си. Шептеше ѝ тихичко, целуваше я нежно, галеше косата ѝ. Прегръщаше я.

Топлината на тялото му проникваше в нейното и тя постепенно се отпусна. Дори когато ръката му се плъзна по гърба ѝ, отпусна се на кръста ѝ, обгърна дупето ѝ, тя не можеше да сдържи изненадата си, да преглътне учудващите вълни от усещания, без да стегне тялото си. Всичко това се промени, когато той пхна ръка между краката ѝ. Тя си поемаше дъх със стенание.

Дейзи не знаеше как ще почувства удоволствие, когато паниката заплашваше да погълне всяко друго чувство. Когато ръката на Тайлър проникна в нея, вече беше сигурна в това. Всяка частичка от нея предупредително пищеше, сякаш готова да се надигне и да се бори срещу това вмешателство.

Но някъде дълбоко под страха, напрежението и несигурността, Дейзи почувства онова усещане в корема ѝ да расте и да потича като водите на летен дъжд. Когато умът ѝ се бореше да разбере какво става с нея, тялото ѝ продължаваше с нетърпение да го приема. Почувства

как започва да се отпуска, да се приближава към Тайлър, да иска все повече, а не по-малко. Топлината продължи да се увеличава и тя почувства как цялото ѝ тяло започва да отговаря на докосванията му. Постепенно съзнанието ѝ се стесняваше и накрая не мислеше за друго, освен за магията, която предизвикваше Тайлър.

Не знаеше кога Тайлър е легнал над нея, осъзна го едва когато той дръпна ръката си.

— Може в началото да ти е малко неудобно — прошепна той.

Усещаше натиска му, докато той бавно проникваше в нея. Но той беше толкова нежен, че на моменти тя се притискаше в него, искаше той да достигне някаква нужда дълбоко в нея.

— Ще те заболи — предупреди я той, — но ще е само за миг.

Тайлър потъна дълбоко в нея. Една остра болка я накара да извика, но той покри устата ѝ с целувка. Когато започна да се движи в нея, болката постепенно намаля и копнежът да го усеща се усилваше. Тялото ѝ сякаш се бе превърнало в нажежено до бяло ядро и тя не съзнаваше нищо.

Притисна се в Тайлър, опита се да го обгърне, да го погълне така, че да може той да достигне онова място дълбоко в нея и да задоволи нуждата, която сякаш растеше с всяка секунда. Накрая стана настояща, почти безумна. Тайлър сякаш не правеше достатъчно да прекрати тази агония, която беше и сладка, и горчива едновременно.

Нуждата на Дейзи растеше, докато тя престана да обръща внимание на всичко друго. Нищо сега нямаше значение. Оковите вътре в нея сякаш ставаха все по-тесни и тесни и тя се почувства така, сякаш скоро ще бъде превърната в нищо. Само нуждата ѝ растеше безгранично.

Тогавя почувства в нея да се надига една вълна, която я издига, после още една, после те последваха непрестанно една след друга и тя сякаш се мятеше безпомощно между тях. Притисна се в Тайлър, пръстите ѝ се забиха дълбоко в плътта му, а тялото ѝ се бореше, за да принуди неговото да открие душата на нейната нужда.

Вълни от чувствено удоволствие пулсираха в нея, туптяха и тя имаше усещането, че няма да може да диша. Една последна пулсираща вълна се надигна отнякъде дълбоко в нея и точно когато си мислеше, че ще умре, бентът се пръсна и облекчението я заля на пулсиращи вълни.

Едва след като малко от напрежението се отцеди от тялото ѝ, тя осъзна, че сега Тайлър е обхванат от същата нужда, която така скоро бе измъчвала и нея. Тялото му беше сковано, дишаше с шумни стенания и движенията му не бяха равномерни. Движеше се дълбоко и бързо. Наведе се напред, докато тялото му се притисна в нейното, и с поредица мощни движения се изпразни в нея.

Накрая, напълно изтощен, той рухна.

Дейзи лежеше неподвижно и се опитваше да осъзнае значимостта на това, което току-що се беше случило с нея. Не искаше да говори или да се движи. Искаше само да усеща. Тайлър лежеше с ръце около нея и тялото ѝ беше сгушено в неговото. След това, което се случи, нищо не можеше да ги раздели. Между тях беше изкована една връзка, която изглеждаше по-силна от различията им. Всичко се беше променило.

И все пак като че си бе останало същото. Щеше да ѝ е необходимо време, за да разбере. А междувременно, беше доволна да остане там, където е.

Тайлър никога не бе искал да се бави, след като е бил с жена, а сега не искаше да се отдели. Дейзи лежеше в извивката на тялото му, топлината ѝ се сливаше с неговата. Да споделяш постелята си беше толкова странно усещане. Само че не споделянето на леглото бе странно, а споделянето на малка част от себе си. Да обвие ръце около нея, да я притиска до себе си, да иска да е близо до нея, всичко това изискваше да направи малък пробив в защитната стена, с която се беше оградил. Този пробив го правеше неспокоен, но не го караше да се чувства зле.

Трябваше му всяко късче смелост да си признае пред Дейзи, че я обича. Това беше първият пробив в защитата му. Не, още преди това, когато искаше да я люби. Преди това, когато я целуна. А може би още по-преди, когато ограда за нея кътче от стаята или когато я хранеше, или когато се тревожеше за раната ѝ.

По дяволите! Това не беше малък пробив. Защитата му беше в пълен безпорядък. Може би вече бе рухнала, а той беше такъв глупак, че не го съзнаваше. Но все пак някак си това нямаше значение. Харесваше му това, което има, и не би направил нищо, за да го промени.

Не се помръдваше. Знаеше, че трябва само да я събуди, за да ѝ се наслади отново, но се колебаеше. Нещата бяха толкова добре в състоянието, в което се намираха. Той погали кожата ѝ с пръсти. Беше мека и топла. Досега никога не си е позволявал да се наслаждава така на някоя жена. Никога преди не бе искал да го прави.

Преди никога не ти е пукало за онези жени без лица, те ти даваха само физическо разтоварване. Това изобщо не е същото.

Любовта е странно чувство. Не я разбираше. Започва с това да си загрижен за някого, да искаш да бъдеш с него. Но не можеше да се каже докъде ще свърши. Улови се, че мисли за нещо повече от тялото на Дейзи или физическото удоволствие, което можеха да си дарят един на друг. Той си мислеше за други нощи, освен тази, за дни, утрини и вечери. Всъщност, нямаше край на бъдещето, в което се лутаха мислите му, и навсякъде в него беше Дейзи.

Това не биваше да го изненадва. Беше го накарала да изостави търсенето на злато. Той беше преодолял мечтите си, за да ѝ помогне. Никога не си беше мислил, че нещо подобно може да се случи, но ето го него — доказателство, че се е случило точно това.

Ако щеше да се грижи за безопасността ѝ, по-добре да направи нещо за тези крадци. Знаеше, че тя очаква да тръгне с него, но щеше да се чувства по-добре, ако е сам. Така няма да се притеснява, че нещо може да ѝ се случи. Крадците вероятно не очакваха неприятности, но той не беше виждал крадци, които да не са готови да се бият за собствеността, която са откраднали. Дейзи с удивителна бързина се беше приспособила към новия си живот, но все още не беше готова за сражение. С малко късмет ще може да отведе обратно кравите, преди тя да се е събудила.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Тайлър се измъкна от постелята. Искаше му се да остане, да остави кравите сами да се грижат за себе си, но не можеше.

Студеният вятър щипеше голата му кожа. Той се облече припряно и оседла коня си. Дейзи не се размърда. За момент изпита тревога, че я оставя сама. Но може би така щеше да бъде в по-голяма безопасност, отколкото с него.

Ездата до малкия каньон му отне по-малко от десет минути. Тайлър с успокоение видя, че половината каньон е в сянка. Ако крадците се събудят, ще им е трудно да стрелят по някой, когото не виждат.

Тайлър използва въжето си, за да свали коловете на ограждението, без да слиза от коня. Да подкара животните към разграденото място се оказа проста работа. А още по-лесно беше да ги подкара по обратния път.

Тайлър би взел и конете на крадците, но те бяха спънати до малка колиба. Щеше да бъде действително невъзможно да ги отвърже, без да събуди поне един от крадците. Тайлър току-що беше стигнал до изхода на каньона, когато чу вик от колибата. Секунди по-късно един изстрел прозвуча в нощта и куршумът се заби в някаква скала високо в склона на каньона. Като нададе вик, Тайлър подкара коня си право сред говедата.

Те нямаха нужда от много окуражаване и тръгнаха обратно по следата си.

Дейзи изведнъж се събуди. Преди да си зададе въпроса какво я е събудило, в нощта прозвуча изстрел. Обърна се към Тайлър, но той не беше там. Конят му също го нямаше.

Тръгнал беше след кравите съвсем сам. Тя напрегнато се вслуша и успя да долови трополенето на копита. Трябва да е подкарал кравите

обратно. Сега крадците го преследваха. Дейзи нямаше време да му се ядоса за това, че я е оставил. Трябваше да направи нещо.

С цялата бързина, на която беше способна, тя намъкна дрехите си. Безсмислено беше да си мисли за оседлаване на коня. Те ще минат покрай нея, преди да е успяла дори да намести седлото. Притича до него, но докато взимаше пушката, се сети, че Рио ѝ е казвал да използва ловджийската пушка, ако е абсолютно наложително да спре някого.

Тя вдигна пушката, бръкна за няколко патрона в торбичките на седлото и се втурна навън от лагера им. Дирята минаваше на около стотина ярда от мястото, където бяха спали. Тя я достигна точно когато Тайлър профучаваше край нея, подкарал животните пред себе си като пиян каубой, който отива в града в събота вечер. Знаеше, че крадците ще го следват отблизо.

Никога преди не се беше изправяла пред престъпници, но сега трябваше да им попречи да хванат Тайлър. Той имаше известна преднина, но нямаше да може да я запази, без да изостави говедата. Тя коленичи на земята точно навреме, за да види двамата крадци да се подават иззад един завой далече напред. Беше безсмислено да ги предупреждава, че ще стреля, ако не спрат. Нямаше дори да я чуят.

Тя вдигна пушката на рамо и се прицели. Когато крадците приближиха на около двадесет и пет ярда, тя дръпна спусъка. Случиха се две неща.

Конете на крадците рязко спряха, изправиха се и отстъпиха, като цвилеха от болка и изненада. Крадците, неподготвени за изненадващо нападение, изгубиха контрол над животните си.

Откатът на пушката простря Дейзи на земята. Чак тогава тя си спомни, че Рио я бе предупреждавал, че пушката рита. Като се опита да се съвземе, тя опипа наоколо за пушката и се подпря на малко борче. Втори изстрел напълни крадците с още олово.

Преди да може да отвори пушката, да изкара празните гилзи, да се пресегне за още патрони към торбичката и да ги сложи в празния патронник, пушечен изстрел разцепи въздуха. Единият от крадците увисна на седлото. Още един изстрел събори другия крадец на земята.

Тайлър прехвърча с коня покрай нея.

Дейзи се изправи на крака. Докато стигне до падналите мъже, Тайлър ги беше разоръжил. Единият беше прострелян в рамото,

другият — в крака.

— Не са много добри изстрели — каза той. — Ако аз бях Хен, и двамата да са мъртви.

— Какво ще правим с тях?

— Ще ги закараме на шерифа в Албакерк.

Дейзи държеше конете, докато Тайлър качи мъжете и ги върза за седлата им. Тя дори успя да сдържи езика си, докато му помагаше да развали лагера. Но след като тръгнаха по пътя, с крадците и кравите пред тях, тя повече не можеше да сдържа гнева си:

— Защо тръгна сам?

Тайлър не се опита да избегне погледа ѝ, макар да знаеше, че тя ще избухне всеки момент.

— Не исках да пострадаш.

— Ами ако те хванеха в каньона?

— Щях да се измъкна със стрелба.

— Не се справи особено добре, когато се втурна насам.

— Бях се отправил към един тесен проход на около две мили оттук. Там щях да ги задържа.

— И да ме оставиш тук? Как щях да премина аз?

Нямаше да ѝ хареса отговорът му:

— Ти трябваше да чакаш, докато се върна да те взема.

Тя му метна гневен поглед, очите ѝ святаха:

— И как щях да разбера това? Ти не ми каза!

— Ако ти бях казал, нямаше да седиш там.

— Това не е причина. — Гневът на Дейзи избухна като гейзер. — Това са моите говеда. Всяко решение трябва да бъде мое.

— Но ти не знаеш как да се биеш с крадци на добитък. Едва не се уби с тази пушка.

— Това е извън темата. Нямах право да взимаш решения вместо мен. Вече не съм ранена и не съм ти пациент.

Типично за жените. Остави я да премине през някоя опасност и тя вече не е от значение. Не разбираше ли тя, че той е съгласен да понесе гняв, стотици пъти по-голям от този, но да не допусне да бъде убита? Не, защото не ѝ беше казал.

— Не можех да поема такъв риск.

— Знаеш ли защо реших да не се омъжвам за Гай?

Тя нямаше представа колко ревнува той от Гай Кокрейн. Дори и сега Тайлър чувстваше, че част от Дейзи харесва Гай повече, отколкото него. Той си мислеше, че като обичаш някого, искаш да се ожениш за него. С неговите братя така беше станало. Не разбираше защо и с Дейзи не става така. С него беше точно така. Затова беше слязъл от планината и толкова упорито се опитваше да я разбере.

— Ти не го обичаш — отговори Тайлър.

— Той искаше да взима всички решения вместо мен. Би очаквал да бъда образцова жена. Да си стоя вкъщи, да имам деца и да управлявам домакинството, но да не се занимавам с неговите дела или с онова, което той прави извън дома. И най-важното — щеше да очаква от мен да нямам мнение.

Тайлър не искаше да задушавя духа ѝ или да я държи постоянно боса и бременна. Но тя явно не разбираше, че крадците няма да я оставят. Беше си мислил, че след като са стреляли по нея и са изгорили къщата ѝ, тя вече се е убедила в това.

— Не разбирам...

— Никога не си разбирал. Мислиш си, че само защото вземаш присърце моите интереси, за теб е различно. Но не е. Баща ми правеше същото — не разбирах до каква степен, докато не го убиха, но повече няма да търпя подобно нещо.

Тайлър спря коня си и изчака Дейзи да се изравни с него. Тясната пътека ги сближи толкова, че коленете им почти се триеха един в друг.

— Може би аз, баща ти и Гай имаме повече общи неща, отколкото ми се иска — каза той.

— Не разбирам как можеш да кажеш подобно нещо.

— Не се опитвам да защита баща ти или Гай, но един мъж знае, че се предполага той да се грижи за жената. Не че си мисли, че тя не може да се справи сама или че не е достатъчно умна. Просто това му е работата. Ако не го прави, няма да е мъж.

— Братята ти това ли правят?

Той се изсмя:

— Всичките. Трябва да чуеш мненията на Фърн и Лаура по въпроса. — Той стана сериозен. — Може би се престараваме, защото баща ни изобщо не се старееше. Майка ми искаше всичката грижа и защита, които ти не искаш. Не ги получи и това я уби. Предполагам, че затова сме свръхвнимателни.

— Съжалявам за майка ти — каза Дейзи, която това неочаквано разкритие я беше отклонило от темата, — но не съм като нея.

Тя не разбираше. Не виждаше. Толкова беше заслепена от един-единствен страх, че не виждаше нищо друго. Може би същото се отнасяше и за него.

— Но аз зная повече от теб за толкова други неща.

— Зная. И оценявам, че си губиш времето да ми помагаш, но това не означава, че искам да ти предам живота си. Говори с мен, обяснявай ми, опитай се да ме убедиш, че си прав.

— Никога не ме слушаш.

— А ти някога слушал ли си ме?

Той си мислеше, че я слуша. Но дали наистина я слушаше, или просто чуваше това, което иска да чуе? Ако слуша Хен, той от години прави именно това.

По-добре да разбере дали иска да се ожени за Дейзи. Тя беше абсолютно против това да се омъжи за човек, който ще се опита да я командва. И все пак той не искаше да я остави на свобода, докато не се увери, че е в безопасност. Някъде трябваше да съществува равновесие между двете крайности. Хен и Лаура го бяха намерили. Също Айрис и Монти. И той можеше. Ако не го направеше, щеше да изгуби Дейзи.

— Помниш само моментите, когато не съм те послушала — каза Дейзи. — Забравяш стотиците пъти, когато съм правила точно това, което ми кажеш.

Тайлър осъзна, че тя е права.

— Не го правя нарочно. Така съм свикнал сам да обмислям нещата и след това да действам, че не се спирам да се посъветвам с никой друг.

— Това е чудесно, когато живееш в планината с мулетата си и онази пума, но тук не е така.

Това щеше да бъде една рязка промяна за него. Не знаеше дали може да се справи.

— Върни се да търсиш злато — каза Дейзи. — Белязането е почти приключило. Сега, когато хванахме крадците, ние с Рио ще се справим.

— Мислиш ли, че си готова сама да управляваш това ранчо?

— Не изцяло, но все в някой момент ще трябва да започна. А докато ти си наоколо, ще завися от теб.

— Това е, защото аз зная много за кравите.

— Още една причина да си заминеш. Аз трябва да се науча да се справям с трудностите. Няма да успея, ако ти си тук.

— Ще остана, докато приключи белязането.

— Виждаш ли? Правиш си каквото си наумиш.

— Вярно е — каза Тайлър. — Обичам те и искам да бъда с теб. Искам да зная, че си в безопасност и че си щастлива. Искам да се ожения за теб.

Дейзи спря коня си:

— Това е вече изненада. Кога реши, че златото, хотелите и самотата не са достатъчно?

Не му харесаха обидните нотки в гласа ѝ. Не беше очаквал, че някога ще каже на жена, че я обича и иска да се ожени за нея и това ще я ядоса.

— Мисля, че се влюбих в теб още в хижата. Мисля, че затова не исках да си тръгваш. Не исках нищо да обърква плановете ми. Не исках да се влюбвам. До скоро не знаех, че искам да се ожения за теб.

— Кое те накара да решиш?

— Не искам да живея без теб.

Дейзи го гледа доста продължително, но, изглежда, бе заета със собствените си мисли, а не с предложението му. Каквото и да минаваше през ума ѝ, то не я правеше щастлива. Не показваше радостта, която Тайлър бе очаквал, че трябва да изпита една жена, когато някой мъж ѝ направи предложение.

— По едно време се надявах, че ще ми предложиш да се омъжа за теб, когато това беше почти единственото нещо, за което си мечтаех.

На Тайлър не му хареса как прозвуча това. Гласът ѝ беше твърде равен и безразличен. Не му харесваше и погледът ѝ. Очите ѝ бяха безизразни, затворени, скрити, сякаш тя бе отнесена нанякъде.

— Въпреки че не исках да се омъжвам за човек, завладян от треската за злато — продължи Дейзи, — вероятно бих приела. Толкова те обичах. Но аз се промених през последните няколко седмици. Ти си отговорен за това. Ти ми каза, че мога да бъда каквато си поискам, че не трябва да разчитам на мъж, за да бъда личност. Не ти вярвах. Бях твърде уплашена. Не бях научена да мисля, че мога да живея сама. Затова и едва не се омъжих за Гай. Тогава ти се върна и ме принуди да се замисля за единствената друга възможност — аз самата. Е, направих

го. Но с това се освободих от необходимостта да завися от когото и да е мъж. Включително и от теб.

— Но ти каза, че ме обичаш.

— Така е. И винаги ще те обичам, но обичам също така и свободата си.

— Трябва да има начин да си оженим, без ти да се чувстваш ограничена.

— Може и да има, но не мисля, че ти си готов да го търсиш. Освен това, за човек на прага на толкова важна промяна в живота си ти имаш твърде много неизвестни. А аз искам мъжът да е наясно със себе си, а не да се чуди какво изпитва. Съпругът ми няма да мисли за мен като за нещо, което е объркало плановете му.

— Не исках така да прозвучи.

— Може би, но докато не успееш да го кажеш така, че да прозвучи както трябва, не можеш да ме убедиш, че имаш нещо друго предвид.

Тайлър се наклони от седлото, придърпа я към себе си и горещо я целуна:

— Сега по-различно ли е?

Дейзи потисна желанието да зареже целия разговор и да се хвърли в ръцете на Тайлър.

— Няма да отричам физическото привличане между нас, но това няма да промени решението ми. Твърде дълго чаках тази възможност, за да я отхвърля сега.

С тези думи Дейзи обърна коня си и тръгна обратно по следата. На Тайлър му трябваше мъничко, за да се отърси от учудването и да я последва. Това беше може би най-твърдият отказ, който можеше да получи един мъж. Не беше го дала с гняв или отсянка на каквато и да било емоция. Отказът ѝ беше добре обмислен и мотивиран.

Наистина имаше предвид точно това, което казва.

За своя собствена изненада, Тайлър установи, че се усмихва. Братята му щяха да дадат половината от собствеността си само за да чуят този разговор. Но той се усмихваше заради Дейзи. Дяволите да го вземат, ако за този ѝ отказ не я обича дори още повече. Това не беше логично. Трябваше да бъде разгневен, толкова бесен, че да я зареже на секундата, но тя беше сбъркала човека, ако си мислеше, че може толкова лесно да се отърве от него.

Тази любовна история започна страшно мъчително, но сега му харесваше. Изобщо не стана така, както беше очаквал. Не се чувстваше ни най-малко потиснат. Всъщност, докато гледаше как Дейзи язди пред него, се чувстваше по-добре от всеки друг път в живота си.

Той винаги преследваше целите си с една-единствена причина. Искаше Дейзи много повече от златото, много повече от хотелите си, ако трябва да си признае. Не знаеше доколко може да се промени, но възнамеряваше да разбере. Щеше също така да намери начин да ѝ докаже, че да се грижат за теб и да те защитават, не значи да те ограничават.

Дейзи пришпори коня си по стръмната височина. Не се уплаши, нито се почувства несигурна на седлото, когато дорестият кон обърка крачката си по сипкавия пясък. Беше горда с уменията, които бе придобила през последните няколко седмици. Доволна беше, че след цял ден езда може да слезе от коня, без краката ѝ да омекват под нея. Животът все пак не беше чак толкова лош, въпреки че може би беше единствената жена в Ню Мексико, която беше висока шест фута и косата ѝ беше неприлично къса.

Почти беше забравила за това. Тук, сред полето, това нямаше значение. Не трябваше да си прави труда да я връзва на стегнат кок или да се притеснява как да я скрие под шапка. Просто прекарваше гребен през нея и слагаше шапката.

Това много ѝ харесваше.

Да оглежда земята си, да знае, че говедата ѝ са белязани, да знае, че крадците на добитък са предупредени, всичко това я караше да се чувства горда. За първи път в живота си тя се чувстваше като личност. Не беше просто нечия дъщеря. Не трябваше да бъде нечия жена. Тя беше Дейзи Сингълтън, собственичка на ранчото „Ноубъл“.

Оглеждаше за последен път, преди да тръгне за Албакерк да търси дърводелец, който да построи къщата ѝ. Възнамеряваше да я построи до реката, както майка ѝ винаги беше искала, но ѝ харесваше също така и изгледът, който баща ѝ толкова много ценеше.

Установи, че ѝ се иска да попита Тайлър за съвет.

Не знаеше как да тълкува поведението му през последните две седмици. Не беше очаквала, че той ще си тръгне, когато тя му

заповяда, но не беше очаквала и да се променя.

И все пак той, изглежда, беше направил точно това. Единственото нещо, което правеше, без да пита, беше да готви. През половината от времето питаше какво иска тя. През останалата половина се държеше като обикновен работник. Отговаряше на всеки въпрос, който Рио му зададеше, но не предлагаше нищо, освен ако някой не го попита, и отказваше да направи каквото и да е, ако Дейзи не го е одобрила.

На няколко пъти тя едва не се изсмя, като гледаше как той се бори със себе си. Да командва, беше толкова лесно, че през повечето от времето той дори не бе съзнавал какво прави.

Но решението ѝ да не се омъжва за него се стопяваше по малко с всеки изминал ден. Тайлър бе изявил желание да заведе крадците до Албакерк. Те не знаеха кой е зад този заговор, но казаха на Тайлър, че има план да бъдат разорени Грийн и Кордова. Тайлър искаше да говори с брат си, но тя настоя вместо него да иде Рио, а Тайлър да изпрати съобщение на брат си. Трябваше да разпознае в това първия признак, че не иска той да я напусне, дори и за малко.

Подозираше, че в началото се е влюбила в него, защото той ѝ спаси живота, грижеше се за нея и я утешаваше. Но тя истински обичаше мъжа, който прекара последните две седмици до нея. Той не беше много по-различен от онзи Тайлър, когото тя познаваше в началото. Просто беше станал по-цялостна личност.

Постепенно осъзна, че не е толкова лошо да се грижат за теб.

Но Тайлър я беше напуснал предишния ден и не беше споменал нищо за връщане.

Странно беше да язди без него. Продължаваше да се оглежда за него, да очаква той да се появи. Самотна беше. Оказа се, че е станала зависима от присъствието му повече, отколкото от знанията му за скотовъдството. Пустите хълмове бяха още по-пусти без него. Беше си повтаряла, че му е време да си тръгва, но сега съзнаваше, че се е надявала, че няма да го направи. Болезнено трудно ѝ беше да свикне с отсъствието му.

Тя не просто го обичаше — той беше станал част от нея.

— Чудя се какво ли прави — каза тя гласно на коня си, силен жребец, който Тайлър беше избрал за нея. — Сигурна съм, че е нещо, което не бих искала.

Това не ѝ се виждаше чак толкова лошо. Усмихна се на себе си. Досега никой не беше събуждал в нея толкова противоречиви чувства. Никой не я беше карал да се съмнява в нещата, в които вярва.

Дейзи трябваше да признае, че нещата не ѝ се виждаха толкова хубави без Тайлър. За стотен път си каза да го изхвърли от ума си. Беше настоявала той да замине. Беше му казала, че няма да се омъжи за него. Сега трябваше да се научи да живее с решението си.

Тези мисли направиха учудването ѝ още по-голямо, когато, след като беше изминала едва две мили от лагера, видя Тайлър да се показва от малка падина. Изуми се от реакцията на тялото си. Изведнъж почувства замайване, пулсът ѝ се учести, задиша бързо, нервите ѝ се опънаха до скъсване. Не можеше да задържи ума си върху нищо. Знаеше, че се е втренила в него така, сякаш няма и капчица мозък в главата си.

— Мислех, че си се върнал на участъка си — каза тя.

— Реших да прогледам наоколо, в случай че се появят още крадци.

— Защо отлагаш заминаването си? Да търсиш злато беше най-важното нещо за теб. — Говоренето помогна на Дейзи да се върне в нормалното си състояние, или поне толкова близко, колкото можеше в момент като този.

— Открих нещо, което преди не знаех.

— Какво е то? — Какво ѝ се искаше да бъде на нея? Сама се боеше да зададе този въпрос, защото не беше сигурна, че е готова за отговора.

— Открих, че си по-важна за мен от златото.

— Вече ти казах...

Тайлър я сграбчи и я целуна толкова силно, че не можеше да диша.

— Целувката снощи ми липсваше — каза Тайлър. — Знаеш ли, мислих си за това, което ми каза. Предполагам, че се учя бавно. Но веднъж науча ли нещо, то е за цял живот.

— И какво научи? — попита тя без дъх.

— Че те обичам и ще се ожения за теб, дори ако трябва да те отнеса на седлото си.

Дейзи не знаеше защо това ѝ се стори смешно, нито защо изведнъж дъхът ѝ секна. Това беше най-лошият вид власт и, каквато

беше глупачка, тя дори не му се сърдеше.

— Не можеш да ме носиш на седлото си. Конят ти ще счупи крак.

Дейзи изобщо не може да разбере как го направи, но преди да е усетила какво ще стане, Тайлър я измъкна от седлото ѝ и тя се оказа до него. Найтшейд дори не усети допълнителния товар. Това не изненада Дейзи. Тя беше невероятно замаяна.

— Свали ме долу — каза тя, като се държеше за Тайлър, за да не падне. Найтшейд беше почти един фут по-висок от нейния кон, но тя се чувстваше така, сякаш е на мили отдалечена от земята.

— Мога да преглътна това, че ме подценяваш, но няма да оставя да подценяваш и коня ми.

Дейзи реши, че сигурно е превъртял. Толкова усърдно се опитваше да се държи като обикновен човек, да се усмихва, да разговаря, да се занимава с кравите, които толкова много мрази. Ще трябва да бъде мила с него, докато успее да се върне на коня си и да овладее поне отчасти положението. А междувременно няма да прави нищо, което да го разстройва.

— Какво ще правиш с мен?

Тайлър я целуна.

— За начало — това.

Дейзи се изсмя. Глупавото поведение на Тайлър заразяваше и нея. Чудеше се дали не се предава по наследство, дали манията на баща ѝ за злато не беше равна на безумното ѝ влюбване в Тайлър. С нещо трябваше да се обясни това, че така нехайно приема неговото превръщане от мълчалив, мрачен златотърсач в безгрижен каубой. Този преход трябваше да я озадачи.

Ако беше видяла подобна промяна у Гай, щеше непрестанно да се съмнява.

Нейната метаморфоза от напласена дъщеря в собственичка на ранчо беше също толкова зашеметяваща, а той продължаваше да приема нестихващия поток на исканията ѝ. Но явно сега не беше време да се задълбочава в тази тема, без значение колко вълнуваща е тя. Люшката се на седлото и се страхуваше, че всеки миг може, въпреки силата на Тайлър, да се намери захвърлена сред хвойните, които покриваха хълмовете.

— Не можем да продължаваме да яздим и да се целуваме като две безотговорни хлапета.

— Защо не? Никога досега не съм се чувствал безотговорен. Не знаех колко съм изпуснал. Възнамерявам да си наваксам сега.

Дейзи с неохота реши, че макар това да е забавно, трябва веднага да престане.

— Свали ме долу — каза тя. — Ако някой ме види, доброто ми име ще бъде съсипано.

— Тогава би ли се омъжила за мен?

— Не.

— Защо?

— Един Рандолф не може да се ожени за съсипана жена.

— Един Рандолф може да се ожени за когото си иска.

Дейзи пробва друга тактика:

— Ти не би искал да ме съсипеш. Много добър джентълмен си, за да го направиш.

— Не и ако това ще те убеди да се омъжиш за мен.

— Не би могло. Бих била убедена, че се омъжваш за мен, защото се налага.

— Дори и ако умишлено те опозоря?

— Да.

— Но това е абсолютно лишено от логика.

— Не, не е. Много е логично даже.

— Тогава значи, ако не те опозоря, ще се омъжиш за мен.

— Знаеш, че не искам да се омъжвам. Сега осъзнавам, че никога не съм искала. Просто съм си мислела, че трябва.

— Да допуснем, че те оставя да ме командваш, да взимаш всички решения.

Дейзи не можа да сдържи смеха си. Мисълта, че Тайлър може да остави някой да го командва, за какъвто и да е период от време, беше смехотворна. Тя не знаеше как е успял той да се примири с това през последните две седмици.

— Ще издържиш може би седмица, а след това ще се упътиш към онези хълмове с цялата бързина, на която е способен Найтшейд.
— Окоето на Дейзи улови проблясък. — Трябва да се опиташ да копаяш по онова възвишение — каза тя, като посочи един заоблен хълм на

около двеста ярда. — Току-що видях някакъв проблясък от онези скали. Трябва да има страшно много...

Всичко около нея лудо избухна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Тайлър толкова силно я беше притиснал върху седлото, че едва дишаше. Дръпна юздите на Найтшейд така, че ядосаното животно изцвили и се изправи на задните си крака. Звукът от свистящия куршум последва този на изстрела само с частичка от секундата.

Найтшейд нададе рев. Тайлър заби пети в хълбоците му и едрият кон хукна по пътя в бесен галоп. Вторият куршум мина много близо.

Тайлър отклони Найтшейд от пътя, като постоянно сменяше посоките през обраслата с мескит, хвойна и борове местност, за да не може убиецът да се прицели добре в тях. Нападателят изстреля още дузина куршуми, но си остана само с надеждата да улучи. Тайлър и Дейзи скоро се скриха зад едно ниско било. Като продължаваше да стои приведен, Тайлър пришпорваше Найтшейд в галоп, докато не стигнаха лагера. Дорестият кон на Дейзи ги следваше.

Дейзи се плъзна от седлото твърде слаба, за да може да стои на краката си. Щеше да се отпусне на земята, когато видя кървящата следа през гръдния кош на Найтшейд.

— Прострелян е! — каза тя.

— Само е одраскан — рече ѝ Тайлър, след като прегледа раната. — Ако Найтшейд не се беше изправил, куршумът щеше да попадне в теб.

Сега вече Дейзи се строполи на земята.

— Мислиш ли, че е бил крадец на добитък? Може би приятел на мъжете, които хванахме?

— Не. Това е човекът, който уби баща ти. Предполагам, че не е отишъл в Монтана.

Убиецът отново я преследваше! Тя беше яздила по всички хълмове, без дори да се сети за него.

— Не трябваше да вярвам на Кокрейн — каза Тайлър. — Трябваше да се сетя, че има вероятност той да се върне. Можеше да те убие по всяко време.

— Но как разбра, че е там? Всичко, което видях, бе слънцето, което се отразява в скалата.

— Пребродил съм всеки квадратен фут от тези хълмове. Няма скали, които така да отразяват слънцето. Отражението е било от цевта на пушката му.

Значи ако не беше забелязала отблясъка, ако Тайлър не беше накарал коня да се изправи, тя щеше да бъде мъртва.

Дейзи беше направо потресена, но също така и разгневена:

— Трябва да разбере кой е този човек и защо е така решен да ме убие.

— Отговорът трябва да е някъде в Албакерк. Връщаме се обратно. Побързай, събери си нещата. Искам да стигнем в града по светло.

— Не искам да се връщам.

— Ти и без друго смяташе да ходиш.

— Няма да избягам.

— Не е бягство, ако ще те спаси от смърт. Не можем да останем тук, дори и да спиш в бараката. Веднъж вече едва не те уби. Няма да рискувам втори път.

— Бих искала да зная кое ти дава право да мислиш, че можеш да се разпореждаш с мен? — попита Дейзи.

— Сега не е въпрос за права — каза Тайлър, — а за това да останеш жива.

— Но аз искам сама да реша как да се предпазя.

— Добре. Тогава вземи решение да идем в Албакерк.

— Не това...

— И реши да останеш в хотела при Хен и Лаура. Не вярвам, че Гай може да се грижи за теб.

Дейзи беше бясна. Той ни най-малко не се беше променил. Всичко беше измама, преструвка. Само да се случеше нещо по-заплетено, и той отново ставаше властен. Тя отвори уста да му каже, че няма да избяга в Албакерк като подплашен заек, когато Рио пристигна в галоп в лагера.

— Каква беше тази стрелба? — попита той.

— Някой стреля по госпожица Сингълтън — каза му Тайлър. — Убиецът се е върнал.

— Трябва да отидете в Албакерк — каза й Рио. — Не трябва да се връщате, докато този човек не бъде заловен.

— И аз това й казах, но тя не иска да тръгва.

— Искате да ви убият? — възкликна дребничкият човек. — Искате да разбиеете сърцето ми и да оставите Хесус без работа?

Дейзи се чудеше защо животът ѝ трябва да се превърне в мелодрама. На Адора това не би ѝ се случило никога.

— Ще имаш работа.

— Не и ако умрете. Сеньор Кокрейн ще купи това ранчо така, както направи с останалите. Той няма да ни даде работа.

— Че защо ще иска господин Кокрейн тази земя? — попита Тайлър застанал нащрек.

— Той иска всичката земя — каза Рио. — Притиснал е Кордова. Мисля, че е успял да притисне и Грийн. Синьорита Дейзи е последната.

— Е, аз няма да умра — каза Дейзи — и няма да продам земята си. Ти и Хесус ще имате работа, стига да я искате.

— Добре, тогава значи ще отидете в Албакерк.

— Това не значи, че...

— Да, ще отиде — каза Тайлър. — Защо не ѝ помогнеш да събере багажа си, а аз ще се погрижа за конете. — Той говореше разсеяно, сякаш мислите му са другаде.

— Няма да отида — извика Дейзи след него.

— Не бъди глупава жена — каза Рио. — Иди с човека. Той ще се погрижи да не пострадаш.

— Но аз мога да се грижа сама за себе си.

Рио я погледна с изражение, което можеше да се нарече само бащинско:

— Какво хубаво има в това да се грижиш сама за себе си, когато си самотна на този свят?

Дейзи отвори уста да спори, но се спря.

— Върви с него. Остави го да се грижи за теб. Той ще го направи много добре. А ти се грижи за него.

— Той няма нужда от мен. Може да прави всичко по-добре отколкото аз.

— Външно, да. Но вътрешно е също като дете, изплашен и самотен. Няма да остави другите хора да му помагат. Но на теб ще

позволи.

— Тайлър не се страхува от нищо.

— Страхува се от това, което другите хора могат да му направят. Аз зная. Наблюдавал съм го. Той е като човек, който играе роля.

— Но защо ще го прави?

— Защото иска да се омъжиш за него.

— Ако се промени, ако наистина...

— Човек като него не може да се промени — каза Рио. — Той е направен по един начин и така ще си остане. Жената, която се омъжи за него, ще трябва да го приема такъв, какъвто го е намерила.

— Той се налага и иска да командва. Достатъчно съм търпяла това.

— Опитва се да командва, защото е загрижен за теб.

— Тогава нека намери друг начин да показва загрижеността си.

— По-добре се научи как да оставиш един добър мъж да се грижи за теб. Ако не, ще завършиш живота си като самотна стара мома.

Дейзи беше изненадана от яда, който долови в думите на Рио. Още по-сепната беше обаче, когато той се отдалечи и я остави сама да стяга багажа. Ядоса се. Предполагаше се, че Рио ѝ е приятел. Нямаше право да взема страната на Тайлър.

Той не разбираше защо тя има нужда да бъде свободна. Изглежда, никой мъж не разбираше. Те всички си мислеха, че тя трябва да си избере съпруг и да предаде живота си на него. Е, тя не можеше да го направи. Обичаше Тайлър. Само мисълта за нощта, когато се любиха, ѝ действаше разрушително, но тя нямаше да се предаде. Цял живот беше чакала тази свобода. Нямаше сега да я предаде така лесно.

— Мислех си, че жените ги бива в събирането на багаж.

Дейзи се отърси от мислите си, когато видя, че Тайлър се е втренчил в нея. Вече беше приготвил всичко, а тя все още не беше направила нищо.

— Мислех си...

— Можеш да мислиш, когато стигнеш в града.

Дейзи припряно хващаше нещата си и ги пъхаше сред завивките и в торбите, които Тайлър ѝ подаваше.

— Не си се променил ни най-малко, Тайлър Рандолф — гневеше се тя. — Само се преструваше и се опитваше да заблудиш и двама ни. Почти ме беше убедил. Искрах да ти вярвам — толкова много, че желяех да забравя всичко и...

— И какво? — попита Тайлър. — Щеше ли да забравиш всичко и да се омъжиш за мен?

Само тази дума имаше способността да я смрази. Тя значеше обвързване, робство, подчинение. Не можеше да направи това.

— Не искам да се омъжвам за никого.

— Но би искала да остана тук, да ти помагам в ранчото, може би дори да те любя.

Дейзи се изчерви. Тя наистина го обичаше, не искаше той да си тръгва, но се страхуваше да му се подчини.

— Не съм решила още какво точно искам — каза тя. — Нещата се променят толкова бързо.

— И за мен нещата се промениха много бързо, но зная, че искам да се ожения за теб — каза Тайлър. — Искам да те обичам до края на живота си. Искам всеки ден, като се събуждам, да знам, че имам цяло денонощие с теб. Но когато знам, че си в опасност, ще правя всичко, което мога, за да те защити. Ако имам време, ще ти обяснявам. Ако нямам, ще правя това, което трябва.

— Не те моля да се промениш. Обичам те такъв, какъвто си, но не мога да се омъжа за теб. Моля те, нека оставим нещата такива.

— Не.

— Не?

— Прекарах три години в търсене на злато. Предполагам, че мога да прекарам поне три години в опити да те спечеля.

— Но аз само казах...

— Тук си само от няколко седмици. Можеш да решиш, че не ти харесва. Или можеш да решиш, че предпочиташ мен повече.

— Никога няма да се откажа от властта да избирам — заяви Дейзи.

— Всички се отказваме от това в даден момент. Въпросът е просто в чия полза и кога. За момента ти си оставила това на мен.

— Не съм ти оставила нищо. Ти сам си реши.

— Не, ти реши да ми повериш решенията.

Дейзи искаше да спори още, но той не ѝ даде възможност. Завърза багажа за седлото, даде на Рио и на току-що пристигналия Хесус няколко кратки разпореждания, помогна ѝ да се качи на седлото и тръгнаха към Албакерк.

През целия път към града Тайлър говореше само за времето, за възможностите за паша през лятото, за броя на кравите, които може да очаква да се отелят, за броя на небелязаните телета, които ще трябва да търси през есента, за това колко години ще трябва да минат, преди да има достатъчен брой млади бикове за продажба, за цените, които може да очаква, за най-добрите пазари, как да закара добитъка до там, за броя и вида работници, които трябва да наеме, за качествата, които трябва да търси в добрия надзирател, за помещенията, които да са най-удобни, къде трябва да направи малки водоеми, за да контролира отичането на водите и да подпомогне напояването.

През цялото време Дейзи търсеше начини да докаже на Тайлър, че иска да бъде истински освободена от всички мъже. Тя все още се опитваше да намери някакво разрешение, когато стигнаха града и слязоха от конете пред хотела. Едва беше пристъпила във фоайето, когато чиновникът ѝ каза:

— Тъкмо се канех да пратя някой във вашата ферма, госпожице Сингълтън. Братовчед ви и чичо ви от Ню Йорк са тук.

Дейзи се закова на място невярващо, когато Гай дойде да я посрещне, придружен от двама непознати мъже. Тя разбра, че по-възрастният е чичо ѝ. Приликата му с баща ѝ беше поразителна. Красивият млад мъже с него очевидно му беше син. Поне в един от клоновете на семейство Сингълтън красотата се предаваше по наследство.

— Тъкмо се канех да отида в ранчото и да те доведа — каза Гай, а по лицето му беше размазана широка усмивка. — Чичо ти и братовчед ти пристигнаха точно както ти очакваше.

Езикът на Дейзи залепна в устата ѝ. Тя изобщо не беше очаквала, че семейството ѝ ще се обади, а камо ли да дойдат чак до Ню Мексико.

— Съжалявам, че ни трябваше толкова време да дойдем дотук — каза чичо ѝ. — Не видяхме обявата сами, един приятел ни каза.

— Беше ни много трудно да те открием — добави братовчед ѝ.

— Уолтър скъса връзките със семейството — обясни чичо ѝ. — Не бяхме получавали новини от него от години.

— Съжалявам, но дори не знаехме, че майка ти е починала.

— Не очаквах, че ще дойдете — успя да каже Дейзи. Помисли си, че сигурно се държи като идиот, но беше твърде объркана да се държи нормално.

— Разбира се, че ще дойдем — каза чичо й. — Не си си помислила, че можем да оставим единствената си племенница на място като това, нали? Годеникът ти ми каза, че през последния месец си живяла в някакво изгоряло ранчо. Скъпа моя, не можеш да правиш така.

Дейзи възстанови способността си да мисли, когато научи, че Гай е казал на чичо й, че все още са сгодени.

— Още преди седмици развалих годежа си — каза тя на чичо си. — Нямах друг избор, тъй като ранчото е единствената ми собственост. Опитвах се да възстановя някои от нещата, които татко е пренебрегвал. Имам наемни работници, които ми помагат. Дойдох в града да намеря някой да ми построи нова къща.

— Не трябва да живееш в ранчото — каза Гай. — Искат да те вземат с тях в Ню Йорк. Ти си богата. Дядо ти ти е оставил парите си.

— Само част от тях — поправи го вуйчо й. Погледът му се спря на Тайлър. — Може би е по-добре да се оттеглим в някоя стая, за да не ни слушат.

— Това е Тайлър Рандолф — каза Дейзи. — Помагаше ми в ранчото.

Смръщеното чело на вуйчо й се проясни:

— Младият господин Кокрейн ми каза, че сте спасили племенницата ми от мъжете, които са се опитвали да я убият. Не мога да изразя огромната си благодарност. Ще се погрижа да бъдете достойно възнаграден.

Дейзи се изчерви от неудобство:

— Тайлър не иска награда.

— Много правилно от негова страна да не настоява, но съм сигурен, че ще приеме парите.

— Госпожица Сингълтън е права — каза Тайлър. — Сега ще ви оставя да се запознаете с племенницата си. — Той отиде на рецепцията. — Брат ми тук ли е? — попита той.

— Преди малко се върна с момчетата.

Тайлър се върна при групата.

— Дейзи е отседнала при брат ми и жена му. Ще очакваме да дойде при нас след час.

— Аз вече съм се погрижил за настаняването на племенницата си.

— Много предвидливо. Но е нямало начин да разберете, че е било излишно — каза Тайлър. Устата му се усмихваше, но очите — не.

— Ние с удоволствие ще я приемем у дома — каза Гай. — Ще бъде много по-подходящо отколкото в хотел.

Дейзи се почувства, сякаш е в центъра на цирк с три манежа:

— Предпочитам да остана при Лаура — каза тя. — Всичките ми неща са тук. — Тя бе наредила да изпратят багажа ѝ тук веднага щом развали годежа си. Не искаше Гай да си мисли, че може да промени решението си.

— Мила моя, трябва ли да останеш при непознати? — попита чичо ѝ.

— Щом споменахте това — каза Дейзи, като започваше да се дразни от опитите на всички да правят с нея каквото си поискат, — вие сте непознатите. Лаура и аз сме приятелки.

— Но само отскоро — намеси се Гай. — А Адора познаваш от години. Тя се надяваше, че ще останеш при нея.

— Не, няма — каза Дейзи. — А сега защо не идеш да кажеш на Адора, че много ми се иска да я видя тази вечер. Чичо ми и аз имаме много неща, за които да говорим.

Виждаше как на Гай не му се иска да бъде изключен от разговора и си търсеше причина да остане.

— Майка ми би искала всички да дойдете на вечеря.

— Някой друг път — каза Дейзи. — След ездата съм много уморена.

Като се предаде най-после, Гай се оттегли.

— А сега — каза Дейзи, като се обърна към чичо си, — какво е това за дядо, който ми оставил пари?

— Каза, че е намерил злато само един час след като ти си тръгнал — каза Хен на Тайлър. — Намерил го е точно там, където ти си му посочил да копае.

Тайлър с мъка задържаше мислите си върху това, което говореше Хен. Странно беше, че брат му мисли, че златото така го интересува. Той почти го беше забравил. Как можеше да си мисли за нещо подобно, когато Дейзи е долу и се запознава със семейството си и разбира, че е наследница? Сега тя наистина ще бъде свободна. Може да се върне на Изток и да си живее в каквато къща си поиска.

А той ще е нещастен.

— Вече накарах да му направят анализ. Доста е богато. Мисля, че ще искаш да го продадеш, а не да се занимаваш сам с него. Можеш да получиш повече от достатъчно, за да построиш хотелите си.

— Какво? — каза Тайлър, като се отърси от мислите си.

— Не чу ли нищо от това, което ти казах? Това е най-голямото златно находище в Ню Мексико.

— Казах на Уили, че ще му дам една трета.

— Няма да я вземе. Каза, че не е направил нищо друго, освен да изкопае няколко лопати. Прие надница на работник и тръгна да търси свой участък.

— Кой е на моя участък?

— Той вече е регистриран и се пази добре. Всъщност вече имам предложение за него. — Той даде на Тайлър лист хартия.

Цифрата беше с твърде много нули.

— Никога не съм си мислил, че ще успееш — каза Хен. — Поне не чак с такъв удар. Пази се. Мадисън ще иска да те убеди да инвестираш парите в железниците.

— Като говорим за железници, Рио предаде ли ти съобщението за Кокрейн?

— Да, но не можах да науча много. Доста хора го мразят, но всички те използват банката му. Никой няма да каже и думичка срещу него.

— Убеден съм, че той стои зад убийството на бащата на Дейзи. Това трябва да има нещо общо с железницата. Но не мога да се сетя какво. Рио каза, че той може всеки момент да купи земите на Грийн и Кордова. Защо купува мили пасбища и защо иска дори да убие, за да ги получи?

— Железницата ще трябва да си купува правото на път.

— Може да направи много повече пари, като купува земя около гарата в града.

— Не виждам защо ще иска да убие Дейзи. Тя трябваше да се омъжи за сина му. Така веднага ще получи земята ѝ.

— Не е искал да я убиват — каза Тайлър, като изведнъж си спомни. — Не е трябвало да си бъде вкъщи. Станало е случайно.

— Тогава кой я преследва?

— Убиецът, защото го е разпознала. Днес се опита отново.

— Но тя няма да се омъжи за Гай.

— Значи все още е в опасност.

— Нищо не можеш да докажеш.

— Зная, но ще успея.

— Добре. А сега за участъка ти.

— Накарай Мадисън да го продаде на този, който даде най-много. Той може да го продаде на по-висока цена, отколкото аз. Аз точно сега имам друга работа.

— Има ли нещо общо с Дейзи? — попита Лаура. До момента тя бе слушала разговора, без да се меси.

— Всичко.

— Добре — каза тя, като се усмихваше. — Крайно време беше да се осъзнаеш.

— Значи сега си една много богата млада жена — каза Лаура на Дейзи. Те пиеха кафе във всекидневната на Лаура. Дейзи все още беше малко замаяна от разговора с чичо си.

— Изглежда, че дядо ми е бил сигурен, че татко ще пръсне парите и затова ги е оставил на мен вместо на него.

— Какво ще правиш сега?

— Чичо ми иска да се върна в Ню Йорк. Братовчед ми и аз сме единствените от семейството.

— Ти искаш ли да заминеш?

— Не зная. Някога си мислех, че бих дала всичко само да се върна на Изток. Това беше безобидна мечта, защото не си мислех, че някога ще се сбъдне.

— Но сега това се случи и те е страх.

Дейзи кимна:

— Била ли си някога в Ню Йорк?

— Не. Денвър ми дойде много. Всъщност и Албакерк ми е повече от достатъчен. Ще бъда доволна, когато се върнем в ранчото. — Тя премести бебето, което беше заспало, на другата си ръка. — Хен най-после реши, че сме достатъчно силни да понесем пътуването. Следващият път ще му съобща за събитието едва след като бебето се роди.

— Как ще... о, ти се шегуваш.

— Не съм сигурна. Беше ми по-лесно да родя Адам сама в някакъв каньон, отколкото Харисън в присъствието на всички доктори, които Хен може да намери. Господ да помага на Айрис, когато забременее! Мъжете в това семейство са свръхпокровителствени.

Дейзи го знаеше. Това беше едната от причините да не иска да се омъжи за Тайлър. Но тогава защо така завиждаше на Лаура?

— Искам да остана тук и да управлявам ранчото си — каза Дейзи. — Но всички, изглежда, си мислят, че където и да отида, трябва да съм омъжена.

— Какво казва Тайлър?

— Иска да се омъжа за него.

— Чичо ти би ли одобрил това?

— Разбира се, особено след като разбра колко са богати семейство Рандолф.

— О!

— Да, О! Изглежда, парите оправят всичко.

— Но не и за теб?

— Това няма нищо общо с парите. През целия си живот съм искала да бъда свободна. Но накъдето и да се обърна, винаги има мъж, който ми казва какво да правя. Включително и Тайлър.

— Тогава, след като не искаш никой от тях, защо не им го кажеш и не се върнеш в ранчото си колкото е възможно по-скоро? — Лаура наблюдава Дейзи известно време. — Има и още нещо, нали?

— Не съм сигурна, че Тайлър ще си тръгне. След като хванахме крадците, се опитах да му наредя да се махне, но той не го направи. Вчера каза, че си тръгва, но е спал някъде из хълмовете.

— Би си тръгнал, ако знаеше, че наистина го искаш.

— Искам го. Не искам да се опитва да се променя заради мен. Това, че не искам да се омъжа за него, не значи, че не го обичам, въпреки че е упорит и нетърпимо налагащ се.

— Предполагам, че ще остане, докато ти продължаваш да чувстваш така нещата.

— Не би останал, ако замина за Ню Йорк.

— Би ли направила това, за да се измъкнеш от него?

— Не се опитвам да се измъкна от него. Просто не искам да се опитва заради мен да стане нещо, което не е. Това би го унищожило.

Лаура сложи сина си да спи в другата стая.

— Той е като всички мъже от семейство Рандолф — каза тя, като затвори вратата на спалнята. — Ще си прави каквото си иска и ти не можеш да направиш нищо, за да промениш това. За тях е трудно да си признаят, че са влюбени. Но след като свикнат с тази идея, не се предават лесно.

— Нито пък аз. Ако търсиш наистина упорит човек, просто попитай за някой Сингълтън.

Но това нямаше нищо общо с упоритостта. Дейзи искаше Тайлър да я напусне, защото тя не можеше да го направи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

— Казах ти никога да не идваш в банката — каза Регис, — нито дори и след края на работното време.

— Дойдох да ти кажа...

— Зная какво си дошъл да ми кажеш — ядосано просъска Регис Кокрейн. — Отново не си улучил!

— Не можех да се приближа достатъчно. Този Рандолф е винаги с нея.

— Може би така е по-добре. Тя е наследила много пари, които мога да използвам.

— Все още мога да я убия.

— Стой настрана от нея — заповяда Кокрейн. — И от мен също. Тръгвай за Монтана, и този път наистина. Не искам отново да се появяваш тук. Ако го направиш, ще кажа, че ти си убил баща й.

— А аз ще кажа, че ти си ме наел.

— Никой няма да ти повярва. Ще те обесят, а аз ще гледам. Сега се махай оттук. Ако те видя отново, ще накарам шерифа да те арестува.

Франк си тръгна ядосан. Той също си имаше гордост и не искаше да се отнасят с него като с дребен убиец, който може да бъде отблъснат като някакво насекомо. Точно сега не искаше да напуска града. Ако поизчака, може би ще може да намери начин да убие тая женска и да си прибере остатъка от парите. Чак тогава ще тръгне за Монтана.

На следващата сутрин, докато слизаше по стълбите, Дейзи съзря Тайлър на другия край на фоайето. Топла вълна заля бузите й. Сърцето й заби учестено и едва си поемаше дъх. Същата реакция както преди. Той беше два пъти по-красив от всеки друг във фоайето. Изглеждаше толкова спокоен и хладнокръвен, не можеше да си представи защо жените не се тълпяха около него.

Дейзи си пое дълбоко дъх, за да потисне вълнението си. Тя вече беше взела решение. Не можеше да разбере защо се съмняваше в него

всеки път, щом видеше Тайлър. Нищо не се беше променило. Тя се принуди да придаде на лицето си колкото се може по-спокойно изражение и продължи да слиза по стълбите. Тайлър я видя, преди да е стигнала до най-долното стъпало.

Той стана от мястото си и тръгни към нея. Очевидно я беше чакал. Тя се ужасяваше от този разговор, но той рано или късно трябваше да се състои.

— Мислех, че вече си тръгнал — каза тя, когато той се приближи.

— Ще остана в Албакерк още няколко дни.

— Не си се отказал от хотелите, нали?

— Не.

— И наистина възнамеряваш да ги построиш?

— Да.

— Но ако не намериш злато, няма да можеш.

— Нещата се промениха, аз...

— Не мога да седя тук и да разговарям — каза Дейзи. Оживлението ѝ си пролича. — Тръгнала съм към Адора. Можеш да повървиш с мен.

Очите на Тайлър се поразшириха от внезапното ѝ избухване, но той я последва навън. Денят беше великолепен. Въпреки че беше студено, небето беше ясно и слънцето светеше ярко. Дейзи погледна към планините Сандиа в далечината и почувства как буца засяда в гърлото ѝ. Дните, прекарани в хижата, бяха едни от най-хубавите в живота ѝ. Дори Зак ѝ липсваше понякога, въпреки че беше нехранимайко с остър език. Но най-много ѝ липсваха дългите, спокойни дни, когато не трябваше да прави нищо друго, освен да чака снегът да се стопи.

И да се влюби.

Тогава всичко ѝ се виждаше толкова просто. Всичко, което трябваше да направи, бе да се омъжи и животът ѝ сам щеше да се нареди. Не беше собственичка на ранчо, което може да я направи независима, тогава нямаше толкова пари, че да купи и продаде госпожа Естерхаус и безценната ѝ дъщеря, нито имаше богато семейство, което я моли да се върне в Ню Йорк, нито двама мъже, които обещаваха да направят всичко, което могат, само за да се омъжи тя за тях. И през по-

голяма част от времето не съзнаваше, че някакъв убиец е решен да я преследва докрай.

Нямаше как да знае, че нещата, които най-много я притесняваха — ръстът, косата и раната — ще бъдат забравени толкова скоро. Спомни си с какво презрение се отнасяше към живота в планините. Сега той ѝ се виждаше страшно привлекателен.

Отърси се от мислите си и от тъгата, която ги съпътстваше. Нямаше връщане назад.

— Предполагам, Лаура ти е казала, че дядо ми е оставил някакви пари — каза тя на Тайлър — и че чичо ми иска да се върна в Ню Йорк с него.

Тайлър кимна утвърдително.

— Ще отида — каза Дейзи.

Това стресна Тайлър:

— Смяташ ли да продадеш ранчото?

— Вероятно. Може би. — Не искаше да го лъже. Просто искаше той да се върне обратно при мините си. Ужасно щеше да ѝ липсва. Но колкото повече останеше той, толкова по-трудно щеше да бъде. — Не зная. Няма смисъл да го задържам.

— Какво ще правиш в Ню Йорк?

— Не съм била никъде другаде, освен в Санта Фе. Вероятно с години ще обикалям и ще разглеждам. Братовчед ми ме уверява, че Лондон и Париж ще ми харесат.

— Не можеш да ходиш съвсем сама.

— Чичо каза, че лесно мога да си намеря добра компаньонка срещу заплащане.

— Ще обърнеш гръб на любовта и на семейството?

— Всъщност, така ще си намеря семейство.

— Не, аз говорех за твое собствено семейство, за съпруг и деца. Толкова ли е важна свободата ти за теб?

— Казах ти, че е.

— Как мога да те накарам да разбереш, че свободата е повече от това да отговаряш сам за себе си?

— Не можеш. Виждала съм как се отнасят мъжете с жените.

— Не си виждала как аз бих се отнасял с теб.

— Напротив, виждала съм. Ще се опитваш да ме оставяш да се чувствам свободна. Но когато трябва да бъде взето някакво решение,

ще го вземаш сам и ще очакваш да те слушам.

— Някой трябва да поеме крайната отговорност.

— Зная и не съм склонна да се откажа от нея. — Те вече наближаваха дома на Кокрейнови. Дейзи беше нещастна. Искаше да приключи с този разговор. — Обещах на Адора, че ще отида при нея. Трябва да тръгвам.

— Това ли е окончателното ти решение?

— Това е окончателното ми решение от много седмици. Ти просто не ми вярваш.

— Продължавам да се надявам... Май няма значение на какво се надявам. Дано ти хареса в Ню Йорк. Самият аз не го харесах, но с много хора не е така.

— Ходиш ли там понякога?

— Рядко.

— Погледни ме. Можем да...

— Не. Искам да бъда твой съпруг, любовник, приятел и съдружник. Не мога да се задоволя с ролята на случаен познат, който те води на опера или на разходка с яхта в залива.

Дейзи подаде ръка:

— Тогава по-добре да си кажем сбогом.

— Не може да има сбогом между нас. — Тайлър я сграбчи и страстно я целуна. — Ти все пак ще се омъжиш за мен. Ще разбереш, че в моите ръце ще си много по-свободна, отколкото можеш да бъдеш сама в Ню Йорк.

Тайлър изглеждаше много по-уверен, отколкото всъщност беше. Докато вървеше обратно към хотела, той се чудеше какво може да направи, за да убеди Дейзи, че взема погрешно решение.

— Няма да успееш, като й се налагаш — каза му Лаура няколко минути по-късно. — Зная, мислел си, че това ще я вразуми, но не си успял.

— Тогава какво предлагаш да направя?

— Нищо.

— Нищо?

— Навремето го правеше доста добре — забеляза Хен. — Вкъщи можеше да го правиш с часове.

— Сега е различно — каза Тайлър.

— Тогава ти предлагам един по-различен подход — каза Хен. — Остави я да отиде в Ню Йорк. Остави я да реши сама дали наистина това иска.

— Не е това — каза Тайлър, — но тя е убедена, че аз няма да съм щастлив, освен ако не бродя из хълмовете и не нося кожени дрехи и брада. Убедена е също така, че няма да съм щастлив, ако не командвам само аз.

— Не познавам Рандолф, който да търпи заповеди — отбеляза Лаура. — Монти измина целия път до Уайоминг, за да се измъкне от Джордж.

— Но се ожени за Айрис и тя го командва през цялото време. И, което е по-странно, той изпълнява половината от разпорежданията ѝ. Обичам Дейзи. Искam да се ожения за нея. Предполагам, че ще имаме някои големи търкания, но е по-добре да направя както тя казва, отколкото нищо да не правя. Казах ѝ го, но тя не ми повярва.

— Ако наистина я обичаш и си сигурен, че тя също те обича, вярвай в любовта — каза Лаура.

— Не мога. Любовта е глупаво създание. Виж в каква каша ме забърка само.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза Адора, като посрещна Дейзи в гостната. — Тъкмо снощи мама се чудеше как ли се справяш.

— Имам толкова много работа, толкова решения трябва да вземам.

Адора се намръщи:

— Не съм ти простила за това, че не остана да спиш у нас.

— Най-добре е да спя в хотел — каза Дейзи, като се чудеше кога ще престане да се чувства виновна затова, че не оправдава очакванията на хората. — Така съм до чичо си. И съм далеч от Гай. Зная, че ти е брат, но наистина не мога да се омъжа за него. Той продължава да си мисли, че ще променя решението си. Много се двоумя дали изобщо да отида с него днес следобед.

— Сега не можеш да се откажеш. Това ще бъде последния му шанс да те види, преди да заминеш за Ню Йорк. Зная, че ти вади душата, но това е, защото все още те обича.

— Не, просто е свикнал с тази мисъл и тя му се струва удобна. Сега зная какво е любовта.

— Все още ли е Тайлър Рандолф?

Дейзи кимна.

— Тогава защо не се омъжиш за него? Той не иска ли?

— Реших да не се омъжвам изобщо.

Адора я погледна учудено. Дейзи знаеше, че тя не може да си представи живот без съпруг.

— Но в Ню Йорк ще има стотици мъже, които ще искат да се оженият за теб.

— Съмнявам се, дори и след като косата ми израсте. Единственият човек, който не смята, че съм недодялана, е Тайлър, и това е така, защото той самият е толкова едър.

Адора погледна приятелката си с разбиране:

— Струва ми се, че не толкова си решила да отидеш в Ню Йорк, колкото да избягаш от Тайлър.

— Това е едно и също нещо.

— Не е така. Ако избягаш от него, никога няма да го забравиш.

— Мислиш ли, че ще го забравя, като остана тук?

— Не.

— Тогава какво значение има къде точно ще съм нещастна?

— Защо ще го напускаш, ако това те прави толкова нещастна?

— Не зная. Само зная, че не мога да се омъжа за него. Боя се.

— От какво се боиш?

— От него. От себе си. Не зная. Имам чувството, че не мога отново да се подчиня на някой човек.

— Тогава ми се струва, че не го обичаш истински.

— Какво? — възкликна Дейзи.

— Не мисля, че наистина го обичаш — повтори Адора.

— Как можеш да кажеш такова нещо! Точно ти от всички хора.

— Аз никога не съм била влюбена — призна си Адора, — но не мога да си представя, че няма да вярвам на съпруга си, така както ти не вярваш на Тайлър.

— Не че не му вярвам.

— Не бих се поколебала да му поверя живота си и всичко, което притежавам.

— Ами ако той започне да ти казва какво да правиш, какво да мислиш?

— Не би ми казал. Би ме съветвал. А ако не разбере, ще ми обяснява, докато ми стане ясно.

— Ами ако все още не си съгласна?

— Ще ми позволява да правя така, както аз искам, докато това е възможно.

— А кой ще реши докога е възможно?

— Той.

— И ти ще приемеш това?

— Разбира се. След като веднъж съм му поверила живота и собствеността си, не е толкова трудно да му поверя и всичко останало. Ти си поверила живота си на Тайлър, нали?

— Разбира се. Той вече няколко пъти ме е спасявал.

— Тогава не разбирам защо...

Гай се втурна в стаята:

— Колата е готова. Време е да тръгваме.

На Дейзи ѝ се искаше да му каже, че е променила решението си и в края на краищата няма да тръгне с него. Чувствата ѝ бяха в такава бъркотия, че не вярваше да изтърпи настойчивите му молби още няколко часа.

Но усмивката му беше толкова обещаваща, а Адора я гледаше така умолително, че Дейзи реши да тръгне с него. В края на краищата, беше го помолила да се грижи за ранчото ѝ. Да прекара няколко часа с него, беше малка цена за всичката работа, която той ще трябва да свърши след това.

Тя отказваше да приеме предложението на чичо си да се съгласи да продаде ранчото си на господин Кокрейн. Все още се чувстваше замаяна от така внезапно придобитите богатство и семейство. Струваше ѝ се като сън. Ранчото и Тайлър представляваха действителността. Трябваше да се държи за нея. Това ще ѝ даде възможност да се оттегли някъде, ако всичко друго се разпадне.

— Наистина не е необходимо да ходим до ранчото — каза Дейзи, като стана. — Мога да ти кажа всичко, което ти е необходимо.

— Не бих могъл да поема тази отговорност, докато не ми покажеш точно какво искаш. Може да те няма с години.

Така че Дейзи остави Гай да я придружи до закритата кола. Тя би предпочела двуколка. Не обичаше да бъде затваряна. Днес тази кола представляваше живота, който би водила като негова съпруга. Не съжаляваше, че му е отказала. С него никога не би могла да бъде щастлива. Чудеше се как не е разбрала това още от самото начало.

Може би защо винаги е очаквала, че ще се омъжи. Гледаше на женитбата с Гай като на възможност да бъде свободна, но Тайлър ѝ беше показал какво значи истинска свобода.

Вярно, той постоянно ѝ казваше какво да прави и често пренебрегваше желанията ѝ, дори заповедите ѝ, но това винаги е било заради безопасността и доброто ѝ, точно както Хен правеше за Лаура. Тя обвиняваше Тайлър, че забравя колко пъти е правила точно това, което е казвал, но самата тя беше виновна, защото забравяше колко пъти той е пренебрегвал собствените си интереси, за да се грижи за нея. Беше ѝ дал кътче от хижата си, безброй много часове от времето си, беше ѝ посветил голяма част от мислите си. Носеше ѝ топла вода за банята, грижеше се за нейното сърце, хвана крадците на добитъка ѝ, напусна участъка си, за да ѝ помага в ранчото, дори рискува живота си, за да я защити от убийците.

Дейзи се почувства крайно глупава. Как можеше да не разбере колко много е дал той от себе си, повече, отколкото тя се опасяваше да не изгуби?

Чувстваше се зле. Страхуваше се. Беше направила всичко, което е по силите ѝ, да го прогони. Най-после може да е успяла.

— Реши ли колко ще стоиш в Ню Йорк? — попита Гай. Той седеше в колата до нея. Един от слугите на Кокрейнови караше конете.

Не искаше да разговаря с Гай. Имаше нужда от време да си помисли. Искаше да види Тайлър.

— Чичо мисли, че трябва да се срещна със семейството на майка си, преди да реша. Може най-накрая да се върна пак тук, за да избягам от всичките си роднини.

Тя не се шегуваше. Чичо ѝ вече се опитваше да подрежда живота ѝ. Очакваше, че семейството на майка ѝ ще направи същото.

Установи, че мисли за Тайлър като за убежище. Имаше едно ужасно чувство, че ще ѝ е много по-трудно като богата млада жена с много роднини, готови да помагат, отколкото като бедна жена.

— Иска ми се да си помислиш отново — каза Гай. — Нью Йорк не е като Албакерк.

— Ако там не съм щастлива, мога да отида някъде другаде.

— Да се върнеш тук?

Тя не знаеше. Думите на Адора отекваха в главата ѝ: „Не мога да си представя, че няма да вярвам на съпруга си, така както ти не вярваш на Тайлър“. Нима тя наистина не вярваше на Тайлър и ако беше така, защо не можеше да му повери щастието си така изцяло, както му беше поверила живота си?

Без предупреждение Гай се обърна към нея и взе ръцете ѝ:

— Омъжи се за мен — настоятелно каза той. — Аз ще те заведа навсякъде, където поискаш. Можем да живеем в Нью Йорк или да пътуваме в чужбина. Всичко, което поискаш. Само трябва да кажеш.

— Гай, вече ти казах, че...

— Зная какво каза, но грешиш. Аз наистина те обичам. И зная, че ти също ще ме обикнеш. Ще се постарая да ме обикнеш.

Тя се опита да измъкне ръцете си от тези на Гай, но той здраво ги държеше.

— Не бъди глупав, Гай. Знаеш, че баща ти очаква ти да поемеш нещата тук. Ти вече въртиш половината от работата му. Приятелите ти са тук. Всичко, което обичаш, е тук. Навсякъде другаде ще бъдеш нещастен.

— Няма да съм нещастен, докато съм с теб.

Той се опита да я прегърне, но Дейзи лесно го възпря. Тя беше по-едра от него и след седмиците, прекарани на седлото, беше станала по-силна.

— Не ме обичаш — каза тя. — Самоубеждаваш се, че е така.

— Как можеш да го кажеш, след като продължавам да ти повтарям, че те обичам?

— Защото зная какво значи да обичаш — каза Дейзи. Най-накрая се принуди да му каже това, което се опитваше да скрие от него.

— За Тайлър Рандолф ли говориш?

— Да.

— Но ти каза, че няма да се омъжиш за него.

— Няма, но той ме обича и ми го показва по начини, за които ти дори не си сънувал.

— Как?

Дейзи не знаеше откъде да започне:

— Бих могла да ти кажа за седмицата, през която той се грижеше за мен, постави нуждите и удобството ми над своите или тези на брат си. Но едва след като заряза търсенето на злато, за да ми помага в ранчото, аз осъзнах колко много ме обича. Изостави нещо, което е било негова амбиции в продължение на три години, за да ми помага.

— Мога да променя целия си живот заради теб — започна да спори Гай.

— Свикнал е да взема решения, без да се съобразява с никого, но цели две седмици успя да се въздържа да не ми каже дори веднъж какво да правя.

— Никога не съм ти казвал какво да правиш.

— И никога не ме докосна, въпреки че отчаяно искаше да ме люби.

— Не бих си и помислил да те насилвам.

— Когато ме погледне или изрече името ми, това е като ласка. Има нещо особено в гласа му, в очите му, в начина, по който ме докосва. Никой мъж досега не ме е докосвал така.

— Мисля, че каза, че той никога...

— Никога не би приел отказ. Казва, че ще чака деня, в който ще бъде негова жена.

— Аз също съм го правил — каза Гай.

— Съжалявам, Гай, но не те обичам. Няма да ти бъде добра жена. Знам, че би направил всичко за мен, но малко след като се оженим, ти ще искаш да правиш това, което си правил и преди, да мислиш и да чувстваш нещата така, както преди. Не искам да се променяш заради мен. Искам да намериш жена, която ще те обича такъв, какъвто си.

Гай стисна още по-силно ръцете й:

— Защо не ми повярваш, че те обичам?

— Гай, казах ги...

— Не можеш да обичаш Тайлър Рандолф повече от мен. Въпреки че семейството му е богато, той не е нищо друго, освен планински човек. Не можеш да имаш нищо общо с него.

— Няма смисъл да го обсъждаме повече. Не трябваше да идвам с теб. Хайде да ходим в ранчото, да видим това, което трябва, и да се връщаме в града.

— Не разбирам защо не искаш да се омъжиш за мен.
— Опитах се да ти обясня. Ти просто отказваш да разбереш.
— Много добре разбирам — каза Гай. — Ти не си с всички си.
Не мога да те оставя да направиш нещо, за което ще съжаляваш.
— Гай, няма да се омъжа за Тайлър. Заминавам за Ню Йорк.
— Още по-зле. Мястото ти не е там. Чичо ти ще те накара да се омъжиш за някой богат негов приятел, който изобщо няма да те разбира.
— Сега вече ти се държиш глупаво.
Гай пусна ръката ѝ и се облегна на възглавниците на седалката. Всички емоции, които придружаваха молбата му, изчезнаха внезапно. Той изглеждаше почти спокоен:
— Съжалявам, че ще трябва да направя това, но ти сама си го изпроси.
— Какво съм си изпросила? Гай, думите ти нямат смисъл.
— Опитах се да те накарам да разбереш, но ти не искаш.
— За какво говориш?
— Отиваме към ранчото, но колата ще продължи до Берналило, където един свещеник чака да ни венчае.

— Сигурен ли си, че не ти досаждам с всички тия приказки за пари? — каза Хен, а лицето му бе изкривено в гримаса. Той очевидно беше загубил търпение към брат си.

Тялото на Тайлър беше във всекидневната на Лаура, но ума му беше с Дейзи и Адора Кокрейн. Той не харесваше, че Дейзи е в семейство Кокрейн. Остави я да отиде там само защото Регис Кокрейн го нямаше. Не го интересуваше колко пари е взел Мадисън за неговата златна мина. Нито искаше да слуша за цените на земята в Денвър и Сан Франциско или кои части от града ще се превърнат в най-добрите търговски центрове. Нищо от това нямаше значение, когато Дейзи заминава за Ню Йорк.

— Ти ми помогна изключително много. Не е в твой стил да си правиш толкова много усилия заради мен.

— Няма да го направя втори път — подхвърли Хен. — Изглежда, не мога да задържа вниманието ти и пет минути.

— Тревожи се за Дейзи — обясни Лаура.

— Зная, че се тревожи за Дейзи. Тревожи се за тази жена, откакто се появи тук, но нищо не прави за това. Ако съдя по думите ѝ, на нея ѝ е дошло до гуша от него.

— Тя няма това предвид.

— Тогава защо ще го казва?

— Объркана е.

— Аз също съм объркан, но не разправям неща, които не мисля.

— Каза, че няма да помогнеш на Тайлър, а знаеш, че не е така.

— Няма да му помогна, ако не се измъкне сам от унинието си.

— Не съм унил — каза Тайлър. — Ядосан съм.

— Това да не би да е по-добре?

— Ядосвам се за нещата, докато измисля как да ги оправя. Унивам, когато не намирам начин.

— Сигурен ли си, че има разлика?

Тайлър се ухили:

— Да. Вероятно се чувствам така, както ти, когато откри, че Лаура е напуснала града.

— Тогава Господ да ти помага — каза Хен, като стана. — Време е да водя момчетата на езда. Тази ще им е последната. Утре се връщаме у дома.

— Съжалявам, че те оставяме точно сега — каза Лаура, след като Хен и момчетата тръгнаха, — но много отдавна не сме се прибирали вкъщи.

— Вече направихте достатъчно.

— Аз нищо не съм направила, освен да слушам и двама ви. — Тайлър изведнъж погледна към нея. — Ако това ще те успокои, тя е също толкова нещастна, колкото си и ти.

— Тогава защо, за бога...

— Заради начина, но който баща ѝ се е отнасял към нея и майка ѝ. Тя се страхува, че всички бракове са като този. Тя те обича и иска да бъде с теб, но след като е придобила свободата си, се страхува да не я загуби.

— Не знае ли, че никога не бих се отнасял с нея така?

— Не мисля, че все още е сигурна. Очевидно баща ѝ се е кълнял, че обича нея и майка ѝ, но винаги е налагал мнението си. Тя вероятно си мисли, че е естествено мъжете да тиранизират жените.

— Ако се страхува от тирания, по-добре да стои настрани от чичо си. Той ѝ е приготвил една хубава позлатена клетка.

— Какво искаш да кажеш?

— Намислил е да я обвърже със себе си: обществено и финансово.

— Дейзи е твърде умна, за да се остави.

— Не и когато е прекалено заета да наднича през рамо, за да види дали не я преследвам.

— Тогава остави ѝ малко пространство.

— Не мога. Тя си мисли, че знае какво става, но не е така.

— Как мислиш да оправиш това?

— Най-напред ще ѝ попреча да отиде в Ню Йорк.

— Как?

— Не зная, ако трябва, ще я отвлека.

Лудо чукане по вратата попречи на Тайлър да види загрижената бръчка на челото на Лаура. Той отвори и видя Адора Кокрейн да стои с побеляло, изкривено от страх лице.

— Той отвлече Дейзи. Ще я принуди да се омъжи за него и вината за това е изцяло моя. — Тя избухна в сълзи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

— Кой е отвлякъл Дейзи? — попита Тайлър.

— Гай.

— Къде я отведе? — поиска да знае Тайлър. — Кога тръгна? Кажи ми! — извика той, когато Адора повече не можеше да говори и само го гледаше, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Трябва да тръгна след нея.

— Аз... Той... — Адора, изглежда, беше на ръба на истерията.

— Ела и седни — каза Лаура, като пристъпи между изплашеното, обезумяло момиче и Тайлър. — Преживяла си ужасно мъчение. — Тя поведе Адора към малък диван и седна до нея, като потупваше ръката ѝ. — А сега се успокой. — Лаура погледна към Тайлър. — Никой не те кара да препускаш.

Адора изхлипа няколко пъти. Когато Тайлър явно вече се отказа да ѝ крещи, тя спря да плаче.

— Сега кажи ни какво се случи — каза Лаура. — Не бързай. — Тя хвърли гневен поглед към Тайлър, който се канеше да я прекъсне, и той се спря.

— Дейзи помоли Гай да се грижи за ранчото ѝ. Аз я уговорих да отиде с него до там. Той искаше една последна възможност да се опита да я уговори да се омъжи за него. Естествено, аз се надявах, че ще успее. Дейзи от години е най-добрата ми приятелка. За мен няма нищо по-добро от това тя да ми стане зълва.

— Естествено — съгласи се Лаура.

— След като заминаха, татко се прибра, случайно дочух как той каза на мама да приготви стая на Дейзи. Когато мама попита защо, той ѝ отговори, че Гай ще принуди Дейзи насила да се омъжи за него. Мама каза, че това не е хубаво, но татко ѝ изкрещя да приготви стаята и да си затваря устата. Тогава аз дойдох тук. Тя обича Тайлър, не Гай.

— Преди колко време тръгнаха? — попита Тайлър, като се стараеше гласът му да остане спокоен.

— Не зная. Не мога да преценя.

— Пристигнахме у вас в девет и половина — каза Тайлър ядосан от неспособността на Адора да си спомни събитията само отпреди няколко часа. — Колко време стоя при теб?

— По-малко от половин час.

— Тогава значи са тръгнали около десет часа. Това им дава приблизително два часа преднина. — Тайлър промърмори някакво проклетие. — Сега може да са в Берналило.

— Взеха колата — каза Адора. — Едва ли са стигнали и до ранчото.

— Сигурна ли си, че Дейзи каза, че ме обича? — попита Тайлър.

— Обича те, откакто я доведе от онази планина — каза Адора.

Тайлър тръгна към вратата:

— Ще се върна довечера и Дейзи ще е с мен. Гай Кокрейн ще има късмет, ако не го погребва някъде по пътя.

— Не наранявай Гай — помоли го Адора. — Той толкова се страхува от татко, че ще направи всичко, което той заповяда, но истински обича Дейзи.

Имаше поне нещо общо между тях, помисли си Тайлър, докато тичаше надолу по стълбите, като взимаше по две стъпала наведнъж. Този път той възнамеряваше да убеди Дейзи да се омъжи за него, а Гай Кокрейн, проклета да е страхливата му душа, просто му беше дал средството, което му трябваше.

— Дейзи, не можеш да ме изоставиш така. Трябва да ме пуснеш.

— Защо? Ти възнамеряваше да ме вържеш за по-сигурно.

Дейзи поведе коня си извън корала и го върза за гредата. Гай лежеше на земята, там, където преди беше лагерът ѝ, със завързани ръце и крака, както Тайлър я беше учил да връзва телетата, преди да ги бележат.

— Не мога да дишам.

Дейзи отиде обратно до бараката, за да вземе седлото си.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се опиташ да ме изложиш. — Тя пусна седлото на земята и вдигна одеялото. — Трябваше да разбереш, че е безсмислено. Повече от седмица бях в планината с Тайлър. Това че ще прекарам една нощ тук с теб е нищо. — Тя приглади одеялото върху гърба на коня.

— Но не можеш да ме оставиш тук. Аз никога не бих направил с теб такова нещо.

— Рио и Хесус ще се върнат довечера. Те ще те пуснат да си вървиш.

— Не можеш да ги оставиш да ме намерят в подобно положение. Ще стана за присмех в цял Албакерк.

— Няма да те пусна. Само ще се опиташ да ме задържиш тук, докато твойт човек пристигне със свещеника.

Дейзи вдигна седлото и го сложи на гърба на дорестия кон.

— Кълна се...

— Спести си думите. Никога няма да повярвам на нищо казано от теб. — Дейзи прекара каишката през катарамата и затегна скобата. Но вместо да се качи на коня, се обърна към Гай:

— Защо искаше да се ожениш за мен? И не се опитвай да ме убедиш, че е имало нещо общо с любовта. Ти никога не би отвлякъл жената, която обичаш.

— Да, бих я отвлякъл.

— Това не е любов. Това е притежание. Какво искаше?

— Нищо друго, освен теб.

— Лъжеш.

— Не, не лъжа. Кълна се.

Но Дейзи не чу отговора му. Тя беше доловила лек звук от конски копита по пътя от Рио Гранде. Сърцето ѝ бързо затупа, после още по-бързо. Можеше да бъде убиецът! Вълнението я заля, когато тя позна огромния черен кон с още по-едър ездач, който с бесен галоп приближаваше към нея.

Тайлър!

Вълната от щастие завинаги отпрати всяка мисъл да не се омъжва за Тайлър. Златото му или нейната свобода нямаха значение. В този момент тя разбра, че най-важното нещо на света беше да може да прекара остатъка от живота си с този човек. Ще трябва някак си да се разберат. Няма да е лесно, но нищо не може да е по-лошо от мъките, които претърпя през последните няколко седмици.

— По-добре се радвай, че те оставям точно в състоянието, в което си — каза Дейзи на Гай. — Вероятно това е единственото, което може да спаси живота ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Тайлър Рандолф идва и, освен ако не греша в предположението си, той е толкова бесен, че може да те убие.

Тя се опита да не се зарадва от това, че животът на Гай е в опасност, но не успя. Имаше нужда да знае, че Тайлър е толкова бесен на Гай задето се бе опитал да я отвлече, че да гори от желание да го убие. Копнееше той да бъде толкова изплашен, че може да я загуби, и да забрави всички глупави неща, които му е казвала преди.

Тя реши, че времето за съпротива е отминало. Остави коня си и тръгна напред до мястото, където пътеката завиваше към двора. Там тя изчака, сама и неподвижна, с изправен гръб и вдигната глава.

Тайлър яздеше Найтшейд право към нея, но Дейзи не трепна. Тя беше готова, когато той скочи от седлото и я вдигна в прегръдките си. Готова беше за целувката му. Готова беше, когато я повдигна от земята. Не беше готова за това, че я потупа по дупето.

— Това е, задето си мислеше, че някога ще се отнасям с теб както баща ти, дори и да си най-заядливата жена в цялата област.

За момент Дейзи не разбра за какво говори той, след това си спомни какво беше казала на Лаура.

— Никога не съм си го мислила, не и наистина.

Тайлър ѝ отговори с още една целувка, от която краката ѝ се подкосиха.

— Къде е Кокрейн? — най-после попита той. — Видях следата на колата да се отбива насам и после отново да продължава по пътя. Не те е оставил тук, нали?

Дейзи здраво обви врата на Тайлър с ръце:

— Слугата откара колата до Берналило, за да вземе свещеника. — Тя кимна с глава. — Гай е ей там.

Тайлър погледна над рамото на Дейзи. Изражението на лицето му се промени от гняв в крайна изненада. Тогава той се разсмя. Дейзи за първи път го чуваше да се смее.

— Искаш ли да го дамгосам? Мисля, че ще бъде подходящо. Най-добре ще е на гърба. Дискретно, но завинаги.

Гай изглеждаше ужасен.

— Най-добре да използваме метален подпръг. Тъй като има косми, белегът няма да е толкова голям.

— Отвържи ме — изкрещя Гай. — Изправи се срещу мен като мъж срещу мъж!

— Радвай се, че не те отвързвам — каза Тайлър, а смехът му се стопи. — Ако беше отвързан, щях да те убия.

— Не можеш — протестираше Гай, но не беше на сигурна почва. — Никой разумен човек не би го направил.

— Аз обичам Дейзи. Бих направил всичко, за да е моя.

Гай преглътна, но не каза нищо повече.

— Готова ли си да се върнеш? — попита Тайлър.

— Да — отговори Дейзи.

— Ами аз? — попита Гай, когато те се качиха на конете.

— Сигурен съм, че колата няма да се бави много — каза Дейзи. — Можеш да помолиш отчето да прочете няколко молитви за душата ти. Така пътуването му няма да бъде абсолютно напразно.

— А сега за това пътуване до Ню Йорк — започна Тайлър.

— Няма да ходя — каза Дейзи. — Имам много работа.

— Като например?

— Трябва да си построя нова къща. Не мога да продължавам да спя в палатка. След това трябва да се погрижа за къща за работниците. Не мисля, че Рио и Хесус обичат да спят в палатки, също както и аз.

— А след това?

— Спомням си, че говореше нещо за белязване на младите телета. Ще построя бентове, ще посадя дървета, ще изкопая кладенци...

— Нещо друго? — попита Тайлър с блеснали очи.

— Струва ми се, че някой спомена за сватба.

Хен ги чакаше в конюшната.

— Нима не мислеше, че мога и сам да я върна обратно? — попита Тайлър и нотка на раздразнение засенчваше щастието му.

— И този въпрос го задаваш ти, който повече от месец надничаше през рамото ми, след като вече нямах нужда от теб.

— Имаше дузини от хората от семейство Блекторн.

— Лаура искаше да се уверя, че Дейзи може да остане при нас. Тя настоява да отложим заминаването си, докато вие двамата уредите нещата помежду си. Ездата от ранчото дотук е дълга — каза Хен с надежда. — Успяхте ли да уредите всичко?

Тайлър погледна Дейзи. Протегна ръка и стисна нейната:

— Може да сме пропуснали едно-две неща.

— Искан ми се да побързате. Омръзна ми от този хотел, от Албакерк и от влюбени глупаци като вас. Съсипват ми плановете.

Те излязоха от хотела.

Дейзи се държеше за ръката на Тайлър. Това беше нещо толкова просто: да вървиш по улицата, пхнала ръка под ръката на мъжа, когото обичаш, но на нея ѝ беше трудно да го повярва. Като че ли толкова много неща не бяха прости между тях. Различията им някога ѝ се струваха невъзможни за съчетаване. Но сега всичко изглеждаше толкова просто. Чудеше се защо не го е разбирала преди.

Толкова дълбоко се беше замечтала за тяхното общо бъдеще с Тайлър, че едва не го подмина. Но внезапно бе изтръгната от унеса и захвърлена обратно в реалността на изпълнените с народ улици на Албакерк. Той стоеше там, на около двадесет фута от нея. Мъжът, който застреля баща ѝ.

Дейзи се закова на място. Обърна се към Тайлър, но от устата ѝ не излизаха думи.

— Какво има? — попита той.

Тя посочи към човека.

Тайлър погледна и после се обърна към нея:

— Кого сочиш? Пред нас има десетина човека.

— Това е мъжът, който уби баща ми — най-после успя да изговори Дейзи.

Хен сграбчи пушката си. Тайлър носеше пушката си, но той не искаше да стреля — по улицата имаше толкова много хора. Убиецът нямаше същите задръжки. Той вдигна оръжието си и стреля по Дейзи. Тайлър отговори на изстрела. Улучи, но мъжът изчезна по една тясна уличка сред викове и писъци на уплашени и шокирани минувачи и улични търговци.

— Погрижи се за нея — каза Тайлър на Хен и се шмугна сред тълпата след убиеца.

За Франк беше голям шок да се изправи лице в лице с Дейзи Сингълтън. Въпреки че все още размишляваше над провала си и обидните забележки на Регис Кокрейн, той беше решил, че е време да тръгва за Монтана. Трябваше да си признае, че се е провалил, но щеше да предизвика съдбата, ако пак се опита да я убие.

Тя твърде надълбоко се беше замесила със семейство Рандолф. Откакто се върна в града, беше чул много за това име, достатъчно, за да го убеди да тръгне на север. Лош късмет беше, че тя го видя точно когато вървеше към конюшната.

Трябваше да се обърне и по най-бързия начин да изчезне в първата пресечка, но изненадата му беше голяма и не можеше да разсъждава нормално. Не знаеше какво го накара да стреля по Дейзи. Отново не беше улучил, но това нямаше значение. Сега двамата Рандолф знаеха как изглежда.

Франк облекчено забеляза, че Хен Рандолф не носи пистолет. Ако носеше, то тогава той, Франк, щеше вече да е мъртъв, но той с огромна изненада забеляза, че Тайлър е също толкова бърз. Куршумът го улучи в бедрото малко над коляното. Той закуцука по уличката, като трескаво търсеше място, където да се скрие, убежище, където може да остане и да извика лекар. Раната не му се струваше опасна, но той бързо губеше кръв. А с нея — и силите си. Нямаше да може да тича още дълго.

Тогава реши да отиде в офиса на Регис Кокрейн. Този кучи син го беше забъркал в тази каша. Може да го скрие, докато престанат да го търсят. Никой няма да се сети да го търси в единствената банка в града.

— Върви след него — молеше Дейзи Хен. — Ти си този, който е добър стрелец.

Хен продължаваше да я влочи по улицата настрани от разговарящите наблюдатели на разигралата се сцена. Той дръпна палтото си настрани, за да покаже, че няма оръжие.

— Не мога да му помогна невъоръжен.

— Но не можеш да го оставиш сам.

— Нямам и намерение. Но първо ще те придружа до хотела.

— Ще дойда с теб.

— Не, няма — каза Хен и Дейзи не се съмняваше, че няма да я вземе. — Имам намерение да помогна на Тайлър, но няма да рискувам живота и на двама ни заради някаква жена, която не знае какво иска. — Стигнаха до портата на хотела. Хен бързо я поведе нагоре и се качиха по стълбите. — Направи така, че тя да не напусне тази стая, докато не

се върна — каза той на стъписаната Лаура. — Ако трябва, заключи я. — Той изчезна в спалнята.

— Какво се е случило? — попита Лаура. — Тайлър не е убил Гай Кокрейн, нали?

— Не. Видях човека, който се опита да ме убие — обясни Дейзи. — Тайлър тръгна след него.

Хен излезе от стаята, като преглеждаше оръжията си. Лицето на Лаура преbledня.

— Не мога да оставя Тайлър да се изправи срещу онзи мъж сам. Не и след това, което направи за мен в Сикамор Флетс.

— Зная — каза Лаура, но Дейзи забеляза как стисна ръцете си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Няма да се бавим много. Тайлър вече го рани. Къде са момчетата?

— Разреших им да си играят на площада.

— По дяволите! — ядоса се Хен и целуна жена си, преди да тръгне.

— Няма ли да направиш нещо? — попита Дейзи, когато Лаура ѝ обърна гръб.

— Да. Ще седнем и ти ще ми кажеш всичко, което се случи днес. И не пропускай дори една думичка.

— Но Тайлър и съпругът ти са там някъде. Този човек може да ги убие.

— Зная. Точно затова трябва да говориш и говориш, докато те се върнат.

— Но няма ли да му помогнеш?

— Най-добрият начин да помогна на съпруга си е да му вярвам.

— Тя седна, но Дейзи не можеше да стои на едно място:

— Не мога да седя тук и нищо да не правя.

— Можеш да чакаш. Много често това е най-доброто нещо, което една жена може да направи.

Тайлър вървеше из лабиринт от тесни улички, които се виеха сред разпадащи се сгради. Дебелите им стени и малкото прозорци и врати успешно изолираха звука. Малцина бяха чули изстрелите. Никой не беше виждал ранен мъж да притичва. Започваше да се опасява.

Продължаваше да обикаля същите улички, като знаеше, че убиецът трябва да е минал поне по една от тях, че трябва да има следа, стига да може да я види. Тогава видя капката кръв. Малко по-нататък видя друга. Нямаше нужда от повече следи. Знаеше, че убиецът е тръгнал към сградата на банката.

Франк успя да стигне до задния вход на банката, преди силите му да го напуснат. Облегна се на грубата стена на сградата, дишаше запъхтяно и неравно, очите му се въртяха на всички посоки, за да види дали някой не го е видял.

Кървеше много силно. Трябваше да го прегледа лекар, и то скоро. Отвори задната врата и направо падна през нея. Банката беше затворила малко преди това. В началото не видя никого. После видя Регис Кокрейн да наднича през предния прозорец, очевидно, за да открие причината за изстрелите.

Франк се мръдна напред, облегна се на гишето, за да не падне. Силите му се изчерпваха. Поскърцването на една от дъските на пода накара Регис да се обърне. Лицето му посивя, когато видя Франк.

— Махай се! — просъска той. — Казах ти никога повече да не идваш тук.

— Ранен съм. Трябва ми доктор — успя да каже Франк. Вкопчи се в гишето, за да не падне.

— Няма да ти извикам никакъв лекар. Махай се оттук, преди никой да е влязъл.

— Проклет да си, кучи сине! — задъхано изрече Франк. — Казах ти, че имам нужда от доктор. — Той издърпа оръжието си, но не можеше да го вдигне. Чувстваше се ужасно слаб, по-слаб от всякога. Всичко беше размазано. Изкривеното от яд лице на Регис висеше някъде във въздуха.

Регис се втурна зад едно гише, отвори някакво чекмедже и извади оттам револвер с шест патрона:

— Трябваше да заминеш за Монтана още първия път, Франк. — Регис вдигна пистолета и стреля. Звукът от изстрела отекна в малката сграда.

Болката от куршума, забил се в гърдите на Франк, беше толкова силна, сякаш нажежен до бяло ръжен се бе врязал в плътта му.

— Ти, двулично копеле... — успя да изрече той, докато стреля. Тялото на Регис Кокрейн потрепери и се свлече.

Тайлър не беше много далеч, когато чу първия приглушен изстрел. Намираше се до банката, когато прозвуча и вторият изстрел. Отвори задната врата и видя мъжа, отпуснат на гишето.

— Това копеле се опита да ме убие — промърмори той. — Опитва се да ме убие.

Не му трябваше много време да намери тялото на Регис Кокрейн. Той не беше мъртъв, но раната му беше сериозна. Тайлър се обърна към умиращия убиец:

— Кой ти плати да убиеш госпожица Сингълтън и баща ѝ? — попита той настоятелно.

— Кокрейн — успя да прошепне той.

— Имаше още двама мъже. Кой са те? — Тайлър се наведе пониско. Гласът на мъжа все повече отслабваше.

— Ед и Тоби.

Предната врата се отвори и някой се втурна вътре.

— Къде са те? — попита Тайлър. — Ако искаш Кокрейн да си плати за това, което ти направи, кажи ми къде мога да ги намеря. — Тайлър трябваше да сложи ухото си едва ли не върху устните на мъжа, за да го чуе.

— Ед и Тоби Пек — прошепна той. — Отидоха в Мексико.

Тайлър искаше да го попита за името на града, но вече беше твърде късно. Мъжът издъхна.

— Мъртъв ли е? — попита Хен.

— Да — отговори Тайлър. Изправи се. — Каза ми имената на другите двама. Всичко, което трябва да направим, е да ги накараме да свидетелстват срещу Регис.

Двамата братя отидоха до мястото, където лежеше Регис.

— Ако искаш да оживее, по-добре повикай лекар веднага — каза Хен.

— Ще те съдят за убийство, Кокрейн — каза му Тайлър. — Кражби на добитък, фалшификации, измами и не зная колко още други неща.

Регис му метна злобен поглед:

— Нямах доказателства и няма да имаш. Ед и Тоби са мъртви. Двадесет мили след границата бяха скалпирани от индианци.

— Истински индианци ли? — попита Тайлър.

Регис потръпна.

— Отивам за лекар — каза Хен.

— Подайте ми палтото — каза Регис, докато Хен излизаше от сградата. — Не могат да ме видят без палто.

Отказа помощта на Тайлър.

— И ти си глупав като всички останали — каза той, като едва си поемаше дъх. — Мислиш си, че можеш да ме победиш, но не можеш. Вече не ми трябва ранчото на Дейзи. Включиха ме в сделката. Вече победих.

Той се опита да пхне ръка в палтото, но тялото му се отпусна. Издъхна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Дейзи беше съсипана. Гай никога не я беше обичал. Искал е само ранчото ѝ. Но най-много от всичко се отврати, като научи, че Регис Кокрейн е човекът, наел убийците на баща ѝ.

— Радвам се, че си решил да оставиш хората да си мислят, че Франк Сторак е убил господин Кокрейн, когато не му помогнал да избяга — каза Дейзи. — Сърцето на Адора щеше да е разбито, ако тя научи какво се е опитвал да направи баща ѝ. А горката госпожа Кокрейн никога вече нямаше да може да държи главата си изправена.

— Съжалявам само, че Гай ще се измъкне — каза Тайлър. — Сигурен съм, че е знаел за плановите на баща си.

— Не и за намерението му да убие татко — каза Дейзи. — Нямам добро мнение за Гай, но той никога не би направил нещо такова.

— Не ме интересува Гай или семейството му — каза Тайлър. — Искам само да се ожения за теб колкото е възможно по-скоро.

— Скоро, за да можем да се приберем в нашето ранчо през тази година? — обади се Хен.

— Казах му, че не можем да си заминем преди сватбата — обясни мрачното настроение на мъжа си Лаура.

— Трябваше да избирам между това и възможността да ви вземем в ранчото, докато се приготвите за сватбата.

— Зная, че си все още разстроена заради Кокрейнови... — започна Тайлър...

— Няма да отлагам омъжването си за теб заради това — каза Дейзи.

— Може би малка сватба само с най-близките — предложи Лаура.

— Днес? — полита Хен с надежда.

— Скоро — обеща Дейзи.

— Сега мисля, че е време да ги оставим сами — каза Лаура, като хвана съпруга си за ръката и го помъкна към вратата.

— Но те толкова бавно стигат до същината — възпротиви се той.

— Мисля, че вече са там.

— Най-добре да е така. Че както са я подкарали, можеш да родиш още едно дете, преди да се оженят.

— Не и като съм сама.

Хен тръгна след жена си, после се обърна. Бръкна в палтото си и извади един плик:

— Зак ти праща това.

— Това парите, които открадна, ли са? — попита Дейзи.

Хен утвърдително кимна:

— Спрял е в Санта Фе, преди да тръгне за Ню Орлиънс. Явно печалбите са били добри. — Погледът му се премести върху вратата на спалнята. — Ще очаквам от вас предложение за сватбени планове, когато излезе оттам. — Той изчезна зад вратата.

— Е? — каза Тайлър, като се обърна към Дейзи.

— Искам да се оженим веднага щом всичко бъде уредено. Искам вуйчо ми и братовчед ми да присъстват на сватбата.

Тайлър се настани до Дейзи. Очевидно имаше свои собствени планове за следващите минути.

Дейзи лекичко се отдръпна от него. Трябваше да вижда очите му:

— Имам една молба — каза тя, но като видя как Тайлър се стегна, побърза да продължи. — Ти се отказа от златните мини заради мен. Зная, че смяташе да използваш тези пари за построяването на хотелите, така че искам да вземеш парите, които дядо ми е оставил.

— Не — отговорът на Тайлър беше кратък и категоричен.

Не беше очаквала, че той ще се съгласи, но не разбираше изражението на очите му. То беше почти отбранително.

— Тогава предполагам, ще трябва да те следвам навсякъде из тези проклетни планини, докато намериш злато. Не мога да кажа, че с нетърпение очаквам да живея в колиба, но няма да е чак толкова зле, стига да няма снежни бури.

— Би ли го направила заради мен? — попита замаяно Тайлър.

— Била съм щастлива единствено когато съм била с теб — призна си Дейзи. — Ще те следвам, където и да отидеш.

— Ами свободата ти?

— Лаура ме уверява, че сега е по-свободна, отколкото преди.

— Значи се пазариш за по-добро положение?

— Пазаря се за единственото положение, което искам, ако все още искаш да се ожениш за мен.

— Трябва да ти призная нещо — каза след кратко мълчание Тайлър. — Вече намерих златото.

— Кога? Как?

— Оставих Уили Мозел на моя участък. Очевидно, още първата лопата, която е вкарал в земята, е ударила златоносния слой. Хен и Мадисън вече продадоха участъка за повече пари, отколкото ми трябват за хотелите.

— Значи изобщо нямаш нужда от моите пари.

— Имам нужда от съдружник — каза Тайлър. — Някой, с когото да делея отговорността.

— Какво искаш да кажеш?

— Всеки от нас влага половината пари. И двамата имаме равен глас при вземането на решения.

— А когато не сме съгласни?

— Ще се редуваме или ще играем на канадска борба, за да видим кой ще надделее.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.